

ТРУДИ КАНАВАН КРАЛИЦАТА НА ИЗМЕННИЦИТЕ

Част 3 от „Изменникът шпионин“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2012

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Писането на трилогия-продължение е доста трудно и не особено приятно. Точно по тази причина оценявам работата на всички, които се трудеха зад кулисите и подкрепата на чудесните книжари и читатели, които посрещнаха с радост книгите ми, щом се появиха на бял свят.

Благодаря на Ан Кларк и екипът от „Орбит“; на моя агент Фран и чудесната ѝ помощничка Лиз; на тестовите читатели Пол; Дона и Никол. Вие също помогнахте тази книга да стане колкото се може по-добра.

Специални благодарности на Фран за координирането на голямото ми европейско турне, заедно с Роуз от „Орбит“ и Берит от „Верлагсгрупе Рандъм хаус“; на персонала във всички магазини, където се провеждаха четенията и даването на автографи — ще ми се да имаше място да ви изброя поименно; на чудесните ми полски издатели „Галерия кшионжки“ които се отнасяха към мен като кралска особа по време на двата прекрасни дни във Варшава; на чудесния „Имажинал фестивал“ във Франция; и на невероятния екип, който бе събран от „Верлагсгрупе Рандъм хаус“ по време на Нощта на писателите.

Но най-вече искам да благодаря на моите читатели — специални благодарности на всички, които дойдохте да ме видите на европейското ми турне или където и да е по света. Винаги се радвам да ви видя. И се надявам да сте се насладили на посещението в света на черните магьосници толкова, колкото и аз, и че ще се присъедините към мен в следващото приключение на въображението.

Посвещавам тази книга на моите приятели Ивон и Пол. Благодаря ви за вашата подкрепа, прямота и търпение, и за това, че прочетохте тази история отново, и отново, и отново...

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

УБИЙЦИ И СЪЮЗНИЦИ

В Имардин се шири погрешното схващане, че печатните преси са изобретени от магьосниците. Наистина, поразителният шум и друсачите движения на машината могат да накарат всеки, който не е наясно с начина на действие на пресите и магията, да остане с впечатлението, че тук се използват някакви алхимични заклинания. Но всъщност стига да има човек, който да върти колелата и да оперира с ръчките, машината няма нужда от никаква магия.

Сери беше научил истината още преди години от Сония, Прототипите бяха представени от изобретателя пред Гилдията и магьосниците предпочетоха да използват машината като бърз и евтин начин за копирането на книги. Сега печатането се предлагаше безплатно за Домовете, както и срещу заплащане на по-нисшите съсловия. Идеята, че печатането става чрез магия, се окуражаваше, за да попречи на останалите да започнат своя търговия. Едва когато хората от нисшите съсловия влязоха в Гилдията, митът бе разбит и печатните преси започнаха да се появяват навсякъде из града.

Според Сери единственият недостатък бе нарасналата популярност на романтичните приключенски романи. Един от наскоро издадените разказваше за богата наследница, спасена от луксозния си, но отегчителен живот от млад и красив Крадец, Описаните битки бяха смешно неправдоподобни, почти винаги се водеха с мечове, а не с ножове, и престъпният свят бе населен с твърде много добре изглеждащи мъже с абсурдни идеи за чест и преданост. В голяма част на женското население на Имардин романът създаде впечатление за подземния свят, което бе твърде далеч от истината.

Разбира се, не беше казал тези неща на жената, която лежеше в леглото до него и му четеше любимите си части от тези книги всяка нощ, откакто му беше позволила да остане в нейното мазе. Кадия не беше богата наследница. „А аз не съм млад и красив крадец“. Тя беше самотна и тъжна, откакто съпругът ѝ бе починал, и идеята да крие Крадец в сутерена си беше едно приятно разсейване от грижите.

А на него... на него не му бяха останали други места за криене.

Той се обърна и я погледна. Тя спеше и дишаше леко. Сери се чудеше дали Кадия наистина му вярваше, че е Крадец, или просто беше паснал идеално на фантазията ѝ и нея просто не я интересуваше дали казва истината или не. Той не беше смелият млад Крадец от романа — определено му липсваше енергия за описаните приключения, независимо дали в леглото или извън него.

„Започвам да омеквам. Не мога дори да изкача едни стълби, без сърцето ми да се разтупти и да се задъхам. Прекарахме твърде много време, заключени в тесни скривалища, с прекалено малко бойни тренировки“.

В съседната стая се чу глух удар. Сери обърна глава и погледна вратата. Бяха ли Аний и Гол будни? В сегашното си състояние той се съмняваше, че ще успее да заспи скоро. Винаги, когато се намираше на някое тясно място, спеше лошо.

Той се измъкна от леглото, машинално нахлузи панталоните си и се пресегна за жакета си. Плъзна едната си ръка в ръкава, посегна към дръжката на вратата и я натисна тихичко. Когато вратата се отвори, в полезрението му се появи Аний. Тя се беше навела над Гол, светлината на нощната лампа се отразяваше в ножа ѝ, готов да нанесе удар. Неспособен да повярва на очите си, той почувства как сърцето му застива тревожно.

— Какво... — започна той. Когато чу звука от гласа му, Аний се обърна да го погледне със завидната скорост на младостта.

Това не беше Аний.

Почти със същата бързина не-Аний се въртна към Гол и замахна с ножа си, но нагоре се стрелнаха две ръце, които сграбчиха китката на убийцата и спряха движението ѝ. Гол се надигна от леглото. През това време Сери вече беше преминал през вратата, но внезапно се закова на място, когато една нова мисъл надделя над намерението му да спре жената.

„Къде е Аний?“

Той се обърна, за да види, че на второто импровизирано легло се води още една битка, но този път нападателят беше притиснат към дюшека с допрян до гърдите нож. Сери почувства прилив на гордост заради дъщеря си. Тя сигурно се беше събудила навреме, за да спре нападателя си и да контраатакува.

Но лицето ѝ беше разкривено от усилие, докато се опитваше да притисне ножа си надолу. Въпреки дребните размери на убиеца, мускулите на китките и на врата му бяха добре развити. Аний можеше и да не спечели този сблъсък на брутална сила. Нейното предимство беше в скоростта. Сери пристъпи към нея.

— Махай се оттук, Сери — изръмжа Гол.

Аний изгуби концентрация и ръцете ѝ бяха избутани нагоре. Тя отскочи извън обхвата на убиеца. Той скочи от леглото и зае бойна поза, измъквайки от ръкава си дълъг тънък нож. Но убиецът не тръгна срещу Аний. Погледът му се плъзна към Сери.

Крадецът нямаше намерение да остави Аний и Гол да се оправят сами. Може би щеше да му се наложи някой ден да изостави Гол, но не и днес. Никога не би изоставил и дъщеря си.

Той машинално плъзна и другата си ръка в ръкава на жакета. Започна да отстъпва назад с изражение на престорен страх, докато напипваше вътрешните си джобове и надяваше на китките си ремъците на любимите си оръжия — двете ками, чиито ножници бяха закрепени така, че Сери да ги издърпа с лекота, когато се наложи.

Убиецът скочи към Сери. Аний се хвърли към него. Сери стори същото. Мъжът не очакваше това. Не очакваше и двата ножа, които хванаха като клещи неговия собствен. Нито пък добре насоченото острие, което се плъзна в меката плът на врата му. Той застина от изненада и ужас.

Сери отскочи, прикляквайки, за да избегне пръските кръв, а Аний издърпа ножа си, изрита ножа на убиеца от ръката му и го довърши с пробождане в сърцето.

„Много ефикасно. Добре съм я обучил“.

С помощта на Гол, разбира се. Сери се обърна да види как се справя приятелят му и с облекчение видя, че убийцата лежеше на пода, наред увеличаваща се локва кръв.

Гол погледна към Сери и се намръщи. Дишаше тежко. „Както и аз“ — осъзна Сери. Аний се наведе и опипа облеклото и косата на мъжа-нападател, после потри пръстите си.

— Сажди. Слязъл е по комина в къщата отгоре. — Тя погледна към старото каменно стълбище, водещо нагоре, вероятно към вратата на мазето.

Сери се вкисна. Както и да бяха влезли двамата и както и да ги бяха намерили, убежището вече не беше сигурно. Той погледна намръщено мъртвите убийци, като си мислеше за последните няколко души, към които можеше да се обърне за помощ, и се чудеше как да се свърже с тях.

Откъм вратата се дочу тихо ахване. Той се обърна и видя Кадия, увита само в чаршафа си, която гледаше с втренчен поглед мъртвите убийци. Тя потрепери, но когато го погледна, ужасът в очите ѝ се смени с разочарование.

— Предполагам, че няма да останеш още някоя нощ, нали?

Сери поклати глава.

— Съжалявам за бъркотията.

Тя огледа отвратено кръвта и телата, после се намръщи и вдигна очи към тавана. Сери не беше чул нищо, но Аний погледна нагоре едновременно с Кадия. Всички се спогледаха разтревожено, но никой не посмя да се обади, докато опасенията им не се потвърдяха.

Той чу тихо изскърцване, приглушено от дървения под над главите им.

Аний и Гол грабнаха колкото се може по-безшумно обувките, раниците и фенерите си и последваха Сери в другата стая. Затвориха вратата и преместиха стария сандък на предишното му място пред нея. Кадия спря в средата на стаята, въздъхна и хвърли чаршафа на леглото, за да си облече дрехите. Аний и Гол бързо се обърнаха с гръб към нея.

— А аз какво да правя? — прошепна тя на Сери.

Той взе останалите си дрехи и нощната лампа на Кадия и се замисли.

— Последвай ни.

Тя изглеждаше повече притеснена, отколкото развълнувана, когато всички се спуснаха през капака на пода, водещ до стария Път на Крадците. Коридорите бяха пълни със срутена зидария и не бяха съвсем безопасни. Тази част от подземната мрежа беше отрязана от останалата, когато кралят ремонтира близкия път и построи нови къщи на мястото на някогашните коптори. Макар да не влизаше изцяло в границите на неговата територия, Сери беше платил на един стар тунелджия да прокопае нов коридор за достъп, но бе оставил занемарения вид на старите пътища, така че никой да не се изкуши да

ги използва, ако ги открие. Мястото бе подходящо за криенето на различни неща, като например крадени стоки и някой-друг труп.

Самият той обаче никога не бе възнамерявал да се крие тук. Кадия огледа затрупания с отломки коридор със смесица от слисване и любопитство, Сери ѝ подаде лампата и махна с ръка в едната посока.

— На около стотина крачки оттук ще видиш решетка високо от лявата стена. От нея се излиза на уличка между две къщи. На стената има вдлъбнатини, които ще ти помогнат да се изкачиш до нея, а решетката трябва да се отваря навътре. Иди при някой от съседите си и им кажи, че в дома ти има крадци. Ако намерят телата, кажи, че това сигурно са обирджиите и са се скарали за нещо.

— Ами ако не ги намерят?

— Завлечи ги в тунелите и не пускай никой в мазето, до като миризмата не се разнесе.

Тя изглеждате още по-зле, но кимна и изпъна гръб. Сери изпита възхищение към смелостта ѝ; надяваше се, че жената нямаше да се сблъска с други убийци и че нямаше да бъде наказана за това, че му е помагала. Крадецът пристъпи към нея и я целуна силно.

— Благодаря ти — речен той. — За мен беше истинско удоволствие.

Кадия се усмихна и очите ѝ проблеснаха.

— Пази се — каза му тя.

— Винаги. А сега върви.

Тя забърза обратно по тунела. Сери не можеше да си позволи да я изпрати с поглед. Гол поведе малката групичка напред, а Аний вървеше най-отзад. След няколко стъпки нещо зад гърбовете им изтрещя. Сери се спря и погледна назад.

— Кадия? — промърмори Гол. — Решетката се е затворила, след като тя е излязла на улицата?

— Далече е и звукът няма да стигне чак дотук — отвърна Сери.

— Затръшването на решетката върху каменна стена не звучи по този начин — прошепна Аний. — Това беше нещо дървено.

Последва трюнолене. Звук на разместени тухли и камъни. Сери почувства ледени тръпки по гърба си.

— Тръгвайте. Бързо. Но тихо.

Гол вдигна високо фенера си, но отломките по пода им пречеха да тичат. Сери на няколко пъти преглътна ругатните си, съжалявайки,

че не бе разчистил малко повече. А щом навлязоха в една по-права част от тунела, Гол изруга и се спря, Когато надникна над рамото на едрият мъж, Сери видя, че таванът пред тях се е срутил наскоро, оставяйки ги в задънена улица. Той се извърна и тримата поеха наобратно към последния кръстопът, през който бяха минали.

Когато го достигнаха, Аний въздъхна.

— Оставяме следи.

Сери погледна надолу и видя стъпките в прахта. Надеждата, че преследвачите им ще стигнат до задънения коридор, се изпари, щом той осъзна, че Гол е свил по страничния проход, оставяйки достатъчно доказателства, че са се върнали назад.

„Но ако има друга възможност да оставим фалшиви следи...“

Такава обаче не се появи. Когато стигнаха до коридора, който водеше към главната отсечка на Пътя на Крадците, той въздъхна с облекчение. Отново съжали, че не е предвидил ситуацията, в която бяха попаднали — докато бе маскирал входа към тунелите, той не се бе досетил да прикрие изхода от онези, които проучваха отвътре.

Щом вратата се затвори зад гърбовете ми, те огледаха по-чистия, по-добре поддържан коридор, в който се намираха. Наоколо нямаше нищо, което да могат да използват за блокиране на вратата и така да попречат на преследвачите им да излязат от старите тунели.

— Накъде? — попита Гол.

— Югоизток.

Тримата вече се придвижваха по-бързо и намалиха светлината на фенерите така, че само един тъничъклъч да осветява пътя им. Някога Сери бе минавал оттук в пълен мрак, но беше чувал историите за капани, поставени, за да защитят териториите на другите Крадци от предприемчиви обирджии или от загадъчните слиги. Въпреки това Гол наложи доста бърз ритъм и Сери се притесняваше, че приятелят му няма да успее да реагира навреме, ако се натъкне на някоя опасност.

Скоро той започна да се задъхва, гърдите го боляха, а краката му започнаха да се подгъват. Гол дръпна малко напред, но след известно време забави крачка и погледна назад. Поспря се и изчака Сери, но дори след като той го настигна, едрият мъж продължаваше да гледа намръщено.

— Къде е Аний?

Сърцето на Сери се сви от болка. Той се обърна, но видя само тъмнина зад себе си.

— Тук съм — обади се тих глас и леките ѝ стъпки изпревариха появата ѝ. — Спрях се, за да видя дали няма да ги чуя. — Лицето ѝ бе мрачно. — Прилижават ни. Повече от един са. — Тя се приближи към тях, махвайки с ръка. — Продължавайте напред. Не са далеч.

Сери се намръщи, а Гол се втурна напред. Едрият мъж вървеше още по-бързо от преди. Беше избрал криволичесщ маршрут, но все пак не бяха успели да се измъкнат от преследвачите си — което предполагаше, че те познават коридорите също толкова добре, колкото тях двамата със Сери. Гол сви по-близо до проходите на Гилдията, но който и да ги преследваше, очевидно не се страхуваше достатъчно от магьосниците, за да остави плячката си да се измъкне.

Приближаваха тайния вход на Сери в тунелите под Гилдията. „Няма да посмеят да ме последват там“. Освен ако не знаеха накъде водят тунелите. „Ако тръгнат след мен, ще разберат, че Гилдията не охранява подземните си коридори“. Което означаваше, че Скелин също ще го разбере. „Не само няма да мога да използвам повече този изход, ами ще трябва да предупредя и Гилдията. Те ще запълнят тунелите и най-безопасният ми маршрут до Сония и Лилия ще бъде изгубен“.

Той считаше коридорите на Гилдията за един вид последно убежище. Ако имаше някаква алтернатива...

На двайсетина крачки от входа към гилдийските тунели някъде отзад се чу звук, който потвърждаваше, че убийците се приближават. Бяха твърде близо — нямаше да има време да отворят тайната врата. Когато Гол забави ход и се обърна към Сери, веждите му бяха повдигнати в мълчалив въпрос. Сери се плъзна покрай него и пое в нова посока.

Оставаше му само една възможност, която бе доста рискована. Може би дори щяха да се окажат в много по-опасна ситуация. Но поне преследвачите им също щяха да бъдат застрашени, ако се осмеляха да ги последват.

Гол се досети за намеренията на Сери и изруга под носа си, но не възрази. Хвана го за ръката, за да го забави и отново пое водачеството.

— Лудост — промърмори той и побягна към Слиг сити.

Бяха минали повече от десет години — почти двайсет — откакто десетки улични сираци си бяха намерили нов дом в тунелите, след като

кварталът им беше разрушен. Те скоро станаха обекти на страховити истории, разказвани в пивниците и използвани за сплашване на непослушни деца. Твърдеше се, че сликите никога не излизат на дневна светлина и се измъкват през канализацията само през нощта, за да крадат храна и да плашат хората. Някои вярваха, че те са се изродили в източени, бледи същества, с огромни очи, които им позволяваха да виждат в тъмното. Други твърдяха, че изглеждат като всички улични хлапета, докато не си отвореха устата и не разкриеха острите си кучешки зъби. Всички бяха на мнение, че навлизането в територията на сликите е предизвикателство към смъртта. От време на време някой решаваше да подложи на тест тези вярвания. Повечето никога не се завръщаха, но неколцина успяваха да изпълзят навън, покрити с многобройни рани, нанесени им в мрака от мълчаливите, невидими нападатели.

Местните им оставяха дарове, с надеждата да избегнат подземните набези в домовете им. Сери, чиято територия се припокриваше със сликската в единия ъгъл, беше наредил всеки ден да оставят храна в един от тунелите, като торбата беше маркирана с изображение на съименника му, малкия гризач серини.

Беше минало доста време, откакто за последен път провери дали нарежданията му продължават да се изпълняват. „Дори да са престанали, едва ли ще получа възможността да ги накажа“.

Скоро забеляза маркерите, които предупреждаваха, че навлизат в територията на сликите. Чуваше учестеното дишане на Аний зад гърба си. Дали убийците се бяха осмелили да ги проследят?

— Недей — изпъшка Аний, когато той забави ход, за да погледне през рамо. — Те са... точно... зад нас.

Не му беше останал дъх да изругае. Цялото тяло го болеше, а краката му се подгъваха, докато се опитваше да тича. Насили се да мисли за опасността, в която се намираше Аний. Ако убийците ги настигнеха, първо щяха да убият нея. Не можеше да позволи това да се случи.

Нещо го сграбчи за глезена и той залитна напред.

Земята не бе толкова равна или твърда, колкото беше очаквал, а се гънеше и търкаляше, и от нея звучаха приглушени проклетия. Звучите идваха от Гол, който в пълния мрак бе абсолютно невидим. Фенерите бяха угаснали. Сери се претърколи настрани.

— Млъкни — прошепна нечий глас.

— Изпълнявай, Гол — нареди Сери. Гол се умълча.

Стъпките по коридора се чуваха все по-силно. Появиха се движещи се светлини, които се процеждаха през завесата от груба вълнена тъкан, която Сери не помнеше да е усещал. „Сигурно е била спусната, след като сме преминали покрай нея“. Стъпките се забавиха и спряха. От другата посока чу звук — нечий забързани крачки. Светлините се отдалечиха и хората, които ги носеха, продължиха преследването.

Няколко въздишки нарушиха продължителното мълчание. Тръпки полазиха Сери, който установи, че е заобиколен от неколцина души. Появи се тънък лъч светлина. Един от фенерите. Държеше го някакъв непознат човек.

Сери погледна младежа, който отвърна на погледа му.

— Кой? — попита мъжът.

— Серини от Северния квартал.

— А тези?

— Моите телохранители.

Мъжът повдигна вежди и кимна. После се обърна към останалите. Сери видя още шестима млади мъже, двама от които бяха притиснали Гол към земята. Аний бе заела бойна стойка и стискаше по един нож в двете си ръце. Двама младежи бяха застанали от двете ѝ страни на безопасно разстояние, макар да изглеждаха готови да рискуват някоя друга рана, ако водачът им заповядаше да я повалят на земята.

— Прибери ги, Аний — каза Сери.

Без да сваля очи от тях, тя се подчини. След кимване от водача, двамата мъже станаха от Гол, който изпъшка с облекчение. Сери се изправи, обърна се към водача и изпъна рамене.

— Търсим безопасен проход.

Устните на младия мъж се изкривиха в усмивка.

— Напоследък такова нещо не се намира. — Той заби палец в гърдите си. — Уен. — После се обърна към останалите. — Това име го знам. Онзи, който оставя храна. Какво да правим?

Те се спогледаха, после промърмориха нещо, което го накара да поклати глава.

— Убием?

— Освободим?

— Уърм? — каза един от тях и Уен го погледна замислено. После кимна.

— Уърм — рече решително той.

Те закимаха одобрително.

Уен се обърна към Сери.

— Елате с нас. Ние отведем при Уърм. — Той върна фенера на Гол, после погледна към единия от младежите, които бяха седели върху гърдите му. — Върви кажи на Уърм.

Младежът се изгуби в мрака. Когато Уен се обърна, за да го последва, Аний се пресегна и си взе фенера от младежа, който го държеше. Двама от групичката се присъединиха към водача си отпред, останалите заеха позиции отзад.

Докато вървяха, никой не проговори. Първоначално единственото, което изпита Сери, бе облекчение, че повече няма да се налага да тича, макар краката му все още да трепереха, а сърцето му да биеше твърде бързо. Забеляза, че Гол изглежда също така замаян като него. След като се досъвзе, той започна отново да се тревожи. Никога не бе чувал за елит на име Уърм. Освен ако... освен ако Уърм не е точно човек, а нещо, което хранят с нарушителите.

„Спри се — каза си той. — Ако ни искаха мъртви, нямаше да ни скрият от преследвачите. Щяха или да ни намушкат в тъмното, или да ни отведат в някой задънен коридор“.

След като повървяха известно време, в тъмнината пред тях се разнесе глас и Уен изгрухтя нещо в отговор. Някакъв мъж излезе на светло и групичката се спря. Той погледна напрегнато Сери и кимна.

— Ти си Серини — рече той и протегна ръка. — Аз съм Уърм.

Сери хвана ръката му, без да е сигурен какво означава този жест. Уърм я стисна леко, после я пусна и им махна.

— Елате с мен.

Тръгнаха отново. Сери забеляза, че въздухът става все по-влажен и от време на време чуваше шума на течаща вода иззад стените или от страничните коридори. След това се озоваха в подобна на пещера стая, през която течеше вода. Заобикаляше ги гора от тухлени колони, които се свързваха помежду си чрез арки. Цялата мрежа образуваше нисък таван, който напомняше провисналата тъкан на фаринова мрежа. Отдолу нямаше под, а проблясваше вода. Водачът им вървеше по

нещо, което, изглежда, беше горната част на дебела стена. От двете ѝ страни течеше вода. Беше твърде тъмно, за да се разбере колко е дълбока.

За щастие пътеката беше суха и изобщо не беше хлъзгава. Сери погледна назад и видя, че водата тече през тунели, които, съдейки по наклона на тавана им, се спускаха още по-надълбоко под града.

От двете си страни той виждаше горните части на други стени, които обаче се намираха твърде далеч, за да могат да бъдат достигнати. Единственото осветление идваше от фенерите, които носеха.

За негова изненада по водата не се носеха никакви отпадъци. От време на време са забелязваше по някое маслено петно, което обикновено миришеше на сапун и парфюми. Но по стените се виждаха петна от мухъл и въздухът бе натежал от нездравословна влага.

Някъде пред тях се появи групичка от светлини и Сери скоро започна да различава очертанията на голяма платформа, която се свързваше чрез мостове с две от стените. Върху нея седяха няколко души и в обширната зала се разнесе тихото мърморене на гласове. Зад платформата Сери различи няколко тъмни кръга и накрая установи, че това са други тунели, които бяха разположени по-нависоко и от които се изливаше вода в грамадния подземен басейн.

Тримата последваха Уърм на платформата и стъпките им я накараха да заскърца. Сери огледа хората и видя, че никой не е по-възрастен от двајсетина години. Две от младите жени носеха пеленачета, едно детенце бе завързано на въже към най-близката колона, най-вероятно за да не падне във водата. Всички гледаха Сери, Гол и Аний с широко отворени, любопитни очи, но никой не заговори.

Уърм погледна към Сери и посочи към изпускателните канали.

— Това идва от баните на Гилдията — каза той. — По на юг има канализационни тръби, а по нататък на север има и канали и отводнителни. Но тук водата е по-чиста.

Сери кимна. Мястото не беше лошо за заселване, ако човек няма нищо против да живее под земята и да е непрекъснато обграден от влага. Той се огледа и различи други платформи, населени с още слиги, и тесни мостчета, които ги свързваха.

— Никога не съм знаел, че това място съществува — призна си той.

— Точно под носа ти. — Уърм се усмихна и Сери осъзна колко е прав. Тази част от територията на сликите се намираще точно под неговата територия. Сери се обърна и погледна мъжа.

— Твоите момчета ни скриха от хората, които искаха да ни убият — каза той. — Благодаря. Ако имах друг избор, никога нямаше да навляза в територията ви.

Уърм леко наклони главата си на една страна.

— А тунелите на Гилдията?

„Значи знае, че имам достъп до тях“. Сери поклати глава.

— Така щях да ги разкрия на враговете си. После трябваше да предупредя Гилдията за това и мисля, че нямаше да ми хареса начинът, по който щяха да решат проблема. Предполагам, че и на теб няма да ти хареса да започнат да душат наоколо.

Мъжът повдигна вежди.

— Не. — Той сви рамене и въздъхна. — Ако бяхме позволили на онзи, който е изпратил убийците по петите ти, да ви намери, той щеше да открие и нас. А щом вземе вашите неща, нищо няма да го спре да вземе и нашите.

Сери изгледа замислено Уърм. Сликите бяха много по-добре запознати със случващото се в горния свят, отколкото бе очаквал. И бяха прави за Скелин. Щом превземеше територията на Сери, той щеше да контролира и сликите.

— Скелин или аз. Не е кой знае какъв избор — каза Сери.

Уърм поклати глава и се намръщи.

— Той няма да ни остави на мира, както правиш ти. — Мъжът кимна към тунелите. — Той ще ги пожелае, защото иска онова, до което водят.

Гилдията. Сери потрепери. Дали това беше просто предположение на водача на сликите, или той бе наясно с плановете на Скелин? Крадецът отвори уста да го попита, но Уърм се обърна и впери поглед в него.

— Показах ти това, за да знаеш. Но не можеш да останеш — каза той. — Ще те изведем горе, на безопасно място, но това е всичко.

Сери кимна.

— Не мога и да се надявам на повече — отвърна той, влагайки в тона си цялата си благодарност.

— Ако се наложи да се върнеш, просто кажи името ми и ще останеш жив, но ще трябва пак да те изведем навън.

— Разбирам.

Двамата се гледаха още известно време, после Уърм кимна.

— Къде искаш да отидеш?

Сери се обърна към Аний и Гол. Дъщеря му изглеждаше разтревожена, а Гол беше пребледнял и изтощен. Къде биха могли да отидат? Имаше още няколко души, които им дължаха услуги, но наблизко нямаше нито едно скривалище. Нито един съюзник, на когото да се доверят или да рискуват живота му. „Освен един“. Сери се обърна отново към Уърм.

— Отведете ни там, откъдето дойдохме.

Мъжът каза нещо на младежите, които бяха спасили Сери и спътниците му. Уърм даде знак на Крадеца, че трябва да тръгне с тях, после се отдалечи, без дори да се сбогува. Сери реши, че обичаят на слигите е такъв и също се обърна.

Те напуснаха територията на слигите бавно, за което Сери беше много благодарен. След като страхът и облекчението се бяха разсеяли, мястото им бе заето от умората. Налегнаха го мрачни мисли. Гол също влачеше крака. Поне Аний можеше да разчита на енергията на младостта. Сери започна да разпознава стените, покрай които се движеха, и скоро след това водачите им слиги изчезнаха в тъмнината. Фенерът, който носеше Сери, пропука и угасна, защото маслото му беше свършило. Гол не възрази, когато Крадецът взе неговия фенер и ги поведе към входа към подземията на Гилдията.

Когато минаха през него и вратата се затвори зад гърбовете им, Сери усети как голяма част от напрежението и страха го напускат. Най-после бяха в безопасност. Той се обърна към Аний.

— Къде се намира стаята, в която се срещаш с Лилия?

Тя взе фенера и ги поведе по дългия, прав тунел. След като навлязоха в едно странично разклонение, те стигнаха до комплекс от стаи, свързани с криволичещи коридори. В съзнанието на Сери се появи неприятният спомен за тъмната килия, в която бе заключен от лорд Фергън, и той потрепери. Но тези стаи бяха различни — по-стари и като че ли нарочно разпръснати тъй хаотично. Аний ги въведе в една от тях, която бе почистена от прахта. В нея имаше няколко малки дървени сандъка вместо мебели и купчина износени възглавници за

сядане. В единия край се виждаше тухлен комин. Тя остави фенера на земята и запали свещите, поставени в няколко ниши, издълбани в стената.

— Това е — каза тя. — Можех да донеса още мебели, но нямаше как да нося със себе си големи предмети и да не привлека нежелано внимание.

— Няма легла. — Гол седна с пъшкане на един от сандъците. Сери се усмихна на стария си приятел.

— Не се тревожи. Ще измислим нещо.

Но Гол продължаваше да гримасничи. Сери се намръщи, когато забеляза, че едрият мъж притиска длани към едната си страна под ризата. След това забеляза тъмното петно, което проблясваше на светлината.

— Гол...?

Едрият мъж затвори очи и се олюля.

— Гол! — възкликна Аний и се озова до него едновременно със Сери. Двамата го уловиха, преди да падне от сандъка. Аний придърпа възглавниците към него.

— Легни — нареди тя. — Нека да погледна.

Сери не можеше да каже нищо. Страхът бе смразил ума и гърлото му. Убийците сигурно бяха намушкали Гол по време на бягството. Или може би преди Сери да се събуди, и той бе видял как Гол отбива второто нападение с нож.

Аний избута мъжа от сандъка върху възглавниците, отмести ръката му настрани и надигна ризата, разкривайки малка рана на корема, от която бавно капеше кръв.

— През цялото време. — Сери поклати глава. — Защо не ми каза нищо?

— Не беше чак толкова зле. — Гол сви рамене и потрепна. — Започна да боли едва когато отидохме да говорим с Уърм.

— Обзалагам се, че сега те боли много — каза Аний. — Според теб колко е дълбока?

— Не много. Не знам. — Гол се закашля и лицето му се изкриви от болка.

— Може да е по-зле, отколкото изглежда. — Аний седна на петите си и погледна към Сери. — Ще доведе Лилия.

— Не... — възрази Гол.

— Когато напуснахме къщата на Кадия, оставаха само няколко часа до зазоряване — каза Сери. — Лилия може да е вече в Университета.

Аний кимна.

— Може. Има само един начин да разберем. — Тя го погледна и вдигна въпросително вежди.

— Отивай — каза ѝ той.

Тя го хвана за ръката и я притисна към раната. Гол простена.

— Не спирай да я натискаш и...

— Знам какво да правя — отвърна Сери. — Ако не успееш да я доведеш, поне донеси нещо чисто за превръзка.

— Добре — отвърна тя и взе фенера.

После излезе от стаята и стъпките ѝ утихнаха в мрака.

ГЛАВА 2

СРЕЩИ

Да взема ли кръвния пръстен на майка ми? — попита Лоркин, докато Денил влизаше през отворената врата на стаята си в Дома на Гилдията.

Денил погледна към пръстена в ръката му топче от червено стъкло, монтирано върху халка. „Ако нещо се обърка по време на срещата със сачаканския крал, добре ще е и двамата да разполагаме с начин да се свържем с Гилдията — помисли си той. — Но ако нещата не се развият добре, кръвните пръстени и на двама ни може да бъдат открити и конфискувани, а после да ги използват като инструмент за мъчение и разсейване срещу Оусън и Сония“.

Това бе недостатъкът на кръвните камъни. Те пренасяха мислите на приносителя им до съзнанието на магьосника, чиято кръв бе използвана за направата им. Но създателят им не можеше да спре да усеща мислите на приносителя, което беше особено неприятно, ако приносителят биваше измъчван.

Точно това бе причинено на неговия стар приятел и наставник Ротан от един от сачаканските изгнаници — наричани ичани — които преди двайсет години бяха нападнали Киралия. Мъжът беше заловил Ротан, но вместо да го убие, той бе направил камък от кръвта му. После го слагаше на ръката на всяка една от жертвите си и заливаше Ротан с чувствата и мислите на ужасените, умиращи киралийци.

А кой от Черната магьосница Сония и Разпоредителя Оусън ще бъде засегнат повече, ако пръстенът му бъде отнет? Денил потрепери при очевидния отговор.

— Остави го — посъветва го той. — Аз ще взема пръстена на Оусън. Дай ми този на Сония да го скрия, в случай, че прочетат съзнанието ти и научат за него.

Лоркин погледна към Денил със странен, леко развеселен блясък в очите.

— Не се тревожи, няма да успеят да прочетат нищо.

Денил погледна изненадано младия магьосник.

— Ти можеш ли...?

— Донякъде. Не ми остана време да усвоя всички умения на Изменниците. Ако някой се опита да прочете съзнанието ми, няма да успее, но ще разбере, че не е успял.

— Да се надяваме, че няма да се стигне до това — каза Денил. Той отстъпи назад към вратата. — Отивам да скрия това и ще се видим в господарската стая.

Лоркин кимна.

Денил забърза обратно към стаята си, нареди на роба да излезе и да не пуска никой вътре, след което се огледа за място, където да скрие пръстена. „Лоркин може да блокира разчитането на съзнанието!“ Ашаки Ачати, съветникът на сачаканския крал, с който Денил се бе сприятелил след завръщането си в Арвис, беше споменал, че Изменниците умеят да го правят. Как иначе шпионите им, които се преструваха на роби, успяваха да останат скрити? „Чудя се какво ли още не ми е казал Лоркин“. Изпълни го чувство на безсилие. Откакто се беше върнал в Арвис, Лоркин отказваше да сподели каквото и да било за бунтовното общество, в което бе живял през последните няколко месеца. Денил разбираше, че бившият му помощник е научил тайни, които не можеше да разкрие, без да рискува живота на много хора. „Но така остава впечатлението, че той е лоялен на тях, а не на Гилдията и Киралия“.

Младият магьосник отново бе започнал да носи мантия, така че очевидно се смяташе за гилдиец — макар че при срещата им в планината той бе казал на Денил, че Гилдията трябва да се отнася към него като към напуснал.

Крачетата на пътническия сандък на Денил бяха направени да изглеждат като дървени пънове с груба, усукана кора. Денил я беше разрязал с магия и бе направил малка кухня зад нея, в случай, че се наложеше да скрие пръстена на Оусън. Сега пъкна вътре пръстена на Сония и отново затвори кухнята. После тръгна към господарската стая, част от традиционната сачаканска къща, в която главата на семейството посрещаше и развличаше гостите си.

Гилдията така и не обяви официално, че Лоркин не е повече неин член, въпреки сложните отношения, които се бяха създали между Сачака и Киралия. Освен болката, която това решение щеше да причини на Сония, Висшите магове не искаха да оставят впечатление,

че толкова лесно са се отказали от намирането на непокорния магьосник. Но съществуваше опасността, че ако не направеха нищо, щеше да изглежда сякаш подкрепят връзката на Лоркин с бунтовниците, което щеше да навреди на отношенията между Обединените земи и сачаканския крал.

Завръщането му в Арвис може би облекчи леко напрежението, с изключение на това, че сачаканският крал умираше да разбере какво е научил Лоркин за врага. И скоро щеше да бъде разочарован.

Веднага щом научи за завръщането на младия магьосник, крал Амакира му бе забранил да напуска града. Денил очакваше скоро да бъдат привикани в двореца, но минаха няколко дни, без да получат никакви нареждания. Несъмнено кралят се съвещаваше със съветниците си.

„Сред които е и ашаки Ачати, ако се съди по отсъствието му“.

Съветникът нито го бе посещавал, нито му бе изпращал съобщения от деня, когато тримата с Денил и Тайенд се бяха завърнали у дома, след пътуването до Дюна. При мисълта за пътешествието Денил усети как в него се заражда гняв. Тайенд бе накарал Ачати да го вземе с тях, след което успешно бе успял да попречи на Денил и Ачати да станат любовници.

„Странно как това ме накара да го желая още повече. Преди да тръгнем се колебаех и бях изпълнен със съмнения за политическите последици от една такава връзка“.

Всъщност причините за намесата на Тайенд бяха същите като онези, които караха и Денил да се колебае, а и сегашната ситуация беше точно от типа, която би поставила подобна връзка под съмнение, но въпреки това Денил не можеше да му прости намесата.

Той не спираше да се надява, че Ачати го отбягва единствено заради Лоркин, а не защото напълно се е отказал от него.

Освен това чувстваше вина. Независимо дали двамата със сачаканеца бяха любовници или не, между тях винаги щеше да има тайни. Като предложението за съюз на племето Дюна и желанието им за сключване на търговски отношения с Гилдията. Проблемът бе забравен след завръщането на Лоркин. Гилдията щеше да е въодушевена от възможността да се сдобие с нов вид магия, но изгледите за сключването на търговско споразумение с Изменниците,

които щяха да бъдат много по-сериозен съюзник, бяха засенчили всичко останало.

Денил не знаеше за какво точно щеше да преговаря Лоркин с Гилдията. Оусън бе решил, че така е по-добре, в случай, че съзнанието му бъде разчетено. Денил се намръщи. „Оусън сигурно знае, че Лоркин може да блокира разчитането. Той няма да ми каже нещо, което вече не е споделил с Оусън“.

Когато пристигна в господарската стая, той видя, че Лоркин е вече там. Заедно с Тайенд и лейди Мерия, помощничката на Денил, седяха на столовете и тихо разговаряха. Щом Денил влезе, те се изправиха.

— Готов ли си? — попита магьосникът.

Лоркин кимна.

Тайенд изгледа сериозно младия магьосник.

— Успех.

— Благодаря, посланик — отвърна Лоркин.

— И двамата разпитахме приятелите си за мнението им относно това как ще постъпи кралят — додаде Тайенд, поглеждайки към Мерия. — Никой не иска да прави предположения, но всички се надяват, че кралят няма да направи нищо, което да разгневи Обединените земи.

— А смятат ли, че трябва да наруша обещанието си и да им разкажа за Изменниците? — попита Лоркин.

В отговор Тайенд само направи гримаса.

— Да — отвърна Мерия с кимане.

Устните на Лоркин потрепнаха в усмивка.

— Не се изненадвам. — Но въпреки привидната му веселост, очите му гледаха студено. За миг напомни на Денил за Черната магьосница Сония. Спомняйки си колко упорита бе майката на Лоркин като млада, Денил се поотпусна.

— Вие също внимавайте — каза Мерия.

Денил осъзна, че тя гледа него и примигна изненадано. Откакто се бяха върнали, тя непрекъснато му хвърляше мрачни погледи, които подсказваха, че не му е простила за това, че не я бе взел със себе си. Той не знаеше как да реагира на загрижеността ѝ, особено след като не желаше да мисли какво би могло да му се случи, ако нещата не тръгнат на добре.

— Ще се оправя — отвърна Денил. — Ще се оправим — додаде той. Тайенд също го гледаше загрижено, за което Денил точно сега не искаше да мисли, затова се обърна към коридора, който водеше към изхода. — Е, да не караме краля да чака.

— Да — рече тихо Лоркин.

Денил погледна към Кай, мъжът, който сега бе личният му роб.

Мерия бе научила от приятелките си, че робите имаха навика да си сменят често задълженията, защото така господарят им щеше да е затруднен кой точно роб да накаже за определена грешка. Колкото повече роби виждаше, толкова по-трудно бе да запомни имената им, а щом не можеше да запомни името на даден роб, щеше да му е много трудно да определи кой да бъде наказан.

Мерия бе поискала всеки обитател на Дома на Гилдията да има по един или двама роби, които да се грижат за личните им нужди. Макар това да бе по-близо до наемането на прислужник, то също си имаше и своите недостатъци. Прислужникът задаваше въпроси. Прислужникът щеше да каже, ако нещо е трудно или невъзможно за изпълнение. Прислужникът не се хвърляше по очи на пода всеки път, когато се появеше в полезрението му. Макар през годините да бе имал доста дразнещи прислужници, Денил ги предпочиташе пред сляпото подчинение.

— Кажи на робите при каретата, че сме готови, Кай — нареди той.

Кай забърза към изхода. Денил поведе Лоркин към входната врата. Когато излязоха навън, ярката слънчева светлина го заслепи и той вдигна ръка, за да засенчи очите си. Небето беше синьо и безоблачно и във въздуха се усещаше топлина и сухота, които в Киралия той щеше да оприличи с началото на лятото. А тук бе ранна пролет. Както обикновено, робите се хвърлиха по очи на земята. Денил им нареди да се изправят и двамата с Лоркин се качиха в очакващата ги карета.

Пътуваха в мълчание. Денил обмисляше онова, което Оусън му бе наредил да каже или да избегне. Искеше му се да знае повече за планираното от Лоркин и Гилдията. Чувстваше се неспокойно, като не знаеше цялата истина. Скоро каретата сви по широкия път, който водеше към двореца, и спря пред сградата. Робите скочиха на земята и отвориха вратата.

Денил излезе навън и изчака Лоркин да слезе.

— Красиво е — каза младежът, поглеждайки възхитено към сградата. „Разбира се, той не е виждал двореца досега“, помисли си Денил. Поглеждайки към извитите бели стени и блестящия златен купол, той си спомни колко бе впечатлен при първото си посещение тук. Но сега бе твърде притеснен от предстоящия разговор, за да изпита възхищение.

Той се обърна към входа и поведе Лоркин навътре. Двамата тръгнаха по широкия коридор, минаха покрай стражата и се озоваха в огромната, изпълнена с колони зала, която служеше за главна господарска стая на краля. Сърцето на Денил заби ускорено, щом видя колко много хора са се събрали. Вместо групичките от по двама-трима души, които бе виждал при предишните си посещения, сега се бе струпала малка тълпа. Съдейки по богато украсените им къси жакети и уверени пози, повечето от тях бяха ашаки. Той бързо ги преброи. Някъде около петдесет.

От присъствието на толкова много черни магьосници по гърба го ползиха тръпки. Той се съсредоточи върху запазването на неутрално изражение на лицето и закрачи с достойнство, с надеждата, че успява добре да прикрие страха си.

Крал Амакира седеше на трона си. Макар и стар, той изглеждаше също толкова напрегнат и нащрек както и най-младият сачаканец в залата. Кралят не свали поглед от Лоркин, докато Денил не спря и не се отпусна на едно коляно. Лоркин направи същото.

— Станете, посланик Денил — каза кралят.

Денил се изправи и устоя на порива да погледне към Лоркин, който бе задължен да остане на колене, докато не му бъде разрешено да се изправи. Очите на краля отново се отместиха към младия магьосник. Погледът му бе напрегнат.

— Станете, лорд Лоркин.

Лоркин се изправи, погледна към краля и учтиво сведе очи.

— Добре дошъл отново — рече кралят.

— Благодаря, ваше величество.

— Отпочинахте ли си след пътуването до Арвис?

— Да, ваше величество.

— Радвам се да го чуя. — Кралят погледна към Денил и в очите му проблесна студено веселие. — Посланик, искам Лоркин да ми

разкаже защо се е наложило да напусне Арвис, да живее с Изменниците и след това да се върне.

Денил кимна.

— Очаквах, че ще го пожелаете, ваше величество — отвърна той, успявайки да се усмихне. После се обърна към Лоркин. — Разкажете му онова, което разказахте и на мен, лорд Лоркин.

Младият магьосник го погледна изненадано, дори укорително, преди да се обърне отново към краля. Денил подтисна усмивката си.

„Ако им разкаже онова, което разказа на мен, едва ли ще им разкрие кой знае колко“.

— В нощта, когато напуснах Дома на Гилдията — започна Лоркин, — една робиня се промъкна в леглото ми и се опита да ме убие. Бях спасен от друга робиня, която ме убеди, че ако не замина с нея, убийците ще се върнат, за да ме довършат. Спасителката ми, както сигурно сте се досетили, всъщност не беше робиня, а една от Изменниците.

Тя ми обясни, че обществото, на което е член, се е образувало преди Сачаканската война, когато група жени са били принудени да се обединят заради лошото отношение към тях в сачаканското общество. Войната ги принудила да се изтеглят в планината, където станали нови хора, отхвърлили робството и неравенството между мъжете и жените.

— Те са управлявани от жени — прекъсна го кралят. — Как може това да е равенство?

Лоркин сви рамене.

— Не е идеалното положение, но е доста по-справедливо от всички, с които съм се сблъсквал или съм чувал.

— Значи отидохте в базата им?

— Да. Това бе най-безопасното място, защото убийците продължаваха да ме преследват.

— Ще можете ли да го намерите отново?

Лоркин поклати глава.

— Не. Носех превръзка на очите.

Кралят присви очи.

— Колко е голяма базата им? Колко Изменници живеят там?

— Аз... не мога да кажа.

— Не можете или не искате?

— Не е такова място, където може лесно да се разбере от колко хора е обитавано.

— Тогава изкажете предположение.

Лоркин разпери ръце.

— Повече от сто.

— Сдобихте ли се с впечатления от боеспособността им?

Лоркин отново поклати глава.

— Не ги видях да се бият. Някои са магьосници. Но вие вече го знаете. Не мога да ви кажа какъв е броят им, колко са силни или колко добре са обучени.

Вниманието на Денил беше привлечено от размърдване сред ашаките и сърцето му подскочи, когато разпозна Ачати. Мъжът срещна за кратко погледа му, но лицето му продължаваше да е замислено. Той се наведе към краля и промърмори нещо. Кралят не отместваше очи от Лоркин, но леко повдигна вежди.

— С какво се занимавахте, докато живеехте при Изменниците?
— попита той.

— Помагах в лекуването на болните.

— Нима са се доверили на вас, един чужденец, да ги лекувате?

— Да.

— Научихте ли ги на нещо?

— На няколко неща. Аз също научих някои неща.

— На какво ги научихте?

— Няколко лекарства — и аз научих за няколко от тях, макар че за приготвянето на някои са нужни растения, които не растат в Киралия.

— Защо ги напуснахте?

Лоркин се поколеба; очевидно не очакваше да чуе толкова скоро този въпрос.

— Защото исках да се прибера у дома.

— Защо не си тръгнахте по-рано?

— Обикновено не позволяват на чужденците да си тръгват. Но в моя случай промениха мнението си.

— Защо?

— Нямаше причина да не го направят. Не бях научил нищо важно и не можех да разкрия нищо важно. Когато си тръгнах, те се погрижиха да не мога да открия пътя наобратно.

Кралят го изгледа замислено.

— Дори да е така, вие все пак сте видели повече от базата им от всеки друг. Сигурно има детайли, чието значение не разбирате. Бунтовниците застрашават тази страна и един ден могат да се окажат заплаха и за останалите държави в региона, включително вашата. Ще се подложите ли на разчитане на съзнанието?

Лоркин застина. Залата бе потънала в пълна тишина, когато той отвори уста, за да отговори:

— Не, ваше величество.

— Ще използвам само най-умелия ми четец. Той няма да рови из мислите ви, а ще ви позволи да проектирате спомените си в съзнанието му.

— Оценявам това, но съм задължен да пазя познанието, получено в Гилдията. Трябва да ви откажа.

Кралят отмести поглед към Денил. Изражението на лицето му бе неразгадаемо.

— Посланик, ще наредите ли на лорд Лоркин да сътрудничи на четеца на съзнания?

Денил си пое дълбоко дъх.

— Моите почитания, ваше величество, но не мога. Нямам властта да го направя.

Кралят сбръчи вежди.

— Но вие имате кръвен пръстен, който ви позволява да общувате с Гилдията. Свържете се с тях. Нека овластеният да му нареди да го направи.

Денил отвори уста да възрази, но размисли. Трябваше да се преструва на готов да сътрудничи. Той бръкна в джоба на мантията си, извади пръстена на Оусън и го наниза на пръста си.

— Оусън?

— Денил — дойде незабавният отговор. Разпоредителят бе казал, че ще се погрижи да бъде свободен докато трае срещата със сачаканския крал и не се изненада от повикването.

— Те искат Гилдията да нареди на Лоркин да се подложи на разчитане на съзнанието.

— Аха. Разбира се. Те няма да повярват на нито една негова дума.

— Какво да им кажа?

— Че само Мерин има властта да му нареди и че ще го направи едва след като получи възможността да разпита Лоркин лично и насаме.

Денил усети как го полазват студени тръпки. Единственият начин киралийският крал да заяви по-ясно желанията си, бе да отхвърли всички формалности и да изиска от Амакира да изпрати Лоркин у дома.

— Няма ли друг начин?

— Засега не. Да видим как ще реагира Амакира.

Денил свали пръстена, задържайки го в шепата си, погледна към краля на Сачака и му предаде посланието на Оусън.

Амакира дълго време не свали очи от Денил. Когато най-после помръдна, движението му бе предшествано от потрепване на челюстните му мускули, което полсказваше за надигналите в него гняв.

— Това не е удобно — рече тихо той. — И ме принуждава да се замисля дали не трябва да отхвърля усилията за сътрудничество между нашите две държави с цел да предпазя страната ми. — Той сви устни и се обърна към двама от ашаките. — Моля, отведете лорд Лоркин в затвора.

Лоркин отстъпи назад и спря. Докато двамата ашаки се приближаваха към него, Денил направи няколко крачки напред.

— Възраavam, ваше величество! — възкликна той. — От името на Обединените земи ви моля да спазите договореностите...

— Или лорд Лоркин отива в затвора, или лорд Лоркин отива в затвора, а посланик Денил напуска Сачака — каза кралят достатъчно силно, за да заглуши думите на Денил.

— Остави ги да го затворят.

Денил едва не изхълца от изненада, чувайки гласа в главата си. Осъзна, че е стиснал здраво пръстена, позволявайки на камъка да се докосне до кожата му и да предаде мислите му на Оусън.

— Сигурен ли сте?

— Да — отвърна Разпоредителят. — Надявахме се да избегнем това, разбира се, но не желаем едновременно да изгубим Лоркин и вие да бъдете прогонен от Сачака. Върнете се в Дома на Гилдията и започнете да досаждайте на Амакира да освободи Лоркин. Ние ще правим всичко възможно оттук.

Сърцето на Денил се сви, когато двамата ашаки минаха покрай него и застанаха от двете страни на Лоркин. Младият магьосник изглеждаше смирен и разтревожен, но когато срещна погледа на Денил, успя едва-едва да се усмихне.

— Ще се оправя — каза той, след което позволи на двамата мъже да го отведат.

Денил се обърна към краля.

— Затворете го, щом трябва, ваше величество, но не го наранявайте — предупреди той, — или за в бъдеще ще бъде много трудно постигането на мирен съюз между Обединените земи и Сачака. Което ще е наистина жалко.

Амакира не отмести поглед, но когато отговори, гласът му беше тих.

— Върнете се в Дома на Гилдията, посланик. Тази среща приключи.

Още преди да отвори очи, Сония знаеше, че е твърде рано. Тя се обърна към паравана, който закриваше прозореца на спалнята ѝ, и се намръщи, когато видя ранната утринна светлина, отразяваща се в стената зад него. Светлината в това време на деня притежаваше качество, което я отличаваше от тази в късния следобед, и ѝ подсказваше, че е спала само час или два.

Едно почукване на входната врата ѝ подсказа защо се е събудила.

Тя простена, притисна длани към очите си и зачака. Всяка сутрин, с изключение на Болниците, Черният магьосник Калън се отбиваше, за да ескортира Лилия до училище. През повечето време ученичката се подготвяше за занятията в Университета тихо, за да не събуди Сония. Но на Калън му отне доста време да разбере, че трябва да чука по-тихо, и то след като Сония няколко пъти нарочно спомена, че обикновено поема нощните смени в болницата.

Очевидно тази сутрин беше забравил.

Чукането се потрети, и то още по-силно. Сония отново изстена. Защо Лилия не отваряше? Тя въздъхна, отхвърли завивките и с усилие се надигна. Приглади косата си с ръце, грабна една връхна мантия и я наметна върху нощницата си. Влезе в приемната стая и тръгна към вратата, изпращайки тънка струйка магия към бравата.

Когато вратата се отвори навътре, намръщеният Калън погледна и я видя, и веждите му се смръщиха още повече. Погледът му се плъзна по връхната мантия и отново се върна на лицето ѝ, но изражението му не се промени.

— Добро утро, Черна магьоснице Сония — каза той. — Простете за притеснението. Лилия тук ли е?

Сония погледна към затворената врата на спалнята на Лилия и отиде до нея. Почука тихо, после по-силно и накрая я отвори. Стаята беше празна. Но леглото беше оправено, което означаваше, че лелята на Сония, Джона, беше идвала и си бе тръгнала.

— Не — отвърна тя, връщайки се при входната врата. — И не, не знам къде е. Когато разбере, ще ви уведомя.

— Благодаря ви. — Калън изглеждаше доста недоволен, но кимна и отстъпи от вратата.

Сония я затвори и тръгна към спалнята си, но изведнъж се спря. За Лилия бе доста необичайно да отсъства сутрин. Не ѝ беше в природата да причинява неприятности, но все още трябваше да бъде наглеждана, защото бе показала, че лесно се подвежда по другите.

„Може би не толкова лесно като преди. Все пак да бъдеш подмамена от най-добрата си приятелка да научиш черната магия, за да може тя да те натопи за убийството, което е извършила, би трябвало да те накара да се замислиш внимателно на кого да се довериш“. Както и откритието, че Лорандра, магьосницата отстъпница, която бе помогнала на Лилия да избяга от затвора, възнамеряваше да се отплати за услугата, като предаде Лилия на сина си, скандалният Крадец Скелин, за да може Лилия да го научи на черна магия.

Макар Сония да вярваше, че Лилия няма да се забърка умишлено в нови сериозни неприятности, тя можеше да го направи неволно. Освен това Сония бе длъжна да наглежда останалите черни магьосници. Въпреки че не беше официално наставница на Лилия — с това се бе наел Калън — приемайки момичето в дома си, тя бе оставила впечатлението, че поема отговорността за нея.

Сония огледа стаята и забеляза късче хартия, което се подаваше под каната за вода, оставена върху страничната масичка. Тя прекоси стаята и я взе.

„Излязох рано, за да се видя с приятел. Кажете на ЧМК, че оттам отивам право в университета. Лилия“.

Сония въздъхна и завъртя очи, но раздразнението ѝ бързо отмина. Посланието сигурно бе предназначено за Джона, не за нея. Прислужницата не го беше видяла или не бе имала време да изчака Калън.

Приятелят сигурно беше Аний, която бе спасила Лилия от Скелин. Тъй като Аний бе дъщеря на Сери, Сония не бе напълно уверена, че момичето няма да подведе Лилия по някакъв начин.

„Сери няма да ги остави да се забъркат в нещо. Но въпреки това... Чудя се защо Лилия се среща с Аний по това време на деня — и къде“. Сония остави бележката. Знаеше, че Аний влиза в апартамента ѝ по същия начин, както понякога се появяваше Сери — през скрита врата в гостната. Но срещата на Лилия с Аний означаваше, че двете отиваха някъде заедно, а това си беше за притеснение. Като нова черна магьосница, на Лилия ѝ беше забранено да напуска земите на Гилдията.

„Може би е минала през скритата врата с Аний“. Проходите под Гилдията бяха забранени за всички, с изключение на Висшите магове. Официалното оправдание бе, че са нестабилни и опасни, но всъщност никой нямаше добра причина да слиза долу. Ала не това притесняваше Сония.

Скелин искаше да убие Сери. Това означаваше, че негова мишена са всички, които помагаша на стария ѝ приятел. Досега Сери бе успял да скрие факта, че Аний е негова дъщеря. Официално тя продължаваше да му е телохранител, но въпреки това си оставаше мишена. Лилия може би щеше да успее да я защити с магия, но ако нападателят беше Скелин или майка му Лорандра, тя щеше да има проблеми, защото и двамата бяха магьосници.

„Дали е отишла, защото Сери има нужда от помощ? Но той сигурно щеше да се свърже първо с мен“. Тя се намръщи. Напоследък Сери се откриваше трудно и когато успяваха да се видят, той изглеждаше изтощен и изнервен. Тя подозираше, че укрива истината за усилията си да намери Скелин и успява само да се крие от отстъпника Крадец.

Сония въздъхна за трети път и се върна в спалнята си, но не можа да заспи, защото сега се притесняваше и за Сери, и за Лилия. Тя се изми и се облече, използва малко магия, за да прогони умората, и тъкмо си правеше чаша рака, когато някой почука на вратата.

Улови се, че въздъхва отново, погледна през рамо и отвори вратата с магия.

На прага застана Разпоредителят Оусън. Сония примигна изненадано.

— Разпоредителю.

— Черна магьоснице Сония — каза той, навеждайки учтиво глава. — Мога ли да вляза?

— Разбира се — отвърна тя, обръщайки се с лице към него. Той затвори вратата. — Искате ли чаша рака или суми?

Той поклати глава.

— Нося лоши, но не съвсем неочаквани новини.

Изпълни я не особено приятно усещане — сякаш всичките ѝ вътрешни органи се бяха втечнили. Лоркин.

— Колко лоши?

Устните на Оусън потрепнаха съчувствено.

— Не са най-лошите. В противен случай щях да бъда по-прямо. Лоркин е отказал разчитане на съзнанието. Крал Амакира поиска от нас да му заповядаме да го приеме. Крал Мерин отказа. Амакира изпрати Лоркин в затвора.

Полазиха я студени тръпки и стомахът ѝ се сви. В главата ѝ се появи образът на Лоркин, окован във влажна, тъмна клетка и тя усети, че ѝ се повдига. За нея той бе още едно изплашено момче. „Но всъщност не е. Той е вече мъж. Знаеше, че това може да се случи и въпреки това отказа да предаде Изменниците. Трябва да се доверя на преценката му, че те заслужават да бъдат спасени“. Тя отново насочи вниманието си към Оусън.

— И сега какво? — попита Сония, макар Върховните магове да бяха обсъждали тази вероятна ситуация няколко пъти досега.

— Работим по въпроса за освобождаването му. Имам предвид Гилдията, краля и краля на Елийн. Ако Лоркин е прав и може да им попречи да разчетат съзнанието му, то ние трябва да убедим Амакира, че освобождаването му е най-лесният начин да научи повече за Изменниците. И тук се намесваш ти.

Сония кимна и почувства закъсняло облекчение. Задачата ѝ да се срещне с Изменниците от името на Гилдията се бе усложнила, откакто стана ясно, че крал Амакира няма да позволи на Лоркин да напусне Сачака, докато не научи каквото може от него. Гилдията беше решила

да я изпрати в Арвис, за да преговаря освобождаването на сина си. Усложняването на лоркиновото положение може би ги беше накарало да променят намеренията си.

Тъй като Висшите магове бяха решили, че само черен магьосник може да постигне уважението, необходимо за преговорите със сачаканския крал, това означаваше, че трябваше да избират между нея и Калън — тъй като Лилия беше още малка и все още учеше. Съществуваха достатъчно причини да не изберат никой от тях. Сачаканците смятаха жените за по-нисши от мъжете, а тъй като тя бе майка на Лоркин, това я правеше податлива на изнудване, но пристрастеността на Калън към роета го превръщаше в ненадежден пратеник, който лесно би могъл да бъде принуден да сътрудничи.

„И може би защото знае, че и преди съм убивала сачаканци и ще бъда готова да го направя отново, за да спася сина си, Амакира ще бъде склонен да го освободи“.

Разбира се, сачаканският крал можеше да заплаши да нарани Лоркин, за да спечели нещо от нея, но опитът му едва ли щеше да се увенчае с успех. Тя не знаеше какво искат да разберат и не можеше да му заповяда да говори. Можеше единствено да обещае, че ще се опита да го убеди да говори, ако те го освободят.

„Стига, разбира се, да не са успели вече да го пречупят с мъчения“. Но Сония не искаше да мисли за това. Тя се обърна към Оусън.

— И кога тръгвам?

Слабата светлина, която се процеждаше през вратата, подсказа на Лилия, че двете с Аний са близо до крайната им цел. Избягвайки отломките в коридора, тя последва приятелката си в стаята.

Сери седеше на един от старите дървени сандъци, които Аний бе донесла вместо столове. Върху няколко от овехтелите възглавници лежеше Гол. Дори слабата светлина на свещите бе достатъчна, за да види преbledнялото му лице. Лилия поднесе светлинното си кълбо към него и засили светлината му. Веждите му бяха покрити с пот, а очите му горяха от треска и болка.

Лилия го погледна, вцепенена от изпълнените я съмнения. „Дали съм овладяла достатъчно добре лечителството, за да го спася?“

— Просто... опитай — подтикна я Аний.

Лилия погледна приятелката си и кимна. Коленичи до Гол. Ръцете на Сери притискаха корема на едрия мъж и бяха изцапани с кръв.

— Да спра ли да притискам раната? — попита той.

— Аз... не съм сигурна още — призна си Лилия. — Просто трябва... да погледна.

Тя подръпна ризата на Гол, притисна длан върху голата му кожа, затвори очи и проникна със сетивата си в тялото му.

Първоначално долови само хаос, но след това използва онова, което ѝ бе казано и което бе прочела, както и упражненията за разчитане на сигналите. Най-отчетлива беше болката. Тя едва не изпъшка на глас, когато я улови, и се изпълни с гордост, че не се разконцентрира. Болката се спираше лесно. Това бе един от първите уроци за лечителите. Щом се справи с това, тя се огледа за друга информация. Умът ѝ бе привлечен към повреденото място, откъдето се губеха важните течности и откъдето в системата му се вливаха опасни отрови.

„Червата му са били промушени от острието. Ако отворът е бил по-голям, досега да е умрял. Очевидно това е първото, което трябва да оправя...“

Тя изпрати струйка магия към разкъсването, за да залепи краищата му и да ги излекува много по-бързо, отколкото биха успели без намесата ѝ.

„Сега трябва да спра изтичането на кръвта. Но преди да го направя, трябва да се справя с отровата и вътрешния кръвоизлив. Използвай едното, за да прочистиш другото“. Тя се надяваше, че Сери и Аний няма да се паникьосат, когато използва магия, за да изкара течностите от раната. При опита си да го направи срещна малко повече съпротива, отколкото бе очаквала. Тогава си спомни, че Сери продължава да притиска раната. Лилия се концентрира върху собственото си тяло, за да възстанови контрола върху гласните си струни.

— Вече можеш да спреш — едва успя да произнесе тя.

После видя как кръвта отново потече и се съсредоточи върху привличането и изцеляването поотделно на плътта и кожата. Тя си спомни предупрежденията на учителите си и провери дали във

вътрешността не са останали разкъсвания, през които кръвотечението да продължи. Няколко кръвоносни съдове имаха нужда от поправка. Лесна работа.

След една последна проверка, тя изтегли сетивата си от тялото, пое си дълбоко дъх и отвори очи. Лицето на Гол вече не бе вкаменено от болка. Той я погледна и се усмихна.

— По-добре ли си? — попита тя.

Той кимна.

— Да. Но съм... изморен. Много изморен. — Едрият мъж се намръщи. — И жаден.

— Така и трябва да е. Ти изгуби много кръв и сигурно имаш някакво възпаление от отровата.

— Острието е било намазано с отрова? — попита разтревожено Сери.

— Не, но червата му са били разрязани. Онова, което е било в тях, действа като отрова, ако проникне в останалата част на тялото.

Сери изгледа замислено едрият мъж.

— Известно време няма да си във форма за тренировки. — Той се обърна към Лилия. — След колко време ще се възстанови напълно?

Тя сви рамене.

— Не съм сигурна, но ще стане по-бързо, ако получава добра храна и чиста вода. — Момичето погледна към Аний. — Ако дойдеш с мен, ще проверя дали Джона не е оставила нещо в стаята. Поне ще има чиста вода.

— Вече закъсняваш за занятия — посочи Аний. — По-добре отивай право в Университета.

— Облечена с това? — Лилия погледна към ученическата си мантия. Тя беше измачкана и изцапана от пълзенето през тесния отвор в стените на магьосническите жилища, който бяха използвали, за да се измъкнат от стаята на Сония и да стигнат до подземните тунели. В друг случай Аний щеше да донесе със себе си дрехи за преобличане, но този път се бе появила с празни ръце. Не можеха да ги държат в стаята на Сония, за да не ги намери някой. Лилия не искаше Гол да умре защото тя не е успяла да намери с какво да се преоблече.

Аний погледна към мантията на Лилия.

— Не можеш ли да използваш магия, за да я почистиш?

Лилия въздъхна.

— Мога да опитам. Зависи колко е изцапана. Може да отнеме повече време, отколкото да се прибера и да се преоблека.

Аний я огледа.

— Не изглежда толкова зле. Спокойно можеш да обясниш вида си със спъване и падане в канавката.

— Ами храната и водата?

Аний сви рамене.

— Аз ще го направя.

— Сония ще остане въкъщи цял ден.

— Тя работи нощна смяна в болницата, нали? Значи ще спи.

— А ако се събуди?

— Тогава ще ѝ кажа, че съм ти дошла на гости и съм огладняла.

— Ако имаме нужда само от вода, знам няколко течащи тръби — обади се Сери. Той погледна сурово Лилия. — Но ще се окажем в по-сложна ситуация, ако пропуснеш занятията си и някой разбере, че си обикаляла в тунелите под Гилдията. Известно време ще се наложи да останем тук и ще имаме нужда да ни посещаваш от време на време.

Лилия отмести поглед от него към Аний. Той беше прав, разбира се. Макар занятията да не изглеждаха толкова важни, колкото безопасността и здравето на приятелите ѝ, пропускането им щеше да предизвика съмнения. Тя отново се прокле за любопитството си и изпробването на инструкциите за овладяването на черната магия в книгата на Наки. Докато беше обикновена ученичка, никой не ѝ бе обръщал особено внимание. Тя въздъхна и кимна.

— Добре. Но довечера ще се върна и ще донеса вечеря за всички ви.

— И как ще го направиш? — попита Сери и повдигна вежди.

— О, Джона винаги ми носи повече храна и ми оставя малки сандвичи, за да имам какво да хапвам, докато уча. Довечера ще имам необичайно голям апетит.

ГЛАВА 3

ВЪПРОСИ

Докато сачаканецът, който го разпитваше, го извеждаше от стаята, Лоркин заподозря, че облекчението, което изпитваше, е само временно. Коридорът, по който вървяха, приличаше на онзи, по който на сутринта го бяха довели в стаята за разпити. Може би бяха приключили за деня. Може би бе настъпила нощта. Стомахът му бе единственият индикатор, по който можеше да съди за часа, а и той не бе достатъчно благонадежден. Когато не се свиваше от притеснение, той тихичко ръмжеше от глад.

Непознатият сачаканец, който го бе разпитвал, водеше отпред, а помощникът му ги следваше отзад. Единственото, което Лоркин знаеше за него бе, че е ашаки, защото пазачът бе използвал тази титла, когато се бе обърнал към него.

Те стигнаха до един коридор, който Лоркин си спомняше добре, защото той се спускаше надолу към затворническите килии. Той отново се зачуди защо тук няма стълби, но отговорът вече беше ясен: един от пазачите буташе някаква количка към тях. В количката лежеше много слаб, стар мъж, чието единствено облекло бе бяло парче плат, увито около кръста му, което му стигаше до коленете. Когато минаха покрай него, Лоркин хвърли един бърз поглед към лицето на стареца, а после се вгледа по-внимателно.

„Мъртъв ли е?“ Гърдите му не се повдигаха. Устните му бяха синкави. „Така изглежда“. Лоркин го огледа бързо за рани, но не видя. Дори нямаше белези по китките, където се закопчаваха оковите. „Може би е умрял от старост. От болест. От глад. Или черна магия...“ Той устоя на желанието си да протегне ръка, да докосне тялото и да използва лечителските си сетива, за да открие причината за смъртта.

Когато стигнаха до края на полегатия коридор, те влязоха в една широка стая. По стените висяха окови, покрити с ръжда. В ъгъла бяха струпани купчина също толкова потъмнели метални предмети — които изплашеното въображение би могло да приеме за инструменти за мъчения. От друга страна решетките, които преграждаха нишите,

изкопани в двете успоредни стени, бяха черни, без дори намек за слабост.

На по-дългата стена на стаята имаше три по-големи килии, а на по-късата — пет по-малки. Само две бяха заети, в едната стоеше мъж на средна възраст, а в другата имаше двама младежи. До входа седяха двама пазачи, заедно с трети мъж, който бе облечен в една по-тъмна версия на обичайните пищни одежди на ашаките. Той кимна на спътника на Лоркин, който отвърна на жеста.

Лоркин бе научил, че затворниците рядко стоят тук повече от няколко седмици, дори ако бяха признати за виновни. Пазенето на заключени магьосници не беше лесна работа, а немагьосниците просто биваха продавани в робство. Сачаканецът, който бе разпитвал Лоркин, не му каза дали магьосниците са освобождавани или екзекутирани.

„Това е част от играта — помисли си той. — Непрекъснатите намеци за ужасни последствия, ако не сътруднича, но никога директно отправени заплахи. Досега“.

Мъжът продължи да разсъждава на глас дали Лоркин е магьосник в сачаканския смисъл на думата, тъй като магическото му познание бе непълно. Дали непознаването на висшата магия го определяше като половин магьосник? Но държането в килия дори на половин магьосник щеше да създава повече проблеми. Ала все пак това е било правено и преди, макар и не тук. С бащата на самия Лоркин.

„Ако се опитва да ме обиди, това не беше кой знае какво постижение. Със сигурност е наясно, че магьосниците от Гилдията не смятат липсата на умения във висшата магия за недостатък. Предполагам, че целта му е била намекне, че баща ми е бил роб някога“.

Но това никога нямаше да накара Лоркин да се почувства унижен, за разлика от сачаканските благородници. Акарин бе пленен от ичаните, изгнаници, които бяха срам и позор за останалата част от сачаканците — признак на слабост в обществото им. Ала Лоркин не спомена за това.

С изключение на няколкото други подигравки, сачаканецът прекара деня в задаване на въпроси и натяквания колко зле ще се отрази на Лоркин, Гилдията и мирното споразумение между Сачака и Обединените земи, ако младежът не им разкаже за Изменниците.

Имаше много въпроси и много варианти на едно и също предупреждение, така че мъжът често се повтаряше.

Лоркин също не спираше да повтаря, извиняващо се, но твърдо, че отказва да отговаря. Той не искаше да се впуска в разговори и да рискува неволното издаване на каквато и да е информация, която да бъде използвана срещу Изменниците. Накрая разбра, че никой не обръща внимание на отказите му, затова просто реши да си мълчи. Не беше толкова лесно, колкото бе очаквал, но му стигаше да си помисли колко по-трудно ще е, ако бъде измъчван, и решимостта му нарастваше. Въпреки всичко те не направиха опит да разчетат съзнанието му, затова все още не знаеха, че няма да се получи — поне докато блокиращият камък, скрит под кожата му, си вършеше работата. Може би крал Амакира все пак не желаше да прекъсва връзките си с Обединените земи. Може би се надяваше, че Лоркин ще се огъне пред разпитите и заплахите.

Когато стигна до вратата на килията си, сачаканецът му махна с ръка да влиза. Вратата се затвори. Лоркин се обърна и видя, че другият ашаки с тъмните дрехи се приближава към него.

— Приключи ли? — попита той.

— Засега — отвърна другият.

— Той иска да му докладваш.

Разпитващият кимна и поведе спътника си навън.

Новодошлият погледна към Лоркин с присвити очи и се оттегли. Лоркин го видя как оглежда стаята и погледът му се спря на един обикновен дървен стол. Той се издигна във въздуха и се спусна на четирите си крака пред килията на Лоркин.

Добре облеченият мъж седна, без да сваля поглед от младежа.

Лоркин не обичаше особено да го гледат втренчено, но реши, че ще трябва да свикне. Той огледа килията. Тя беше празна, с изключение на една кофа за екскременти в ъгъла. Цял ден не беше ял или пил нищо, затова не изпитваше чак толкова голяма нужда да се облекчи, че да използва кофата, докато е наблюдаван.

„Все някога ще ми се наложи. Така че не е зле да свиквам с мисълта“.

Лоркин седна на прашния под и се облегна на грубата стена. Сигурно щеше да се наложи и да спи на пода. Камъкът беше твърд и студен. Поне тук бе достатъчно хладно, че да не му е твърде горещо

заради мантията. С лекота можеше да затопли въздуха с магия, но охлаждането включваше размърдване на въздуха, за препоръчване край вода.

Той се замисли за мига, когато отново бе облякъл мантия след прекараните месеци с Изменниците. Първоначално беше изпитал облекчение. Наслади се на меката цветна тъкан. Когато сачаканската пролет дойде с по-горещи дни, мантията започна да му се струва тежка и непрактична. Когато оставаше сам в стаята си в Дома на Гилдията, той сваляше горната част на мантията и се разхождаше само по панталони. Беше започнал да копнее за простите, икономични дрехи на Изменниците.

Копнежът сигурно бе свързан до голяма степен с желанието му да се върне обратно в Убежището. Споменът за Тивара накара сърцето му да запее. Пулсът му се ускори от най-скорошните му спомени, от последната нощ заедно, когато тя, гола и усмихната, го учеше как любовниците използват черната магия. Последваха по-отдавнашни спомени. Как тя се движеше по коридорите на Убежището, спокойна и уверена — приемаща за даденост властта, дадена ѝ от нейното общество. Като пряк поглед, който бе едновременно игрив и интелигентен.

Той си спомни за времето и преди това, как тя го водеше през сачаканските равнини към планините, защитавайки го от убийците-Изменници и от ашаките, които можеха да ги пленят. Тя бе изморена и не особено разговорлива, но го впечатляваше с решителността и изобретателността си.

След това той се върна още по-назад в спомените, когато тя беше робиня в Дома на Гилдията. С привити рамене и сведени очи, объркана от опитите му да се сприятели с нея. Още тогава го беше привлякла, макар той да смяташе, че е очарован от екзотичния ѝ вид. Но никоя друга сачаканка не бе привличала погледа му по този начин, а той бе видял достатъчно красавици и в Арвис, и в Убежището.

„Убежището“. Всъщност мястото дори ми липсва — осъзна той. — След като го напуснах, разбрах, че там ми харесва, въпреки Калия.

— Спомените за отвличането, за затварянето му, за това как Калия ровеше из съзнанието му за тайните на магическото изцеляване, помрачиха настроението му, но той ги прогони настрана. — „Калия вече не е Говорителка. Вече не е началник на лечебницата — напомни

си той. — Изменниците имат своите недостатъци, някои повече от другите, но всички те са добри хора“. Принуден да работи с Калия в лечебницата, притеснен от машинациите ѝ и от това как да убеди Изменниците да търгуват с Гилдията, той не можеше да оцени реално начина им на живот.

Отвлечането му бе извършено от малка групичка безскрупулни Изменници. Той подозираше, че не всички от фракцията на Калия подкрепяха действията ѝ. Повечето от тях едва ли щяха да нарушат с желание законите на Изменниците, както бе постъпила тя, дори и да бяха съгласни с нея. Бяха го направили просто от желание да защитят народа си. Страхът от външния свят бе дълбоко вкоренен в тях след вековете, прекарани в изолация.

Макар да не бе готов да прости на Калия за кражбата на лечителското познание от съзнанието му, той не можеше да отрече, че го е направила от желание да може да го използва, за да спасява живота на Изменници. „Но все пак тя смяташе да ме убие и да заяви, че съм се опитал да напусна Убежището и съм замръзнал в снеговете. Това не е нещо, което да простя с леко сърце“.

В замяна на отнетото от него, кралица Зарала беше решила да го обучи в направата на магически камъни. Той бе овладял магия, за която Гилдията не беше чувала. Точно мечтата да намери нова, могъща магия, го беше накарала да предложи да замине с Посланик Денил като негов помощник. Поглеждайки назад, той се усмихна на наивността си. Вероятността да намери нещо бе незначителна. Но въпреки това бе успял.

И все пак надеждата, че ще намери магия, която да извади от употреба черната магия или поне да осигури защита срещу нея, не се беше оправдала. Потенциалът на магическите камъни като заместители на черната магия бе обезсилен на свой ред от факта, че камъкотворците трябваше да овладеят черната магия, за да могат да ги изработват.

Усмивката му се стопи и стомахът му се сви от безпокойство. „Какво ли ще направи Гилдията, когато разбере, че съм овладял черната магия? Дали ще ми простят, щом разберат, че не е имало друг начин да се науча как да отглеждам камъните?“

Той бе обмислил всички възможни последствия и се бе подготвил за най-лошото от тях — възможността да го изпратят в

изгнание, както бяха направили с баща му. Щеше да бъде наранен, но и свободен да се върне в Убежището, при Тивара, което не звучеше твърде зле. С изключение на едно нещо.

„Майка ми ще остане много разочарована от мен. Не — дори повече. Ще бъде съсипана“.

Което бе единствената причина да не каже нищо за това на Посланик Денил и Разпоредителя Оусън. И смяташе да го отлага колкото се може повече. Оусън беше решил, че никой не трябва да научава повече от необходимото, в случай, че сачаканците наистина започнат да разчитат съзнанията им. Но дори в този случай Лоркин не можеше да укрива вечно случилото се от Сония.

„Но когато го научи, предпочитам да е от мен, а не от някой друг. Няма да ми е лесно да ѝ го кажа, но може би на нея ще ѝ бъде по-лесно да го чуе от мен“.

Когато Сери се събуди, той бе изгубил представа за времето, но този път усети, че в събуждането му има нещо различно, още преди да успее да се разсъни достатъчно, че да определи какво.

Светлина. След като Аний се беше върнала от стаята на Сония с малко храна и вода, които бяха дали на Гол, те решиха да поспят. За да не изхабят свещите, ги угасиха — но не и преди Сери да подмами Аний да му даде кибрита си. Той се надяваше, че така ще ѝ попречи да тръгне да изследва коридорите, докато останалите спят. Макар да го уверяваше, че познава по-голямата част от тях, тя трябваше да признае, че липсата на поддръжка и поправка ги беше направила доста опасни.

Купчината стари възглавници беше разделена между тримата. Макар да бяха достатъчни, за да го предпазят от студения твърд под, за Сери бе истинско предизвикателство да ги държи на едно място. Всеки път, когато сменеше позата си, някоя от тях се плъзваше в тъмнината и той трябваше да опипва наоколо, докато я открие и отново я пхне под тялото си.

„Чудя се дали някой живее в старите ми скривалища, наслаждава се на скъпите мебели и ми пие виното“, помисли си той, докато се надигаше до седнало положение. Макар преждевременното събуждане да му бе попречило да се възстанови от умората, той бе доволен, че

няма да му се налага повече да си събира възглавниците. Светлината очертаваше вратата и бе ослепителна. Той чу познатия глас:

— Аз съм!

Можеха да разполагат с вина и луксозни помещения. Но единственото, за което копнееше сега, беше топъл огън и удобно легло. И безопасно място за онези, които обичаше.

„Макар че онези, които Крадецът обича, никога не са в безопасност“.

Прониза го болка. За миг единственото, което се въртеше в главата му, беше споменът за телата на съпругата и синовете му, но той затвори очи и прогони видението. „Ще спра ли някога да си спомням? Или поне да спре болката? — При тази мисъл го изпълни вина. — Не трябва да си пожелавам такива неща, но не мога да променя съдбата им и не мога да защитя Аний, ако позволя на тъгата и гнева да ме разсейват и контролират. — Той въздъхна. — Предпочитам да си ги спомням здрави и щастливи вместо... вместо това“.

Източникът на светлина влезе в стаята. Замаян, Сери отмести поглед от кълбото магическа светлина към младата жена, която стоеше под него. Лилия му се усмихна и му подаде една кошница.

— Казах на Джона, че Аний може да ме посети. Тя донесе допълнително храна. Има и бутилка от виното на Сония — не от скъпите. Добре де, не от най-скъпите.

Аний скочи на крака, целуна Лилия по бузата и грабна кошницата.

— Ти си истинско съкровище, Лилия — каза тя, седна на един от сандъците и започна да рови вътре. — Кифлички! От онези с месо и от сладките! — После сбръчи нос. — Пфу. Плодове.

— Здравословни са и са леки за носене — каза ѝ Лилия, но същевременно гледаше към Гол. — Изглеждаш по-добре.

Сери се обърна и видя приятеля си да седи, да кима и да се протяга. През лицето му мина замислено изражение.

— Но въпреки това се чувствам изморен.

Тя кимна.

— В книгите ми пише, че тялото ти има нужда от няколко дни, за да си навакса загубата на кръв. Зависи от това колко си кръвял. Ако отново ти прилошее, кажи ми. Може да е останала отрова. Би трябвало да мога да те изцеля.

— Няколко дни. — Аний погледна към Сери. — Това проблем ли е?

Сери протегна ръка към една кифличка с месо, отхапа от нея и задъвка замислено. Навън все още имаше верни хора. Те щяха да започнат да се тревожат, ако не се свържеше с тях. Дори може би щяха да предположат, че той, Гол и Аний са мъртви. Какво ли щеше да стане тогава? Сери не си правеше илюзии, че ще преминат на страната на Скелин. Най-вероятно Крадецът-отстъпник щеше да поеме контрола над територията на Сери. Не лично. Щеше да уреди да мине в ръцете на някой негов съюзник.

— Нека си мислят, че сме мъртви — каза Гол.

Сери погледна изненадано приятеля си. Не очакваше точно това. „Какво очаквах? Че Гол ще се опита да се изправи и да се престори на по-здрав, отколкото е всъщност, вместо да стане причина да изгубя територията си? Или ще ми каже да го оставя тук? Все благородни постъпки. Нима съм толкова суетен, че очаквам приятелите ми да се жертват заради мен? — Сери се намръщи. — Не, не е това. Просто не очаквах Гол да се предаде преди мен“.

— Следващия път няма да успееш да се измъкнеш — каза Гол. — Сега извадихме късмет. Лежах си там и се опитвах да разбера кой е казал на хората на Скелин, че си в дома на Кадия. Кой ни е предал? Дали са имали друг избор? Не можеш да спреш Скелин да изнудва и подкупва собствените ти хора. Той има твърде много съюзници, твърде много пари. А и вече...

— ... вече изгубих територията си — завърши Сери. В гърдите му се надигна горчивина. Но това чувство беше толкова познато и изхабено, че можеше само да го накара да се почувства изморен. За пръв път го бе усетил след убийството на Селия и момчетата, и оттогава бе свикнал с него.

— Нека си мислят, че си мъртъв. Нека Скелин се надуе, нека сваля гарда. Може би когато няма кой да му се противопоставя, някои други хора ще опитат. Може да му поставят капан, да го предадат на Гилдията.

Това бе изкушаващо. Много изкушаващо.

— Искаш да останеш тук? — попита Сери, преструвайки се, че не вярва в това.

— Да. — Гол погледна към Аний и Лилия. — Вие какво мислите?

Аний сви рамене.

— Бихме могли да блокираме входа към подземията на Гилдията — да ги срутим, ако смяташ, че така ще е по-безопасно. Има други коридори, които излизат в гората, така че ще имаме маршрут за бягство. Имам предвид онези, които не водят до сградите на Гилдията. — Аний погледна към Лилия. — Ще намерим начини да носим храна и вода тук долу.

Лилия кимна.

— Сигурна съм, че Сония ще помогне.

— Не, не можем да й кажем. — Сери се поколеба, изненадан от убеждението в гласа си. Защо не искам Сония да помогне? — Няма да й хареса. Ще поиска да ни изкара от града. Ще каже на Калън. — Той не вярваше на Калън, и то не само защото мъжът бе пристрастен към роета.

— Няма — отвърна Лилия, макар гласът й да не прозвуча особено уверено.

— Сери е прав — каза Гол. — Сония заминава за Сачака. Тя или ще уведоми някой по върховете на Гилдията, че сме тук, или ще ни изкара навън.

— Значи... щом не искате и Калън да знае — рече Аний, — в такъв случай повече няма да можете да работите с него.

— Така е. — Сери се обърна към Лилия. — Но не е необходимо да се свързваме директно с него. Бихме могли да му кажем, че е по-безопасно, ако общуваме чрез съобщения, които Лилия ще му доставя.

— Ако останем тук, без да се свързваме с хората ти, няма да има какво да му съобщаваме — посочи Аний.

— Да, но той ще може да ни информира какво става навън — отвърна Сери, — преди да се откаже от нас като източник на информация. И да се надяваме, че междуременно ще намерим начин отново да бъдем полезни — което няма как да стане, ако Сония ни изпрати извън града.

Четиримата се спогледаха и кимнаха.

— Добре, първо двете с Лилия трябва да намерим решение за задоволяване на основните ни нужди, като храна и вода — рече

решително Аний и се изправи. — А след това да се погрижим тук да стане по-безопасно и удобно.

Сери се усмихна на решителността ѝ. Ако ѝ позволеше, тя щеше да започне да ги командва всичките.

— Не — възрази Крадецът. — Това няма да е първото.

Тя го погледна и се намръщи озадачено.

— Нима?

Той кимна към кошницата.

— Първо ще ядем.

Ако имаше някаква пролука в етикета, която позволяваше на сачаканците да отказват посещението на някой неканен гост, на Денил му се искаше да я знае. Не че не искаше да види влизания през входа на Дома на Гилдията ашаки. Той копнееше да се срещне с този мъж. Но подозираше, че посетителят му е тук с официално поръчение и че Денил въобще няма да е доволен да го чуе.

„Да бъдеш приятел с врага определено усложнява нещата“.

Когато Ачати влезе в стаята, Денил се вгледа в лицето му в търсене на намек, че носи добри новини, макар да знаеше, че вероятността за това е минимална. Той се изненада, когато откри съжаление и извинение. Очакваше да се сблъска с грижливо поддържано неутрално изражение.

— Добре дошъл в Дома на Гилдията, ашаки Ачати — каза Денил, като леко се поклони по киралийски маниер.

— Искаше ми се поводът да е по-приятелски — отвърна Ачати. — Това е официално посещение, но ми се иска, ако е възможно, да протече непринудено, като между приятели.

Денил покани Ачати да седне, като самият той се настани в голямото кресло.

— Зависи от това как ще протече официалната част — отвърна сухо посланикът.

— Тогава нека първо приключим с нея. — Ачати се поколеба, поглеждайки към Денил. — Крал Амакира иска да убедите Лоркин да отговори на всички въпроси, свързани с Изменниците.

— Съмнявам се, че ще постигна някакъв успех.

— Ако му заповядате, възможно ли е да откаже?

— Да.

— Това приемливо ли е?

— Изборът не е негов, нито мой.

— Но той е ваш подчинен. Би трябвало да изпълнява заповедите ви.

— Зависи от заповедите. — Денил сви рамене. — В Гилдията и дори извън нея ние нямаме... навика да изпълняваме сяпко заповеди, С изключение на заповедите на краля, но дори тогава съветниците му имат право да изразят своето мнение и препоръки, без да бъдат наказвани — макар да са длъжни да изпълнят заповедите му, дори и да не са съгласни с тях.

— Вие сте също така посланик — и не само на Гилдията, До пристигането на посланик Тайенд вие говорехте от името на всички Обединени земи. Макар това вече да не се отнася до Елийн, вие все още представлявате останалите.

— Да, така е. — Денил разпери ръце. — Но не мога да взимам решения от тяхно име.

— Значи според вас само един от владетелите на Обединените земи може да заповяда на Лоркин да отговаря на въпросите?

— Само киралийският крал. Владетелите на другите държави не могат да дават заповеди на киралийските магьосници.

Ачати повдигна вежди.

— Как успявате да поддържате ред?

Денил се усмихна.

— Повечето от нас са достатъчно умни, за да разбират, че безредието ще доведе до загуба на свобода и просперитет. А онези, които не го разбират... ами, останалите ги контролираме. Вземете например закона, който забранява на магьосниците да участват в политиката. Макар да не се прилага строго, съществуването му ограничава по-амбициозните сред нас.

Ачати се замисли върху думите му, а Денил се възползва от възможността да му зададе въпрос.

— Крал Амакира размишлявал ли е върху възможността Лоркин просто да няма информация, която да му разкрие? Все пак защо Изменниците ще му разрешат да се върне в Арвис, ако той знае нещо, което да им навреди?

Ачати го погледна.

— Тогава защо не отговаря на въпросите ни?

— Може би е просто изпитание.

— На какво? Лоялността му към Изменниците?

Денил се намръщи на предположението, че Лоркин вече е предан на друг.

— Или към Киралия. А може би дори не е изпитание за Лоркин.

Ачати присви очи.

— Нима е изпитание за крал Амакира?

Денил разпери ръце.

— И на Гилдията, крал Мерин и Обединените земи.

— Поставени сме в ситуация на конфликт, за да се разбере какво ще се случи? — Ачати кимна. — Обмислихме и този вариант.

— Макар че може би Лоркин е смятал, че може да се върне в Киралия през Арвис, защото не е вярвал, че крал Амакира ще наруши споразумението, че всички магьосници от Гилдията могат да се движат свободно из Сачака.

Лицето на Ачати придоби каменно изражение.

— Стига с действията си да не навредят на Сачака. — Той погледна Денил в очите. — Наистина ли вярвате, че информацията на Лоркин за Изменниците няма да навреди на страната ми?

Денил издържа погледа на приятеля си, но тъй като не беше подготвен да отговори на толкова пряк въпрос, той усети, че смесицата от вина и подозрителност, които въпросът събуди у него, са променили изражението на лицето му. Ачати сигурно го беше видял. Той щеше да разбере, ако Денил го излъже. Затова беше най-добре да отговори искрено.

— Не знам — отвърна той. — Лоркин е обсъждал онова, което знае, само с Разпоредителя Оусън.

Ачати се намръщи.

— Той каза ли ви защо се е върнал?

Денил кимна и усети как постепенно се успокоява.

— За да се прибере у дома. Иска най-вече да се срещне с майка си. Ние, разбира се, не знаехме дали изобщо ще се завърне, затова след месеците притеснения тя също е нетърпелива да се срещне с него.

— Предполагам — отвърна Ачати и се изправи. В гласа му прозвуча съчувствие, но лицето му изразяваше смесица от удоволствие

и предизвикателство. — Колкото по-скоро Лоркин отговори на въпросите ни, толкова по-бързо ще се случи това.

Денил се изправи.

— Какво ще направи крал Амакира, ако Лоркин не се подчини?

Ачати се поколеба, обмисляйки отговора си.

— Не знам — отвърна той, също толкова откровено и безпомощно като Денил.

— Обединените земи ще приемат разчитането на съзнанието му като акт на агресия — предупреди го Денил.

— Но едва ли като нещо, заради което си заслужава да се започне война — отвърна Ачати. — Векове наред Сачака е процъфтявала и без да води търговия със страните на запад, благодарение на връзките си със земите отвъд източното море. Без да са обучени във висшата магия, магьосниците ви не могат да представляват заплаха. Ние не се нуждаем от вас. Не се страхуваме от вас. Вие сте просто една възможност, която искаме да изследваме.

Денил кимна.

— Благодаря ви за откровеността, ашаки Ачати.

Ачати махна презрително с ръка.

— Не казах нищо, което да не е очевидно. — Той въздъхна. — Аз лично се надявам да разрешим този въпрос по начин, който няма да разруши приятелството ни. А сега трябва да тръгна.

— Аз също — отвърна Денил. „Приятелството между нас или между нашите страни? Или и двете?“ — Довиждане засега.

Ачати кимна и тръгна по коридора, който водеше към изхода на Дома на Гилдията. Денил отново седна и се замисли върху разговора. „Ние не се нуждаем от вас. Не се страхуваме от вас“. Защо изобщо някой бе решил, че Сачака ще иска да се присъедини към Обединените земи?

— Как мина?

Денил вдигна глава и видя, че Тайенд се е появил на прага. Той въздъхна и му махна с ръка. Бившият му любовник се приближи и седна, навеждайки се напред с почти детинско любопитство. Но погледът на Тайенд беше остър и любопитството му се дължеше както на любовта му към клюките, така и от необходимостта като посланик да бъде в час с политическите въпроси.

„Освен това е искрено загрижен за Лоркин“ — напомни си Денил. Внезапно в съзнанието му изникна споменът за Тайенд, който си играе с малкия син на Сония по времето, когато двамата с Денил посещаваха често Гилдията. Приятелят му умееше да развлича децата. Зачуди се дали Тайенд някога си е пожелавал да има деца. Самият Денил никога не бе искал, макар че...

— И така? — подкани го Тайенд.

Денил се върна в настоящето и като внимаваше да не разкрие нещо от онова, което Гилдията предпочиташе да запази за себе си, започна да разказва на колегата си посланик какво го бе попитал и какво бе разкрил Ачати.

ГЛАВА 4

ПРИГОТОВЛЕНИЯ

Откакто получи новините за затварянето на Лоркин, беше минал цял ден. Това бе достатъчно, за да наруши съня ѝ, но и внезапното преминаване към дневна програма не ѝ помогна особено. След неспокойната нощ Сония се чувстваше замаяна и трябваше да използва магията си, за да прогони досадната умора. Но скоро откри и една от ползите на новата рутина — когато излезе от спалнята си, Лилия все още беше в приемната и закусваше.

— Черна магьоснице Сония — каза момичето, очевидно изненадано да я види.

— Добро утро, Лилия — отвърна Сония. — Как си? Черният магьосник Калън успя ли да те намери вчера?

Момичето кимна.

— Добре. И да.

Сония отиде до малката масичка и започна да си приготвя чаша рака.

— Как вървят уроците?

Лилия потрепна, но бързо наложи бодро изражение на лицето си.

— Добре. Но мисля, че на Черният магьосник Калън му се иска да съм по-добра. Казах му, че съм зле по Воински умения, но според мен той не разбира колко „зле“ може да се представи един ученик. Сония се засмя съчувствено.

— И аз не бях много добра в тази дисциплина.

Момичето се ококори.

— Вие... но вие...

— Спечелих едно официално предизвикателство и победих сачаканските нашественици. Невероятно колко много може да научи човек, когато му се наложи. Но пък имах отличен учител.

— Спечелили сте...? — Лилия примигна и се изпъна. — Кой е бил този учител?

Сония остави чашата си с рака на масата, седна и си взе една кифличка от чинията.

— Лорд Ийкмо. Той загина по време на нашествието.

— О! — Раменете на Лилия се отпуснаха. После тя отново погледна към Сония. — Официално предизвикателство?

Сония се усмихна.

— Едни съученик, който превръщаше живота ми в ад.

— Той е приел предизвикателството на черен магьосник?

— Случи се преди това. Не го препоръчвам като начин за справяне с дразнещи ученици. Само като последен шанс, и то ако смяташ, че ще победиш. — Хрумна ѝ нещо и тя се поколеба. — Съучениците ти притесняват ли те?

Лилия поклати глава.

— Не, през повечето време не ми обръщат внимание. Нямам нищо против. Разбирам защо ме отбягват. А и си имам Аний.

Сония я погледна съчувствено и се изпълни с благодарност към Сери за това, че позволяваше на Аний да посещава Лилия.

— Ако някой от учениците прояви приятелско отношение към теб — наистина приятелско, а не преструвка — не бързай да го гониш. Скоро ще се наложи да работиш с тях.

— Знам.

Лилия изглеждаше примирена, но не нещастна. Когато свърши с кифличката и раката, Сония се изправи и въздъхна.

— Ще се чувстваш ли добре сама, Лилия, след като замина?

Момичето вдигна очи.

— Разбира се. След като Джона и Черният магьосник Калън се грижат за мен, защо не? — Тя се намръщи. — Вие ще бъдете в опасност, Черна магьоснице Сония. Ще... ще внимавате ли?

Сония се усмихна.

— Разбира се. Смятам да се върна. Та нали искам да присъствам на завършването ти. — Тя отиде до вратата, спря се и се обърна назад. — Вече няма да работя в болниците, така че сигурно често ще излизам и ще се връщам. Преди да влизам, ще чукам, в случай, че Аний ти е дошла на гости.

Лилия кимна.

— Благодаря.

Когато излезе от апартамента си, Сония установи, че коридорите на сградата са пълни с магьосници. Тя отвърна на няколко почтителни кимвания и поздрави. В двора отвън се беше събрала тълпа от ученици

и магьосници, някои отиваха или се връщаха от Банята, други се отправяха към Университета, а доста голяма част от присъстващите просто се наслаждаваха на ранното пролетно слънце.

Както винаги, мнозина се обръщаха след нея. В черната мантия имаше нещо, което привличаше окото. Нито бялата мантия на Върховния повелител, нито синята на Разпоредителя не привличаха такова внимание. Учениците ги забелязваха и ги проследяваха с поглед, покланяха им се почитателно, както правеха за всички завършили магьосници, но не ги гледаха втренчено и не отстъпваха назад, както правеха, когато видеха Сония или Калън.

„И всеки път, когато го направят, аз си спомням Акарин и как всички постъпваха по същия начин, когато го видеха, макар да не знаеха, че владее черната магия. Той се обличаше в черно, само защото тогава това бе цветът на Върховния повелител. Но тъй като това го определяше и като най-могъщия магьосник в Гилдията, предполагам че той внушаваше същия респект, както сегашните черни магьосници“.

Тя потисна въздишката си, и пренебрегвайки вперените в нея погледи, се отправи към Университета.

Щом се озова в сградата, тя предпочете да поеме по прекия коридор, който минаваше през средата, вместо двата главни странични коридори. Когато се озова в Голямата зала, тя погледна нагоре към остъкления таван, а след това към сградата на първата Заседателна зала, която се издигаше гордо в центъра на обширната зала. „Преди да замина, няма да се проведе друг Съвет — осъзна тя, забавяйки крачка. — Може би виждам това място за последен път“.

Сония се загледа в сградата, поклати глава и отново забърза ход. „Само ако нещо се обърка ужасно“ — поправи се тя.

Тя излезе през вратата в другия край на Голямата зала, сви по коридора вдясно и се спря пред първата врата. Почука веднъж, вратата се отвори навътре и тя влезе в кабинета на Оусън.

Разпоредителят седеше на бюрото си, с лице към двама магьосници, които се обърнаха към нея. Върховният повелител Волкан наклони учтиво глава и промърмори името ѝ; същото направи и Оусън. Тя постепенно се досети кой е третият магьосник.

— Кралски съветник Гларин — каза тя и му кимна, преди да се обърне към останалите. — Върховни повелителю. Разпоредителю.

Тя знаеше, че мъжът е на около шейсет години, но изглеждаше по-млад. Макар официално да беше военен съветник на краля по въпросите на магията и Гилдията, той се занимаваше и с международните отношения в мирно време. Вторият съветник на краля се занимаваше с вътрешните въпроси — предимно политическите спорове между Домовете. „За което изобщо не му завиждам“.

— Моля, седнете — каза Оусън. Той махна с ръка към три стола, които се плъзнаха към бюрото му и се подредиха в полукръг. Всички седнаха. Оусън облегна лакти на бюрото. — Събрали сме се, за да обсъдим как Черната магьосница Сония да преговаря за освобождаването на сина си. Първо имам новини от посланик Денил.

Сърцето на Сония подскочи.

— Ашаки Ачати, представителят на краля, с когото посланик Денил е установил приятелски отношения, е посетил снощи Дома на Гилдията — продължи Оусън. — Той е изразил желанието на краля, Денил да убеди Лоркин да отговори на въпросите за Изменниците. Денил, разбира се, е повторил, че не е в позицията да дава заповеди на Лоркин. Ашаки Ачати не е казал какво ще се случи на Лоркин, ако не говори, но е дал ясно да се разбере, че Сачака не изпитва необходимост от установяването на приятелски отношения с Обединените земи. Денил ме увери, че това не е било заплаха, а просто установяване на фактите. Те нямат нужда да търгуват с нас и не ни смятат за заплаха.

— Това блъф ли е? — попита Болкан.

— Може би — отвърна Гларин. — Но е твърде близо до истината. Не бих искал да го подлагам на проверка. Сачака няма нужда от нас, както и ние нямаме нужда от нея, но и двете държави ще изпуснат доста доходоносни възможности, ако бъдат наложени строги търговски ограничения.

— Значи трябва само да им намекна за богатствата, които ще пропуснат? — попита Сония.

Гларин сви замислено устни.

— Няма да е зле да посочите, че Обединените земи предпочитат да търгуват със Сачака, а не с бунтовниците. Това може да ги успокои — че не планираме да се съюзим с враговете им.

— Естествено, няма да споменавате, че ние искаме да сключим търговско споразумение с Изменниците — додаде Болкан и се изкиска.

— Разбира се — усмихна се Сония. — Но трябва ли да намекна, че това е напълно възможно, ако Сачака се окаже неотзивчива... и може би ненадеждна, когато стане въпрос за спазването на споразумения, засягащи безопасността на гийлдийските магьосници?

— Не — отвърна Гларин. — Те няма да приемат добре подобна заплаха. Аз... — Той се поколеба и очите му се заряха в далечината.

— Кралят пита дали можем да се свържем с Изменниците — ако успеят да ни помогнат по някакъв начин. Все пак едва ли затварянето на Лоркин е влизало в плановете им.

Кралят на Киралия и Гларин сигурно общуваха чрез кръвен пръстен, осъзна Сония. „Този малък магически трик на Акарин стана много популярен, откакто Гилдията реши, че използването му технически не включва черна магия“.

— Можем да опитаме — отвърна Болкан. — Помощничката на Денил, лейди Мерия, е намерила начин да изпраща послания на Изменниците.

— Няма да можем да получим отговор, преди Сония да замине — обади се Оусън. Той погледна към Болкан. — Тя ще трябва да остави свой кръвен пръстен тук. Трябва ли да вземе със себе си кръвен пръстен на някой от нас?

— Който ѝ даде пръстен, рискува да зърне тайните на черната магия в съзнанието ѝ.

— Не и ако носи пръстена на Наки — възрази Оусън.

Сония кимна. Пръстенът, който бившата приятелка на Лилия бе използвала, за да попречи на разчитането на съзнанието ѝ, можеше да защити приносителя си от достъп чрез кръвен пръстен.

Болкан кимна.

— Ще свърши работа, щом Сония ще може да се свързва с нас всеки път, когато намери за добре — но Денил вече има твой пръстен. Няма ли да е по-добре, ако тя получи пръстен от мен?

— Ако сачаканците ги хванат, могат да тормозят и двама ни. — Оусън поклати глава. — Трябва да вземе мой пръстен.

Сония скри забавлението си при избора му на думи. Ако някой вземеше пръстена на Оусън, зложелателните неща, които можеха да му причинят чрез него, нямаше просто да го тормозят. После изведнъж стана сериозна. „Същото могат да причинят и на мен, ако се сдобият с пръстена, който дадох на Лоркин. — За щастие Оусън беше казал на

Лоркин да не го взима на срещата със сачаканския крал. — Ако го бяха взели, трябваше само да измъчват Лоркин, докато аз...“

— Кога тръгвам? — попита Сония, насочвайки мислите си към нещо не чак толкова плашещо.

— Утре вечер — каза Оусън. — Ще свикаме Съвета утре и ще наберем доброволци, които да ви влеят от силата си. Решихме да разгласим, че Лоркин е бил затворен от сачаканския крал и че изпращаме вас, за да преговаряте за освобождаването му.

— Амакира ни даде идеалното извинение да ви изпратим в Сачака — каза Гларин. — Опитайте да се срещнете и с Изменниците, макар най-добре да го направите след като Лоркин бъде освободен — още по-добре, ако си е вече у дома — в случай, че срещата бъде разкрита. — Той се намръщи и извърна поглед, но после се усмихна. — Кралят пита как върви обучението на Лилия във Воинските умения.

Болкан се намръщи.

— Лилия не е роден воин. Рефлексите ѝ са добри и защитата ѝ е силна, но тя не показва никаква инициатива по време на бой.

— Аха — рече Сония и се усмихна. — Познат проблем.

Гларин я погледна и повдигна вежди.

— Аз бях почти същата — обясни тя. — Само ако лорд Ийкмо не бе убит по време на ичанското нашествие. Той беше много добър в обучението на несклонните на бой ученици.

— Лейди Рол Лей изучаваше методите на Ийкмо — каза Болкан със замислено изражение. — Тя води повечето занятия, които се посещават от всички ученици, така че сигурно познава силата и слабостите на Лилия.

— Струва ми се, че може да помогне — каза Сония. — Бих предложила сама да се заема с нея, ако не се налагаше да замина.

— Може би ще започнете, след като се върнете — каза Оусън. — Има ли нещо друго, което трябва да обсъдим?

— Нищо, което да не може да бъде уговорено през кръвни пръстени — каза Гларин. — Не трябва да забавяме тръгването на Сония повече от необходимото.

Оусън я погледна.

— Трябва ли да свършите нещо, преди да тръгнете?

Тя поклати глава.

— Нищо.

— Тогава по-добре уведомете помощника си, че утре вечер потегля.

Тя се изправи.

— Ако вече сме приключили тук, смятам да го направя още сега.

Занятията по воински изкуства в последната година не влизаха в плановете на Лилия за бъдещето. Според университетските стандарти тя бе постигнала най-ниското ниво на уменията, необходими на учениците да завършат. Вместо да отиде в Лечителницата, за да се обучава в техниките за напреднали, тя редовно беше побеждавана от учениците, чиято съдба бе да се превърнат в следващото поколение магове в червени мантии.

Те бяха очаровани от присъствието ѝ. Не всеки ден се случваше ученик или магьосник да упражнява бойните си умения срещу черен магьосник. Като че ли слабото ѝ представяне дори не ги притесняваше, защото занятията включваха предимно демонстрации, в които се използваше съвсем малко магия. Не ѝ позволяваха да отнема и съхранява магия — дори ако ѝ я предлагаша доброволно. Но Лилия трябваше да признае, че когато упражненията не изискваха от нея да взима решения или да поема инициативата, тя ги намираще за също толкова интересни, колкото и останалите ученици.

Черната магия определено променяше динамиката на боевете. Тя смяташе, че възможността да извлича магия от противника щеше да е най-полезното ѝ умение, но се оказа, че не е така. Все пак трябваше да се приближи достатъчно близо до човека, да разреже кожата му и да разбие естествената бариера срещу външни магически влияния. А когато успееше да изтощи врага си достатъчно, за да успее да свърши това, в него вече не бе останала почти никаква магия.

Съхраняването на енергия ѝ даваше много по-голямо предимство. Тя се смущаваше от това, че щом ѝ отдадяха енергията си, обикновените магьосници ставаха безполезни. Освен това си беше плашещо да осъзнае колко значима я правеше това, как я издигаше над останалите. И как я превръщаше в мишена.

Когато ставаше въпрос за истински сблъсък, тя почти винаги взимаше погрешните решения, действаше прибързано или се колебаеше твърде дълго. Когато последната ѝ атака срещу „врага“ се

разби безплодно върху щита му, Черният магьосник Калън прекрати схватката.

— По-добре е — каза ѝ той. После огледа Арената. Високите шпирове, които поддържаха невидимата магическа бариера, защитаваща външния свят от ударите на упражняващите се ученици, хвърляха къси сенки върху земята. — Достатъчно за днес — рече той, поглеждайки към обучаващите се Воини. — Можете да си вървите.

Всички изглеждаха изненадани, но не възразиха. Калън изчака да излязат през късия тунел, след което тръгна редом с Лилия.

— Лилия, почакай малко — каза той, когато излязоха от другата страна.

Той не каза нищо, докато останалите ученици не се отдалечиха достатъчно, но след това въздъхна. Лилия го погледна и видя, че се мръщи, но когато забеляза погледа ѝ, чертите му се изгладиха. Тя наведе поглед и зачака оценката му.

— Уменията ти се подобряват — каза той. — Може и да не ти се струва така, но започваш да реагираш правилно на различните предизвикателства.

— Така ли? — Тя примигна изненадано. — Вие изглеждате толкова... разочарован.

Калън сви устни и погледна към Университета.

— Просто се дразня на собствените си недостатъци.

Когато се вгледа в него, тя забеляза напрежението му. Нещо в очите му ѝ напомни за Наки и я прониза внезапна болка. Наки, със същия изтормозен поглед, което обикновено водеше директно до запалването на мангала за роет.

Внезапно Лилия се досети и я полазиха тръпки. Веднъж или два пъти тя бе долавяла миризмата на роет от Калън. Никога преди занятия по воински умения, за щастие. Не ѝ харесваше мисълта да се бие срещу някой или да разчита на щита на човек, който взема опиати, намаляващи способността му да контролира действията си.

Ако не беше пушил роет преди този урок, дали сега не изпитваше огромно желание? Затова ли прекъсна по-рано занятието?

Той отстъпи встрани и започна:

— Е, това е всичко...

— Имам съобщение от Сери — каза тя.

Той се спря и погледът му се изостри.

— Да?

— Бил е нападнат. Някой го е предал. Трябва да се скрие и да остави хората да си мислят, че е мъртъв. Известно време няма да можете да се срещате с него. Твърде е рисковано.

Калън сбръчи вежди.

— Ранен ли е?

Тя поклати глава и се изпълни с признателност към загрижеността му. „Не го очаквах. Може да не е чак толкова студен и суров, както си мислех“.

— Един от телохранителите му беше ранен, но вече е добре. Моли да не казвате на никого, че е жив, и да му изпращате съобщения през мен и Аний.

— Често ли се виждаш с Аний?

Тя кимна.

Очите му се присвиха.

— Нали не напускаш земите на Гилдията, за да се срещаш с нея?

— Не.

Той я изгледа замислено, сякаш се чудеше дали лъже или не.

— Сери би искал да знае дали имате някакъв напредък в откриването на Скелин — каза му тя.

— Някакъв. Проверихме няколко следи, но досега не се е появило нищо обещаващо.

— Има ли нещо, за което да попитам Сери?

Погледът, който ѝ отправи, не прикриваше скептицизма му.

— Не. Ако открия нещо, което той иска да узнае, ще му го предам. — Той отново погледна към Университета. — Можеш да си вървиш.

Лилия подтисна една въздишка, поклони се и си тръгна. След няколко крачки се обърна и успя да зърне Калън, преди той да се изгуби зад сградата на Университета. Тя предположи, че се е отправил към магьосническите жилища.

„Дали отива да си вземе дозата роев? — зачуди се Лилия. — Дали не ми каза нищо за преследването на Скелин защото смяташе, че не е моя работа да го знам, или просто защото бързаше да стигне до наркотика? И защо аз не изпитвам такова желание?“ Не беше пушила роев от месеци. От миризмата му понякога ѝ се приискваше, но не до такава степен, че да се откаже от намерението си никога повече да не

го опитва. Дония, собственичката на пивницата, която бе помогнала на Лилия да се скрие от Лорандра и Гилдията, ѝ каза, че наркотикът влияе по различен начин на хората.

„Предполагам, че просто съм извадила късмет. — Тя почувства как в нея се надига съчувствие към Калън. — А на него просто не му е провървяло“.

— Кажи ни какво знаеш и ще те пуснем.

Лоркин не можа да потисне смеха си. Сачаканецът, който го разпитваше, се стегна леко от реакцията му и очите му проблеснаха.

— Защо се смееш?

— Бих могъл да ти кажа всякакви неща. Как ще разбереш, че това е истината?

Мъжът се усмихна, но в очите му нямаше веселие. „Той знае, че съм прав“. Когато срещна погледа му, Лоркин усети как го полазват тръпки. В тях проблясваше острота. Търпение, което показваше, че го очакват още дълги часове разпити. Това беше само началото. Само една секунда от милионите, които го очакваха.

Все още не бяха опитали да разчетат Съзнанието му. Нещо ги възпираше. „Нежеланието да прекъснат връзките с Обединените земи?“ Но тогава защо изобщо го затвориха?

„Едва ли са се отказали напълно“. Накрая все пак щяха да се опитат. И щом опитат и не успеят да разчетат съзнанието му, те ще разберат, че са пожертвали приятелските отношения с Обединените земи за нищо. И когато се освободят от ограниченията на дипломатическите отношения, нищо нямаше да им попречи да го измъчват; но тогава отново щяха да се изправят пред същия проблем — нямаше как да знаят дали им казва истината.

Вероятно можеха да проверят истинността на думите му по друг начин. Сигурно се надяваха, че хвърлянето му в затвора, неудобството и страхът ще го накарат да им позволи да разчетат съзнанието му.

За миг дори му се прииска да приключат веднъж завинаги с това. Изкуши се да се подложи доброволно на разчитане на съзнанието, за да ускори нещата. Но после се замисли върху поредицата от абсурдни лъжи, които би могъл да каже на разпитващия го сачаканец. Щеше да е

забавно, поне известно време. „Но не още — каза си той. — Днес е едва вторият ден. Можеш да издържиш много повече от това“.

Другият сачаканец се появи на вратата, носейки купа. Седящият на стола ашаки го погледна, усмихна се и отново се обърна към Лоркин.

— Кажи ни нещо за Изменниците — нещо съвсем дребно — и ще ти дадем нещо за ядене.

Вкусната миризма достигна до обонянието на Лоркин. Стомахът му се сви и изкурка от глад. Сутринта му бяха дали вода, която той бе изпил пестеливо, но откакто го бяха затворили, не беше получавал никаква храна. Устоя на поривите да използва лечителската магия, за да притъпи нарастващия глад, защото не искаше да използва енергията; която бе получил от Тивара. Тя не можеше да бъде възстановена, а сигурно щеше да му потрябва.

Миризмата на храна беше толкова силна, че му се зави свят. Замисли се за лъжите, които смяташе да им каже, и в него се надигна силен импулс да говори. Оусън му беше казал да разкрие колкото се може по-късно, че съзнанието му не може да бъде разчетено. А това можеше да бъде постигнато, ако подведе сачаканците.

„Това е абсурдно — помисли си той. — Може да ги объркам за известно време, но колкото повече изпробвам търпението им, толкова по-бързо ще се откажат да ме убеждават да говоря. Тивара ще очаква от мен да проявя повече воля“.

Но тя очакваше от него да използва енергията, която му беше дала, за да се защити. Това нямаше да му помогне да се измъкне от затвора или да попречи на ашаките да го измъкват, но поне щеше да издържи на непреките ашаки върху решимостта му да мълчи.

Лоркин затвори очи, извлече малко магия и я пусна по тялото си, за да притъпи глада и да премахне световъртежа.

Когато отвори очи видя, че сачаканецът го наблюдава. Мъжът го изгледа замислено, после кимна на помощника си. И двамата започнаха да се хранят с огромна наслада.

ГЛАВА 5

РАЗМИСЛИ И ТАЙНИ

Прислужникът, който бе отворил след почукването на Сония, ѝ каза, че лорд Регин има среща с Черния магьосник Калън. Тя го помоли да ѝ съобщи за завръщането му, след което се върна в стаята си, за да си направи чаша рака.

Чакането бе мъчително.

„Това е абсурдно. Аз го избрах за мой помощник. И преди съм работила с него“. Но откакто се бе съгласил да пътува заедно с нея до Сачака, тя започна да се притеснява дали не е прибързала с избора си. Той притежаваше подходящите качества за поста — беше интелигентен, силен магьосник, добре обучен воин, вещ в политическите лавирания и изключително верен на Гилдията и Киралия.

„Но дали ще се разбираме?“

Докато ѝ помагаше при търсенето на Лорандра, между тях всичко беше наред. С него се работеше забележително лесно. Но сега щяха да бъдат заедно денонощно, седмица след седмица, без да си почиват един от друг.

„Всъщност това не е съвсем вярно. Щом стигнем до Дома на Гилдията в Арвис, ще можем да разговаряме с още двама магьосници, както и с посланика на Елийн“.

Междувременно щеше да се наложи да се примирят с компанията си. Макар вече да не изпитваше недоверие към Регин, както бе в началото на преследването на Лорандра, тя не можеше да забрави болката и унижението, на които я бе подлагал като ученичка.

„Но това е в миналото. През последните двайсет години той винаги е проявявал уважение и подкрепа. Дори ми се извини по време на ичанското нашествие. Толкова ли съм неспособна да приема извинението му? Глупаво е от моя страна да продължа да тая омраза“.

Почукването по входната врата я накара да подскочи, макар да го очакваше. Тя остави чашата си, изправи се, отиде до вратата и я отвори с магия. Прислужникът на Регин се поклони.

— Лорд Регин си е у дома и очаква посещението ви.

— Благодаря — отвърна тя.

Заобиколи го, затвори вратата и тръгна по коридора към помещението на Регин. Когато стигна до вратата, тя си пое дълбоко дъх, преди да почука. Вратата се отвори. Регин наведе учтиво глава.

— Черна магьоснице Сония — каза той. — Моля, влезте.

— Благодаря ви, лорд Регин — отвърна тя и влезе вътре. Стаята бе обзаведена оскъдно и повечето мебели изглеждаха нови. Не се виждаше нищо лично или ценно. Регин ѝ посочи с жест един от столовете.

— Желаете ли да седнете?

Сония погледна стола и поклати глава.

— Предпочитам да не отнемам от времето ви, предвид онова, което трябва да ви кажа. — Сония срещна погледа му. Той я наблюдаваше напрегнато. С очакване. Внезапно тя разбра какво означава липсата на лични вещи — той знаеше, че скоро ще отпътува, така че защо да ги носи тук? — Тръгваме утре през нощта — каза му тя.

Той тихо въздъхна, отмести поглед и кимна. Тя успя да улови мимолетното изражение на лицето му и усети какя жегва чувство за вина. „Не съм го виждала да показва страх от нашествието насам“.

— Ако ви се струва твърде скоро или смятате, че имате задължения тук, не е късно да промените намеренията си — каза му Сония с официален тон, за да не прозвучи така, сякаш поставя под въпрос решителността му или че ще приеме отказа му като проява на страхливост.

Той поклати глава.

— Не е твърде скоро. Всъщност моментът е идеален. Нямам други задължения, освен работата ни, която е да бъда полезен на Гилдията ѝ Киралия. Доста е приятно поне веднъж наистина да бъда полезен. Нали точно за такъв тип задачи сме обучавани ние, воините, но въпреки това през повечето време се надяваме да нямам нужда от нас.

Сония погледна настрана и изпита съчувствие, долавяйки леката горчивина в гласа му. „Никакви други задължения. Наистина е прекъснал всички семейни връзки“. Регин бе отмъстил безпощадно на съпругата си за безбройните ѝ изневери и седмици наред това бе

основната клюка в Гилдията. Той бе оставил двете си къщи на дъщерите си, които бяха омъжени за богати и уважавани мъже, и бе поискал стаи в Гилдията. Така жена му бе останала без дом и без пари, и бе принудена да живее със семейството си.

Носеха се слухове, че когато Регин прогонил последния ѝ любовник, тя опитала да се самоубие. Любовникът ѝ, от друга страна, просто намерил друга богата жена, която да съблазни. Но въпреки това и въпреки срама да бъде върната на семейството си като повредена стока, Уайнина не беше правила нови опити за самоубийство. Сония не знаеше дали да я съжалява или не. Понякога се чудеше дали бракът ѝ с Регин не е докарал жената до такива крайности.

„Може би той спазва поведение на обществените места, но насаме си е същото гадно разглезено хлапе, каквото беше като ученик.“

Може би щеше да разбере по време на това пътуване. Не че времето, което щяха да прекарат заедно, можеше да бъде определено като оставане „насаме“. Целта на пътуването беше твърде важна; щеше да е такава дори ако Лоркин не беше затворник.

— Сега вече мога да ви кажа каква е целта на пътуването ни — каза тя. Регин повдигна глава и погледът му се залепи на лицето ѝ.

— Утре всички ще разберат. Лоркин се върна в Арвис. Преди да успее да тръгне за Киралия, крал Амакира го призова и когато Лоркин отказа да отговаря на въпросите му за Изменниците, той го хвърли в затвора.

Очите на Регин се разшириха.

— О, съжалявам да го чуя, Сония. — Той се намръщи съчувствено. — Значи те изпращат да преговаряш за освобождаването му? Сигурно бързаш да заминеш. — Той пристъпи към нея. — Ще направя всичко по силите си, за да помогна.

Той изглеждаше толкова искрен, че познатото напрежение, което я изпълваше всеки път, когато мислеше за Лоркин, отново се появи. Тя наведе глава и го прогони.

— Благодаря. Знам, че ще го направиш.

— Щом тръгваме утре... та ние не сме започнали да допълваме силата ти. Искаш ли още сега да ти прелея от енергията ми?

Нещо в нея се сви и лицето ѝ пламна. Сония го погледна, но бързо отмести поглед.

— Не — отвърна тя. — Утре ще има Съвет и Оусън ще набере доброволци. Изчакай дотогава.

— Какво ще събщи на останалите?

— Само онова, което ти казах.

— Само? — Регин въздъхна тихо. — Внимавай, Сония.

Тя го погледна и осъзна грешката си. Беше се изпуснала, че пътуването не е свързано единствено със задържането на Лоркин. Това мъничко късче информация можеше да застраши живота и на двамата, ако някой сачакански магьосник го откриеше в съзнанието му.

„Вече е твърде късно. За в бъдеще трябва да бъде по-внимателна.“

Но плашещата истина бе, че ако Регин попаднеше в ръцете на някой сачакански магьосник, който не смяташе политиката и дипломацията за пречки да разчете съзнанието му, то имаше голяма вероятност Сония също да бъде задържана. Пръстенът на Наки щеше да им попречи да разчетат съзнанието ѝ, но тя не знаеше колко дълго би могла да издържи срещу някой, който твърдо възнамерява да изтръгне информацията от нея чрез мъчения.

Особено ако използваха Лоркин, за да я убедят.

Макар да не се бе случило нищо, което да не беше очаквал, Денил се почувства ядосан и унижен. Надяваше се да не си проличи. Беше положил всички усилия, за да остане спокоен и учтив по време на кратката си визита в двореца, но нямаше как да разбере дали е успял да прикрие истинските си чувства — или престореното му спокойствие бе прието като знак, че са успели да го раздразнят.

Решението да прекрати търсенето на Лоркин, което го бе низвергнало в очите на сачаканския елит, сега му пречеше да защити младия магьосник. Той забеляза доста подигравателни усмивки по лицата на онези, които бяха станали свидетели на отказа да бъде допуснат до Лоркин.

„Ако бяхме продължили да го търсим, имаше голяма вероятност аз и ашаките, които ми помагаха, да бъдем убити. И когато Лоркин се върнеше в Дома на Гилидията, нямаше да има кой да му помогне“.

Но това не беше съвсем така. Гилдията щеше да изпрати посланик, който да го замести. Човек, чиято репутация нямаше да бъде

опетнена от страхливостта му. Който може би щеше да е по-полезен на Лоркин.

„Не. Ако Изменниците бяха принудени да убият магьосник от Гилдията, Лоркин може би изобщо нямаше да се върне в Дома на Гилдията. Може би дори нямаше да бъде допуснат в Сачака от страх, че иска да отмъсти за смъртта ми“.

И въпреки това... Денил смяташе мисълта, че някой ще търси отмъщение за смъртта му, за абсурдна и невероятна.

Откъм входа на сградата се разнесе слабо потупване на боси крака. Денил спря да крачи из господарската стая и се обърна към звука. Робът-портиер, Тав, се появи откъм коридора и се хвърли по лице на пода с обичайния си драматичен маниер — навик, който Денил беше забелязал още преди няколко седмици.

— Посланикът на Елийн се завърна — рече Тав.

Денил кимна и махна с ръка в знак, че робът може да се изправи и да се заеме с обичайните си занимания.

До ушите му достигна звукът от затваряща се врата, последваха бързи стъпки. Когато се появи на прага, Тайенд му се усмихна леко и поклати глава.

— Нямах късмет — каза той.

Денил изпусна дъха си, който бе задържал досега.

— Ами благодаря поне, че опита.

Тайенд въздъхна.

— Все още е рано — каза той. — Ако проявим упорство, може и да се пречупи. Казах му, че едва ли ще убедиш Лоркин в каквото и да било, ако не получиш възможност да разговаряш с него.

Денил се намръщи.

— Дали е удачно това? Може да е опасно да намекваме, че има вероятност да размисли.

— Не и ако аз го кажа. Освен това само посочвах недостатъците в логиката му.

— Убеден съм, че той е изпаднал във възторг от това, че посочваш недостатъците му пред всички.

— О, там нямаше никой друг — освен това на него като че ли му хареса.

Денил усети как сърцето му се свива още повече.

— Получил си частна аудиенция?

— Хайде, стига. Не завиждай. — Елийнецът се усмихна и махна с ръка. — Да пийнем малко вино и да похапнем нещо, става ли? — Той се обърна, махна на един роб и започна да му дава подробни инструкции.

Денил седна на един от столовете. Тайенд може и да не бе успял да се види с Лоркин, но кралят го беше приел насаме. „Може би защото Тайенд е посланик, който говори от името на краля и страната си, докато аз съм само изразител на мнението на Гилдията“.

Той се съмняваше, че това би имало някакво значение. Все пак крал Амакира бе разгневен на Киралия и Гилдията, а не на Елийн. Напълно естествено бе да се отнася както винаги с уважение към Тайенд.

— Аха, вино — каза Тайенд, когато робът влезе бързо с бутилка и чаши. Той седна до Денил и зачака, докато робът им сервираше, а след като си тръгна, елийнецът се наведе към магьосника. — Мерия ми каза тази сутрин, след като ти тръгна, че е обсъдила ситуацията със своите приятелки. Те смятат да възбудят възражения срещу опасното задържане на чуждестранен магьосник — промърмори той.

Денил се почувства малко по-добре.

— А... другите контакти?

— Ще пуснат съобщение. Очевидно са запознати с опасното положение на Лоркин, но не са казали дали могат да направят нещо по въпроса.

— Не ми се иска да мисля какво биха могли да направят. — Денил потрепери и си сипа още вино. — Може да убият Лоркин, за да му попречат да говори.

— Няма да го направят — увери го Тайенд. — Сигурно са го предвидили. Нямаше да го изпратят тук, ако това щеше да им навреди.

— Може би имат хора тук, които да го убият, ако това се случи. Може би дори вече е мъртъв.

Тайенд поклати глава.

— Кралят ме увери, че за Лоркин се грижат добре.

— Може и да лъже.

— Да. — Тайенд въздъхна. — Можем само да се надяваме, че не е така. — Елийнецът сбръчи вежди. — Не спирам да си мисля за една възможност; и тъй като не виждам в нея никаква полза за Изменниците, подозирам, че просто изпадам в параноя.

— Каква е тя?

— Че Изменниците са знаели, че Лоркин ще бъде затворен от краля. Може би са искали това да се случи.

— И защо да го правят?

Тайенд погледна към Денил и поклати глава.

— Точно това не мога да разбера. Освен ако... може би искат да обтегнат отношенията между Сачака и Киралия. Може би искат да са сигурни, че нашите държави няма да обещаят да помагат на Сачака в борбата срещу тях.

Денил усети тръпки по гърба си.

— Нима смяташ, че планират нещо по-голямо от шпионирането и похищанията?

— Това винаги трябва да се има предвид. — Тайенд се усмихна мрачно. — Но онова, което ме притеснява е, че може да има обратен ефект. Те залагат на това, че няма да се съгласим на нещо такова, за да освободим Лоркин. — Той отпи от виното си със сериозно изражение на лицето. — Ако се стигне до гражданска война, кой ще спечели според теб?

— Нямам представа. — Денил поклати глава. — Не знаем достатъчно за Изменниците.

— Надявам се Лоркин да знае повече, отколкото твърди, защото ако Обединените земи бъдат въвлечени във война, ние лесно можем да се озовем на губещата страна — или да установим, че можем да спечелим само ако водим по-голямата част от бойните действия и дадем голям брой жертви.

Стомахът на Денил се сви. „Лоркин е казал всичко, което знае, на Оусън, така че ако е информиран за предстоящата гражданска война, то Оусън също знае за нея“. Докато Денил обмисляше досегашните инструкции на Разпоредителя, стомахът му се сви още повече. Робите започнаха да внасят в стаята подноси с храна, но той бе твърде притеснен, за да яде. Въпреки това се насили да напълни една чиния и да започне да дъвче. „Защо? Защото робите са я приготвили. Хора, които нямат избор в живота, са положили усилия, за да я приготвят и ще е голяма загуба просто да я оставя да отиде на боклука“. Той почувства как възелът в стомаха му леко се отпусна. „Изменниците не одобряват робството. Гражданската война може да донесе свобода“.

Но тя ще струва скъпо. Винаги е било така.

Когато Гол се върна в стаята, Сери въздъхна с облекчение. Приятелят му се движеше внимателно и когато седна, се намръщи от болка, но иначе изглеждаше много по-добре, отколкото преди два дни.

— Там скоро ще стане неприятно — промърмори Гол.

— Знам — съгласи се Сери. — Но засега ще трябва да се примирим.

Бяха избрали една друга стая, където да се облекчават. Покривът и стените изглеждаха достатъчно стабилни и Сери беше донесъл купчина пръст, с която да покриват отпадъците, но това беше само временно решение.

Сери накара Аний да остане при Гол известно време и отиде да проучи малкия лабиринт от близки коридори и стаи. Те бяха необитавани от доста време. Сери знаеше, че бившият Върховен повелител Акарин ги беше използвал за складове, но единствените предмети, които бяха останали там, вече не бяха ценни — предимно празни сандъци, като онези, които използваха за мебели. Той откри лампи, чийто стил би подходдал на най-старите къщи в Имардин, ако не бяха покрити с ръжда, и начупени керамични съдове, които сигурно щяха да струват цяло състояние, ако бяха здрави.

Стените на стаите представляваха комбинация от тухла и камък. Цепнатините между големите каменни блокове бяха запълнени с парчета тухли, а построените изцяло от тухли стени разделяха грамадните каменни стаи на по-малки помещения, което предполагаше, че първоначално всичко е било построено от камък, а тухлените строежи са били направени по-късно, за да ремонтират и пригодят помещенията.

В една от стаите някой бе надраскал нещо на стената. „Тагин трябва да умре“, разчете той с лекота, тъй като буквите бяха големи и изсечени дълбоко. „Индрия трябва да бъде спечелена“, пишеше с по-дребни. Надписът на някаква изкъртена стена започваше с: „Висшата магия е на... и трябва да бъ...“ В друга, по-голяма стая, чийто таван се беше срутил в единия край, имаше каменна плоча, облежната на стената, върху която се виждаше списък с имена. Той не разпозна нито едно, но пред всичките се виждаше по някое „лорд“ или „магьосник“. Странно, че бяха използвали и двете. Сери реши, че в основата ѝ

сигурно има изсечена дата, но светлината на свещта не можа да стигне чак до края, а той нямаше никакво желание да ляга върху тежка плоча, която изглеждаше така, сякаш всеки момент ще падне.

Когато се върна в убежището им, Сери пусна нетърпеливата Аний да продължи с проучванията си. Той остана при Гол и двамата започнаха да обсъждат онова, което Крадецът беше открил и да разговарят за миналото, докато Гол не задряма. Сери установи, че седенето в тишина не го притеснява толкова, колкото бе очаквал, стига да не допускаше в съзнанието си неприятни спомени. В стаята бе спокойно и тихо, и поне този път той не се притесняваше за убийците, които се промъкваха по петите им.

„Добре де, почти не се притеснявам“ — поправи се той.

И сякаш за да разклатят и без това колебливата му вяра, откъм коридора се чува тихи стъпки. Той се изправи на крака и се изпълни с облекчение, когато на прага се появи Аний.

Тя му се ухили широко и пристъпи напред, за да вземе почти празната кофа с вода.

— Под Университета намерих капеща тръба с прясна вода — каза му Аний. — По-близо е от онази, за която знаеш, но капе също толкова бавно. Ще мине доста време, докато напълни кофата. Хубаво щеше да е да имаме две — едната да оставяме тук, докато другата се пълни. Или пък бих могла да опитам да разширя пукнатината.

Сери поклати глава.

— Може да забележат и да слязат да видят какво става. Помоли Лилия да донесе още една кофа. Или нещо по-здраво.

Аний кимна, хвана кофата под мишница и изчезна.

Сери отново седна; настроението му се беше пооправило. Понякога му се струваше, че въобще не биха могли да живеят тук, камо ли да се чувстват удобно. Нямаха достъп до толкова много неща. Разчитаха изцяло на Лилия за храна — но не и за вода, за щастие. Разполагаха само с купчина стари възглавници, няколко сандъка и студен под, върху който да седят и да спят. Но не беше кой знае колко студено, а и въздухът не беше застоен.

Отново се разнесоха стъпки, но човекът, който се приближаваше, не полагаше усилия да върви тихо. Носеше ботуши или някакви тежки обувки, но пък стъпваше леко.

Лилия. Той се усмихна. Оказа се, че не ѝ беше помогнал напразно. И без това нямаше да я остави да броди сама из престъпния свят на града, но това, че не я бе предал веднага на Гилдията, му спечели един много полезен съюзник. „А и Аний я харесва много“.

Едно плаващо кълбо светлина предшестваше влизането на Лилия в стаята. Тя носеше вързоп и голяма стъклена кана и се усмихна, когато видя Сери. Но когато се огледа, веселото ѝ изражение се изгуби.

— Аний?

— Отиде да донесе вода — каза ѝ той. — Намерила е течаща тръба.

— Дано не е от канализацията. — Тя внимателно остави вързопа върху един от сандъците и започна да го разопакова.

— Каза, че е чиста — отвърна той и примигна изненадано при вида на огромното количество храна, което беше донесла. Хляб и лакирана кутия на два етажа; долният беше пълен със сготвено месо, а горният — със сезонни зеленчуци. Тъй като прислужниците трябваше да пренасят храната до стаите на магьосниците, те използваха практични, добре затварящи се кутии, които запазваха топлината. Макар че количеството нямаше да нахрани повече от трима души, то беше повече от необходимото за един човек. — Това... вечерята ти ли е?

— И на Сония — отвърна тя. — Лорд Ротан я покани за последно преди отпътуването ѝ и вече беше твърде късно да предупредим Джона.

— Какво мирише толкова вкусно? — разнесе се друг глас.

Лилия грейна, когато Аний влезе в стаята.

— Вечерята. Донесох и една маслена лампа и малко свещи.

— Оох! — Аний придърпа кутията към себе си и грабна коматче хляб. Гол също бе успял да се събуди и да стане, без да охка, и сега също се навеждаше над храната.

— Прислужниците няма ли да забележат, че си изяла храната за двама души? — попита Сери, който също посегна към вечерята.

Лилия сви рамене.

— Джона винаги се опитва да ме накара да ям повече, а и е свикнала Аний да се отбива и да изядва всичко, което забелязва около себе си.

— Хей! — възрази Аний.

Лилия се изкиска.

— Тя няма нищо против.

— Ами ти? — попита Гол и я погледна, сочейки храната.

— Ям повече на обяд — отвърна момичето. — И си пяхам малко хляб и плодове в чантата за по-късно.

— Ротан кани Сония на вечеря за последно. Колко точно „последно“?

Лицето на Лилия стана сериозно.

— Тя ще отпътува утре вечерта. Вече е съобщено официално. Отива, защото лорд Лоркин се е върнал в Арвис и сачаканският крал го е хвърлил в затвора, след като той отказал да предаде Изменниците.

Сери усети как стомахът му се свива. Да разбереш, че детето ти е в затвора... „Но поне е жив и вече не е затворен в тайния град на бунтовниците. С една крачка е по-близо до дома. След последните мирни години и всичките ползи от търговските ни начинания, сачаканците едва ли ще застрашат всичко, като убият магьосник от Гилдията“.

Трябваше да признае обаче, че не познаваше Сачака толкова добре, че да е сигурен в това.

— Радвам се, че не й казахме, че сме тук — рече той. — Оставаше и за това да започне да се тревожи.

Аний кимна.

— И на Лилия сега ще й бъде по-лесно да ни помага, когато няма да се налага да се крие от Сония.

— Но само тя може да ни защити, ако Гилдията разбере, че сме тук — каза Гол, поклащайки глава.

— Ами Калън? — попита Аний, поглеждайки към Лилия.

Момичето сви рамене.

— Не ми се иска да разчитам на него.

— В такъв случай трябва да внимаваме да не ни открият — каза Сери. — Ти разговаря ли с Калън? Има ли някакви новини за нас?

— Разговарях и няма — отвърна Лилия. Тя въздъхна. — Като че ли не е склонен да ми се доверява.

— Просто трябва да го спечелиш — каза й Аний.

Докато Гол сърбаше останалия в кутията сос, Сери избърса ръцете си в кърпата, в която бе увита храната.

— Междувременно — каза той на Лилия, — трябва да погледнеш Гол. Ако раната заздравява добре, трябва да дойдеш с мен до входа към гилдийските тунели. Никой от нас няма да е наистина в безопасност, докато не намерим начин да го блокираме така, че никой да не може да минава през него. Ако това означава да срутим покрива, то значи трябва да го направим. — Той се обърна към Аний. — След това искам да ми покажеш маршрутите за бягство. Може би те ще ни отведат по-близо до местата, където прислужниците изхвърлят нещата, от които магьосниците нямат нужда.

Двете момичета се ухилиха.

— Малко разследване ще бъде забавно — каза Лилия.

— Ти нямаш ли уроци за учене? — попита Сери.

Лицето ѝ се намръщи.

— Винаги имам уроци. — Тя въздъхна, после погледна укорително Аний. — Цялото забавление е само за теб.

Аний поклати глава.

— Това ще го кажеш чак когато се сдобия с меко легло и редовна гореща баня.

Очите на Лилия се разшириха в подигравателно извинение.

— Всъщност като спомена за баня и телесна миризма...

Макар да го очакваше, тя едва успя да избегне удара на Аний по рамото ѝ. Кискайки се, Лилия отскочи от нея и отиде при Гол.

ГЛАВА 6

РАЗРЕШЕНИЕ

Двамата мъже на средна възраст все още бяха в килията си, когато Лоркин се завърна от втория си ден на разпити, но двойката която също бе затворена, я нямаше. Отново му бяха оставили вода, но не и храна. Гладът му пречеше да спи, докато най-накрая не се предаде и не го успокои с магия.

Нямаше представа от времето. Помещението нямаше прозорци, през които да навлиза светлина. Лоркин трябваше да разчита само на рутината на разпитите и на смяната на пазачите, за да брой дните. Когато се събуди, той забеляза, че пазачът е все още на мястото си и го гледа нащрек, но безизразно. Облегнат на стената, Лоркин се развличаше с умствени игри и спомени.

Един звук привлече вниманието му. Приближаваха стъпки. Пазачът се извърна и се изправи. Лоркин въздъхна тихо и също стана, приготвяйки се за поредния ден на разпити и глад.

Вместо това се появи роб, който носеше поднос с купа, къшей хляб и чаша. Сърцето на Лоркин се изпълни с надежда, когато пазачът огледа всичко и пристъпи към килията му, за да отвори вратата.

Робът влезе вътре с наведени очи, остави подноса на пода и излезе навън.

Пазачът се спря, огледа замислено Лоркин и отново заключи вратата. Младият мъж го изчака да се върне на мястото си преди да се приближи до подноса. Вдигна го и го отнесе в дъното на килията.

Купата беше пълна със студена, тъмна на цвят супа. В чашата имаше вино. Не се виждаха никакви прибори.

„Ако са отровни, няма да разбера, докато не ги изям. Досега не ми се е налагало да изцелявам отрова. Това ще използва по-голяма част от силата на Тивара. Да рискувам ли? Достатъчно ли съм гладен?“

Парченцата в супата се бяха утаили и над тях бе останала сравнително прозрачна. Но утайката не образуваше равен слой на дъното, а се беше събрала около нещо. Нещо квадратно и тънко. По гърба го ползиха тръпки.

Усещайки погледна на пазача, той извлече мъничко магия и я използва да разчисти частичките от предмета. Супата се поразмъти от лекото разбъркване, но скоро всичко се успокои достатъчно, за да може той да потвърди опасенията си.

Предметът беше лист хартия.

„Възври супата за прочистване. Хлябът добър. Виното лошо“.

Отдолу имаше заврънкулка. Това можеше да са набързо надраскани инициали, но Лоркин разпозна един от шифрованите сигнали на Изменниците, за които му бяха казали да внимава.

„Те знаят, че съм тук — помисли си стой и го заляха облекчение и надежда. — Ще ме измъкнат от затвора“. Но докато тази мисъл минаваше през главата му, той вече знаеше, че не може да очаква толкова много от тях. Затворът се намирал под самия дворец и бе охраняван от ашаки и независима, изключително лоялна класа от стражи, която съществуваше само на това място.

Но въпреки това се почувства добре, разбирайки, че Изменниците се опитват да му помогнат. Той извлече още от магията си и накара супата да заври. Това обясняваше донякъде защо пазачът го наблюдаваше толкова напрегнато. Все пак Лоркин изпи бавно супата, като непрекъснато наблюдаваше поведението на тялото си, в случай, че бележката се окажеше лъжа. Хлябът беше стар, затова той го топеше в супата да омекне.

Не докосна виното. Дали онзи, който го беше отровил, щеше да се зачуди защо Лоркин не го е изпил, или просто щеше да предположи, че магьосникът не е искал да замайва главата си преди разпитите?

Скоро след като приключи с храненето си, робът се върна за подноса. Лоркин го подаде на мъжа. Робът вдигна глава и срещна погледа му.

— Лорд Денил каза, че крал Мерин иска да им кажете всичко — едва чуто прошепна мъжът.

Лоркин кимна, за да покаже, че го е разбрал, и се извърна гърбом, за да не види пазачът усмивката му.

„Като че ли ще повярвам на това! Сигурно ме мислят за глупак, ако смятат, че ще приема заповед от някой друг, освен от самия Денил. Дори ако... Трябва да допусна, че Денил е бил изнудван или заплашван“.

Разпоредителят Оусън беше дал парола на Лоркин, в случай, че сачаканците опитат нещо такова. Лоркин наложи отново сериозно изражение на лицето си, облегна се на стената и зачака пристигането на сачаканеца, който щеше да проведе поредния разпит.

Столовата вибрираше от шумове, макар обедното хранене да бе приключило преди доста време. Внезапната отмяна на следобедните часове, докато цялата Гилдия се събираше на Съвет, събуди в учениците смесица от лекомислено веселие заради неочакваната свобода и развълнувано любопитство към причината за събранието.

Лилия вече знаеше каква е причината, но никой не я попита, а и тя си имаше доста по-важни неща, за които да се притеснява. Като например да осигури храна за Сери, Гол и Аний, както и да ги снабди с масло за лампата и свещи. Лилия реши, че Джона, прислужницата на Сония, е ключът към доставянето им. Трябваше да намери начин да убеди жената да донесе по-голямо количество от тези неща в стаите на Сония, без да събужда подозрения.

Беше лесно да отнася малки предмети в тунелите. Лакираните кутии, които прислужниците използваша, за да разнасят храната, можеха да бъдат спускани с помощта на магия през отвора в стената на стаята на Сония. Обаче по-големите предмети, като например цели мебели, нямаше да се съберат в тясното пространство. Може би трябваше да използват другите входове към тунелите. Тя беше чула, че има още няколко такива в Университета.

Но дори и да намереше друг път навътре, по голямата част от мебелировката на Гилдията бе стара и ценна, така че изчезването ѝ сигурно щеше да бъде забелязано. Мебелите на прислугата може да не бяха толкова ценни, но слугите живееха далеч от районите, посещавани често от магьосници и ученици. Ако Лилия се разхождаше край жилищните им посещения или дори влезеше в някоя от кухните край Столовата, тя щеше да изпъква като, както майка ѝ обичаше да казва, „принцеса на просяшки бал“.

„Трябва да намеря разни захвърлени неща, които никой не използва. Сигурно ще са счупени, но предполагам, че можем да ги поправим. Може да се наложи да ги разглобим и после отново да ги сглобим, след като ги внесем в тунелите. Ще ми трябват дъски и

пирони — както и някои инструменти. Хм, може дори да се наложи да вкараме вътре дъски и да сковем от тях съвсем нови мебели“.

— Виж, това е черната ученичка.

Думите бяха произнесени на висок глас, някъде наблизко. Лилия вдигна глава и срещна погледа на говорещия. Името му беше Бокин, висок ученик с нисш произход, който обичаше да тормози по-слабите от него. Никой от селяците не възразяваше на глас, защото той имаше куража да изскача и на снобите.

Бокин се спря и се облегна на съседната маса, обграден от обичайната си групичка подмазвачи. Тя се съмняваше, че някой от тях го харесва наистина. По-скоро не искаха да се превръщат в негова мишена.

— Да си убивала някого напоследък? — попита той и устните му се разтеглиха в подигравателна усмивка.

Тя наклони глава настрани и се престори, че размишлява.

— Всъщност не.

— И сега какво ще правиш, когато Черната магьосница Сония заминава? — Той се отгласна от масата. — По цял ден ще си сама у тях. Намерил ли си нова приятелка? Или си решила този път да опиташ как е с мъж? — Той се приближи с наперена стъпка до масата ѝ и приближи слабините си до лицето ѝ. — Искаш ли да ти покажа какво си изпуснала?

„Значи знаят, че Сония заминава“. Лилия се облегна назад и го погледна. Предполагаше, че някой ще се възползва от ситуацията, но не очакваше да се случи толкова скоро.

— Досега не си проявявал интерес. — Тя се изправи бавно, застана така, че лицето ѝ да се приближи до неговото, и го прогледна право в очите. — Сигурно черната магия е променила мнението ти. Привлича те, нали? Тръпката на опасността. Казаха ми да внимавам за хора като теб.

Той отвори уста да каже нещо, но тя го хвана за лицето, впивайки пръсти в брадичката му. В същото време го блъсна с вълна от магия, принуждавайки го да отстъпи със залитане назад, преди изобщо да успее да вдигне бариера, за да се защити. Лилия отиде до него и го притисна към ръба на съседната маса.

— Знаеш ли какво става на онзи Съвет? Черната магьосница Сония събира силата на всички магьосници в Гилдията. Използва

черна магия. Някой ден — може би съвсем скоро — мога да направя същото и с теб. Няма да имаш право на избор. По заповед на краля. Наистина ли искаш да ми дадеш повод да го направя по колкото се може по неприятен за теб начин?

Той я гледаше с преbledняло лице. Лилия го пусна и избърса дланта си в мантията. Събралите се наоколо ученици мълчаха и тишината започна да се разпростира из цялата зала. Тя не отместваше очи от Бокин, но с крайчеца на окото си виждаше, че всички глави се обръщат към нея.

— По-добре се надявай Сония да се върне — каза му Лилия. После му обърна гръб, взе чантата си, плодовете и хлебчетата с подправки, които бе заделила от вечерята си, и напусна залата.

Когато се озова в коридора, тя почувства прилив на триумф.

„Това ще ги накара да говорят. И да се притесняват за причината, поради която Сония заминава за Сачака, но те така или иначе се чудят каква ли е тя. Няма да позволя на никого да смята, че заминаването ѝ ме прави уязвима“.

Щом бъдещето ѝ бе единствено в земите на Гилдията, обречена да бъде защитница на Обединените земи и основна цел на всеки враг, който нападнеше страната, тя искаше към нея да се отнасят с уважение.

„Ако не го получавам от хора като Бокин, които са твърде глупави, за да не помнят кой ще рискува живота си за тях, то тогава ми стига и да се страхуват от мен“.

Сония наблюдаваше пристигащите магьосници от мястото си в предната част на Заседателната зала и се опитваше да диша бавно и спокойно.

„Как ли ще постъпят? Дали двацет години са достатъчни да свикнат с идеята за черната магия и да се съгласят да вземат участие в нея? Дали ще сметнат спасяването сина ми за достатъчно важна мисия?“

Най-лесно щеше да е да не мисли за това, ако останалите Висши магове също не бяха изразили загриженост по въпроса. Никой не можеше да предвиди какво щеше да се случи на този Съвет. Всички си

мислеха, че някои магьосници щяха да откажат да отдадат магията си, но мненията за броя им се различаваха.

Магьосниците вече бяха заели местата си от двете страни на продълговатата зала. Както винаги, на местата, където се бяха събрали приятели от една и съща дисциплина, се сформираха кръпки от зелено, червено и пурпурно. Доминиращият цвят беше пурпурното на алхимиците, но през последните десетилетия броят на лечителите се беше увеличил и в залата се виждаха доста зелени. Макар войните да бяха повече от всякога, червените мантии все още бяха малцинство. Това, обаче, не я притесняваше. Макар повечето магьосници да бяха посветили силите си на нещо по-полезно, тя знаеше, че мнозинството от тях продължаваха да тренират бойните си умения в свободното си време.

В предната част на залата чакаха Висшите магове. Единствено креслото на Разпоредителя Оусън беше празно. Както винаги, той щеше да се обърне към присъстващите от подиума. Сония погледна към креслата, които се намираха над нейното. Креслото на краля беше празно, но и двамата му съветници присъстваха на Съвета — което бе нещо необичайно. Съветник Гларин срещна погледа ѝ и кимна; съветник Ролден, който бе присъствал на събрания двайсет години преди тя и Акарин да бъдат съдени и изпратени в изгнание, я погледна и се намръщи.

Сония забеляза, че Висшите магове от по-ниските редове не спираха да поглеждат нагоре. От мястото си сред Деканите, Ротан срещна погледа ѝ. Той изглеждаше мрачен, но успя да ѝ се усмихне окуражително.

Вечерята им предишната вечер бе помрачена от плашещите възможности. Тя знаеше, че в главата му се върти мисълта дали я вижда за последен път. Като че ли не му стигаше страхът, че повече няма да види Лоркин. Беше ѝ предложил да тръгне с нея. Тя му напомни, че знае твърде много за другата ѝ причина да замине за Сачака. Той кимна и каза, че намира утеха в това, че си е взела благонадежден помощник.

Сония огледа залата в търсене на лорд Регин и го видя да седи напред, както и бе очаквала. Той изглеждаше сериозен и сдържан. Това може и да бе маска, която прикриваше истинските му чувства, но той винаги изглеждаше сериозен и сдържан.

„Надявам се Ротан да се окаже прав за него. Но разбира се, че е. Регин приема отговорностите си към Гилдията, Киралия и Обединените земи твърде сериозно, за да застраши по някакъв начин задачата ни“.

Което означаваше, че каквито и неприятни отношения да възникнат между тях, той щеше да се подчинява на заповедите ѝ.

Повечето магьосници вече бяха насядали по местата си. Разпоредителят Оусън излезе пред Висшите магове и звънът на гонга обяви началото на Съвета.

Стаята веднага утихна.

— На днешния съвет трябва да обсъдим една изключителна ситуация — започна Оусън, — и действията, които предприемем, ще са уникални в историята на Гилдията. — Той се поколеба и огледа залата. — Както може би вече знаете, посланик Денил отпътува за Сачака преди няколко месеца, за да поеме поста в Дома на Гилдията в Арвис. Той взе със себе си младия магьосник лорд Лоркин, който предложи да бъде негов помощник.

Скоро след като се установиха в Арвис, една робиня спаси лорд Лоркин от покушение. Тя се оказа шпионка на хората, известни като Изменниците-сачаканци, които от стотици години живеят откъснати от останалата част от страната. За да избегне нови заплахи срещу живота си, лорд Лоркин избяга в тайното убежище на Изменниците.

Там той научи много за този народ. Те отхвърлят робовладелството и макар да използват черна магия, очевидно живеят в мир. Имат своя шпионска мрежа в цяла Сачака — но от това, което научих, я използват само за своя защита.

Наскоро Лоркин решил да се върне у дома. Когато пристигнал в Арвис, той бил призован от крал Амакира и му било наредено да разкрие всичко, което е научил за Изменниците. Лоркин отказал, тъй като тази информация трябвало да бъде предадена първо на крал Мерин. Макар че още при изпращането на първите посланици в Сачака с крал Амакира бе договорено те да отговарят пред своя крал, той хвърли лорд Лоркин в дворцовия затвор.

Сония почувства как стомахът ѝ се свива. Макар да бе чувала тези думи много пъти, мисълта за Лоркин във влажната килия продължаваше да кара сърцето ѝ да замира.

Залата бе напълно тиха. „Странно, аз очаквах да има протести и гняв. Мисля, че са твърде шокирани, за да говорят, но не знам дали са ужасени от дързостта на Амакира да затвори магьосник от Гилдията, или от възможността това да доведе до нов конфликт със Сачака“.

— Кралят одобри молбата ни да изпратим човек, който да преговаря за освобождаването на Лоркин — продължи Оусън. — Подбрахме внимателно този човек, като преценихме кой ще има най-голямо влияние върху сачаканския крал. Пренебрежението на сачаканците към магьосниците, които не владеят черната магия, стесни избора ни. — Оусън се обърна, погледна към Висшите магьосници и протегна ръка към Сония, сякаш ѝ предлагаше помощта си при слизането от карета. — Избрахме черната магьосница Сония.

Тя усети как настръхва и лицето ѝ пламна, когато стотици глави се обърнаха към нея. Залата се изпълни с глъчка. Сония устоя на желанието си да извърне глава и погледна към събралите се магьосници с разтуптяно сърце. „Какво ли ще направят?“

Оусън ѝ махна с ръка. Тя потисна въздишката си, изправи се и заслиза надолу по стълбите към подиума.

— Предимството да изпратим черен магьосник ще бъде изгубено, ако той не е зареден с енергия — продължи Оусън. Когато Сония застана до него, той я погледна веднъж и отново се обърна към събралите се магьосници. — Кралят даде разрешение Черната магьосница Сония да събере допълнително енергия за мисията си. Търсим доброволци, които да отдадат силата си за каузата.

Мърморенето в залата се засили, поутихна и отново се надигна. Улавяйки настроението им, Оусън вдигна ръце и залата отново се потопи в неспокойна тишина.

— За пръв път е дадено такова разрешение и за щастие причината не е онази, от която се бояхме. Пред последните двайсет години научихме, че черната магия не включва варварски ритуали и неприятно проливане на кръв. Макар това да се преподава на учениците и да беше разяснено на всички останали, може би има такива, на които все още не е ясно. Черната магьосница Сония ще го обясни.

Сония си пое дълбоко дъх и използва магията си, за да усили звука на гласа си.

— Сачаканските магьосници разрязват кожата на робите си, защото техните роби не са магьосници и не могат да им предложат енергията си. Те постъпват по същия начин с жертвите си по време на война, защото едва ли ще получат доброволно енергията им. Ритуалът на висшата магия от миналото ни е имал символично значение, показващо подчинението на чирака пред наставника му, и вече не е актуален.

Тя успя да се усмихне, макар да бе сигурна, че усмивката ѝ е повече мрачна, отколкото успокояваща.

— Аз искам просто магьосникът да извлече магията си и да ми я предаде, за да мога да я взема и да я съхраня. Това е всичко. Доброволците не трябва да правят нищо друго, освен малък трик, който се научава още в първата година в Университета. — Тя се огледа. „Едва ли трябва да им обяснявам повече“, помисли си тя, но когато Оусън понечи да се извърне от нея, магьосницата се сети за още нещо.

— Енергията за един ден — каза тя. — Това може и да ви се струва малко, но ако това помогне за освобождаването на сина ми... и двамата ще сме ви благодарни от сърце.

Оусън кимна.

— Освен това ще осигурите безопасността на член на Гилдията, гражданин на Киралия и Обединените земи, без да се наруши мирът със Сачака. Което въобще не е нещо дребно. — Той се обърна и огледа подредените амфитеатрално кресла. — Ще започнем с Висшите магове.

Сърцето на Сония подскочи, когато Върховният повелител Болкан стана и слезе по стъпалата, последван от още няколко Висши магьосници. Когато Болкан се приближи до нея, някой извика името му отстрани. Всички се обърнаха и видяха, че кралският съветник е слязъл от мястото си.

— Ще ми позволите ли да бъда пръв — попита съветникът лорд Болкан.

Върховният повелител се усмихна и отстъпи встрани.

— Кралят ви пожелава успех — каза ѝ Гларин, след което протегна ръце.

Улавяйки ги, Сония кимна.

— Моля, предайте му моите благодарности, съветник. — Когато мъжът ѝ изпрати енергията си, тя усети как кожата ѝ настръхва. Когато

я пое в себе си, Сония почувства лекото усещане, което ѝ подсказваше, че приема повече енергия, отколкото е естествения ѝ капацитет, но когато Гларин приключи, тя нямаше как да прецени колко енергия ѝ е отдал.

Гларин отстъпи встрани и леко се поклони на Болкан. Сония погледна към високия водач на Гилдията. Той я изгледа с познатото леко изненадано изражение. „Сякаш му е толкова трудно да мисли за мен като за Висш маг, колкото на мен ми е трудно да мисля за него като за Върховен повелител. Макар Болкан да е способен водач, в сърцето ми само Акарин е подходящ за тази титла“.

Тя пое ръцете и силата му, след което бавно се изредиха и останалите Висши магове. Всички, с изключение на Калън. Оусън бе решил, че в края на Съвета неколцина магьосници трябва да са запазили цялата си сила. Когато и последният Висш магьосник отстъпи встрани, Сония се обърна към залата.

И сърцето ѝ спря.

Всички кресла бяха празни. Магьосниците се бяха събрали в средата на залата и чакаха. „Е, възможно е онези, които не искат да са доброволци, вече да са се измъкнали навън“ — помисли си тя. Но тълпата, която я чакаше, беше твърде голяма, за да са избягали много.

Сония осъзна, че е спряла да диша и когато първият магьосник пристъпи към нея, тя си пое дълбоко дъх.

Регин. Когато протегна ръце към нейните, в очите му проблесна неочаквано веселие.

— Наистина не знаете колко много хора ви уважават, нали? — промърмори той, докато ѝ изпращаше енергията си.

— Да ме уважават? — Тя поклати глава. — Те не го правят заради мен. Правят го заради един от другарите си магьосници и заради Киралия.

— Това също — призна той. — Но не само.

Регин ѝ отдаде много енергия. Или поне изглеждаше така. Тя го гледаше как се отдалечава, търсейки признаци за физическо изтощение, притеснена, че той ще бъде изморен когато по-късно вечерта потеглят на път, но напред пристъпи следващият магьосник и тя трябваше да се обърне към него.

После дойде следващият и следващият. Лечители, воини, алхимици. Мъже и жени. Стари и млади. Магьосници от Домовете и от

другите съсловия. Всички те изричаха по някоя дума, пожелаваха ѝ успех, изразяваха надежда, че с Лоркин се отнасят добре и че той ще бъде освободен, дори я предупредиха да внимава за ичани, когато прекосява пустошта и да се постарее да се върне жива и здрава. Поразена и изненадана, тя се опитваше да изглежда спокойна и горда. Внезапно я връхлетя тъга, когато си спомни едно друго време, когато също стоеше в тази зала, а край нея се изреждаха магьосниците. Тогава те късаха нейната мантия и тази на Акарин и изричаха ритуалните думи на прогонването.

„Защото ние овладяхме черната магия, за да защитим Киралия. Колко много неща са се променили“.

Когато поредният магьосник отстъпи встрани и Сония установи, че няма повече чакащи, тя почувства ужасна умора и облекчение. Едва не се разсмя на глас. Приемането на повече енергия би трябвало да я прави по-силна, а не да я изморява. Сония се съсредоточи върху силата в себе си и установи, че тънка нишка от енергията успява да се измъкне от контрола ѝ. Спомняйки си инструкциите на Акарин, тя подсили бариерата върху кожата си и усети как изтичането спира. След това отново се съсредоточи върху силата в себе си.

Единственият начин да разбере колко силна е станала, бе да прибави броя на магьосниците, които бяха отдали енергията си. Тя нямаше представа дори колко е силен среднестатистическият магьосник в Гилдията. „Не съм съхранявала толкова много сила от ичанското нашествие насам, когато бедните ми предложиха силата си в подготовка за предстоящата битка“.

Оусън все още стоеше до нея. Залата се беше изпразнила и вътре бяха само те двамата, Регин и Ротан. Гонгът прозвъня, обявявайки края на Съвета, макар повечето магьосници да не присъстваха, за да го чуят.

— Кое време е? — чу се тя да казва.

Оусън се замисли.

— Мисля, че неотдавна чух гонга на Университета.

Сония го погледна изненадано.

— Толкова късно? — Тя се обърна към Регин. — Почти е дошло времето да товарим каретата.

— Разполагате с още няколко часа. — Оусън се усмихна. — Преди да тръгнете, трябва да се нахраните добре.

Сония усещаше свития си стомах.

— Не съм сигурна, че ще мога.

— Това ще разочарова всички.

Тя го погледна намръщено.

— Защо?

Той се усмихна още по-широко.

— Висшите магове са приготвили прощална вечеря в банкетната зала. Нали не смятахте, че ще ви пуснем, без да се сбогуваме?

Тя го погледна с изумление. Оусън се изкиска.

— Хайде, всички са се събрали във Вечерната зала на по питие и чакат да се присъедините към тях.

ГЛАВА 7

РАЗЛИЧЕН ПОДХОД

Тук таванът е нестабилен — каза Аний. Сери погледна нагоре, забеляза пукнатините в стените и леко хлътналия таван. През него се подаваха тънки корени — сигурно на дървото, което растеше отгоре.

— Ако се наложи да го използваме като маршрут за бягство и Лилия е с нас — продължи Аний, — можем да я накараме да го срути, след като се отдалечим достатъчно, и така да спре онези, които ни преследват. Или можем да го нагласим да се срути. Лилия ще го поддържа с магия, докато монтираме тежестите и въжетата, за да можем да го задействаме от по-далечно разстояние.

Сери кимна. „Харесва ми начинът, по който мисли“.

— Ще я помолим.

— Така, накъде отива това? — Аний се ухили и премина покрай нестабилната отсечка, повеждайки Сери надолу по все по-повредения проход. Той не свършваше с изход, а с дърво, което бе пропаднало през тавана и блокираше пътя. През дупката между два големи корена проникваше слаба сивкава светлина. Тухли и чакъл, пригладени от струпалите се върху тях пръст и мъхове, образуваха неравен наклон, по който изпълзя Аний.

Тя надникна навън, после се обърна към Сери и му махна. Той се изкачи внимателно при нея, двамата си смениха местата и Крадецът надникна през дупката.

Заобикаляше ги гората, озарена от сутрешната светлина. Той въздъхна, припомняйки си как преди много години беше превел Сония през гората на Гилдията — още преди тя да бъде заловена от магьосниците — така че момичето да може да наблюдава практикуването на магия и евентуално да се научи как да контролира силата си. Нищо не се беше получило, разбира се. Само друг магьосник можеше да научи ученик как безопасно да се справя с магията си. Но тогава те още не го знаеха.

„Толкова много неща се промениха — помисли си Сери, — но за щастие гората все още си е на същото място“. Той угаси фенера си и го

остави на земята, след което се изкатери през дупката. Аний го последва.

— Според теб къде в Гилдията се намираме? — попита го тя шепнешком.

Той сви рамене.

— Сигурно някъде на север от сградите, тъй като южната част е доста по-висока от тукашната.

— Жилищата на прислужниците са на север.

— Да.

— Там можем да открием разни изхвърлени неща. Мебели. Одевяла.

— Може.

Сери се отдалечи от дървото, обърна се назад и бавно го заобиколи, опитвайки се да запечата образа му в съзнанието си. Никой от тях двамата не можеше да се ориентира в гора и на него му беше пределно ясно, че лесно могат да се изгубят и повече да не открият дупката към тунела. За щастие дървото изглеждаше малко по-различно от останалите, благодарение на това, че бе наполовина мъртво, отчасти потънало в земята и наклонено под ъгъл.

Сери се обърна и пое между дърветата, като броеше стъпките си. Той отбеляза, че се спускат надолу. Знаеше, че зад Вътрешната стена земята започва да се издига до над сградите на Гилдията, затова предположи, че се движат на запад. След няколкостотин крачки той установи, че е сбъркал. Склонът се засече с друг и в падината между тях течеше малко поточе. „О, добре, поне потокът е нещо, което можем да следваме. Така ще ни отведе в подножието на хълма“. Той отбеляза мястото с няколко камъка, подредени в кръг, и линия, която сочеше към мястото, откъдето се бяха появили, след което двамата тръгнаха надолу по потока.

Скоро пред тях се появиха следи от обитаване. Сери и Аний се промъкнаха напред и забелязаха обикновени колиби и огради.

— Жилищата на прислугата? — промърмори Аний.

Сери поклати глава.

— Твърде са опърпани. — Изненадваше го паянтовата структура на сградите. Няколко от по-големите като че ли бяха направени от стъкло, но буйната растителност във вътрешността им му подсказа, че

са изоставени. Едва когато се промъкнаха достатъчно близо, за да видят какво се крие зад оградите, той разбра къде се намират.

— Ферма.

— Аха. Разбира се. — Аний посочи с пръст. — Онова там овощна градина ли е?

Той погледна и кимна, забелязвайки няколко редици с грижливо подрязани дървета и лозници. До тях се виждаха малки оградени парчета земя, а почвата бе прорязана с дълбоки бразди, сякаш бе орал някой с гигантски плуг.

— Въпросът е живее ли някой тук? — промърмори той.

Аний се извърна към него.

— Да погледнем отблизо.

Двамата се приближиха, прикривайки се зад дърветата и дългите редици лозя. Колибите бяха подредени от другата страна на посевите. Сери забеляза, че над единия от комините се вие пушек и сърцето му потрепна. Малко по-нататък някаква жена в униформа на прислужница излезе от една от колибите. Той я проследи с поглед как влиза в нещо, което приличаше на кошара за расуци.

— На мен ми изглежда обитаемо — каза Аний. — Ще продължим ли нататък?

Сери кимна. Двамата се изтеглиха в покрайнините на гората, за да се възползват от гъстата растителност и продължиха напред покрай фермата. Той се оказа прав за кошарата с расуци. На края на нивата, близо до колибите, се простираше по-голямо поле, където пасяха енки, ребери и дори няколко големи, тромави горини.

„Недостатъчно, за да нахранят Гилдията — отбеляза той, — но се възползват от всяко късче земя, с което разполагат“.

— Насам — каза Аний, сочейки към последната сграда.

Той погледна и осъзна, че това не е сграда, а няколко стари дървени мебели. Разнородни столове обграждаха дъска, поставена върху няколко пънове. Няколко пейки бяха сковани от парчета дърво и стари бъчви.

— Можем да използваме сламата, за да си направим дюшеци — каза Аний, сочейки към навеса, под който бяха струпани няколко купчини. — Видях как ги правеха на пазара. Трябват ти няколко стари чували, игла и конец.

— Можеш ли да шиеш?

— Не много добре, но все пак имаме нужда от дюшеци, а не от бални рокли.

Сери се засмя.

— Не си се променила, а? Помня, че майка ти не можеше да те накара да облечеш рокля. Мисля, че дори кралят няма да може да те накара да облечеш бална рокля.

— В никакъв случай — отвърна Аний. — Дори да е най-красивият мъж на света.

— Жалко — рече Сери. — Щеше да е хубаво да те видя издокарана. Поне веднъж.

— Достатъчно е да си сменя дрехите. — Аний погледна с присвити очи към колибите. — Чудя се колко хора живеят тук и с какво се обличат. Сигурно с униформи на прислужници. Предполагам, че когато се измъкваме от тунелите, ще е хубаво да изглеждаме като прислужници. — Тя сви устни. — Ще се върна по-късно да ги пошпионирам малко, ако нямаш нищо против.

— Добра идея. Но стой в гората и все още не се опитвай да крадеш нищо — каза Сери. — За това ще се върнем по-късно през нощта.

Потънал в мисли, Денил гледаше през прозорчето на каретата, без да забелязва пейзажа.

Лоркин бе прекарал в дворцовия затвор само три дни, но на него му се струваха много повече. „А на Лоркин сигурно му изглеждат като цяла вечност“. Ашаки Ачати не го беше посетил втори път. Денил не можеше да реши дали да чувства облекчение или съжаление. Всяка среща със сачаканеца щеше да е напрегната и двамата щяха се чувстват неловко заради Лоркин, но компанията на Ачати му липсваше и Денил копнееше за съветите му.

„Колко жалко, че е толкова близък с краля. Защо не се бях сприятелил със сачаканец с някакъв по-неутрален пост. Той щеше да ми каже как най-добре да постъпя в тази ситуация“.

Всъщност имаше ли някакви ашаки, които да са в неутрална политическа позиция? Доколкото бе успял да научи, повечето бяха или верни на краля, или бяха съюзници на ашаките, които при първия удобен случай щяха да се вкопчат в юздите на властта — но едва ли

щяха да получат такъв. Позицията на крал Амакира бе сигурна, той бе поддържан от повечето могъщи ашаки.

Когато каретата спря пред двореца, Денил въздъхна. Изчака робът да му отвори вратата, стана и слезе по стълбичката. Приглади мантията си, изпъна гръб и тръгна с решителна крачка към входа.

Никой не го спря. Той се чудеше защо предишния ден никой не го беше спрял, макар да възнамеряваха да го изпратят обратно у дома. Щом се озова в широкия коридор, който водеше към голямата зала, отново един от робите му каза да изчака встрани.

В залата имаше неколцина души. Този път кралят присъстваше. Поне Денил щеше да може да предаде молбата си директно на Амакира. Не че това щеше да му гарантира положителен отговор. Кралят приключи разговора си с двама мъже и покани други трима да се приближат.

Времето минаваше. Пристигнаха още хора. Някои от тях разговаряха с краля скоро след пристигането си, преди Денил и някои от останалите, които също чакаха за аудиенция. Сигурно бяха по-важни личности или поне по-важни бяха въпросите, които кралят обсъждаше с тях. „Или умишлено ме игнорира, за да ми покаже къде ми е мястото“.

Според Денил бяха минали няколко часа, когато кралят най-после погледна към него и му махна с ръка.

— Посланико на Гилдията Денил — каза той.

Денил се приближи и коленичи.

— Ваше величество.

— Станете и се приближете.

Той се подчини. Въздухът леко вибрираше и Денил осъзна, че кралят или някой друг е издигнал около тях бариера, за да заглуши звука.

— Сигурно сте дошли, за да ме молите да пусна Лоркин — каза възрастният мъж.

— Така е — отвърна Денил.

— Отговорът ми е не.

— Мога ли поне да го видя, ваше величество?

— Разбира се. — Погледът на краля бе студен. — Ако ми обещаете, че ще му заповядате да ми каже всичко, което знае за Изменниците.

— Не мога да му дам такава заповед — отвърна Денил.

Погледът на Амакира не потрепна.

— Така казвате вие. Сигурен съм, че можете да го убедите, че заповедта идва от по-висшестоящите.

Денил отвори уста да възрази, но се поколеба. „Бих могъл да се съглася, за да мога да видя Лоркин и да се убедя, че е здрав“. Ами ако кралят решише, че Денил е нарушил обещанието си? Дали това бе достатъчно сериозно престъпление, за да вкарат и него в затвора?

„Оусън беше пределно ясен, че не трябва да допускам това. Ако затворят и мен, ще ми отнемат пръстена му“.

— И това не мога да направя, ваше величество — отвърна Денил. Кралят се облегна назад.

— Тогава се върнете, когато можете. — Той махна с ръка. Денил схвана намека, поклони се и отстъпи заднешком на подходящо разстояние, преди да се обърне и да си тръгне.

„Поне този път успех да видя краля — помисли си той, докато чакаше каретата. — Отказът от владетеля е далеч не толкова обиден, колкото отказа от лакея му“. Той се зачуди кой ли ще го приеме на следващия ден, или вече ще започнат да му отказват достъп до двореца.

Когато каретата се върна в Дома на Гилдията, той сам си отвори вратата, преди някой роб да успее да го направи. Въздухът навън бе горещ и сух, и той с облекчение потъна в хладната вътрешност на къщата. Запъти се към стаите си, но преди да стигне до тях, в коридора се появи Мерия.

— Как мина? — попита тя.

Денил сви рамене.

— Все същото, само че този път бях удостоен с кралския отказ.

Тя поклати глава.

— Горкият Лоркин. Дано е добре.

— Има ли някакви новини от приятелките ви?

— Не. Те казаха, че правят каквото могат, за да накарат ашаките да възразят срещу затварянето на киралийски магьосник, но за това е нужно доста време и не бива да се прибързва.

Денил кимна.

— Добре... оценявам усилията им. Всички сме им благодарни.

Двамата стигнаха до входа към неговите помещения. Мерия го погледна със загрижено лице и го потупа по ръката.

— Правите всичко, което е по силите ви — каза му тя. — Поне всичко, което ви позволяват да направите.

Той се намръщи.

— Значи смятате, че не мога да направя нещо повече? Нещо, което бих могъл да направя, но Гилдията ме възпира? Нещо, за което все още не сме помислили?

Тя отвърна поглед.

— Не... нищо, което да не включва опасността от влошаване на положението, ако случайно се провалим. Гладен ли сте? Тъкмо мислех да накарам Вай да направи нещо за хапване.

„Каква ли е тази опасна идея? — зачуди се Денил. — Дали да не я попитам?“

— Да — отвърна той. — Но не веднага. Бих искал първо да се свържа с Разпоредителя.

— А аз ще си взема нещо. — Тя тръгна по коридора и се изгуби зад ъгъла.

Сачаканецът, който го разпитваше, се появи едва няколко часа след закуската. Този път донесоха храна — някаква клисава каша от смляно зърно. Почти невидимият знак, нарисуван с вода върху подноса, го убеди, че не е отровна.

Стомахът на Лоркин изкурка неприятно, когато сачаканецът и помощникът му го поведоха в съвсем различна посока. Мъжът избра друг коридор и спря пред друга врата, но стаята не се различаваше особено от предишната. Обикновени бели стени обграждаха три износени стари стола.

Сачаканецът седна и посочи с жест другия стол на Лоркин, после се обърна към помощника си и му кимна. Мъжът излезе от стаята. Лоркин се подготви за въпросите.

Такива не последваха. Сачаканецът се огледа, после сви рамене и се загледа в младежа с разсеяно изражение. Когато помощникът се върна, той водеше със себе си една робиня. Тя се хвърли на пода пред седналия ашаки. Лоркин се опита да запази неутрално изражение, да скрие вълната от омраза към робството, която го бе връхлетяла при

нейното раболепие, което сачаканецът очакваше като нещо напълно нормално.

— Стани — нареди той.

Жената се изправи срещу него с превити рамене и наведени очи.

— Погледни го. — Мъжът посочи към Лоркин.

Жената се обърна, без да вдига очи. Лоркин осъзна, че тя е красива — или щеше да бъде, ако не се бе вцепенила от ужас. Дълга, лъскава коса очертаваше изящни скули и брадичка, и за миг сърцето му подскочи при спомена за Тивара, който го изпълни с копнеж. Но ръцете на тази жена, колкото и да бяха грациозни, трепереха, а тъмните ѝ очи се кокореха. Очевидният ѝ страх накара стомаха му да се свие. Тя очакваше да се случи нещо лошо.

— Погледни го. Не гледай настрани.

Тя вдигна очи към лицето му. Лоркин се насили да не отмества поглед. Ако го направеше, знаеше, че по някакъв начин сачаканецът щеше да го накара да съжاليا. Той потърси в изражението ѝ някакъв сигнал, нещо, което да му подсказе, че може да е Изменница. Но единственото, което откри, бяха страх и примирение.

„Тя очаква болка или нещо по-лошо. Единствените роби, които видях тук долу, носеха разни неща. Защо една красива млада жена ще дойде тук, без да върши някаква слугинска работа?“

На толкова красива робиня никога нямаше да ѝ възлагат изцяло физически труд.

Той усети, че му се повдига. Отново се сети за Тивара и за онова, което е била принуждавана да прави като част от шпионирането ѝ. Тя също бе твърде красива, за да не привлича точно този тип внимание от господарите си.

„Все пак когато се видяхме за пръв път, тя очакваше от мен да я вкарам в леглото си“.

Сачаканецът се изправи. Той хвана жената за ръката и я придърпа към себе си. После постави едната си ръка на украсената ножница, която всички ашаки носеха на кръста си и бавно извади камата си. Лоркин затаи дъх, когато ножът се озова до гърлото на жената. Тя стисна здраво очи, но не се възпротиви.

Лоркин понечи да каже нещо, но думите заседнаха в гърлото му. Той знаеше какво възнамерява да направи сачаканецът и защо. „Ако

кажа нещо в нейна защита, ще умрат още много. Ако тя е Изменница, няма да поиска от мен да предам народа ѝ“. Той преглътна тежко.

Ножът не преряза гърлото ѝ. Вместо това сачаканецът го плъзна под едната презрамка на роклята ѝ и преряза плата. Хвана жената за едното рамо и я дръпна встрани — облеклото на робинята се разпра, оставяйки я гола, само по набедрена превръзка. Изражението на лицето ѝ не се промени.

Мъжът върна камата в ножницата ѝ, погледна през рамо към Лоркин и се усмихна.

— Ако случайно ти се прииска да говориш, не се колебай — каза той, размърда пръсти и ги сви в юмрук. Помощникът му се изсмя.

След това двамата се захванаха за работа.

ГЛАВА 8

ВЗАИМНО РАЗБИРАТЕЛСТВО

Лилия остави книгата, върху която не успяваше да се съсредоточи, огледа стаята на Сония и въздъхна.

Макар през повечето време Сония да отсъсташе или да спеше, след като замина за Сачака, стаята и изглеждаше странно празна. Внезапно Лилия почувства остро самотата си и това, че никой — поне немагьосник — нямаше да я посети.

„С изключение на Калън, разбира се, ако не се появя на време за занятия, но той едва ли ще тръгне да ми гостува“.

Аний можеше да се промъква нощем през тайния вход в стените, но сега, когато тя, Сери и Гол живееха под Гилдията, много по-безопасно бе Лилия да ги посещава. Винаги съществуваше опасност някой да открие Аний в апартамента на Сония и да се усети, че не я е видял да влиза през вратата.

Единственият човек, който редовно посещаваше Лилия, беше Джона, прислужницата на Сония и нейна леля. Тя идваше два пъти дневно, за да носи храна. „Но освен това идва и след като отида на занятия, за да почисти“ — помисли си Лилия, спомняйки си как при връщането си от училище установяваше, че всичко е подредено. Обикновено след вечеря Джона отиваше в стаята на Сония, за да смени спалното бельо и да вземе мантиите за пране, но го правеше само защото Сония работеше нощем в болниците.

Лилия погледна към отворената врата на стаята си и забеляза чантата, в която носеше книгите и тетрадките си. Сега тя беше пълна с храна, която бе взела от Столовата, малко сапун и чисти кърпи от Банята, които щеше да отнесе на приятелите си. Освен това носеше новини от Калън, но докато не пристигнеше Джона с вечерята, Лилия нямаше да може да се измъкне.

Междувременно тя се опитваше да учи. Момичето погледна към книгата в ръцете си. Така и не успя да си навакса с уроците, които бе изпуснала като затворничка в Наблюдателницата. Ако изостанеше още повече, учителите щяха да ѝ обърнат внимание.

„Щом Сери, Аний и Гол се настанят, ще мога да се захвана сериозно с училището — каза си тя. — Може би ще уча през целия следващ волник. Ако довечера планът ми се осъществи, ще има едно нещо по-малко за което да се притеснявам“.

Мислите ѝ бяха прекъснати от почукване на вратата. Тя се изправи в случай, че беше магьосник, и отвори вратата с магия. За нейно облекчение в стаята връхлетя Джона. Макар и натоварена с лакираната кутия и един голям буркан, жената успя да се поклони, преди да остави всичко на масата.

— Добър вечер, лейди Лилия.

— Добър... вечер. — За голямо нейно разочарование в кутията имаше само една купа с гъста супа и една питка хляб, както и десерт със сметана. „Но разбира се. Защо да носи повече, когато тук вече има само един човек“. Кое то означаваше, че планът ѝ непременно трябваше да проработи.

— Какво има? — попита Джона.

— Аз... просто се надявах, че Аний ще ме посети тази вечер.

Лилия беше изненадана, че Джона вече знае чия дъщеря е Аний и е научила за тайния проход до стаите на Сония, но после разбра, че жената е леля на Сония. Това определено обясняваше как Джона може да държи тон на Сония насаме, без да се страхува от положението ѝ в Гилдията.

Жената се усмихна и извади храната на масата.

— Напоследък минава доста често.

Лилия кимна.

— Поне тук е в безопасност.

— И си похапва добре — додаде Джона и се изправи. — Ще отида да донеса нещо и за нея. Нещо вкусно, макар и студено, за да може да го вземе със себе си, ако случайно е вечеряла.

— Може ли... — Лилия се намръщи. — Може ли да носиш по нещо всяка вечер? Дори да не го изяде, има и други, на които би могла да помогне. Аз бих могла да помогна. И... ще донесеш ли и масло за лампи, за да не ѝ се налага да върви в тъмното?

Джона кимна.

— Разбира се.

— И... Дано не искам твърде много... Какво прави Гилдията със старите постелки и мебели?

Прислужницата повдигна вежди.

— Повечето мебели не се чупят често. Толкова добре са направени, че траят стотици години. Ако нещо се счупи, го поправяме, и ако не е достатъчно добро за магьосниците, го даваме на прислугата. — Тя сви рамене. — Същото е и със старите постелки. А когато са твърде протрити, стават за парцали. — Джона погледна към Лилия. — Но старите постелки са повече от мебелите. Ще видя дали мога да намеря няколко.

Лилия кимна.

— Благодаря ти. С удоволствие бих ѝ купила някои неща, но не ми е позволено да излизам на пазар.

— Аз бих могла да ги купя вместо вас — предложи Джона, — стига да ми напишете на един лист какво искате.

— Имаш ли време за това? Сигурно си заета.

— Не толкова, колкото си мислите, особено когато Сония не е тук. Набавянето на разни неща за вас е част от работата ми.

— Ами... благодаря ти. Оценявам го.

Джона посочи купата.

— А сега започвайте да се храните преди да е изстинало, а аз ще ида да намеря нещо за Аний.

Когато вратата се затвори зад гърба на прислужницата, Лилия въздъхна с облекчение и триумф. Планът ѝ се бе получил, макар да се чувстваше малко виновна заради думите си, че поисканото ще отиде за нуждаещите се хора, когато бе предназначено само за Сери, Голи Аний. „Но те се нуждаят от него“.

Лилия погледна към храната, която Джона ѝ бе донесла, и реши да я изяде, а онова, което бе взела от Столовата, да занесе на Сери и Гол. Супата се пренасяше трудно, а и десертът сигурно щеше да се разсипе. Поне когато Джона видеше, че Лилия е изяла храната, която ѝ бе донесла, нямаше да се тревожи, че момичето не се храни достатъчно — или че раздава всичко на нуждаещите се.

Докато се хранеше, тя си мислеше как малките, ежедневни неща са станали толкова важни. Сери, приятелят му и дъщеря му бяха на сигурно място в проходите под Гилдията, особено след като коридорът, който ги свързваше със стария Път на Крадците, беше затрупан, но такива обикновени неща, като доставянето на храна всеки ден, се бяха оказали трудни и рисковани. Ако не се налагаше ежедневно да им

осигурява по нещо за ядене, присъствието им щеше да се скрие много по-лесно от Гилдията.

„Освен това ми се иска да направя и други неща, освен да им нося храна — помисли си тя. — Искам да им е удобно. Не мога да накарам Джона да им купи разни луксозни неща, защото ще събудя подозрението ѝ. Освен ако... ако кажа, че са за мен...“

Тя привърши супата си, стана, взе лист, писалка и мастило и започна да съставя списък.

Сония се събуди, примигна и се учуди, че изобщо е успяла да заспи в поклащащата се карета. Когато погледна към Регин, видя, че е буден и я наблюдава. Той ѝ се усмихна леко и учтиво отмести поглед.

„Колко ли време съм спала?“. Тя отмести паравана, който покриваше прозореца на вратата. Заобикаляха ги зелени хълмове, обагрени в златисто от късното следобедно слънце. „Като че ли доста. Горкият Регин. Сигурно през повечето време е бил буден и е умирал от скука“.

През първите няколко часа от пътуването им разговорът им се въртеше около разпорежданията, които бяха дали за уреждането на различни неща в тяхно отсъствие, за развитието и бъдещето на Лилия, за местата, където сигурно щяха да спират по пътя и за някои сведения, които им бяха дали за Сачаканското общество. Когато Регин започна да се прозява, тя му каза, че трябва да се опита да поспи. И накрая той бе заспал, положил глава върху пътническата възглавничка, облежната на стената на каретата. Пътищата в близост до града бяха по-гладки от останалите навътре в страната, затова той не се будеше често от разтръсквания.

Сония прекара нощта, гледайки през прозореца, замислена върху задачите, които ѝ бяха дадени и тревожейки се за Лоркин. Спомни си за последния път, когато бе минала по този път, след като бе последвала Акарин в изгнанието му, и я връхлетя ехото на чувствата отпреди двайсет години. Страх, надежда и любов, всичките смекчени от времето. Тя ги остави да я изпълнят, задържа ги известно време и ги остави да се оттеглят в миналото.

Това пътуване донесе някои интересни нови усещания. Освен страхът и притеснението за Лоркин и вълнението от възможността

двамата с Регин да се изправят срещу всякакви проблеми, тя чувстваше някакво странно въодушевление. След като двайсет години бе ограничавана в земите на Гилдията, тя най-после бе пусната на свобода.

„Е, не точно на свобода. Не мога да тръгна накъдето ме отведе вятърът. Натоварена съм с мисия“.

— За какво си мислите?

Въпросът на Регин я върна в настоящето. Тя сви рамене.

— За това, че съм извън града. Предполагах, че никога повече няма да го напусна.

Той възмутено изсумтя.

— Трябва да ви вярват повече.

Тя поклати глава.

— Не мисля, че това е проблемът. Те нямаха друг избор, освен да ми се доверят. Според мен се страхуваха повече от това какво би се случило, ако ги нападнат отново, а аз не съм наблизо. Или ако Калън се обърне срещу тях.

— Смятате ли, че Калън ще се възползва от вашето отсъствие?

Сония поклати глава, но си спомни за нещо, което не харесваше в Калън и се намръщи.

— Какво има?

Тя въздъхна. „Щом Регин може да разпознае настроенията ми толкова лесно, как ли ще се справя, когато се изправя пред крал Амакира и Изменниците? Предполагам, че все още не съм се разсънила съвсем и не съм съвсем нащрек. Макар че никога няма да си простя, ако не успея да освободя Лоркин или да сключа някой съюз, просто защото не съм си dospала“.

Какво да му каже? Регин определено бе усетил, че тя е притеснена за Калън, и ако не му дадеше правдоподобна причина, сигурно щеше да си представя най-различни неща. Реши, че трябва да му каже нещо.

„Истината. Тя и без това не е кой знае каква тайна“.

— Роег — произнесе Сония. — Роег. Това е неговата слабост. Ако реша да подкупя Калън, ще го направя чрез контрол върху достъпа му до опиата.

Регин сбръчи вежди.

— Много ли хора знаят за неговата слабост?

— Винара знае. Както и Ротан. Подозирам, че много от Висшите магове също знаят, макар да не сме го обсъждали. Или поне не е било обсъждано в мое присъствие.

— Който му го продава, също го знае — додаде Регин.

— Да.

— Лилия също пуши роев, нали?

— Докато е била с Наки. Като че ли не се е пристрастила към него. Всъщност сега роевът и консуматорите му са й доста неприятни. Мисля, че обвинява опията за глупостите, които са вършили двете с Наки.

Регин я погледна замислено.

— Значи Гилдията разполага с един черен магьосник, който е пристрастен към роев и друг, който не е податлив на влиянието му.

— И един, който не би се приближил до това нещо дори и пари да му дават — додаде Сония и потрепери.

Той я погледна и се усмихна.

— Твърде умна сте за това. Не позволявате на нищо да ви притисне в ъгъла.

Сония усети как бузите й пламват.

— С изключение на Гилдията.

— Изключение, което си заслужава. — Той погледна встрани. — Ще ми се като по-млад да имах вашата решителност и готовността ви да се опълчите на съвета.

Тя поклати глава.

— Вие? Без решителност? Винаги съм имала впечатлението, че сте напълно уверен в себе си и в онова, което искате от живота.

— Да... но никога не ми се е налагало да взимам трудни решения. Казвах ми, че всичко трябва да се върши по определен ред, за да могат всички да са в безопасност, могъщи и богати, и аз никога не поставих това под съмнение. Но с възрастта започнах да си задавам въпроси. Видях, че липсата ми на съпротива се дължи на страха да не бъда отхвърлен от равните ми. Видях, че единствените хора, които са в безопасност, могъщи и богати, са моето семейство и Домът ми. Че Домовете се противопоставят на промяната, защото се страхуват да не бъдат подкопани властта и богатството им. И все още е така.

— Киралия се промени много през последните двайсет години. В резултат на това Домовете не са изгубили власт или богатство.

Регин поклати глава.

— Ще загубят. Може да отнеме повече време, но ще се случи. Всички знаци са налице, ако знаем къде да ги търсим. И знаете ли какво открих? — Той я погледна и сви рамене. — Не ме интересува. Нека се сринат. Построени са върху лъжи и алчност.

Сония усети прилив на съчувствие. След раздялата със съпругата си, Регин бе склонен да прави мрачни и предизвикателни коментари за навиците и очакванията на върховното съсловие. Част от нея одобряваше, друга му съчувстваше, но въпреки това тя се чудеше до каква степен ще се притъпи разочарованието му, щом личната болка избледнее.

— Убедена съм, че едва ли ще смятате така, ако се озовете като просяк на улицата — напомни му мило тя.

Той я погледна и раменете му леко увиснаха.

— Сигурно. Но може би съм се променил към по-добро. Може би дори съм по-щастлив. Като започна да приема ученици с ниско потекло, Гилдията направи възможно преминаването през бариерите между съсловията. Виждам, че новоприетите се хвалят с това и искам да ги предупредя за цената. Тогава... тогава виждам, че цената не се отнася за тях и започвам да изпитвам... ревност. Те получават богатството, енергията и магията, но не са длъжни да почитат разни древни съглашения и традиции, или да се свързват само с хора, които Домът им одобрява, или да сключват брак с жени, избрани от тяхното семейство.

— Накрая може и да се наложи.

Регин поклати глава.

— Не. Вижте себе си. — Очите му срещнаха нейните. — Никой не ви е принуждавал да се омъжвате.

— Ако бях решила да го направя, сигурно много неща щяха да се изрекат за избора ми.

— И все пак никой нямаше да ви забрани да го направите.

— Само защото съм първата черна магьосница. Аз съм изключение. Не можете да си правите изводи, базирани само върху мен.

Регин я изглежда странно, отвори уста да каже нещо, но се намръщи и отново я затвори. Погледът му се плъзна встрани. Сония почувства как любопитството ѝ се надига.

— Какво щяхте да кажете? — попита тя.

Той я погледна с неуверено изражение на лицето.

— Аз... щях да ви питам защо не се омъжихте, но предполагам, че е очевидно — а и е доста грубо от моя страна.

Тя сви рамене.

— Не е грубо. И не е заради онова, което си мислите. Наистина след смъртта на Акарин дълго време не можех да приема тази мисъл, но не и през всичките тези двайсет години. Можех да се омъжа за Дориен, ако моментът бе по-подходящ, но преди да съм готова, той бе срещнал друга. — „И добре, че стана така“. — Не мисля, че щяхме да си подхождаме. Като за начало, той обича селата, а щеше да се наложи да живее в земите на Гилдията, за да бъде с мен, тъй като аз не мога да ги напусна.

Регин я наблюдаваше с почти гузен интерес. „Сигурно много хора искат да ми зададат този въпрос“ — помисли си тя.

— Когато вече бях готова, като че ли никой не се интересуваше — продължи тя. — Мъжете на моята възраст не бяха преодолели предразсъдъците си към магьосниците от нисшите съсловия, а онези, които бяха като мен, бяха още твърде млади. И всички се плашеха от черната магия. Някои от Висшите магове ми намекнаха, че според тях наличието на съпруг ще бъде слабост, от която някой може да се възползва — като че ли Лоркин не съществуваше. Той беше другата причина. Винаги ревнуваше от другите мъже в живота ми.

Регин се намръщи.

— Какво... — Той се поколеба и поклати глава.

— Да?

Мъжът се намръщи.

— Какво ще направите, ако крал Амакира заплаши Лоркин?

Сония не очакваше смяната на темата и сърцето ѝ се смрази.

Тя си пое дълбоко въздух и го изпусна бавно, преди да отговори.

— Ще посоча, че Лоркин е човекът, който е информиран за Изменниците, а не аз. Ще бъде много по-благоразумно да измъчва мен, за да накара Лоркин да говори.

Регин зяпна изненадано, после преглътна.

— Дали е мъдър ход да вкарвате в главата на един крал мисълта за измъчване?

Тя сви рамене.

— Сигурна съм, че тази мисъл му е хрумнала в мига, щом е научил за моето отпътуване. Ако е готов да измъчва мен, значи е захвърлил всякакви съображения за противопоставянето на Гилдията и Обединените земи. Но тогава така или иначе няма да имаме никаква възможност да върнем Лоркин у дома.

Тя се изпълни с отчаяна гордост, че не позволи на гласа си да потрепери при последното изречение, макар да бе близо до това. „Щом успях да го постигна, може би ще успея да скрия и чувствата си от сачаканците и Изменниците“.

— От все сърце се надявам да не се стигне до това — каза прочувствено Регин.

Тя кимна утвърдително. Ако крал Амакира бе готов да я измъчва, значи Регин също нямаше да е в безопасност.

Той се премести на седалката си, озова се срещу нея и протегна ръце.

— Мина цял ден от Съвета и силата ми се възстанови. Трябва да приемете енергията ми още сега, преди да сме стигнали до страноприемницата.

Тя го гледаше, изпълнена с неохота. „Това е абсурдно. Не бива да се колебае да приемам енергия, която ми е предложена доброволно, при положение, че ми е позволено и може да се окаже необходима“. Сония осъзна, че по време на Съвета не бе изпитвала такива угризения. Защо усещането при използването на черна магия срещу друг човек насаме беше толкова неловко... интимно. „И забранено. Може би защото единствения друг път, когато го бях правила насаме, беше с Акарин“.

Регин я гледаше, повдигнал озадачено вежди. Сония си пое дълбоко дъх и хвана ръцете му. Почувства как енергията потича към нея и започна да струпва в себе си.

— Съжалявам. Не съм свикнала да го правя — каза му тя, поклащайки глава.

Той кимна.

— Разбираемо е. Толкова време ви е било забранено. Всъщност дори се чудех дали не сте забравили как се прави, след всичките тези години. — Устните му за миг се разтеглиха в шеговита усмивка.

Сония успя да му се усмихне в отговор.

— Де да беше възможно.

— Чисто е — каза Гол.

Сери кимна. Той бе изпратил Гол напред, за да провери дали стаята им все още е неоткрита. Трудно се отказваше от стария навик да проявява предпазливост. Вдигнаха багажа си и го пренесоха по проходите до стаята. Сери остави двата очукани стари столове, Аний пусна двете бали сено, които носеше на раменете си, а Гол хвърли вързопа чували до сандъка, който беше използвал за седане.

След това те извадиха от джобовете си плодовете, зеленчуците и всички други предмети, които бяха отмъкнали от фермерските колиби. Сери погледна към Гол, който остави и една макара с груб конец.

— Това пък къде го намери?

Гол сви рамене.

— В една от колибите. Имаше цяла кошница такива, затова реших, че никой няма да забележи, ако отмъкна едно. Както и това...

— Той разтвори палтото си и на вътрешната му страна бе забита една дълга, изкривена игла. — Ако ще правя дюшеци, ще имам нужда от нея.

Сери погледна неуверено приятеля си.

— Ти ли ще правиш дюшеци?

— Аний каза, че не може да шие.

— Нима? — Сери се усмихна на лъжата на дъщеря си. — А ти можеш?

— Достатъчно, за да се справя с това. Някога помагах на баща ми да кърпи платната. — Гол ловко вкара края на конца в ухото на иглата.

— Ти си човек със скрити достойнства, Гол — рече Сери. После седна на един от столовете и с усмивка си припомни похода им до фермата. Предположението им, че в колибите живеят прислужници, се бе оказало невярно. Вътре нямаше никой. Макар да можеха свободно да обикалят, тримата се бяха погрижили да не оставят никакви следи от присъствието си и бяха взели само неща, от които имаше в излишък. Аний бе предложила да разместят останалите столове, сякаш някой ги бе взел за нещо, а после бе забравил да ги върне, и така да прикрият факта, че няколко липсват.

Аний посочи плодовете.

— Не са узрели — каза тя. — Малко им е рано. Трудно се виждаше в тъмното. Как смятате да сготвите зеленчуците?

— Взех само такива, които не се налага да се готвят — каза Гол. Носът ѝ се сбръчи от отвращение.

— Да ги ядем сурови? Не съм чак толкова гладна. Той повдигна вежди.

— Някои са по-вкусни сурови, особено ако са пресни. Опитай. Аний не изглеждаше особено убедена.

— Ще изчакам Лилия. Тя ще ги сготви с магия.

— Може не винаги да успява да ни носи храна — напомни Сери на дъщеря си. — Колкото по-рядко идва, толкова по-малка е вероятността Гилдията да ни открие.

— Тогава трябва да намеря таен вход към кухните на Гилдията.

— Аний се изправи. — Отивам да проверя дали Лилия има нужда от помощ за носенето.

Гол поклати глава когато тя грабна лампата и излезе.

— Не знае какво изпуска — промърмори той.

Сери погледна към приятеля си.

— Надявах се да минат доста повече от три дни преди вие двамата да започнете да си лазите по нервите.

— Може да нямаме друга възможност да... — Гол млькна, щом вдигна глава и видя изражението на Сери. Устните му се изкривиха в усмивка. — Да. Ще се опитам да не го правя. И тя не обича да живее под земята.

— Така е — съгласи се Сери. Дочувайки някакъв звук, той се надигна и отиде до вратата. До него достигнаха високи гласове, макар да не можеше да чуе какво точно казаха. — Като че ли Лилия вече идва.

Той седна отново на стола си и зачака пристигането на момичетата. Лилия носеше обичайната лакирана кутия, този път пълна с питки хляб, натъпкани с пикантно месо и курабийки със семена.

— На това вече му викам истинска храна — каза Аний и грабна едно хлебче.

Лилия се ухили.

— Сключих споразумение с Джона. Всяка вечер тя ще носи по нещо на Аний за храна, която смята, че ще раздадам на бедните хора,

ще ви донесе също масло за лампи и одеяла. Мисли, че съм много щедра.

Сери я погледна разтревожено.

— Нали не си й казала за нас?

— Не. — Лилия погледна към столовете, сламата и чувалите на Гол. — Всичко това от фермата ли дойде?

Аний сигурно й бе разказала за похода им.

— Да.

— Няма ли да забележат липсата му?

— Бяхме много внимателни — увери я Аний.

Лилия седна на един от сандъците.

— Добре, не отивайте там през следващите няколко дни. Ще се ослушвам дали се говори нещо за крадци или нарушители. Сега... нося новини от Калън.

Сърцето на Сери подскочи.

— Да?

— Каза, че хората в града започват да шушукат за изчезването ти. Някои смятат, че си мъртъв. Други мислят, че Скелин те е затворил някъде.

— Не е много далеч от истината — промърмори Гол.

Лилия го погледна, после се взря по-внимателно в ръцете му, забелязвайки с какво се занимава. Повдигна изненадано вежди, но не направи никакъв коментар за шиваческите му умения.

— Хората на Скелин са започнали да поемат твоите... — Тя махна с ръка. — Каквото там се занимаваш.

— Да дават пари назаем, да защитават хората, да представляват разни хора, да продават... — започна Сери.

— Не ми казвай — прекъсна го Лилия. — Както казва Сония, по-добре ще е да не знам, за да не ме обвинят, че участвам в нещо.

— Мислех, че правя добре, като се опитвам да изкарам всичко законно. — Сери погледна към Аний, която завъртя очи.

— Някой от хората на Скелин смята ли Сери за мъртъв? — попита Гол.

Лилия сви рамене.

— Калън не ми даде чак такива подробности. Той не иска да знае дали Сери възнамерява да си върне... работата.

— Кажи му, че няма да мога, докато не се отърве от Скелин. Той постигнал ли е някакъв напредък?

Младата жена поклати глава.

— Не ми каза нищо. Според мен той се е надявал да му помагаш така, както си помагал на Сония.

Сери въздъхна и извърна поглед.

— По-добре му разясни, че засега не мога да помагам на никого.

Ани възрази със сумтене.

— Помагаш на нас.

Сери я погледна невярващо.

— Ако не бях аз, ти нямаше да си принудена да стоиш под земята. Тук долу само създавам проблеми на Лилия.

Девојката се намръщи.

— Не си проблем. Поне не си голям. — Аний постави ръка на рамото ѝ.

Той се намръщи.

— Единственото, което мога да направя, е да създавам досадна тревога на Скелин. Хората могат да твърдят, че съм мъртъв, но той няма да е напълно сигурен, докато не види трупа ми. Трябва да смята, че съм жив и непрекъснато да очаква нещо.

„Той ще се движи предпазливо из територията ми и ще разпитва всички, които биха могли да знаят къде съм. — Сърцето на Сери се сви болезнено от чувството за вина. — Моите хора ще искат да вярват, че съм мъртъв, защото ако съм жив и не се боря срещу Скелин, ще изглежда, че съм ги изоставил. Ако разберат, че се крия под Гилдията, ще решат, че живея в лукс при моите приятели-магьосници, а не така.

Само да имаше и някаква друга полза от криенето му под Гилдията, освен просто оцеляването им.

Ние сме изолирани от останалата част на града. Магьосниците не са далеч и един от тях — Лилия — може да ни помага. Малцина биха се осмелили да слязат тук. — Сери се намръщи. — Дали Скелин би се осмелил?“

Може би, ако имаше добра причина.

„Ако дойде тук, ще бъде много предпазлив. Ще изпрати разузнавачи, за да се убедят, че е безопасно. След това трябва да има добра причина да слезе сам, вместо да изпрати някой друг. Независимо как е научил за съществуването на тези тунели и как ще се добере до

тях, той е длъжен да подозира, че информацията, която е попаднала в ръцете му, е част от някакъв капан.

Поне аз бих го заподозрял“.

Но тук нямаше нищо, което Скелин да желае отчаяно, така че може би нямаше да рискува. Сери трябваше да измисли достатъчно интересна уловка, която да го примами в капана. И този път трябваше да е нещо далеч по-изкушаващо от няколко магьоснически книги.

ГЛАВА 9

ПРИЯТЕЛИ И ВРАГОВЕ

Лоркин се събуди внезапно. Погледна към тавана, озадачен от непознатите голи каменни стени. Миг по-късно си спомни къде се намираше и защо.

И че не беше сам в килията.

Той се обърна и видя младата жена, която лежеше на пода до вратата на килията. Кожата и дрипите, които бяха останали от облеклото ѝ, бяха окървавени. Тя гледаше към сачаканеца, който стоеше до решетките.

Докато Лоркин се изправяше бавно, мъжът се наведе, хвана я за ръката и я дръпна нагоре. Тя простена дрезгаво и залитна, сякаш краката ѝ не я държаха, но мъжът се изсмя.

— И идиот няма да заблудиш — каза той. После прокара свободната си ръка по голата ѝ кожа чак до рамото, зарови пръсти в косата ѝ, погледна към Лоркин и се ухили.

— Добре си я изцелил. Предвид колко неща ѝ бяха счупени, сигурно си се изтощил.

Лоркин срещна погледа му и сви рамене.

— Не съвсем.

Сачаканецът се засмя.

— Ще видим. — Той погледна към робинята. — Върви или ще те влача.

Тя се отказа да се преструва на ранена. Стъпи здраво на крака, изправи се и огледа тялото си, но изненадта ѝ, че е здрава, се изпари в мига, когато злобният ашаки я дръпна към вратата.

— Ела с мен, киралиецо — каза той. — Трябва да обсъдим някои неща.

Лоркин се замисли дали да не откаже да напусне килията, но не виждаше какво ще спечели от това. Само щеше да накара сачаканеца да използва магия, за да го изкара навън, но изразходената енергия щеше лесно да бъде наваксана от някой роб. Той не се и съмняваше, че сачаканецът ще започне да измъчва момичето още тук. Без да каже

нищо, той излезе от килията и тръгна след мъжа. Какво винаги, помощникът ги последва отзад.

Робинята вървеше с увиснали рамене. Лоркин не можеше да прогони от главата си образите и звуците от предишния ден. Сачаканецът я беше измъчвал бавно и брутално, причинявайки ѝ колкото се може повече болка и наранявания, без да я убива.

Лоркин впрегна цялата си решителност, за да не се обади. Не спираше да обмисля различни начини да спре случващото се, дори само за известно време, но нито един от тях нямаше да свърши работа. Ала идеите не спираха да се въртят из главата му. Да излъже сачаканеца. Да му каже различни неща за Изменниците, които бяха истина, но нямаха никакво значение. Дори да предложи собствения си живот в замяна на нейния.

Накрая успя да се откъсне от случващото се. Отказа се да търси начини да помогне на жената или на себе си. По-късно потръпваше при мисълта за онова, което бе направил, и се притесняваше, че накрая ще се откаже да пази тайните на Изменниците.

Опита се да се съсредоточи върху образа на Тивара в съзнанието си, за да засили решимостта си, но това успя единствено да го накара да мисли за всичко, което бе изтърпяла от ръцете на ашаките, докато се бе преструвала на робиня. „Побои. Използвана като робиня за удоволствия“. Неприязънта на Лоркин към робството се бе задълбочила до омраза.

Предишния ден той бе сигурен, че накрая ашаките ще убият робинята. Дори не му бе минало през ума, че ще я хвърлят в килията му. С времето безпристрастността му се изпари. Ставаше му все по-трудно и по-трудно да слуша хлипанията и изпълнените с болка пъшкания.

„Дали не се надяват да ме пречупят чрез чувството ми за вина? Или просто се надяват, че изцеляването ѝ ще ме изтощи? Или искат да видят как я убивам, за да сложа край на болката ѝ“.

Той използва допълнителната сила, която му беше дала Тивара, за да изцели робинята, решавайки, че това няма да му струва много. Така или иначе тя нямаше да е достатъчна, за да го защитава продължително време, ако сачаканецът реши да го измъчва или убие. Едва след това му хрумна, че по този начин бе дал възможност на ашаките да я измъчват отново.

Тя му бе благодарила, което само го накара да се чувства още по-зле. Дълго време лежа буден, опитвайки се да убеди себе си, че сачаканецът е постигнал целта си. Че е искал просто да го накара да изчерпи силата си. Лоркин бе показал, че мъченията нямаше да го убедят да говори. Жената не им бе необходима повече.

Сега всичко това му се струваше глупава самозаблуда.

Ашаките ги отведоха в същата стая. Тя беше почистена. Робинята бе изблъскана в ъгъла, където се сви смирено на кълбо.

Както и преди, сачаканецът посочи стол на Лоркин. Той се облегна на стената и скръсти ръце. Помощникът му седна на съседния стол.

— И така, имаш ли да ми кажеш нещо? — попита мъжът. — Нещо, свързано с Изменниците, имам предвид.

— Нищо, което вече да не знаеш.

— Сигурен ли си? Защо не ми кажеш какво според теб знам за Изменниците?

— За да провериш дали сведенията ми съвпадат с твоите? — Лоркин въздъхна. — Като че ли ще се хвана на този номер. Кога ще приемеш, че няма да ти кажа нищо?

Сачаканецът сви рамене.

— Не зависи от мен, а от краля. Аз съм просто негов... — той сви замислено устни. — Негов изследовател. Извличам информация от хората, а не от разни прашни книги и свитъци, или чрез проучването на отдалечени места или шпионирането на чужди земи.

— Мъчението може да се окаже най-ненадеждното изследване.

— За това са нужни определени умения. — Сачаканецът отпусна ръце и се отблъсна от стената. — Които не мога да практикувам често, поради което с радост посрещнах тази възможност. Освен ако не успееш да отвлечеш вниманието ми чрез нещо по-интересно.

Лоркин се насили да вдигне поглед и да срещне очите на мъжа, макар стомахът му да се свиваше, докато му отговаряше:

— Някога хрумвало ли ти е, че онова, което използваш, за да ме накараш да говоря, може само да засили решимостта ми да мълча?

Мъжът му отвърна с безгрижна усмивка.

— А така ли е? Ами добре. Нека да проверим тази теория.

Когато се обърна към робинята, тя проплака. Лоркин почувства как решителността му отслабва. „Но ако им кажа нещо за

Изменниците, хиляди ще последват участва на тази жена. А ако тя е Изменница, значи това ѝ е ясно и тя не би поискала от мен да ги предам“.

Той се вкопчи в тази мисъл и се опита да прогони мисълта, че тя може да не е Изменница, а сачаканецът се зае да разваля всичко, което младият магьосник беше поправил предишната нощ.

Също както повечето ученици, Лилия научи още в началото, че в сградата на Университета съществува комплекс от коридори и стаи, до които се стигаше по къси проходи, направени да изглеждат като малки складове. Те обаче бяха забранени за учениците. Преди стотици години Гилдията се бе разраснала до такава степен, че нуждата от стаи за преподаване надделя над причината, поради която бяха създадени тези вътрешни помещения. Сега в тях се водеха занятията на специализираните и частните класове.

Коридорите под Гилдията също не бяха тайна. Всички знаеха, че са били използвани по време на ичанското нашествие. Макар да бяха забранени и за ученици, и за магьосници заради несигурността на стените си, заплахата от срутвания никога нямаше да възпре най-смелите от тях, затова всички входове към проходите бяха запечатани скоро след войната.

Лилия не бе единствената ученичка, която смяташе, че Гилдията сигурно е запазила някои от тях за всеки случай. Огледите на Аний обаче бяха разкрили, че Гилдията казваше истината. Всички входове към подземията бяха зазидани с тухли — Лилия се надяваше, че приятелката ѝ ще успее да открие поне една входна точка в Университета. Това щеше да улесни спускането по тесния проход в стената на магьосническите жилища.

Освен това Аний работеше върху прокопаването на нов изход. Предишната нощ тя бе обявила, че е пробила тухлената стена, която запушваше един от входовете. Лилия беше отишла да го провери. Скритата в ламперията врата имаше нужда от смазване, преди да започне да се отваря безшумно. От другата ѝ страна се намираще един от вътрешните коридори на Университета. Когато дойде моментът да си тръгва, тя използва вратата, за да се върне в помещенията на Сония.

Сега тя отново вървеше към скритата врата с надеждата, че е твърде рано, за да има други ученици във вътрешните коридори. Джона бе донесла едно голямо шише с масло за горене заедно със закуската. Лилия знаеше много добре, че приятелите ѝ страдат от липсата на източници на светлина — особено сега, когато Аний бе използвала маслото за лампи, за да смаже пантите на скритата вратата. Новият ѝ маршрут по коридорите беше много по-кратък, особено след като не ѝ се налагаше да се катери към стаята си, и когато се върнеше, щеше да се намира по-близо до стаята, където се провеждаха първите ѝ занятия за деня.

Когато влезе в Университета, тя свърна в един от тесните коридори между класните стаи и се отправи към малкото помещение в дъното му, което водеше към вътрешните проходи. Зад гърба ѝ се разнесоха стъпки. Сигурно някой от учениците имаше специализирани занятия. Вътрешните коридори обикновено бяха по-празни от основната част на Университета, но тя трябваше да внимава никой да не я види, че се шмугва в тайната врата.

В странната малка стая, която разделяше основната и вътрешната част на Университета, имаше стена, покрита със заключени шкафчета. Очевидно до смъртта на предишния Директор на Университета в тези стаи не бе имало нищо и наследникът му бе решил, че трябва да се използва всяко свободно място. Лилия мина през отсрещната врата и се озова във вътрешния коридор.

След десетина крачки тя чу как вратата от другата страна на малката стая се отваря и се затваря. Онзи, който вървеше зад нея, я настигаше. Тя ускори крачка с надеждата, че ще завие зад ъгъла, преди другият човек да се появи и да я види, но разстоянието беше твърде голямо. Тя чу как вратата зад гърба ѝ се отваря и някой се засмива.

— Здравсти, Лилия — разнесе се познат глас. — Къде отиваш?

Сърцето ѝ се сви. Бокин. Злобният му тон подсказваше, че я беше следил. Тя се спря и се обърна с лице към него. „Колко ли може да сглупи това момче? Той не знае колко съм силна. Дори не е взел приятели със себе си. Ако се надява, че съм намислила нещо, за което да може да ме издаде, не би трябвало да се обажда, преди да е разбрал какво е“.

Но дори и така той пречеше на плановете ѝ. Може би това бе целта му.

— Да не си дошъл да ми предложиш силата си, Бокин? — попита тя.

Той се приближи бавно към нея.

— Мислиш се за голяма работа, нали? Смяташ, че си по-добра от останалите, защото владееш черната магия. Всъщност съвсем не е така, да знаеш. Ти си най-долната отрепка в Гилдията и всички те мразят. Затова нямаш никакви приятели. Всички знаят, че ти си виновна за смъртта на Наки.

Нещо потрепна в гърдите ѝ, но вместо да я накара да се отдръпне от него, то бързо я изпълни с гняв.

„Внимавай — помисли си тя. — Покажеш ли гнева си, той ще разбере, че си в ръцете му, а случайното нараняване на ученик само ще накара хората да те харесват още по-малко“.

Тя се усмихна.

— Радваш ли се, че най-после разкри болката си, Бокин?

Той пристъпи към нея, опитвайки се да я сплаши с височината и едрото си тяло.

— Да. Но не се съм приключил с теб. Искам да се извиниш — не, искам да ме молиш...

Вратата зад тях се отвори и той бързо отстъпи назад.

— Лейди Лилия.

Лилия разпозна гласа на Джона и я заля вълна от объркване и облекчение. Тя надникна покрай Бокин и видя приближаващата се прислужница. Жената бързо им се поклони.

— Нося съобщение за вас — каза Джона, заобикаляйки Бокин. — Извинете, милорд.

Джона хвана Лилия за ръката и я поведе по коридора, по-далеч от Бокин. Ученикът не каза нищо, а Лилия дори не го удостои с поглед. Двете с Джона завиха зад ъгъла. Когато се отдалечиха достатъчно, Джона погледна назад.

— Не ни преследва. Притесняваше ли ви?

Лилия сви рамене.

— Той си е размирник, и то доста твърдоглав.

— Не бързайте да се успокоявате. Може да се върне с други. Докато учеше тук, Сония имаше врагове сред учениците и те превърнаха живота ѝ в ад.

— Наистина ли? Кой им беше водач? — „Колко ли е унизително да носиш цял живот клеймото, че си се заяждал с прочутата Черна магьосница Сония“.

Джона я погледна развеселено.

— Лорд Регин.

Лилия я зяпна изненадано.

— Наистина ли? Той не е глупав.

— Не е.

— Предполагам, че в онези години побойниците са били поумни.

Джона я потупа по ръката.

— Онова, което искам да знам, е какво ще правите с шишето масло, което носите в чантата си.

Лилия погледна към чантата си, после вдигна поглед към Джона.

— Каква бутилка? Оставих я в стаята.

— Със сигурност не сте, а и си личи по издутата ви чанта и извивката ето тук. — Джона се намръщи неодобрително, по майчински. — Обещах на Сония, че ще ви наглеждам. Помогнах при отглеждането на сина ѝ Лоркин, така че знам много добре кога един ученик е намислил нещо.

Лилия погледна слисано прислужницата. Тя нямаше нищо против да каже на Джона за Сери, Гол и Аний, които живееха в тунелите под Гилдията, но беше обещала да не го прави. „Но тогава Джона няма да ми носи нещата, от които се нуждаят те“.

Преди да стане прислужница на Сония, Джона бе живяла в копторите. Тя сигурно щеше да прояви съчувствие към положението на Сери. Или може би щеше да помогне заради Аний.

„Дали не съм твърде доверчива?“

— Кажете ми, Лилия — рече Джона. — Може и да не ми хареса, но обещавам да не докладвам на Гилдията. — Тя се намръщи. — Е, освен ако не обучавате някого на черна магия. Макар че сигурно нямаше да предам Сония и Акарин, ако знаех какво става наистина.

— Не обучавам никого на черна магия — отвърна Лилия. Тя си пое дълбоко дъх и снижи гласа си до шепот. — Аний живее под Гилдията.

Джона я погледна замислено.

— Разбирам. Предполагам, че е минавала оттам, когато е идвала на посещения при вас. Безопасно ли е?

— Опитваме се да го направим такава — увери я Лилия.

— И... защо е там?

Лилия поклати глава.

— В града не е безопасно. Хората на Скелин едва не убиха Сери...

— Искаш да кажеш, че Сери също е долу?

Джона присви очи. Лилия въздъхна и кимна.

— Колко хора живеят долу?

— Само те.

Прислужницата изглеждаше облекчена. „Подозирам, че си е представяла какво ли ще си помисли Гилдията, ако един Крадец започне да върти делата си долу — помисли си Лилия, — с безброй престъпници, които идват и си отиват“.

Джона махна с ръка към коридора.

— И защо идвате тук?

— Отворихме един от старите входове.

Джона се намръщи и поклати глава.

— Това вече е опасно — реши тя. — И нямам предвид това, че слизате долу, а че някой може да ви види. Трябва да използвате само прохода в стаята на Сония.

Лилия се усмихна, изпълнена с облекчение, че е била права да се довери на Джона.

— Не си ли забелязала колко мръсни и омачкани са мантиите ми напоследък?

— Разбира се, че забелязах състоянието им. — Джона вирна брадичка и погледна високомерно към Лилия. — Ще трябва да направим нещо по въпроса. Да ви намерим допълнителни облекла, например. Междувременно — тя се наведе и отвори чантата на Лилия — аз ще взема тази бутилка, а вие отивайте на занятия. Довечера ще обсъдим по-ефективни стратегии за обслужването на нашите гости.

Жената измъкна бутилката от чантата, погледна строго Лилия, обърна се и забърза по коридора. Зад нея остана да се носи ароматът на парфюма ѝ — нещо, което Лилия не бе забелязвала досега.

Момичето затвори чантата си и поклати глава. „Нямах друг избор, освен да ѝ кажа — помисли си тя. — А тя няма да каже на

никого. Всъщност това дори може да се окаже полезно. — Лилия въздъхна. — Междувременно се надявам, че няма да се наложи Гол, Сери и Аний да седят в тъмното“.

Денил топна писалката си в мастилницата и продължи да пише, но перото скоро започна да дращи по хартията, без да оставя следа. Той го потопи отново в мастилото и въздъхна, когато видя, че резервоарчето е почти празно. „Пак е свършило“ — помисли си той. Стана от стола и се намръщи, когато гърбът му запротестира. „От колко време работя върху това?“

Ден след затварянето на Лоркин, Денил бе събрал всичките си записки и бе започнал да вписва всичко в голяма тетрадка. Дискусиите му с Тайенд за намеренията на Изменниците го бяха накарали да се притеснява, че в случай на възникване на по-драматични ситуации той няма да има възможност да представи изследванията си във форма, подходяща за възприемане от останалите. Имаше достатъчно свободно време за запълване и така или иначе не постигаше никакъв напредък в проучванията си, така че започна да архивира записките си и да отбелязва къде е мястото им в неговата история на магията.

Работата му действаше успокояващо. Той се убеди, че е направил някои важни открития за историята на магията и не е изгубил напразно времето си в Сачака. Щом се върнеше в Киралия, щеше да направи някои важни допълнения към своята история на магията. „Ако успея да я завърша. — Той поклати глава. — Не, стига глупости. Тайенд се съгласи, че най-лошите ни прогнози е най-малко вероятно да се сбъднат“.

Въпреки това той реши да направи допълнителни копия, които щеше да съхрани на безопасно място извън Дома на Гилдията, така че ако сградата бъде нападната, трудът му да не бъде изгубен. В най-добрия случай щеше да ги изпрати в Гилдията, но не бе сигурен дали ще стигнат дотам. Несъмнено крал Амакира бе разположил свои хора, които да прихващат и оглеждат всичко, което пристигаше и напускаше Дома на Гилдията.

С изключение на прочутия Хранилищен камък, който бе създал пустошта, Денил внимаваше да не споменава за скъпоценните камъни с магически свойства, в случай, че записките му бъдат прочетени от

сачаканците. Бе измислил начин да не ги споменава и докато описваше легендите на племето Дюна, за да не предаде доверието на туземците, ако някой попадне на копието. В записките му камъните бяха хора — могъщи магьосници, към които се обръщаха с титлите им. Когато започнеше да пише книгата си, Денил щеше да промени всички измислени герои със съответните скъпоценни камъни.

След като привършеше първата си шифрована версия на записките си, той щеше да унищожи оригиналната тетрадка. „Ако загина и някой открие новата версия, аз ще бъда виновникът за някои от най-големите лъжи в историята ни“. След всички усилия, които беше вложил в изравнянето на истината за скритото минало на Киралия, това щеше да е наистина горчива ирония.

Краят на преписването приближаваше — поне докато имаше мастило. Някакво движение край вратата привлече вниманието му. Той вдигна глава и видя как Кай се хвърля по очи на пода.

— Ашаки Ачати пристигна, господарю.

Денил прокле на ум страха и нетърпението, които се надигнаха едновременно при тази новина. Той се изправи. „Дали Ачати ми е ядосан, защото наруших обещанието си да му кажа, ако има нещо, което би застрашило Сачака? Дали аз ще съм способен да му простя заради това, че оправдава решението на краля да затвори Лоркин? Нима са изгубени всички шансове да станем любовници?“

Робът излезе от стаята и Денил пристъпи към вратата. Поемайки си дълбоко дъх, той тръгна по коридора и откри Ачати да го чака в Господарската стая. Сачаканецът изглеждаше изпълнен с достойнство, облечен в черна версия на типичните за ашаките панталони и къс жакет.

— Посланик Денил — каза той.

— Ашаки Ачати — отвърна Денил. Той реши да не сядат и да не отправят покана за това към Ачати. Подозираше, че ако не остане прав, ще се потопи в напълно неподходяща приятелска атмосфера.

Ачати се поколеба, погледна настрани, но след това отново вдигна очи към Денил.

— Отхвърлихте поканата ми за вечеря — отбеляза той.

Денил кимна.

— Нямаше да е уместно да приема.

— Във вашите очи или в очите на Гилдията и Обединените земи?

— И двете.

Ачати отново погледна настрана, намръщи се и пристъпи от крак на крак. Изглеждаше като че ли внимателно обмисля думите си.

— Убедих краля, че трябва да продължа да поддържам приятелски отношения с вас — започна той.

— За да продължите да ме убеждавате да заповядам на Лоркин да говори? — завърши Денил.

— Не. — Ачати потрепна. — Всъщност да, поне що се отнася до неговите намерения, но аз не възнамерявам да го правя.

— А какво възнамерявате?

Устните на мъжа потрепнаха и край очите му се появиха весели бръчици. Денил почувства, че му липсват някогашните им закачки.

— Ще се опитам да спася остатъците от приятелството ни — каза той. — Дори това да означава да се преструвам, че нищо не се е случило.

— Но то се случи — каза Денил. — Няма да можете да се преструвате, ако ставаше въпрос за... ваш братовчед или... — Той се сети за роба, който Ачати харесваше. — Варн... — може би Варн, защото той е роб.

— Щях да се разстроя, ако с него не се държат добре — призна Ачати.

— Значи признавате, че затварянето на Лоркин е несправедливо? Ачати се усмихна.

— Не. Как бихте се почувствали, ако... ако елийнският посланик в Киралия защитава магьосник-отстъпник?

— За да се получи подходящо сравнение, ние не трябва да сме сигурни дали магьосникът е отстъпник или не. Защото вие не знаете дали Лоркин разполага с някаква полезна информация, а ние не отказваме да ви предадем тази информация, просто молим за възможността първи да разпитаме нашия човек. А ако наистина има отстъпник, според законите на Съюза всички отстъпници са грижа на Гилдията.

Ачати въздъхна.

— Да, това последното е ключовата разлика. Киралия и Елийн са съюзници. Вие им вярвате. Киралия и Сачака не са. Вие искате от нас повече доверие, отколкото можем да си позволим.

Денил кимна.

— Трябва да се научите да ни вярвате, ако искате да станем съюзници.

— Тогава не трябва ли и вие да ни се доверите?

— Ще ви се наложи доста да ни убеждавате — посочи Денил. — Трябва да простим по-скорошни прояви на агресия, преди да започнем да вярваме на сачаканците.

Ачати въздъхна. Той погледна към Денил, без да отговори нищо. Накрая сложи край на паузата в разговора им, като поклати глава.

— Надявах се да поговорим като приятели, а вместо това разговаряме така, като че ли сме нашите народи. Трябва да си вървя. — Но мъжът не помръдна от мястото си и прехапа устна. — Мога поне да ви уверя, че Лоркин е добре. Кралят няма да посмее да го нарани. Но не спирайте да се опитвате да го видите. Довиждане засега.

— Лека нощ. — Денил гледаше, как Ачати се отдалечава по коридора към изхода и се изгубва от погледа му. Изчака да чуе отварянето и затварянето на входната врата, после отиде до най-близкия стол, седна и въздъхна дълбоко.

— Знам, че няма да ти е приятно да го кажа, но на мен тия не ми минават.

Денил вдигна глава и се намръщи, когато видя Тайенд да влиза в стаята.

— Откога ни подслушваш?

— Достатъчно дълго. — Тайенд отиде до съседния стол и се отпусна в него. — Нали не му вярваш?

Денил се замисли.

— На коя част?

— Че иска да ти е приятел само заради самото приятелство.

— Не знам.

— Нали не му се доверяваш?

Денил разпери ръце.

— Тук никога не е ставало дума за доверие.

Елийнецът повдигна вежди.

— Добре тогава. Може би трябваше да те попитам дали все още го харесваш?

Денил извърна глава и сви рамене.

— Все още не съм решил. Но при всички случаи ще продължа да изпълнявам заповедите си и да помагам на Лоркин.

Тайенд кимна.

— Знам. Признавам, че се притеснявах за теб, но под всичко това се крие твоето старо аз.

Денил се изпъна възмутено.

— Под кое?

Елийнецът се изправи и махна с ръка към Денил.

— Всичко... това.

— Направо съм смаян от яснотата на описанието ти — каза му Денил.

Тайенд отвори уста да каже още нещо, но отново я затвори и поклати глава.

— Няма значение. Връщам се в стаята си. Трябва да преговарям по едно търговско споразумение. Ти продължаваш ли да преписваш записките си?

— Да. Не. Пак ми свърши мастилото. Сигурно робите не са напълнили мастилницата тази сутрин.

— Всъщност снощи напълниха моята с последните запаси в Дома. Сутринта изпратих човек да купи още, но той се върна с празни ръце. — Лицето на Тайенд стана сериозно. — Не можах да разбера нищо от приказките му. Някой му го взел, но той твърдеше, че не знае кой, но така, както лъжат хората, когато искат да се разбере, че лъжат.

Денил се намръщи.

— Някой му го е взел? Крадец?

— Или някой, който работи за краля. Може би не искат да пишем документи.

Денил усети как го побиват тръпки.

— Или да правим преписи на изследователските ни записи.

— Не може да бъде. Откъде знаят, че се занимаваш точно с това?

— От робите — отвърна Денил.

Тайенд присви очи.

— Които няма как да знаят, че ти пишеш само за своите открития, а не за лоркиновите.

Денил въздъхна.

— Няма да мога да изпратя второто копие в Гилдията на сигурно място, нали?

— Може и да бъркам, че хората на краля са взели мастилото — рече Тайенд. После погледна замислено към Денил. — Или пък не.

Може би ще е по-добре да заключиш записките си с магия, в случай, че на робите им е наредено да ти ги откраднат. — Той направи крачка към коридора, спря се и погледна назад. — Ще ти донеса моето мастило. Може би двамата с Мерия ще успеем да намерим още от сачаканските ни приятели.

ГЛАВА 10

ЛОШ ИЗБОР

Лоркин лежеше на твърдия, студен под и се опитваше да не слуша тежкото дишане на робинята. „Дори не знам името ѝ“ — помисли си той. Определено трябваше да научи името на жената, която страдаше толкова много заради него. „Заради Изменниците“ — напомни си той. Но не намираще сили да я попита. Не и когато умишлено отказваше да я изцели.

Ако го направеше, сачаканците щяха отново да я наранят.

Ако не го направеше, жената щеше да умре. И тогава те щяха да намерят друг роб, когото да наранят.

Първоначално Лоркин смяташе, че ще е по-добре, ако пострадат по-малко хора, но когато се беше приближил до нея, тя му бе изсъскала да стои настрани. Реакцията ѝ бе същата и когато той се опита да ѝ обясни, че може поне да спре болката. Макар че не можеше да му попречи да я изцели, ако искаше да се спаси от участието си чрез бягство в смъртта, той трябваше да уважи желанието ѝ. А може би накрая болката щеше да я пречупи и тя щеше да го помоли за помощ.

Денят му се стори много дълъг. Ужасите следваха един след друг. Понякога се чувстваше като затворен в безкраен кошмар. Сачаканецът като че ли не се изморяваше от работата си и използваше най-разнообразни методи, за да причини на жената максимална болка, причинявайки минимални щети на тялото ѝ. Лоркин видя неща, които никога нямаше да забрави. Чу звуци, които щяха да го преследват до края на живота му. Усети миризми, които един цивилизован човек никога нямаше да усети.

Знаеше, че няма да може да заспи, но реши да положи усилия. Когато накрая се отказа от опитите, той просто се престори на заспал.

Откъм робинята се дочу накъсано съскане и Лоркин веднага застана нащрек. Каза си, че жената сигурно пъшка от болка, а не се опитва да привлече вниманието му, но скоро се дочуха същите звуци. Той бавно и неохотно се обърна към нея.

Тя лежеше на една страна, свита на кълбо, притиснала към себе си счупената си ръка. Очите ѝ бяха широко отворени и го гледаха. Когато Лоркин срещна погледа ѝ, устните ѝ се размърдаха, и макар от тях да не се отрони нито звук, думите прозвучаха ясно, сякаш говореше в съзнанието му. И го накараха да се смрази.

Убий ме.

Той я погледна невярващо. Не, не невярващо. „Смъртта е единственото ѝ убежище. Аз мога да спра болката, ако тя ми позволи, но това е само физическата част от мъчението. Не мога да прогоня ужаса, унижението и страха“.

Но...

Вътрешностите му се свиха на кълбо. „Не мога да я убия“. Вината го зачовърка отвътре и той се извърна настрани. „Аз съм виновен за всичко. — Локрин поклати глава. — Не. Не съм. Но не мога да се преструвам, че поне отчасти не съм виновен за онова, което се случва с нея. Ако можех да направя нещо...“

Нещо?

„Но аз никога не съм убивал. Не че няма да го направя, ако се наложи да защитя себе си или някой друг, но не е редно да убивам човек, който не се опитва да нарани никого“.

Устните ѝ отново се размърдаха и повториха молбата.

Той си спомни думите на майка си отпреди много години: „Като лечители ние сме способни да направим много, за да предотвратим смъртта, но границите на онова, което можем да направим, понякога се сблъскват с онова, което трябва да направим. Когато човек не може да бъде спасен и желае да умре, то тогава поддържането му жив е просто проява на жестокост“.

Заслушан в накъсаното дишане на робинята, той знаеше, че ще е жестоко от негова страна да я остави да страда без надежда за бягство.

„Но как да го направя?“ Пазачът ашаки седеше пред килията и ги наблюдаваше. Каквото и да направеше Лоркин, то трябваше да бъде извършено внимателно и безшумно, за да не привлече вниманието му.

„Не мога да повярвам, че дори обмислям това“.

Смъртта на робинята все някога щеше да бъде открита. Какво ли щяха да направят, когато разберат, че Лоркин я е убил? Когато се досети за отговора, той се изпълни с предателско облекчение. „Тя е собственост на краля — или на някой друг. Не знам колко ужасно

престъпление е унищожаването на нечия собственост, но те определено ще го използват срещу мен“.

Може би те се надяваха, че той ще я убие. Може би това щеше да им осигури повод да разчетат съзнанието му или нещо по-лошо. Щом официално се превърнеше в престъпник, те можеха да правят с него каквото си поискат.

Колкото повече го обмисляше, толкова повече се убеждаваше, че точно това е планът им. Защо иначе всяка вечер щяха да я заключват в килията заедно с него? Ако продължаваше да я изцелява, накрая щеше да изхаби всичката сила, която му беше дала Тивара. Но едва ли това бе тяхната цел. Ако просто искаха да пречупят решителността му чрез измъчването на други хора, защо оставяха робинята в килията му? Винаги можеха да я заключат в някоя съседна килия, далеч от обхвата му, за да може да я гледа как страда и да не може да ѝ помогне.

Внезапно му се прииска да я убие, само за да ги ядоса.

„Не, не мога“ — каза си бързо той и потрепери при мисълта, че с такава лекота може да се превърне в убиец.

— Убий ме — достигна до него шепотът ѝ и Лоркин настръхна.

Имаше ли начин да я убие, без да оставя доказателства, че го е направил? „Ако нараняванията ѝ са достатъчно сериозни... Не, сачаканецът сигурно се е погрижил да не са“. И все пак, съдейки по накъсаното ѝ дишане, нещо в гърдите ѝ не беше наред. Може би имаше някое счупено ребро. Ако направеше нещо с него...

Но тогава щеше да използва лечителската сила, за да убие. Лечителите трябваше да изцеляват, а не да нараняват.

„Това винаги е било доста сложно. Разрязването на тяло, за да се извади тумор от него, включва нараняване с цел излекуване. Освен това винаги е съществувал спорът за оставянето на хората да умрат. А майка ми е използвала лечителската си сила за защита и е убила някои от ичанските нашественици“.

— В-в-в...

Тихият звук се донесе откъм момичето и той неохотно се обърна към нея. Тя протягаше ръка към него. „Не — поправи се той, — протяга ръка към краката ми“.

— В-в-вода — изпъшка тя.

Заля го вълна от облекчение когато разбра, че робинята просто иска нещо за пиене. Той се надигна и седна. Един от робите бе донесъл

храна. Лоркин се опита дая подели с робинята, но тя отказа да се храни. Той протегна ръка йъм каната с вода, но замръзна, припомняйки си предупредителния знак, че тя не става за пиене.

„Чудя се колко ли не става...“

Той прогони тази мисъл от главата си, но тя упорито се връщаше обратно. Ако водата беше отровна и тя я изпиеше, можеше да получи така желаната смърт, а никой нямаше да разбере, че вината е негова. „С изключение на Изменника, който е оставил предупреждението“. Полазиха го тръпки.

Ако робинята беше Изменница, те сигурно знаеха, че е тук. Дали не й бяха осигурили начин да се самоубие?

Но дали водата щеше да я убие? Той отпусна ръката си. Сигурно сачаканецът, който го разпитваше, бе подправил храната му. Наистина ли искаха да го убият? Той не им беше от полза мъртъв. По-вероятно целта на отровата във водата беше да го разболее, да го накара да използва голяма част от силата си, за да се излекува.

Но може би бяха решили, че колкото по-силен бе токсинът, толкова повече сила щеше да изхаби при изцеляването си. Възможно бе да са сипали смъртоносна доза.

Жената изпъшка тихо и протегна здравата си ръка към каната. Седящият пред килията пазач ги наблюдаваше.

„Убий ме. Освободи ме“.

Лоркин отмести поглед от нея към водата. Трябваше да избере. И тук нямаше правилен избор. Каквото и да решеше, последиците щяха да са стряскащи. Каквото и да избере, след това никога нямаше да е същият човек.

По начина, по който Лилия си бе признала, че е казала на Джона, че Сери, Гол и Аний живеят в подземията на Гидията, беше ясно, че тя си мислеше, че ще ги ядоса. „Кое е доста мило от нейна страна и забавно, защото тя все пак е магьосница, а ние сме най-обикновени хора“ — помисли си Сери. Тя пристъпваше нервно на място, докато им разказваше как прислужницата я бе проследила и разговора, до който бе довело това. Сега изглеждаше изненадана, че никой не се беше притеснил от новините.

— По-добре да знае Джона, отколкото който и да е друг горе — каза Аний. — Всъщност тя може да ни е полезна.

— Джона никога не ме е харесвала — каза им Сери. — Но тогава бях млад и тя си мислеше, че ще подведа Сония. Освен това знае, че през последните двайсет години от време на време се промъквам в стаята на Сония, но никога не го е споменавала на други хора. Мисля, че можем да ѝ се доверим.

— Щом Сония ѝ вярва, значи става — съгласи се Гол.

В очите на Лилия проблесна особена искра.

— Виждал си се със Сония през последните двайсет години? — попита тя Сери.

Той сви рамене.

— Разбира се. Нима смяташ, че някакво си правило за общуването с престъпници може да я възпре да разговаря със старите си приятели?

— Не, не мога да си представя нещо такова да възпре който и да е от двама ви. Чудя се какво ли щяха да кажат хората, ако знаеха. Сигурна съм, че е щяло да избухне скандал. — Лилия се усмихна и седна до Аний. — И сигурно най-накрая ще разберат защо Сония така и не се е омъжила.

Сери се намръщи, осъзнавайки, че според нея посещенията му са били с романтичен характер.

— Чакай, чакай. Не съм... посещавах я по съвсем различни причини.

Гол се разсмя.

— Думите ти прозвучаха по съвсем различен начин. За миг дори аз реших, че през цялото това време си успявал да скриеш това от мен.

Аний се закани с пръст на Лилия.

— През по-голямата част от миналите двайсет години баща ми беше щастливо женен — рече тя с достойнство. След това се намръщи. — Добре де, поне по време на втория си брак — но преди това беше женен за майка ми, въпреки че бракът им трудно можеше да се нарече щастлив.

— Съжалявам. Нямах предвид, че ѝ е бил неверен — извини се Лилия.

Гол се изкиска многозначително.

Сери реши, че е време да сменят темата.

— Чудех се какви да са следващите ни действия — каза той. Погледите на всички веднага се насочиха към него. Аний изглеждаше изпълнена с нетърпение, Лилия — с облекчение, а Гол присви очи, готов да открие пропуските във всеки план, който бе измислил Сери.

— Веднага, щом спрях да се тюхкам, че сме затворени тук, започнах да обмислям как да превърнем това в наше предимство.

На лицето на Лилия се изписа безпокойство.

— Тук сме в безопасност — не защото Скелин няма да се сети, че сме потърсили защитата на Гилдията, а защото няма да се осмели да слезе тук долу — продължи той. — Ще предположи, че сме в някоя от сградите на Гилдията, под защитата на магьосниците. Ако разбере, че се крием в тунелите и че магьосниците не знаят за нашето присъствие, той ще се промъкне тук и ще ни убие — и ще се чувства ужасно доволен, че го е направил, без Гилдията да забележи.

— Но Гилдията ще забележи — посочи Аний. — Лилия знае, че сме тук и ще го спре, а ако не може, ще повика помощ.

— Да, но Скелин не знае това — напомни ѝ Сери.

Гол изръмжа ниско.

— Не — рече той.

Сери се обърна към приятеля си, развеселен от едносричното му неодобрение.

— Защо не?

— Това е последното ни сигурно убежище — каза Гол. — Не можем да рискуваме да го изгубим.

— Имаме още едно сигурно убежище. — Сери посочи с пръст нагоре. — Защитата, която според Скелин сме си осигурили. — Той разпери ръце. — Това тук е последният ни и единствен шанс да го вкараме в капана.

— Капан, който ако щракне напразно, ще доведе до смъртта ти — каза Гол.

— Лилия ще го защитава — каза Аний. Очите ѝ блестяха при мисълта, че най-после ще започнат да правят нещо.

Лилия кимна.

— И Калън. Смяташ да кажеш на Калън, нали?

— Да — отвърна Сери. — Не мога да накарам Лилия да се заеме едновременно с магическата защита и с изправянето срещу двама магьосници-отстъпници, ако Скелин реши да доведе и майка си.

Аний нетърпеливо потри ръце.

— И какво ще използваме като примамка?

Гол изсумтя.

— Очевидно е. Баща ти възнамерява да примами Скелин с нещо, което той иска повече от всичко.

Лицето на Лилия пребледня.

— Черна магия?

— Не — отвърна Гол. — Скелин иска да е сигурен, че контролира целия подземен свят. Ако разбере, че Сери е жив, той ще знае, че винаги ще съществува опасността Сери да се опита да възстанови позициите си — с помощта на Гилдията. Ще бъде готов да рискува много, за да го убие.

Нетърпеливата усмивка на Аний се стопи. Тя се вгледа в лицето на Сери, сякаш търсеше знак, че той се шегува. Но когато баща ѝ кимна, жената се намръщи и скръсти ръце.

— Гол е прав. Рискът е твърде голям.

— А какво друго предлагаш? Какво друго би могло да го изкуши, че да се приближи толкова близо до Гилдията?

Аний погледна към Лилия.

— Черната магия...

— Той няма да се престраши да я залови. Може да се окаже няколко пъти по-силна от него. Всъщност, за да се изпълни този план, трябва да е очевидно, че Лилия не е тук. Той може да повярва, че Гилдията не знае за мен, но няма да е лесно да го убедим, че тя не знае. Трябва да я видят на някое друго място, преди той да дойде да ме търси.

— Но ти имаш нужда от магьосник, който да бъде тук — посочи Лилия. — Или няма да успееш да му попречиш да ви избие всичките.

Сери кимна.

— Да. Калън. Кажу ми, че имаме план как да вкараме Скелин в капан и го питай как да се свържем с него, когато сме готови. Разбира се, няма да му казваш къде ще бъде заложен капанът. Имам чувството, че за него е по-важно да държи хората по-далеч от тези проходи, отколкото да залови Скелин.

Лилия кимна. Аний поклащаше глава.

— Не ми харесва — каза тя.

Сери скръсти ръце.

— Защо?

— Аз... — Тя извърна глава и се намръщи. После стана внезапно, грабна един фенер и излезе от стаята.

Мълчанието продължи няколко секунди. Лилия погледна към Сери и Гол, след което стана и излезе след нея.

Сери гледаше към вратата. Сърцето му се свиваше едновременно от болка и от удоволствие. Не искаше да рискува живота на никого. И най-вече своя. Но не можеха да останат вечно тук.

Той си спомни гневната, непокорна млада жена, с която се опитваше да поддържа връзка, след като се раздели с майка ѝ. Аний го мразеше — или поне се държеше така, сякаш го мрази. Радваше се, че беше успял да я спечели на своя страна. И трябваше да заплати това с цената на безопасността ѝ.

Но пък всички, които имаха роднински връзки с него, живееха опасен живот, особено когато подземният свят се управляваше от Крадец-магьосник, който ненавиждаше Сери.

— Поне веднъж двамата с дъщеря ти да сме на едно мнение — каза Гол с нисък глас. — Това е опасно.

— Да видим какво е мнението на Калън — отвърна Сери.

След няколко крачки Аний забави ход, за да позволи на Лилия да я настигне, но не спря да върви.

— Добре ли си? — попита я момичето.

Аний поклати глава.

— Не. Да. Аз... трябва да помисля.

Тонът ѝ предположи, че не е в настроение за разговори, затова Лилия замълча. Тя извлече малко магия и създаде светлинно кълбо над главите им. Аний угаси пламъка на фенера, за да пести масло. Не продължиха да вървят още дълго. След няколкостотин крачки стана ясно, че Аний я води към откритите наскоро стаи близо до Университета.

Тя влезе в една от тях и тъй като вътре нямаше столове, седна направо на пода и се облегна на стената. Лилия се отпусна до нея, премествайки една покрита с прах счупена чиния. Тя избърза повърхността ѝ, разкривайки символа на Гилдията, отпечатан от долната ѝ страна. „Много е стара. Чудя се как ли е попаднала тук“.

— Не трябва да ми пука — каза Аний.

Лилия се обърна и я погледна.

— Разбира се, че трябва. Той ти е баща.

Устата на Аний се изкриви в горчива усмивка.

— Не се държи като такъв. През по-голямата част от живота ми ме пренебрегваше. Потърси ме едва когато семейството му бе избито.

Лилия замълча, защото не знаеше как да отговори на това.

— Всъщност не съм съвсем честна спрямо него — додаде Аний с по-тих глас. — Майка го напусна. Каза, че не е безопасно да бъде съпруга на Крадец и че не издържа да се крие непрекъснато. Според мен ако двама души не искат да бъдат заедно, не трябва да бъдат насилвани.

— А как стана така, че Сери се ожени отново? — попита Лилия. Само кралят можеше да дава развод. Тя не можеше да си представи как един Крадец отива да моли краля да разтрогне брака му.

Аний сви рамене.

— Просто го направи.

— Но това е...

— Двуженство? — Аний погледна към Лилия и сви рамене. — Не съвсем. Никой в подземния свят не може да си позволи законен брак. Предполагам, че Сери би могъл, но защо да спазва този закон на краля, когато пренебрегва всички останали? Ние си имаме наши правила за сключване на брак и за раздяла.

Лилия поклати учудено глава.

— Това е цял един друг свят. — Тя сви рамене. — Макар че бих могла да кажа същото и за семейството, за което работят родителите ми. Може и да сме съществували в техния свят, но всъщност не сме били част от него. Сигурно е хубаво да си богат и да можеш да заповядваш на хората край теб, но понякога ние имаме повече право на избор в живота си от тях. Те не трябва да решават за кого да се омъжат и трябва да искат развод от краля — с надеждата, че той ще им го даде.

— Може би затова Сония не се е омъжила. Тя не е от Домовете и няма семейство, което да решава за кого да се омъжи, но ако го беше направила, щеше да е според закона и ако някой ден поискаше да сложи край на брака си, би могла само да се надява, че кралят ще ѝ разреши.

Лилия се засмя.

— Не мога да си представя как някой мъж ще я командва.

Аний се ухили.

— Не. По-вероятно е да стане обратното. — Но когато срещна погледа на Лилия, лицето ѝ отново стана сериозно. Тя извърна очи настрани и въздъхна.

— Ще го убият. Най-накрая ме допусна в своя свят, а сега ще го изгубя.

— Само ако нещата се объркат — а ние ще се постареем това да не се случи.

Аний я погледна обвиняващо.

— Ти смяташ, че той е прав.

— Не. — Лилия поклати глава. — Но подозирам, че в този случай нямаме думата.

Другото момиче се намръщи, после лицето ѝ придоби замислено изражение.

— Можеш да му кажеш, че Калън не иска да го прави. Това ще го укроти за известно време.

Лилия кимна.

— Бих могла. Но тогава той може да се опита да го направи без Калън. — Тя се сети за думите на Сери. — Не спирам да си мисля, че може да е прав за едно нещо — Скелин ще се досети, че сте дошли тук. Къде другаде бихте могли да отидете? Сигурно знае, че тук има тунели. Те не са някаква тайна в Гилдията, затова предполагам, че и навън знаят за тях. Все някога ще дойде да надникне и тук. И когато го направи, той ще ви намери. А ако тогава аз съм на занятия, няма да мога да му попреча да ви избие.

Аний се обърна към Лилия и сбръчи разтревожено вежди.

— Може би единственият начин да сте в безопасност е да ползвате защитата на Гилдията — продължи Лилия. — Знам, че тази мисъл не попада на никой от вас, но ако капанът на Сери се провали, така или иначе ще стигнете дотам. Подозирам, че на Гилдията също няма да ѝ хареса, но те ще са много по-склонни да ви защитят, ако им представите доказателства, че Скелин е влизал в подземните тунели.

Аний изпъшка и разтърка лицето си с длани.

— В думите ти има смисъл и това не ми харесва.

— И на мен — призна Лилия. — Но знам много добре, че не мога да бъда защитникът, от който се нуждаете. Не само защото не мога да прекарвам толкова време тук долу, а и защото не знам колко е могъщ Скелин. Ако слезе в тунелите заедно с Лорандра, се съмнявам,

че ще успея да защитя себе си, камо ли и вас. Но дори и да не е толкова силен, как смяташ да ме уведомиш, че имаш нужда от помощ? Ами ако не успея да сляза долу навреме?

— Ще използваме пътя за бягство.

— Ами ако не успеете? Дори и да го направите, ще излезете в земите на Гилдията и ако той продължава да ви преследва, така или иначе ще трябва да потърсите помощ от магьосниците. — Лилия въздъхна и усети как притеснението и чувството на безсилие от последните седмици се натрупват в гърдите ѝ. — Тук долу не е безопасно и ти би трябвало да живееш сред повече удобства, и е доста трудно да ти нося храна и... ми липсваш.

След това последно признание потокът от думи секна. Лицето ѝ пламна и тя погледна смутено към Аний. На лицето на момичето се бе изписало странно, изненадано изражение.

— В смисъл липсват ми миговете, когато оставахме насаме. Може да се проявявам като егоистка — каза тя. — Искам да ти се...

Но преди да успее да се извини, Аний се наведе напред, хвана я нежно за брадичката и я целуна.

— И ти ми липсваше — каза тя тихо и напрегнато.

След това привлече Лилия в прегръдките си. Известно време двете просто се притискаха една в друга, търсейки утеха във физическата топлина и близост. Но скоро Аний въздъхна и се отдръпна.

— Сери ще се чуди къде се губим — промърмори тя.

После се изправи и подаде ръка на Лилия. Когато момичето я хвана, Аний я издърпа на крака, но същевременно я привлече към себе си и отново я целуна. Този път целувката бе продължителна, сякаш бе забравила последните си думи.

Тропот на крака, последван от рязко поемане на дъх, върна Лилия в реалността. Двете с Аний отскочиха настрани и се обърнаха едновременно към вратата. Аний зае бойна поза. Лилия посегна към магията си и бързо издигна бариера около тях, но тогава видя, че на прага всъщност стои Сери.

Лицето му бе замръзнало от изненада. Но когато Аний промърмори някаква ругатня, изражението му се промени на смесица от смущение и веселие.

— Не исках да ви прекъсвам — каза той, отстъпвайки назад. — Ще се върна когато приключите.

Едва успявайки да потисне усмивката си, той се обърна и се отдалечи.

Аний скри лицето си в шепи и изпъшка. Лилия постави съчувствено ръка на рамото ѝ. „И аз не бих искала баща ми да ме хване как целувам друга жена“. Когато раменете на Аний се разтресоха и тя започна да издава хълцащи звуци, сърцето на Лилия се сви. Но ръцете на приятелката ѝ се свлякоха върху устата ѝ и едва тогава тя разбра, че Аний се смее.

— Добре — каза Лилия, докато чакаше Аний да се успокои. — Не очаквах точно тази реакция.

Аний поклати глава.

— Не. Предполагам, че не е нормално. — Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и изломоти: — От месеци се чудя как да му кажа. Сега не се налага.

— Щеше да му кажеш за нас?

— Но... той нямаше ли да се ядоса?

— Не. Може да се изненада. Казвала ли съм ти къде се е родил и израснал?

Лилия поклати глава.

— Това е доста интересна история. Всъщност са много истории. На едно място, където могат да се срещнат хора с най-различни вкусове и настроения. — Аний хвана Лилия за ръката. — Ела. Трябва да се връщаме. Той ще се разтревожи, че сме твърде смутени и притеснени, за да се върнем. А аз искам да се убедя, че глупавият му план е колкото се може по-безопасен.

ГЛАВА 11

ПРОМЯНА В ПЛАНА

Буквите на листа хартия пред Денил бяха сиви като буреносно небе. Тайенд му беше дал жалките останки от мастилото си и тъй като нито робите, нито Мерия бяха успели да донесат още, Денил бе принуден да разрежи остатъците с вода. Той последва съвета на Тайенд и след като приключваше работата си, заключваше записките от проучванията си с магия.

Някакво раздвижване край вратата привлече погледа му и той вдигна глава тъкмо навреме, за да види как Кай се хвърля по очи на пода.

— Пристигна карета от двореца, господарю — каза му робът. „Отново е Ачати“. Денил въздъхна и за миг затвори очи. „Все така трудно е“. Магьосникът отвори очи, изсуши мастилото на листа хартия, почисти писалката си, прибра всичко в чекмеджето и го заключи с магия. Освободи Кай, изправи се и тръгна към Господарската стая.

Робът-портиер буквално подскачаше от крак на крак, докато не видя Денил и не се хвърли по очи на пода.

— Лорд Лоркин се завърна, господарю! — обяви той.

Сърцето на Денил подскочи.

— Лоркин?

Той тръгна бързо към вратата, но синът на Сония се появи в коридора. Когато младият мъж влезе в стаята, Денил усети как го побиват тръпки. „Нещо му се е случило“ — помисли си той, макар да не беше сигурен как го е разбрал. Магьосникът огледа Лоркин от главата до петите. Нямаше никакви следи от наранявания, макар че нямаше как да е сигурен, тъй като мантията скриваше тялото. Освен тъмните сенки под очите, които предполагаха недоспиване, Лоркин изглеждаше здрав.

— Посланик Денил — каза той.

— Свободен си! — Денил едва устоя на порива да прегърне младия мъж и вместо това разтърси ръката му в обичайния жест за

поздрав в Киралия. — Какво се случи? Крал Амакира те пусна да си вървиш?

— Да — отвърна Лоркин.

— Знаете ли защо?

Лоркин погледна встрани.

— Не ми каза.

Денил отстъпи назад. Гласът на Лоркин беше равен и безизразен. „Би трябвало да бъде облекчен. Озадачен от неочакваното си освобождение. Разгневен, че въобще е бил затворен в килия“.

— Моля, седнете. — Денил поведе Лоркин към местата за сядане, но младият магьосник не седна. — Наранен ли сте?

— Не.

— Разчетоха ли съзнанието ви? Опитаха ли?

— Не.

— Лорд Лоркин! Стори ми се, че чух името ви.

Двамата се обърнаха и видяха застаналия на прага Тайенд. Елийнецът забърза към тях, протегна ръце, за да прегърне младия магьосник, но изненада Денил, като в последния момент ги свали. После огледа Лоркин с критичен поглед.

— Не ми изглеждате твърде зле за човек, който е лежал в затвора — отбеляза той. — Но те не биха се осмелили да ви наранят физически. Как се чувствате?

Лоркин сви рамене, но в очите му се четеше все същата уклончива предпазливост, която Денил бе забелязал по-рано.

— Изморен. Гладен. Няма да откажа и една вана.

Тайенд изсумтя и се усмихна.

— За това си прав. Не мога да си представя, че в дворцовия затвор има вани с гореща вода. Нека ти осигурим една от нашите абсолютно цивилизовани вани. Ще накарам робите да ти приготвят нещо вкусно и ще ти наглася една чиста мантия.

Лоркин кимна, но преди да се подчини на опитите на елийнеца да го изкара от стаята, бръкна в джоба на мантията си и се обърна към Денил. Без да каже нито дума, извади един свитък. Денил забеляза печата на крал Амакира, преди отново да вдигне поглед към лицето на младия мъж. Лоркин го гледаше сурово и многозначително.

След това се обърна и излезе.

Денил седна и счупи печата. Това бе официална заповед на краля, в която той просто заявяваше, че на Лоркин му е забранено да напуска Дома на Гилдията. Не беше дадена никаква причина за освобождаването му от затвора. Не се споменаваха изобщо за задържането му. „Какво очаквах, всъщност? Извинение?“

Тайенд се върна в стаята и седна до Денил.

— Той не е добре — промърмори елийнецът.

— Не е — съгласи се Денил.

— Каквото и да са му направили — или са го принудили да направи — той все още не е готов да говори за това. Ще го наглеждам и ако спомене нещо, ще ти го кажа — стига да не ме накара да обеща да го запазя в тайна, разбира се.

— Разбира се.

— Какво пише тук? — Тайенд кимна към свитъка.

— На Лоркин му се забранява да напуска Дома на Гилдията.

Тайенд кимна.

— Значи не е напълно свободен. — Той се пресегна към Денил и го потупа по ръката. — Важното е, че е излязъл от онова място. Поне това е добре. — Той се изправи. — Трябва да докладвам за това. А ти по-добре уведоми Разпоредителя Оусън.

Денил изпрати с поглед Тайенд, усмихвайки се тъжно. Ако Лоркин наистина откажеше да разговаря за онова, което му се беше случило в затвора, или криеше някаква престъпна тайна, то Тайенд бе човекът, който най-вероятно щеше да я измъкне от него. Той проявяваше свръхестествени способности, когато ставаше въпрос за проблемите на хората. „Но не и за нашите проблеми“ — напомни си Денил.

„Не ми се иска да си го мисля, но се надявам, че Лоркин не е тук, защото са го убедили да предаде Изменниците. Това ще им се отрази много зле — както може би и на нас, ако онова, което обсъждаха Лоркин и Оусън, е свързано с общата ни работа“.

Оусън. Както посочи Тайенд, Разпоредителят трябваше да бъде уведомен за завръщането на Лоркин. Денил бръкна в мантията си, извади кръвния пръстен на Оусън, пое си дълбоко дъх и го наниза на пръста си.

— Сигурно се шегуваш — възкликна Сония, когато вдигна поглед към табелата на страноприемницата.

— Какво има? — попита Регин.

Тя не отвърна нищо, защото на прага се бе появил един набит мъж.

Той им се поклони.

— Милорд, милейди! Моля, заповядайте! — каза мъжът. — Аз съм Фондин. Добре дошли в „Подслона на Фергън“ — най-добрата страноприемница в Киралия.

Сония чу как Регин се изкиска, но той не каза нищо, когато тя мина през вратата. Както обикновено, приземният етаж представляваше трапезария и пивница. Тя бе пълна, въпреки късния час, и отекуваше от множество гласове. Облеклата на клиентите предполагаха, че са местни хора, които се бяха издокарвали по някакъв повод. Неколцина се обърнаха към нея и Регин и се ококориха от изненада.

— Моля, седнете и отдъхнете за миг — покани ги Фондин, махвайки с ръка към най-тихия ъгъл. — Една стая ли искате или две?

— Доста сте зает тази вечер — отбеляза Сония.

— Да. Провеждаме празненство и мнозина са дошли отдалеч — каза Фондин. — Но не се притеснявайте за шума. Ще приключим в прилично време и тук веднага ще стане тихо и приятно.

Като по знак залата започна да утихва. Сония чу шепот. Фондин отново се обърна към тях, после сведе очи към мантията ѝ и се ококори. Очевидно не беше забелязал цвета ѝ на мъждивата светлина в двора. Дори на омекотената светлина на фенерите тя успя да види как лицето му пребледнява.

— Какъв е поводът за празненството? — попита тя.

— С-с-сватба — заекна Фондин.

— Тогава предайте поздравите ми на булката и младоженеца. — Сония се усмихна. — Те ще останат ли тук тази нощ?

— Н-н-н... — Фондин си пое дълбоко дъх и се изпъна. — Не, ще се приберат в новата си къща.

Но много от гостите сигурно ще останат, предположи тя.

— О, и нова къща. Добре, няма да отнемаме много от времето ви. Сигурна съм, че една стая ще ни е достатъчна — каза му Сония. — С отделни легла и разделителен параван, разбира се. Ще се храним тук,

за да можете да отдадете цялото си внимание на гостите. Ще ни покажете ли стаята?

Фондин кимна, поклони се дълбоко и ги поведе нагоре по стълбите. Поколеба се пред няколко врати, кършейки ръце, и накрая с очевидна неохота ги поведе към стаята в дъното на коридора. Когато отвори вратата, Сония с удоволствие забеляза, че стаята е сравнително скромна, с единично легло и без следи от скорошни обитатели. Беше се притеснявала, че собственикът ще премести някои гости от стаите им или че няма изобщо да има свободни стаи. Гилдията плащаше на страноприемниците, които се намираха на главните пътища, за да поддържат непрекъснато по една свободна стая, и всички очакваха, че това ще е най-добрата стая. Но сигурно понякога съдържателите се изкушаваха да настаняват в тях гости, когато страноприемницата беше пълна, особено когато се намираше на някой не толкова оживен път.

— Ще свърши работа — каза му тя.

— Ще донесат още едно легло и параван, милейди — каза той и бързо се отдалечи.

Сония влезе в стаята, следвана от Регин.

— Да предложи ли да спя на пода? — попита той.

Сония се обърна и го видя да се усмихва.

— Няма да разваля ничия вечер, като настоявам да получа най-добрата стая или пък да искам две стаи, но спането на пода вече ще е прекалено.

Скоро всичко бе уредено. На малка масичка бяха подредени обилна вечеря и бутилка вино. То се оказа много добро. Твърде скъпо дори за местната сватба, заподозря Сония. Сигурно Гилдията поддържаше запас от хубави вина за членовете си.

— Имате ли още от това вино? — попита тя младата жена, която пристигна да отнесе съдовете.

— Да, милейди.

— Младоженците тук ли са още?

— Канят се да си тръгват, милейди.

— Дайте им една бутилка като сватбен подарък.

Младата жена я погледна изненадано.

— Да, милейди.

Регин сви устни и изненада Сония, като се надигна от стола си и тихо последва жената надолу по стълбището. Когато се върна, Сония

го погледна с въпросително вдигнати вежди.

— Просто се погрижих подаръкът да стигне до получателите си — каза той и седна на стола си. — И така. „Подслонът на Фергън.“ — Регин се намръщи. — Той не избяга ли, когато Крепостта бе нападната от ичаните?

— Да. Което се оказа най-смисленото нещо.

— И проява на страхливост. — Регин сви рамене. — Все пак никой не знае как ще реагира, когато се озове в истинско сражение. Да кръстят страноприемницата на негово име? — Той поклати глава. — Кажете ми, че из Киралия има страноприемници, които са кръстени на загинали във войната магьосници, а не само на Фергън.

— Не знам. Надявам се. — Тя се намръщи. — Неприятно ми е, че нещо носи името на мъжа, който затвори мой приятел, за да може да ме изнудва, но чувството е твърде лично и не може заради него да не бъде почитан.

Регин я погледна.

— Ах, точно така. Той искаше да бъдете изхвърлена от Гилдията, за да попречи нови хора от нисшите съсловия да бъдат приемани в нея.

— Да. Щеше да бъде ужасен, ако бе останал жив и свидетел на промените в Гилдията.

— Човек никога не знае. След нашествието можеше и да се промени. Това се случи с много хора, да знаете.

Тя го погледна. Той издържа погледа ѝ. В очите му проблесна очакване. „За какво? За да призная, че сега е по-добър човек? Да го уверя, че не тая злоба към него? Или да призная, че съм започнала да му вярвам? Може би дори да го харесвам? Да, може би не трябва да стигам чак дотам“. Тя си пое дълбоко дъх, за да отговори.

— Сония?

Гласът на Разпоредителя Оусън в главата ѝ я накара да подскочи. Тя ахна изненадано. Винаги се изненадваше на контактите през някой от кръвните ѝ пръстени, защото никога не знаеше кога другият човек ще го сложи на пръста си.

— Оусън!

— Имам добри новини — каза Оусън. — Крал Амакира е освободил Лоркин.

Заля я вълна от облекчение, последвана от нова тревога.

— Той добре ли е?

— Дя. Според нас не е измъчван или наранен, макар Денил да подозира, че преживяването е било доста мъчително за него.

— Той ще тръгне ли скоро към дома? Да го посрещна ли?

— Амакира му е забранил да напуска Дома на Гилдията.

— Ох.

В гърдите ѝ пламна гняв, заменен от по-кратко недоумение. Защо освобождава Лоркин, а след това го задължава да остане в страната?

— Поне сега е една крачка по-близо до прибирането у дома. Ще продължим чрез Денил да настояваме да му позволят да се завърне.

— И чрез мен?

— Да. Не е необходимо да променяме плановете си, а вие имате и друга задача.

— Разбира се.

— Успех. Ще се свържа с вас отново, когато науча нещо ново.

— Благодаря ви.

Усещането за празнота в главата ѝ подсказа, че Оусън е свалил пръстена. Тя примигна и очите ѝ постепенно привикнаха към околната среда. Регин я наблюдаваше напрегнато.

— Лоркин ли беше или Оусън?

Тя го погледна.

— Откъде знаете, че Лоркин има мой кръвен пръстен?

Регин се усмихна накриво.

— Като че ли ще го изпуснете от погледа си, без да сте му връчили един.

Тя кимна.

— Да, човек лесно би се досетил за това. Беше Оусън. Лоркин е пуснат от затвора, но сачаканският крал му е забранил да напуска Дома на Гилдията.

Регин се изпъна.

— Това са добри новини. В такъв случай ще пътуваме ли до Арвис?

— Да.

Той присви очи.

— Не само защото искате да се погрижите да се прибере у дома?

Сония скръсти ръце.

— Смятате, че няма да се подчиня на Гилдията?

— Да. — Той издържа погледа ѝ. — Но само заради доброто на Лоркин.

— Когато изчезна първия път, не хукнах веднага да го спасявам — напомни му тя. — Както и да е, Оусън нареди да продължим според плановете ни.

Регин кимна.

— Всичките?

— Да. Според вас на този етап кой от тях бихме могли да пропуснем?

Той сви рамене и погледна встрани.

— Не знам. Вие казахте „планове“, не „планът“. Ние имаме само една официална причина да заминем за Сачака.

— С множество вероятни последствия, с които трябва да се оправяме. — Сония отчаяно завъртя очи. — Нима през цялото пътуване ще търсите скрити цели и мотиви във всяка моя дума?

— Сигурно — ухили се Регин. — Не мога да се сдържа. Навик. Може да се сметне и за талант. Дразнец, може би, но наистина се опитвам да го използвам за добро.

Сония въздъхна.

— Добре, но не ме дразнете без добра причина. Това няма да доведе до добро.

— Няма. — Регин поклати глава с подчертано, преувеличено съгласие, а очите му проблеснаха весело. Тя усети как устните ѝ се разтягат в усмивка, но в този миг си спомни, че той е прав — наистина имаше още една причина за пътуването им. За миг ѝ се прииска да му признае за срещата с Изменниците.

„Още не“.

Сония въздъхна и допи виното си.

— Надявам се, че не хъркате, защото съм свикнала да работя нощем и се будя лесно. Ако не се наспя добре, ставам много раздразнителна.

Той се изправи и отиде до леглото от другата страна на паравана.

— Ех, Сония. Поискахте от мен нещо, което не мога да ви обеща.

По-късно през нощта тя наистина се събуди и се заслуша в дишането му. Не беше шумно, но ѝ се струваше наистина необичайно да чува някой, който спи наблизо.

„Кое е неочаквано успокояващо“ — осъзна тя.

От първия път, когато се спусна по скрития комин в стената на гостната на Сония, Лилия се чудеше каква ли е била целта му. Подобни имаше във всички стени, макар тя да подозираше, че никой от обитателите не знаеше за съществуването им. На равни интервали от стените стърчаха тухли, което бе твърде удобно, за да не е замислено като стълба.

Предположенията на Сери включваха улей за спускане на боклука и отходен канал. За щастие нямаше никакви следи, че отворът е използван за такива цели. Лилия смяташе, че това са комини, въпреки че по тухлените стени не се забелязваха никакви следи от сажди.

Когато стигнаха до върха, тя надникна през шпионската дупка, която Сери бе издълбал преди много години. Гостната на Сония беше празна.

„Къде ли е Джона?“

Може би прислужницата се намираше в някоя от другите стаи. Може би беше извикана някъде. Лилия се пресегна към резето, но се поколеба. Възможно бе Джона да е в някоя от спалните с посетител, макар момичето да не се сецаше за причина някой непознат да бъде там с нея... с изключение на неколцина скандално известни типове, с които Джона едва ли общуваше.

Тя тихо почука по ламперията — неритмично, за да може всеки, който не знаеше, че зад стената има проход, да си помисли, че чува някоя буболечка. Миг по-късно Джона влезе бързо в стаята и впери поглед в капака. Въпреки че не виждаше Лилия, тя кимна и махна с ръка.

Резето се плъзна безшумно и капакът леко се отвори навътре. Джона пристъпи напред и помогна на Лилия да излезе. Отворът се намираше доста над пода и слизането не беше лесно, за което въобще не помагаше фактът, че Лилия трябваше да се прегъне на две, за да мине през него.

— Как са всички? — попита Джона.

— Добре — отвърна Лилия. — Благодарят ти за помощта. Черният магьосник Калън върна ли се?

— Да, преди около десетина минути.

Лилия отиде бързо в стаята си, за да облече мантията си.

— В такъв случай трябва да побързам, или ще го заваря по спално бельо.

Джона изпръхтя развеселено.

— Това ще да е доста странна гледка.

Лилия се ухили.

— Сигурно.

Обикновените панталони и риза, които Джона ѝ бе донесла за случаите, когато посещаваше Аний и Сери, бяха много по-удобни за катерене и тя се изпълни с благодарност към жената, когато видя петната и протритите места, с които се бе сдобила тази вечер. По-добре да повреди тях, отколкото мантиите си.

Лилия се преоблече бързо и се върна в гостната.

— Благодаря, че ме изчака — каза тя на Джона. — Вече не е нужно да стоиш тук. Ще се върна веднага, след като разговарям с Калън.

Джона сви рамене.

— Нямам нищо против да остана. — Тя се изпъна и постави ръце на хълбоците си. — Обещах на Сония, че ще ви наглеждам и няма да мога да спя добре, ако не съм сигурна, че сте се пъхнали в леглото в нормално време.

Лилия завъртя очи и въздъхна.

— Когато живеех в помещенията на учениците, никой не се тревожеше за това. — Но тя нямаше нищо против. Чувстваше се добре, че има човек, който да се грижи за нея. „А и без това не ми се иска да стоя при Калън по-дълго от необходимото“.

Тя излезе в коридора, отиде до помещенията на Калън и почука. След кратка пауза вратата се отвори навътре. Лилия веднага усети слабата миризма на роят, но тя бе застояла и изветряла, сякаш се излъчваше от мебелите. Калън седеше в голямото си кресло с книга в ръка и я погледна изненадано.

— Лейди Лилия — каза той. — Заповядайте.

Тя пристъпи вътре, затвори вратата зад гърба си и се поклони.

— Черен магьосник Калън.

— Какво мога да направя за вас? — попита той.

На лицето му бе изписано търпеливото изражение на учител, който е прекъснат в неподходящия момент от ученик. Тя сдържа усмивката си. Бе дошла тук като куриер, а не като ученик, по въпроси далеч по-важни от уроците.

— Знаете, че понякога се срещам с Аний, моя приятелка и телохранител на Крадеца Сери — започна тя, сядайки на другия стол. — Без да напускам земите на Гилдията — додаде бързо момичето.

Той кимна.

— Да.

— Казах ви, че Сери се крие и не може да поддържа... — Тя махна с ръка, търсейки подходящите думи. — Работни взаимоотношения и... контакти.

— Всички в града смятат, че е мъртъв.

— Твърде е вероятно Скелин да не повярва, че Сери е мъртъв, докато не види трупа му.

Калън кимна.

— Или не mine известно време.

— Това превръща Сери в идеалната примамка за Скелин. Което е лично негова идея — увери го момичето. — Каза да ви предам, че е готов да го направи и предлага да се срещнете, за да уговорите мястото и времето.

— Хмм. — Калън се намръщи и извърна поглед. — Това е много щедро и смело предложение. Аз му се възхищавам и го оценявам и съм сигурен, че по същия начин щяха да реагират и останалите от Гилдията, ако знаеха за него. И наистина бихме могли да го реализираме. — Той поклати глава. — Но не точно сега. В момента проучваме един друг начин. Все още не мога да ви разкрия подробностите, но ако имаме успех, няма да е необходимо да рискуваме живота на Сери.

Лилия изпита леко разочарование, после облекчение последвано от нетърпение.

— След колко време ще знаете? Скривалището на Сери е... ами, последното му убежище. Ако Скелин го открие, Сери няма къде другаде да отиде.

— Не бива да прибързваме. Може да отнеме седмици, месеци. Колко време смята Сери, че ще може да остане скрит? — попита Калън.

Седмици! Месеци! В гърдите ѝ се надигна гняв, но когато погледна към Калън, тя видя искрена загриженост в очите му. Гневът бързо се стопи.

— Не знам. И той не знае. Скелин може да го открие още тази вечер, може да го намери след няколко седмици. Намирането на храна, без да се разкриват, е доста трудно. Рискуват всеки път, когато излязат навън.

Калън се пресегна и постави ръка на рамото ѝ.

— Разбирам. Правим каквото можем, Лилия. Кажи на Сери, че оценявам предложението му и мога да се възползвам от него, ако плановете ни се провалят. Междувременно да направя всичко възможно да остане скрит.

Лилия кимна и въздъхна.

— Ще му кажа. Но няма да му хареса.

— Не го и очаквам. — Той я погледна съчувствено, но после внезапно се намръщи. — Нали нетърпеливостта му няма да го подтикне към глупави действия?

Тя преглътна горчивия си смях.

— Едва ли, но той е Крадец. Свикнал е да управлява сам живота си. — Забелязвайки повдигнатите вежди на Калън, тя поклати глава.

— Двете с Аний ще направим всичко възможно да го разубедим, ако се опита. Освен това подозирам, че Гол също може да се опита да го вразуми.

Калън кимна.

— Добре.

Лилия стана и приглади мантията си.

— По-добре да си тръгвам. Лека нощ, Черен магьосник Калън. Дано плановете ви имат успех.

Той кимна.

— Благодаря. Лека нощ, лейди Лилия.

Момичето се обърна към вратата и тя се отвори. Когато излезе в коридора, тя с облекчение вдъхна чистия въздух. Но после настроението ѝ отново се помрачи.

„На Сери това няма да му хареса. Според мен той вярва... не, по-скоро уважава Калън, отколкото да му вярва... достатъчно, че да изчака и да види дали плановете му ще се реализират. Но не това е

основният проблем. Как да ги изхранвам и крия в продължение на седмици — месеци дори? Накрая все някой ще ги забележи“.

Оставаше ѝ само да се надява, че с помощта на Джона ще успеят да предотвратят това, и че „другият начин“ на Калън ще се окаже успешен.

ГЛАВА 12

ШПИОНИ

Смятате ли, че трябва да изчакаме Лилия? — попита Аний, поглеждайки към тавана на тунела.

Сери повдигна фенера.

— Точно сега едва ли ще се срути. — Тунелът беше дълъг и Аний водеше с бърза крачка. Твърде бърза. Сери се бе възползвал от хлътналия покрив, за да се поспре и да си поеме дъх, надявайки се, че останалите ще приемат постъпката му просто като проява на предпазливост. — Но пък кой знае?

— Аз не знам — призна си Аний. — Според мен няма да се срути, стига да не пипаме нищо. Но не трябва да стоим дълго тук.

Гол издаде тих звук, с който показва, че смята и двама за луди. Той гледаше към корените на дърветата, които стърчаха от тавана, и намръщено огледа стената. Когато пристъпи към нея, Сери осъзна, че не се мръщи неодобрително, а заинтригувано.

Тогавя и той видя какво е забелязал Гол. Светлината не проникваше иззад някои от корените, както би могло да се очаква. Зад тях витаеше пълен мрак. Той се приближи, улови снопче бледи корени и внимателно дръпна. Те се откъснаха, без да се съпротивляват. „Не са прикрепени към нищо. От другата страна има дупка“.

— Нали ти казах да не пипаш никакви... — рече Аний, докато той издърпваше корените навътре. — Ох.

Пред тях се разкри входът към друг коридор. Таванът му беше поддържан от същите напукани тухлени стени. Сери погледна към дъщеря си и се усмихна, когато тя пристъпи напред и надникна вътре с блеснали очи.

— На това му се вика късмет — отбеляза тя. — Ако се наложи да бягаме, можем да се шмугнем тук. И ако преследвачите не ни видят, така и няма да разберат къде сме отишли.

— Искаш ли да го проучим? — попита Сери.

— Разбира се.

Сери се обърна към Гол.

— Остани тук. Ако чуеш нещо, което да наподобява срутване, доведи Лилия.

Гол изглеждаше така, сякаш бе готов да възрази, но след това въздъхна тежко и кимна. Сери повдигна леко коренището, за да може Аний да се промуши през отвора. Тя вървеше бавно, повдигнала фенера нагоре, за да може да оглежда стените, тавана и пода. Коридорът не беше в по-лошо състояние от останалите. Участъци от него бяха разрушени, но по-голямата му част изглеждаше стабилна.

Докато вървяха напред, Сери се зачуди как ли е минал разговорът на Лилия с Калън. Щяха да се видят с нея чак на сутринта. Той бе решил да прекарат нощта в проучване на коридорите и търсене на подходящо място за капана, който подготвяха на Скелин. Аний смяташе, че трябва да го примамят в подземните стаи близо до Университета, за да могат да избягат в сградата. Това бяха същите онези стаи, където Сери се бе натъкнал на Аний и Лилия. Лицето му пламна, щом си спомни за тази случка. В публичния дом, където бе израснал, имаше жени, които търсеха любовта на други жени, а някои създаваха връзки, които траеха много години. Това бе един от многото начини за намиране на удоволствие, приятелство и любов. Освен това бе започнал да разбира, че живее в един изключително толерантен свят. Хората извън него не одобряваха нищо, което се различаваше от собствените им вкусове. И то не само хората от висшите съсловия. По това подземният свят не се различаваше особено от тях.

„Чудя се дали майка ѝ знае. Веста винаги се е смятала за по-добра от останалите. Винаги търсеше кусури в другите. Понякога си мисля, че единствената причина да остане с мен беше, че съм Крадец. Това я караше да се чувства по-важна от повечето хора. Е, поне за известно време беше така“.

Последното нещо, което искаше за Аний, бе тя да почувства неодобрението му. Той нямаше нищо против дъщеря му да бъде с Лилия, но... Почувства как го жегва завист. „Някога и аз обичах магьосница от Гилдията, но единственото, което получих в замяна, бе приятелство. — Той поклати глава. — Това прозвуча заядливо. Приятелството на Сония не е нещо дребно, а и аз намерих любовта другаде“.

Той се зачуди дали Аний е имала предишни любовници, после се сети за разказа ѝ за онзи, който я е предал. „Аха! Сигурно за това не

успях да го намеря! Не е бил «той» а «тя»!“.

Аний тихо ахна.

— Погледни! — прошепна тя.

Тунелът завършваше с тухлена стена, но не каква да е. Към нея бе прикрепен познатият механизъм за скрита врата. Сери намери капака на месинговата шпионка. Той бе клеясал и позеленял от времето, но Крадецът успя да го отвори. Когато надникна през шпионката, той видя само мрак.

— Нищо не виждам — каза Сери.

— Искаш ли да се опитаме да я отворим? — попита Аний.

Сери се замисли. Ако позволеше на въображението си да се рее накъдето му е угодно, то щеше да призове опасни затворници или затворени чудовища, които чакаха възможността да се освободят — като избият всичко по пътя си.

„По-скоро това е поредният стар склад. Освен това не виждам ключалка, която да попречи за отварянето на вратата от другата страна“.

Сери кимна с глава.

Аний натисна ръчката с всички сила, но вратата не помръдна. Сери се вгледа отблизо в механизма и видя, че не е ръждясал. По сглобките му се виждаха черни капки. Той ги бутна с пръст. Бяха меки — сигурно сгъстено с времето масло или грес. На свой ред Сери натисна ръчката, след това двамата опитаха заедно, но без резултат.

— Доведи Гол — каза Сери.

После отново надникна през шпионката — дори се опита едновременно да държи пред нея фенера и да наднича, но не видя нищо освен мрак. Хрумна му, че може би шпионката е запушена. Измъкна един от шперцовете си и мушна в дупката, но установи, че е празна.

„Може би е капан, поставен от Акарин или някой друг преди много години. Възможно е причината му да е била същата, като нашата — да заблуди и спре преследвачите си. Кой знае какви причини е имала някогашната Гилдия, за да прокопае тези тунели“.

Звукът на приближаващи се стъпки го накара да се обърне. Щом видя вратата, Гол завъртя очи.

— Не можеш да оставиш никоя загадка неразгадана, нали? — избоботи той.

Сери сви рамене. Гол се приближи до вратата и хвана дръжката. Натисна веднъж, наведе се да огледа механизма, после отново се хвана за дръжката.

— Внимавай да не си разтвориш раната — предупреди го Аний.

Гол отстъпи назад и се огледа. Върна се малко назад в коридора и вдигна нещо от земята. Когато се върна, Сери видя, че носи тухла.

— Това ще вдигне много...

Коридорът се изпълни със звънтеж след като Гол удари механизма с всички сили.

— ... шум — завърши Аний.

Но тухлата като че ли беше свършила работа — печатът от гранясало масло бе разбит. Този път дръжката се размърда под натиска му. Сърцето на Сери заби ускорено, когато вратата се отвори. Тя беше тежка — от другата страна бе покрита с тънки тухлички и хоросан и представляваше задната стена на ниша.

Светлината на фенерите разкри стари дървени шкафове и маси. Сери се изпълни с разочарование. Не беше сигурен какво точно бе очаквал да види. Скрито съкровище, може би? По-добро място за криене?

Тримата влязоха в стаята. Когато светлината на трите фенера озари цялото помещение, Сери усети как предишните му очаквания се заменят от мрачно предчувствие. Стаята беше чиста. Нямаше никаква прах или отломки. Той отиде до една от масите. Тя бе покрита с малки саксии. Във всяка една имаше пръст и малко растение.

— Намираме се във... — започна Гол.

— Тихо — прошепна Аний.

Сери и Гол се обърнаха и видяха, че тя се взира в тясна стълба, като държеше фенера си настрана, за да не прониква светлината. Двамата се приближиха към нея и дочуха гласове над главите си. Чу се прщцракването на ключалка.

Без да кажат нито дума повече, тримата излязоха в тунела и Гол затвори вратата. Сърцето на Сери биеше толкова силно, че чак гърдите го заболяха. Аний доближи око до шпионката, а Гол притисна ухо към вратата. Сери внимателно избута протестиращата Аний настрана и зае мястото ѝ пред шпионката.

Стаята вече не беше тъмна. Нещо ярко се движеше надолу по стълбите. Заля го вълна от облекчение, когато видя появата на

магическо кълбо, след което се появиха двама магьосници. Единият беше възрастна жена, а другият млад мъж.

— Какво става? — промърмори Аний.

— Магьосници. Търсят нещо в стаята. Чуваш ли ги, Гол?

— Слабо — отвърна едрият мъж. — Единият каза, че е чул нещо.

Другият се съгласи.

Двамата магьосници поклатиха глави и тръгнаха към масите. Мъжът взе едно растение, после го върна ядосано на мястото му.

— Старата жена попита нещо. Младият отвърна, че е сигурен — докладва Гол. Той замълча и Сери чу слабите гласове. Даде знак да пазят тишина и притисна ухо към вратата.

— Значи са ни измамили — каза жената. Не звучеше изненадано.

— Да, както и предполагахте, че ще стане — отвърна младият магьосник. — Ако бяхте изпушили това... тази обикновена градинска плевел, щяхте да получите само главоболие.

— Е, все пак знаехме, че няма да се сдобием лесно с роет.

Роет? По вените на Сери потече огън. Гилдията иска да отглежда роет?

— Просто не бива да се отказваме — продължи жената. — Скелин сигурно го отглежда някъде — и то в големи количества. Ако предложим достатъчно пари, накрая все някой ще го предаде.

— Трябват ни само няколко семена.

— Ще ми се да не се нуждаем изобщо от тях.

Гласовете постепенно утихваха. Сери залепи око на шпионката и видя, че се изкачват по стълбите. Когато светлината рязко угасна, той предположи, че вратата над стълбището е била затворена. Той се отдръпна от шпионката, спусна капачето ѝ и разказа на Аний и Гол какво е чул.

— Защо ѝ е на Гилдията роет? — попита Аний намръщено.

— Може би има някакви лечебни свойства — предположи Гол.

— Може би — повтори Сери. — А може би вече доста магьосници са се прирастили и искат да отнемат контрола върху доставките от ръцете на Скелин.

— Може би искат да го изхвърлят от търговията — каза Гол. — После, когато поемат всичко в своите ръце, ще спрат да го отглеждат.

Аний се обърна ужасена към него.

— Ами обикновените хора, които са пристрастени? Това ще означава... всички ще полудеят!

— Гилдията никога не е успявала да попречи на подземния свят да се сдобие с онова, което поиска — напомни ѝ Сери.

Дъщеря му не изглеждаше особено уверена.

— Никога няма да изчезне, нали? — каза тя и очите ѝ се разшириха, щом осъзна истината. — Роетът ще остане тук завинаги.

— Сигурно — съгласи се Сери.

Гол кимна.

— Но може би ако Гилдията се сдобие с известно количество и го проучи, ще намери начин да намали пристрастяването.

Аний гледаше мрачно.

— Предполагам, че този маршрут за бягство не е по-добър от измъкването през Университета?

Сери погледна към вратата.

— Не знаем дали в помещението над стаята непрекъснато има магьосници. Ако се сдобият с още семена и опитат отново, сигурно ще оставят някой да го пази, но е възможно това да е някой прислужник.

— По-вероятно е Скелин да ни проследи оттук, отколкото през Университета — додаде Гол. — Така че може да е добро място за капан.

— Може би. Но нека, докато не се наложи, да не разкриваме на Гилдията, че знаем за опитите им да отглеждат роет.

— Неприятни спомени?

Сония погледна изненадано към Регин. „Толкова ли е очевидно?“ Откакто каретата бе започнала бавното си изкачване в планината, тя се опитваше да прогони мрачните и тъжни чувства. Първоначално смяташе, че причината е умората и тревогата, но когато зърваше някое дърво или скала, тя се сецаше, че ги е виждала и предишния път, когато бе минавала оттук. Сега се зачуди дали тишината в каретата не е по нейна вина. От известно време не ѝ се разговаряше особено.

„Това ли е мястото, където спряхме?“ Между дърветата се появи пролука, която разкри полета и пътища, простиращи се в далечината, разделени от реки, пътища и други граници, създадени от човешки ръце. Но дърветата изглеждаха малки. Със сигурност би трябвало да са

израснали доста през последните двадесет години. „Но различните обекти се запазват по-големи в спомените ни. Макар че... това не би трябвало да се отнася за предметите от детството, защото тогава сме били по-древни физически“.

— Какво има? — попита Регин.

Сония осъзна, че се е навела напред и протяга шия, за да може да вижда по-добре навън. Тя се облегна назад и сви рамене.

— Мислех си, че разпознавам нещо. Едно място, където спряхме миналия път.

— Случили се... нещо там?

— Всъщност не. Не говорихме много по време на пътуването. — Тя не може да сдържи усмивката си. — Акарин не искаше да говори с мен. — „Но аз непрекъснато усещах погледа му“. — Беше ми ядосан.

Регин повдигна вежди.

— За какво?

— За това, че ги накарах да ме изпратят в изгнание заедно с него.

— И защо ще ви е ядосан заради това?

— Планът му — или поне така смятах навремето — бе да се остави да бъде пленен от ичаните и да предава случващото се до всички магьосници.

Очите на Регин леко се разшириха.

— Смело решение.

— О, много почтено — отвърна сухо тя. — Гилдията ще изпадне в ужас пред опасността, която я застрашава, като същевременно се жертва единственият човек, който би могъл да ѝ помогне.

Той повдигна вежди.

— Но това не е вярно. Не бива да забравяте себе си.

Тя поклати глава.

— Тогава не знаех много неща. Дори не знаех как да правя кръвни пръстени. Ако не беше останал жив, никога нямаше да победим ичаните. — „Но ти не тръгна с него заради това — помни си тя. — Направи го, защото не искаше Акарин да умре. Любовта е толкова егоистична“. — Принуждавайки го да ме пази, успях да го накарам да пази и себе си.

— Тези седмици сигурно са били ужасни.

Тя кимна, но мислите ѝ внезапно прескочиха към Изменниците. Винаги бе подозирала, че в Сачака с Акарин са се случили повече

неща, отколкото ѝ беше разказал. Веднъж, докато сверяваше фактите за книгата си, лорд Денил я беше попитал има ли истина в слуха, че Акарин може да чете повърхностните мисли на човек, без да го докосва. Тя не можеше да си спомни да го е чувала да говори за това. Хората вярваха, че Акарин има всякакви невероятни способности, още преди да се разбере, че владее черната магия.

„Може и да е умеел, но го е пазил в тайна. Също като споразумението му с Изменниците. Сключено с Кралицата на Изменниците, несъмнено, макар тогава може би тя все още не е била кралица. Убедена съм, че той ми каза, че човекът, който го е обучил в черната магия, е бил мъж. Дали умишлено ме е излъгал, за да скрие съществуването на Изменниците? Малко ме боли, че не ми се е доверил, но пък не бих искала от него да наруши обещанието, което е дал на човека, спасил живота му“.

Сония въздъхна и погледна през прозореца към слънцето, което се бе спуснало ниско над хоризонта. Споменът ѝ за изкачването към Крепостта включваше голи скали и малко растителност. Макар тук-там все още да се забелязваха камънаци, дърветата не се бяха разреждали дотолкова. „Ще пристигнем по-късно, отколкото смятах — сигурно отдавна ще се е стъмнило“.

Остър завой настрани я накара да се подпре на стената. Тя се наведе изненадано до прозореца, чудейки се защо каретата е променила посоката, и се изненада от ярката светлина, която струеше от висока извита стена.

„Все пак не закъсняхме много — помисли си тя. — Сигурно онази оголяла земя е обрасла с дървета през годините“.

— Пристигнахме — каза тя на Регин. Той се премести на седалката до нея, за да може да гледа през прозореца от другата страна.

Тя погледна към лицето му, откривайки следи от същата възхита, която бе изпитала като момиче, когато за пръв път видя Крепостта. Сградата представляваше огромен цилиндър, изрязан от масивен камък, който запушваше отвора между две високи, почти отвесни скални стени. Когато отново се обърна към прозореца, тя видя, че едната стена съвсем не е толкова гладка, колкото я помнеше. За запушване на дупките и цепнатините беше използван камък с различен цвят. Тя потрепери, припомняйки си сражението, което бе наблюдавано от всички магьосници — лорд Макин, воинът, който бе предвождал

подкрепленията, го бе предавал мисловно до всички, докато не загина от ръцете на нашествениците.

Каретата спря пред кулата. Един магьосник с червена мантия и капитанът на частта, която служеше в Крепостта, излязоха да ги посрещнат. Сония отвори вратата с магия, после се поколеба и погледна към Регин. Вълнението на лицето му го караше да изглежда по-млад — почти момче. В съзнанието ѝ се появи образът му като усмихващ се млад мъж, но тя не го прие за истина. Във всичките ѝ спомени за него на тази възраст усмивката му винаги бе триумфиращо злобна и презрителна.

„Всъщност — помисли си тя, докато слизаше от каретата, — не помня да съм го виждала да се усмихва често през последната година. Освен задължителната учтива усмивка или може би от съчувствие. — За нейна огромна изненада Сония усети как я изпълва тъга.

— Той е един много нещастен човек“ — осъзна тя.

— Поздрави, Черна магьоснице Сония — каза мъжът с червената мантия. — Аз съм Наблюдателят Ортън. Това е капитан Петър.

Капитанът се поклони.

— Добре дошли в Крепостта.

— Наблюдателю Ортън. — Сония леко наведе глава. — Капитан Петър. Благодаря за топлото посрещане.

— Все още ли планирате да останете тук през нощта? — попита Ортън.

— Да. — Титлата Наблюдател бе създадена от водача на магьосниците, които сега защитаваха Крепостта заедно със своите колеги немагьосници. Гилдията се притесняваше, че никой магьосник няма да прояви интерес към длъжността, затова включи и допълнителни облаги като влияние и богатство. Но се оказа, че не е било необходимо. Наблюдателят Ортън и неговият предшественик бяха воювали срещу сачаканските нашественици и бяха решени да не допуснат никой да влезе в Киралия, без да се сблъска със сериозна съпротива.

— Насам, моля — покани ги Ортън, махвайки с ръка към отворената врата в основата на кулата.

Сония потръпна, разпознавайки тунела. Те навлязоха в мрачния му интериор. Пътят се осветяваше от фенери, които разкриваха нови

кръпки по стените, капани и бариери, които бяха поставени допълнително.

— Имаме паметна плоча на онези, които загинаха тук в началото на нашествието — каза ѝ Ортън. Той посочи към една част от стената и когато се приближиха до нея, Сония видя списък с имена.

Тя се спря пред тях и зачете. Видя името на лорд Макин, но останалите ѝ бяха непознати. Много от жертвите бяха обикновени стражници. В началото на списъка бяха дългите имена, които включваха Дома и семейството — мъже от най-висшите съсловия, които бяха намерили призиванието си в Стражата и бяха получили постове, гарантиращи им власт и уважение. Но в онези времена мъжете, които служеха в Крепостта, често бяха размирници и неудачници, изпратени тук, където се смяташе, че няма да нанесат никакви вреди — или поне ще се намират далеч от очите на всички.

По-нагоре бяха имената на магьосниците. Имената на семействата и Домовете им ѝ бяха познати, но тогава тя бе твърде млада и отскоро в Гилдията, за да познава лично всички магьосници. С изключение на един.

Името на Фергън привлече погледа ѝ. Почувства неприятна смесица от неприязън, жалост и вина. Той беше жертва на войната. Въпреки всичко, което беше направил, той не заслужаваше да умре, след като цялата му енергия е била изсмукана от сачакански магьосник.

„И все пак това не променя факта, че не беше добър човек“.

При тази мисъл противоречивите чувства я напуснаха. Тя разбра, че е възможно да изпитва тъга заради несправедливата смърт на даден човек, без да се налага да убеждава себе си, че той е по-добър човек, отколкото го е смятала.

„И страноприемницата е кръстена на негово име. — Тя се извърна настрана. — Което, убедена съм, щеше да го ужаси, но по съвсем различни причини от тези, които накараха мен да се ужася“.

Наблюдателят Ортън ги поведе през тъмна, тясна врата. Последва сложна процедура, с която той удостовери своята самоличност, тази на капитана и на посетителите, след което се разнесоха най-различни звуци, съпровождащи действието на заключващия механизъм. Когато вратата се отвори, Сония с изненада установи, че тя е дебела една педя и е направена от желязо. Групичката

влезе в стаята и мина пред същата разпознавателна процедура, за да минат през втора, също толкова здрава врата. Обитателите на крепостта не поемаха никакви рискове.

Тесен, стръмен коридор водеше нагоре. По стените се виждаха отвори на тръби, което предполагаше, че в него може да се изсипе нещо. „Вода или нещо далеч по-неприятно?“ Предметната защита не винаги можеше да спре магьосник, но той можеше да бъде излъган да свали гарда си или да го изненадат, преди той или тя да намери подходящ начин да им се противопостави. Коридорите бяха проектирани във формата на лабиринт, за да объркат и дезориентират врага, и същевременно да позволят на обитателите да избягат.

Когато стигнаха края на коридора, Ортън се спря и се обърна към нея.

— Надявам се, че не разчитате на неосведомеността на сачаканците за вашето пристигане тук.

Тя го погледна и усети как я побиват тръпки.

— Защо?

— Знаем, че пътят се наблюдава. Патрулите ни откриха следи и други доказателства откъм киралийската страна на планината. Ние, естествено, можем да наблюдаваме сачаканската страна само отдалеч, но нашите наблюдатели са виждали малки групи хора да минават отсам.

— Ичани?

Ортън се намръщи.

— Подозирам, че не. Ичаните не носят хубава храна със себе си. Които и да са били, не са си правили труда да прикриват следите си, когато навлизат в нашата страна. Може би защото не осъзнават, че прекосяват границата. Все пак не сме нарисували черта, която да я определя с точност.

Мисълта, че ичаните имат навика да влизат в Киралия, не бе особено утешителна. Изгнаниците, които обитаваха планините, бяха неорганизирана тълпа и по-често нападаха себеподобните си, отколкото пътешествениците. Това, че едва не бяха завладели Киралия, се дължеше единствено на факта, че един от тях бе проявил достатъчно силна воля и бе успял да ги обедини — за което му бяха нужни години.

Организираната сачаканска армия щеше да е непобедима. Може би все още беше така. И ето, тя стоеше тук, в едно от малкото отбранителни оръжия на Киралия, готова да влезе в Сачака, за да спаси сина си. „Трябва да вярвам, че Калън и Лилия са достатъчна защита, ако сачаканците се възползват от моето отсъствие. Единият е пристрастен към роета. Другият е наивна млада жена“. Внезапно ѝ се зави свят и ѝ се догади.

„Трябва да спра да мисля за това“ — каза си тя.

— Според вас кои са тези хора? — попита тя.

— Шпиони.

— На сачаканския крал?

Ортън кимна.

— Че на кого другиго?

„На кого, наистина.“

След още няколко криволичещи прохода те пристигнаха в трапезарията, която бе достатъчно голяма, за да побере десетина души. Масата бе застлана с впечатляващо фина покривка. Три жени и двама мъже стояха до нея, в очакване да бъдат представени. Двамата втори капитани и техните съпруги, както и жената на един отсъстващ командир. Ортън покани всички да седнат, зае мястото си и помоли прислужниците да поднесат храната.

Тя беше изненадващо вкусна. Ортън обясни, че според него добрата храна прави чудеса с морала на тукашните бойци, които живееха далеч от Имардин и бяха изправени пред постоянната заплаха от нашествие. Местните фермери и ловци също печелеха добре от търговията. И все пак вечерята не мина съвсем спокойно. На няколко пъти бяха прекъсвани от пазачите, които носеха съобщения или докладваха. Първоначално Сония ги слушаше внимателно, предполагайки, че се е случило нещо важно, но постепенно ѝ стана ясно, че това е просто рутина, която се спазваше винаги — и дори вечерята с високопоставени магьосници нямаше да я прекъсне.

Останалите гости бяха свикнали с това и не прекъсваха разговорите си. Сония разбра, че е престанала да обръща внимание на докладите, едва когато Ортън прекъсна разговора ѝ с капитан Петър.

— Черна магьоснице Сония — каза той с мрачен и официален тон.

Тя се обърна и забеляза, че въпреки спокойното си лице, очите му блестят трескаво.

— Да, Наблюдателю Ортън?

— Пристигна странно съобщение. — Той й подаде къс хартия, сгънат по странен, ъгловат начин. — Началникът на дежурните, който го е получил, каза, че пристигнало, плъзгайки се по въздуха като птица и се приземило в краката им.

Тя погледна към ситно изписания лист и сърцето й подскочи, макар да не бе сигурна дали причината бе вълнение или безпокойство.

„Съветваме Черната магьосница Сония да остане в Крепостта, докато не бъде подсигулено безопасно преминаване. Очаквайте скоро инструкции.“

Отдолу бе нарисован странен символ — кръг с нарисувана в него спирала. Лоркин го беше описал на Разпоредителя Оусън, като му бе казал, че това е един от начините Изменниците да удостоверяват самоличността си. Изпълни я въодушевление. Скоро сама щеше да прецени хората, които бяха впечатлили Лоркин толкова силно и които преди много години бяха помогнали на Акарин да избяга от робство.

Сония вдигна хартията във въздуха с помощта на магията си и я подпали. Останалите гости замърмориха изненадано, докато тя бързо се превръщаше в пепел. Сония се обърна към Ортън и се усмихна.

— Мисля, че тези шпиони скоро ще престанат да ви притесняват, Наблюдателю Ортън.

„След като няколко нощи спях на студен каменен под, не би трябвало да имам проблеми със съня в нормално легло. Какво не ми е наред?“

Лоркин усещаше напрежението в тялото си. Колкото и да се протягаше, да правеше дихателни упражнения и да се опитвате да се отпусне върху мекия дюшек, той не можеше да се успокои. Изобщо не му помагаше и това, че всеки път, когато умът му навлизаше в периода на блуждаене точно преди заспиването, в главата му нахлуваха спомените за робинята.

Той не искаше да мисли за нея.

Но не успяваше да я прогони от главата си.

Жената бе поела водата с такова нетърпение, сякаш знаеше какво има в нея. Може би все пак беше Изменница. Първоначално се опита да прикрие въздействието на отровата. Това определено означаваше, че знае какво е изпила. Накрая вече не можеше да мълчи. Ако пазачът не се беше втурнал в килията и не я беше извлякъл навън, Лоркин щеше да се предаде и да я изцели. В изблик на ненавист и раздразнение Лоркин бе запратил каната върху мъжа, но тя се удари в решетката и се разби.

След това пристигна сачаканецът, който го разпитваше. Лоркин очакваше, че мъжът ще се зарадва и ще разкрие, че от самото начало е очаквал жената да умре, но той мълчаливо огледа мъртвото момиче, не каза нищо на Лоркин и излезе с разтревожено лице.

На следващата сутрин няколко мъже, които Лоркин никога не беше виждал, го изведоха от килията и го отведоха в малък двор. Когато каретата, в която го натовариха, пристигна пред Дома на Гилдията, Лоркин се зачуди дали това не е един изключително реален сън.

Не беше сън. Кралят го беше освободил. Не му бе дадено никакво обяснение. Нито се извиниха за затварянето му. Просто му заповядаха да не излиза оттам.

„Защо?“

Лоркин се обърна на другата страна. Над главата му с мека светлина грейна магическо кълбо. Той издигна бариера пред вратата, използвайки последните остатъци от магията, която му беше вляла Тивара. Макар сега да не спеше в стаята, където бе умряла Рива, споменът за някой, който се промъква в леглото му през нощта, бе изненадващо ярък и неприятен, въпреки че преживяването му тогава бе доста приятно в началото. Не можеше да спре да си представя как някой се появява в мрака или че той лежи до труп.

„Очи, виращи се тавана, без да виждат нищо. Като очите на робинята в затвора“.

Лоркин се загледа в магическото кълбо, изгубил всякаква надежда да заспи.

После отново отвори очи и макар нищо да не се беше променило, той знаеше, че е минало време. Беше заспал, след като бе изгубил

надежда да заспи. Но защо се беше събудил? Не можеше да си спомни дали бе имал сън или кошмар.

Някакво потупване в централната стая вледени кръвта му и той се вцепени. Насили се да извърне глава, погледна през вратата на стаята и видя светлинка.

„Там има някой...“

Лоркин свали бариерата от вратата и издигна друга около себе си, после стана и предпазливо се приближи към другата стая. В нея стояха двама роби. Млад мъж лежеше на пода, а над него се беше надвесила жена на средна възраст, която бе поставила едната си ръка на челото му, а в другата стискаше нож.

„О, не. Пак ли“.

Но в този миг мъжът примигна. Беше жив. „Тя му разчита съзнанието“ — осъзна Лоркин. Жената го погледна и той разпозна в нея една от кухненските робини.

— Лоркин — каза тя. Свали ръката си от челото на младежа и се изправи. — Аз съм Сави. Кралицата ти изпраща поздравите си.

Лоркин кимна.

— Как е тя? — попита той машинално, но после се досети, че първо трябва да ѝ благодари, тъй като мъжът, с когото се занимаваше, сигурно бе възнамерявал да го убие.

— Мъртва. — Тя се намръщи. — Преди два дни.

— О! — Той се сети за дяволитите очи на Зарала и чувството ѝ за хумор, и се натъжи. — Съжалявам да го чуя. Тя беше мила жена. — В този миг му хрумна нещо. — Нали не е...? По какъв начин...?

— Настъпи естественият край на дългия ѝ живот. — Сави се изпъна. — На нейно място избрахме Савара.

Лоркин кимна отново, без да е сигурен по какъв начин да изрази удоволствието си от новините за избора на нова кралица, когато старата токущо е починала. Жената му беше съобщила новината съвсем спокойно, което предполагаше, че не очаква от него коментари. Той се радваше да научи, че за нова кралица е избрана Савара. Не само защото тя му бе помагала много пъти и бе ръководителка на Тивара, а и защото беше умна, без предразсъдъци и откровена.

Жената се обърна към вратата на стаята. Причината за разсеяността ѝ се появи миг по-късно, когато в стаята влязоха Денил и една робиня.

Посланикът погледна към мъжа на пода, който не помръдвайте, въпреки че беше буден и ги гледаше. После Денил вдигна очи към Лоркин и Сави.

— Какво се случи? — попита той.

Лоркин сви рамене.

— Не съм съвсем сигурен. — Той се обърна към Сави.

— Напоследък тук имаше размествания на роби, които бяха доста подозрителни — каза тя. — Този тук — тя посочи мъжа на пода, — не е роб. Той е магьосник с нисък статус. Предложили са му земя и статут на ашаки, ако се представи за роб и помогне за отвличането на Лоркин.

— Отвличането на Лоркин? — повтори Денил. — Отново?

Очите ѝ се присвиха развеселено.

— Не от нас. Получил е предложението чрез приятел. Вярва, че то идва от краля, макар да няма доказателство за това.

— Разбира се, че не. — Денил огледа стаята и погледът му се спря върху робинята, която го бе довела в стаята. — А тя?

— Може да ѝ се вярва, да — отвърна Изменницата.

— Добре. — Денил погледна младата жена. — Ще събудиш ли посланик Тайенд? После го доведи тук.

Робинята кимна и бързо се отдалечи. Лоркин осъзна, че тя не се хвърли по очи на пода, дори не се поклони. Денил бе толкова потънал в размисли, че дори не забеляза. Отиде до мъжа и го погледна.

— Не е завързан — промърмори той.

— Отнех силата му — отвърна Сави. — Искате ли да го убия?

— Не. Поне не още. Но не искам да чува за какво си говорим.

Жената сви рамене. Купол от бяла светлина покри лицето на мъжа.

— Няма нито да ни чува, нито да ни вижда. Между другото, аз съм Сави.

— Благодаря за намесата, Сави — каза Денил. — Значи той смята, че кралят стои зад това?

Тя кимна.

— Амакира сигурно възнамерява да обвини Изменниците за отвличането на Лоркин.

— И след като разчете съзнанието на Лоркин...

— След като се опита — поправи го шпионката.

— ... след като измъкне с мъчения информацията от него, ще го убие и ще направи да изглежда така, че са го направили Изменниците.

Лоркин усети ледени тръпки по гърба си. Образът на измъчваната робиня отново проблесна пред очите му. „Не съм сигурен дали ще успея да издържа толкова дълго, колкото нея“.

Вниманието им бе привлечено от движение край вратата. В стаята влезе Тайенд, следван от младата робиня. Той погледна проснатия на пода мъж, Сави, Лоркин и Денил, след което мълчаливо изслуша обясненията им.

— Въпросът сега е какво ще направи кралят, когато разбере, че планът му се е провалил — каза той. — Нямаме доказателство, че той е уредил това. Предположението ни би могло да го обиди. Освен това може да реши да изведе Лоркин от Дома на Гилдията, за да го предпази. — Той погледна към младия магьосник. — Да го отведе на място, където никой няма да го намери.

Лоркин потрепна.

— Можем ли да се престорим, че нищо не се е случило?

Денил и Тайенд се спогледаха.

— Бихме могли — отвърна Тайенд, — ако не беше този мъж. Не можем да го убием. Той би трябвало да е кралска собственост.

Денил погледна с присвити очи проснатия на пода мъж.

— Добре, ако всички се преструваме, че той е просто някакъв роб... бихме могли да кажем, че сме го заловили да използва магия и настояваме да бъде преместен оттук. Ще трябва да изчакаме да възстанови силата си или те ще се учудят как сме успели да го изцедим докрай.

— Не можем да го отпратим. Той знае, че Сави е Изменница — възрази Лоркин. — Ако каже на краля, тя ще се окаже в опасност.

Денил погледна към Сави.

— Можете ли да напуснете това място?

Тя поклати глава.

— Този Дом се наблюдава внимателно. Денонощно. Всичко се доставя на място. Робите, които се опитват да излязат за нещо друго, са спирани. — Тя погледна надолу към шпионина. — Кралят пак може да използва присъствието му тук като причина да премести Лоркин някъде другаде. Подозирам, че някои от другите роби също са шпиони на Амакира.

Всички се спогледаха мълчаливо и обезпокоено. Денил въздъхна и се обърна към Лоркин.

— Ще трябва да те изведем от Сачака.

— Напълно съм съгласен — промърмори Тайенд и погледна Сави. — Предполагам, че ограничението на робите ще попречи на хората ти да го уредят.

— Ако можехме, досега да сме го направили.

Денил поклати глава.

— Ще ми се да знаех за това. Не очаквам да научавам всичко, но така ще ми бъде по-лесно да взимам решения.

— Ако ти бях казала, щях да разкрия коя съм — възрази Сави.

Денил се обърна към Изменницата.

— Добре, но сега знам и мога да го използвам. Можеш ли да разчетеш съзнанията на всички роби? Да откриеш кои са шпионите на Амакира — и дали има други магьосници?

Жената бавно кимна.

— Да — рече тя с неохота.

Лоркин се намръщи. „Това ще я разкрие пред всички роби. Но как иначе да разберем кои роби са шпиони и кои потенциални похитители?“ Хрумна му нещо и го полазиха тръпки.

Тя не бе единствената в Дома на Гилдията, която можеше да разчита съзнания.

Но ако разкриеше уменията си, той щеше да разкрие и много други неща. „Все някога трябва да го направя, а и няма да позволя още една жена да бъде измъчвана и убита заради мен“.

— Аз ще го направя — каза той.

Денил и Тайенд се обърнаха и го зяпнаха.

— Ти знаеш как да...? — Тайенд вдигна вежди. — О!

Лоркин видя, че Денил се мръщи и се приготви да приеме неодобрението му, но магьосникът само поклати глава.

— Не си прави изводи, Тайенд — каза той. — Сония се научи да разчита съзнания, преди да овладее черната магия.

Тайенд изглеждаше облекчен.

— Наистина ли? Аз си мислех, че насилственото разчитане на съзнания е нещо, което само черните магьосници могат да правят.

Устните на Денил се разтеглиха в мрачна усмивка.

— Оставяме хората да си мислят така. Също като черната магия, това е умение, с което лесно може да се злоупотреби.

Тайенд се обърна и погледна замислено Лоркин. „Той се чуди какво ли още съм научил. Дали да не им кажа истината? Ако я прикривам твърде дълго, това може да им се стори подозрително“.

— Поредната информация, която си ми спестил, за да не я разкрия в случай, че решат да ме разпитат? — попита Денил.

Лоркин кимна. „Той е прав. Все още не мога да му кажа“.

— Добре... — Денил се обърна към Сави. — Аз ще блокирам всички изходи на Дома, за да съм сигурен, че никой няма да се опита да избяга. Междувременно събудете иконома и го изпратете в Господарската стая, където Лоркин ще му нареди да събере всички роби, за да им бъдат разчетени съзнанията. — Денил погледна към провалилия се похитител. — А него ще трябва да го заключим някъде. — Той въздъхна. — Това трудно може да се нарече „план“, но ще ни спечели време, докато измислим нещо по-добро.

ГЛАВА 13

НЕОЧАКВАНА ПОМОЩ

Аз съм малко... нов в това — каза Лоркин, поглеждайки извинително към Денил, който стоеше до него. — Може да отнеме известно време.

Денил сви рамене.

— Не бързайте. Има доста неща, които трябва да обмисля. Като например как да ви измъкна от тази бъркотия.

— Да се надяваме, че времето ще ни стигне за всичко. — Лоркин привика един от робите. Мъжът се хвърли по очи на пода. Лоркин го накара да коленичи пред него, притисна длани към слепоочията му и затвори очи.

Денил погледна към останалите чакащи роби. С изключение на няколкото повдигнати от изненада вежди, нищо не показваше, че може да са шпиони на краля. Той се извърна към Тайенд, който стоеше от другата страна на Лоркин. Елийнецът срещна погледа му и кимна, може би за да покаже, че също наблюдава робите.

Изменницата Сави го беше уверила, че сред робите има и други шпиони на Изменниците и обеща да помогне, ако някой от тях реагира остро на разкриването му. Но въпреки това щеше да е по-добре да не бъдат принудени да се разкриват. Що се отнася до провалилия се похитител, той бе заключен в един склад под кухнята и с него бяха останали Сави и Мерия.

„Така. Време е да се заема с мислене — каза си Денил. — Ако кралят е уредил това, значи вече е наясно, че планът му се е провалил, при положение, че похитителят е трябвало да е отвел Лоркин досега. Как ли ще реагира?

Не би могъл да направи нищо, докато не разкрием, че нещо се е случило, освен ако не разполага с друг шпионин, който да е готов да изтича за «помощ». Ами ако е така? Ако обявим, че Лоркин е разчел съзнанието на похитителя и е разкрил истината, кралят ще поиска да му го заведем. Мъжът ще претърпи някакъв инцидент и когато Амакира заяви, че човекът е бил подмамен да си мисли, че работи за

краля, никой няма да може да опровергае думите му. След това той ще използва опита за отвлечане като извинение да отведе Лоркин.

Ако се престорим, че нищо не се е случило, кралят ще разбере, че лъжем. Похитителят може да докаже противното“. Денил не искаше да убива мъжа. Не само защото по принцип не обичаше да убива хора, но и защото ако се разчуеше, че киралиец е убил сачаканец — особен освободен сачаканец — това щеше да наруши и без това крехкия мир между двете държави. „И накрая ще се озова в затвора, защото съм унищожил кралска собственост“.

Какво друго можеха да правят с мъжа? Да го измъкнат тайно от къщата? Тъй като Домът на Гилдията бе наблюдаван толкова плътно, че дори Изменницата не вярваше, че ще успее да се измъкне, Денил се съмняваше, че ще успеят. „Ако го убием, ще трябва да унищожим тялото без следа или да се постареем да прехвърлим вината върху някой друг. Не знам как ще се справим с първото, но сигурно ще е по-лесно за изпълнение от второто. — Той поклати глава. — Не мога да повярвам, че размишлявам върху подобни неща“.

Вниманието му бе привлечено от слабо трополене. Лоркин отпращаше първия роб към другия край на стаята. Той погледна към Денил.

— Мисля, че някой почука на входната врата.

Тъй като всички роби се намираха в господарската стая, нямаше кой да посреща посетители.

— Е, не мина много време — промърмори Денил.

— Все още не е твърде късно за социални посещения — посочи Тайенд. — Според сачаканските обичаи.

Денил въздъхна и се изправи.

— Ще отида да видя кой е.

Лоркин не изглеждаше успокоен.

— Трябва ли... да опразня стаята?

— Да, но... — „Къде да откараме робите?“

— Отведете ги в моите помещения — предложи Тайенд. — Можете да продължите с разчитането на съзнания там.

Денил погледна към самотния роб, с който Лоркин бе приключил.

— Може ли да му се вярва?

Лоркин сви рамене.

— Не е шпионин, ако това имате предвид.

— Стига ми. — Денил махна с ръка на мъжа, който забърза към него и се хвърли по очи на пода. — Изчакай всички, освен мен, да напуснат стаята, и доведи тук посетителя — нареди му посланикът.

След изненадващо кратко време Денил се оказа сам в Господарската стая. Той си пое дълбоко дъх, издиша го бавно и се приготви да посрещне групата сачакански магьосници. Долови обаче стъпките само на един човек, който колебливо застана на прага.

— Ачати! — произнесе несъзнателно Денил. — Ашаки Ачати! — додаде бързо той, както изискваше протоколът.

Челото на Ачати бе покрито с дълбоки бръчки. Той тръгна към Денил, без да сваля поглед от лицето му. „Изглежда ми разтревожен — помисли си Денил. — Всъщност дори кърши ръце!“

— Посланико Денил. — Ачати се спря на две крачки от него и отново се вгледа изпитателно в лицето му. — Трябва да ви предупредя за един заговор. Не очаквам да ми повярвате, но съм длъжен да ви предупредя. Кралят има шпионин сред робите ви. Сигурно е мъж, защото ние имаме твърде малко жени-магьосници и на тях не може да им се вярва. По някое време следващите дни той ще опита да отвлече Лоркин. Трябва да го пазите и да ограничите достъпа на робите до него. И може би, за да го разкриете, трябва да използвате онази техника за разпит, която приложихте, докато търсехме Лоркин.

Денил погледна изненадано и подозрително към Ачати. „Какво ли е замислил? Защо ни предупреждава, след като вече се е случило? Дали се опитва да ме примамва да му се доверя? Дали кралят не го е изпратил, за да провери дали похитителят вече не се е задействал? Хм. Предполагам, че трябва да отвърна на играта му и да видя докъде ще ни отведе“.

— Когато осуетим отвличането, какво да правим с похитителя? — попита той. — Да го убием ли?

Ачати поклати глава.

— Не, така ще унищожите собственост на краля.

— Само ако шпионинът е роб и кралят признае, че е негова собственост.

— О, той няма да признае нищо. Ще заяви, че не е известен за заговора и ще каже, че мъжът е подкупен от Изменниците. А когато

похитителят разкрие, че е магьосник, а не роб, вие ще бъдете обвинени в убийство.

— Въпреки, че не знам нищо за това? — Денил поклати глава. — Значи ми поставя капан?

Ачати поклати глава.

— Не съвсем, но ако сглупите да убиете мъжа, това ще му осигури идеалния предлог да ви върне в Киралия.

— Тогава каква е целта на краля? Аха. Да изфабрикува добра причина, за да може да заяви, че Лоркин не е в безопасност тук и да го отведе.

Устните на Ачати се изкривиха в мрачна, но одобрителна усмивка.

— Знаех си, че ще откриете опасността.

— Какво да правим тогава? Не можем да се преструваме, че нищо не се е случило. Шпионинът ще уведоми краля за провала си. После ще опита отново или кралят ще изпрати друг човек да се опита да отвлече Лоркин. Дори може вече да е изпратил неколцина други, в случай, че първият опит се провали.

Ачати се намръщи.

— Ако Лоркин може да бъде върнат в Киралия, съветвам ви да го уредите.

„Да не се опълча на краля? Това не го очаквах“.

— Как?

Ачати хвана долната си устна с два пръста и се намръщи.

— Ако сред робите има Изменници, те биха могли да го уредят.

— При положение, че къщата се наблюдава непрекъснато? Едва ли. Да не би това да е някаква маневра за залавянето на няколко Изменници?

Ачати отвори уста, за да отговори, но бе прекъснат от нечий друг глас.

— Я виж ти. Ашаки Ачати. Какво ви води в Дома на Гилдията в този късен час?

Денили Ачати се обърнаха към Тайенд, който влизаше в стаята. Докато се приближаваше към Ачати, той стрелна Денил с поглед.

— Мерия помага — рече тихо той, успокоявайки магьосника, че Лоркин не се оправя сам с робите.

Ачати кимна.

— Изпратиха ме да опитам още веднъж да убедя Лоркин да ни сътрудничи, но... — Той повтори предупреждението си за похитителя. — Това е истинската причина да съм тук.

— Смятате, че Денил би могъл да разпита робите?

— Да, за да разбере кой е шпионинът.

— Това няма ли да е опасно? Нали казахте, че шпионинът е магьосник? Колко е силен? Висш магьосник ли е?

— Не знам — призна Ачати. — Вероятно. Заповядано му е да не убива никого. Той... — Сачаканецът погледна към вратата, през която бе влязъл Тайенд. Денил също се обърна натам и се стресна, щом зърна влизащия Лоркин.

Погледите им се срещнаха, след което младият мъж погледна настрана. Очите му бяха много тъмни, а лицето пребледняло. Той се изпъна и се усмихна пресилено на Ачати.

— Ашаки Ачати. Какво ви води тук толкова късно през нощта? — попита Лоркин добродушно, но напрегнато. — Да не сте дошли да ме върнете в затвора?

През лицето на сачаканеца премина странно, болезнено изражение.

— Не, не. Опитвам се да го предотвратя.

„Какво беше това изражение?“ — запита се Денил. Изведнъж осъзна какво е забелязал — съчувствие и тъга. Съмненията, които изпитваше към Ачати, започнаха да избледняват.

— Ачати ни предупреди, че сред робите има шпионин, който скоро ще се опита да ви отвлече — каза Тайенд.

Очите на Лоркин се разшириха; погледът му прескочи от Тайенд към Денил.

— Наистина ли?

— Да — отвърна Денил. — Утре вечер или следващата нощ.

Денил почувства облекчение, когато зърна как Лоркин присвива очи, обмисляйки последствията. Младият мъж отново погледна към Ачати.

— Защо ни помагате? — попита направо той.

— Аз... — Ачати въздъхна, наведе очи, след което отново вдигна глава и изгледа поред тримата мъже. — Не ми харесва как кралят се отнася с вас. Сачака може и да не се нуждае от съюз с Киралия, но не се нуждае и от нов враг. Преди няколко месеца научихме новини, които

разделиха мненията ни. — Ачати се поколеба, намръщи се и поклати глава. — Не виждам как да го обясня, без да ви кажа какви са те — шпионинът ни в племето Дюна разкри, че Изменниците са им предложили да обединят силите си и да се опитат да превземат Сачака.

Денил усети ледени тръпки по гърба си. „Чудя се...“

— Унх? — попита той.

Ачати се усмихна.

— Нали не очаквате от мен да ви кажа кои са шпионите ни, Денил?

— Не — съгласи се посланикът. — Но името на Унх предизвика някои доста интересни реакции сред хората му. Ако наистина е той, подозирам, че те са наясно, че е шпионин.

— Племето Дюна отказало на Изменниците. Мнозина от ашаките смятат, че Изменниците нямаше да се допитат до Дюна, ако нямаха нужда от тях, а туземците са убедени, че Изменниците няма да спечелят битката с нас.

„Затова ли Изменниците са унищожили пещерите с камъни на Дюна? Дали са ги наказали заради отказаната помощ?“ — зачуди се Денил.

— Кралят се съгласи — продължи Ачати. — Той не вярва, че Гилдията представлява заплаха. Твърди, че вие сте Гилдия със само двама магьосници. За него е по-важно да спаси Сачака от изменническата заплаха, преди бунтовниците да станат твърде силни и да ни победят. Само гласовете на ашаките като мен, които не искат да изгубят търговията и мира с Обединените земи, го спират да получи със сила желаната информация от Лоркин.

Последва напрегнато мълчание. Лоркин беше забил поглед в пода. Младият магьосник въздъхна и погледна Ачати с присвити очи.

— Нямахте да дойдете тук, ако не бяхте готов да се опълчите на заповедите и желанията на вашия крал — каза той. — Докъде сте готов да стигнете?

Сачаканецът отвърна на погледа му. В очите му се четеше несигурност.

— Не знам — призна той. — Има огромна разлика между това да попреча на краля си да извърши нещо глупаво и откритото предателство. Какво имате предвид?

Лоркин отвори уста да отговори, но се поколеба.

— Отведете шпионина — намеси се Тайенд. — Направете така, че да изчезне.

Денил се намръщи. Това щеше да е изпитание за благонадеждността на Ачати, но не особено добро. Ако вместо това сачаканецът отведеше шпионина при краля, монархът отново щеше да претендира, че Лоркин не е на сигурно място в Дома на Гилдията — и освен това щеше да узнае, че Сави е Изменница.

— Не — каза Лоркин. — Отведете ме.

Денил примигна изненадано. „Може би той не осъзнава, че това е номер, който да ни накара да се доверим на Ачати“. Тайенд поклати глава и положи ръка върху рамото на Лоркин, но преди някой да каже нещо, младият магьосник вдигна ръце в опит да заглуши протестите им.

— Не съм глупав, познавам рисковете. — Той изгледа безизразно Ачати. — Той би могъл да ме предаде на краля, но съдейки по броя на робите, които не са роби — и това не означава, че са Изменници, — аз така или иначе скоро ще се озова в двореца.

Този път Денил усети тръпки по цялото си тяло. „Колко точно шпиони има тук? Колко от тях са магьосници?“

— Трябва само да ме измъкнете от Дома на Гилдията и да ме отведете в имението си — каза Лоркин на Ачати. — Изменниците ще се погрижат за останалото. Кралят няма да разбере за участието ви в бягството ми. В замяна на това, но едва след като се убедя, че съм на свобода и в безопасност... — Лоркин въздъхна и лицето му се изопна, — ... аз ще отговоря на въпроса, който най-силно вълнува вашия крал. Ще ви кажа къде се намира убежището на Изменниците.

Ачати впери поглед в Лоркин; постепенно изненадата му премина в размисъл, след това в одобрение. Той кимна.

— Мога да го направя. Няма да е лесно да ви вкарам в каретата, без да забележат, но...

— Лоркин — прекъсна го Денил. — Не е нужно да предаваш доверието на...

— Остави го — рече Тайенд. Той погледна Денил с остри, нетрепващи очи и кимна. Гневът на Денил бързо утихна.

„Тайенд не би направил нищо, с което да застраши живота на Лоркин. Сигурно смята, че планът ще сполучи. Или че това е единствената възможност пред младежа. — Което означаваше, че

според Тайенд Ачати казва истината. — Колко странно е, че сега Тайенд му се доверява, а аз съм изпълнен със съмнения“.

Денил можеше да приеме, че Ачати не одобрява действията на краля, но не можеше да бъде толкова лесно убеден, че мъжът е готов да се опълчи на заповедите на своя крал и да рискува действията му да бъдат открити и заклеймени като предателство. Той щеше да изгуби не само доверието на краля, но и поста си, репутацията и богатството си. А най-вероятно и живота си.

Но Денил не се сещаше за алтернатива, затова мълчаливо наблюдаваше как Лоркин и Ачати скрепяват договорката си с клетви. След като приключиха, Тайенд се усмихна.

— Идеално! А сега трябва да решим как да вкараме Лоркин в каретата на Ачати, без някой от онези досадни наблюдатели да го забележи.

Лилия изпи чашата си с рака и въздъхна облекчено. През последните дни бе започнала да се чувства изхабена — като старите дрехи, които Джона ѝ даваше да носи, когато посещаваше Аний, Сери и Гол. Стоенето до късно под земята и ранните сутрешни уроци с Калън бяха започнали да ѝ се отразяват.

Тя изпъшка тихо при мисълта, че отново ще трябва да се среща с Калън. Аний ѝ беше разказала за подземната стая, която тримата бяха открили, и за разговора, който бяха чули. Според описанието, което ѝ беше дала, Лилия заподозря, че двамата магьосници са лейди Винара и лечителят, който отговаряше за отглеждането на лековити билки.

В първия момент новината, че отглеждат роет, я беше стреснала, но след това тя осъзна, че в това има смисъл. Лилия не беше съгласна с теорията на Сери, че Гилдията отглежда роет, защото иска да изхвърли Скелин от търговията с опиата — или да му попречи да бъде единствен доставчик на магьосниците. Много по-вероятно Гилдията искаше да им помогне да се излекуват от пристрастяването си към роета, както и да разкрият потенциала на растението като лекарство за други болести. Та нали твърде често лекарствата за болести, причинени от растения, се откриваха в самия причинител.

Но новината, че Гилдията търси семена от роет, породила в нея други подозрения и точно затова тя нямаше желание да се среща с

Калън. Част от нея искаше да се изправи пред него и да му разкрие какво е научила. „Затова ли не иска да помогне на Сери да заложи капан на Скелин? Дали той и останалите пристрастени към роета магьосници се страхуват да го премахнат, за да не секнат доставките на роет?“

Сери ѝ беше казал да не разкрива на никого онова, което знае, докато не се появи добра причина да го направи. Пред Калън трябваше да се преструва, че не знае нищо и че не го подозира, че има някакви егоистични мотиви, за да отказва помощта си на приятелите ѝ.

— Днес си много замислена — отбеляза Джона. Тя се приближи до масата и се наведе да прибере празните чинии от закуската. Лилия долови странна, но приятна миризма.

— Да не би да си слагаш парфюм, Джона? — попита тя.

Джона се поколеба и я погледна смутено.

— Да.

— Какво има? — Лилия се намръщи. — Обикновено не си слагаш парфюм. Нима на прислужниците им е забранено?

— О, на никой не му прави впечатление. — Джона махна с ръка. — Просто... Сония не харесва точно този. Той беше неин, но след като разбра от какво е направен, ми каза да го изхвърля. На мен ми хареса и... все пак не можеш да обвиняваш едно растение заради това, което е. Но когато съм край нея, не си го слагам, разбира се.

— Ето защо не съм го забелязала досега — кимна Лилия. — Прекрасен е. От какво е направен?

Джона отново я погледна смутено.

— От цветове на роет.

Изненадана, Лилия подуши въздуха и се опита да открие някаква връзка между аромата и миризмата на дим от роет.

— Не мога да повярвам, че мирисът идва от едно и също растение. — Тогава и хрумна още нещо. — А откъде са намерили цветове, за да направят парфюма?

Джона сви рамене.

— Предполагам, че от хората, които го отглеждат за опиат.

Лилия си спомни занятията, в които учеше за източниците на лекарства и се замисли какво знае за растенията. Цветовете обикновено съдържаха семената им. Гилдията искаше семена от роет. Според Аний, онова, което отглеждаше Гилдията, не е роет. Бяха ги

измамили. Сери смяташе, че никой няма да се осмели да продаде семена на Гилдията — макар да бяха изкарали добри пари, като ги бяха измамили с друг вид семена. Ако Скелин откриеше, че някой е продавал семена от роет, човекът нямаше да живее дълго.

Според Сери роетът изобщо не се отглеждаше в Киралия. Той подозираше, че растението се култивира някъде другаде, жъне се и се изсушава, преди да бъде изпратено в Имардин. Дали същото се отнасяше и до парфюма? Повечето парфюмери се намираха в Елийн. Дали им трябваша свежи растения или използваша изсушените за производството на парфюма?

Лилия се изправи.

— По-добре да тръгвам. Не ми се иска да закъснявам и да изнервям Калън.

Джона се усмихна.

— Ще се видим довечера.

Докато вървеше към Арената, Лилия обмисляше всичко, което бе научила и колко малко от него би могла да разкрие, за да получи отговори на въпросите си. В кратките почивки по време на занятията с Калън тя обмисли рисковете и ползите. „Колкото по-скоро Гилдията се сдобие със семена от роет, толкова по-скоро Калън ще помогне на Сери. Просто трябва да намеря начин да му кажа, че знам какво се опитва да отгледа Гилдията, без да разкривам как съм го научила...“

След като занятията приключиха, тя не се отправи веднага към Университета. На лицето на Калън вече се беше появило онова разсеяно изражение; когато се приближи до него, той не я погледна в очите, а се зазяпа в далечината. Когато осъзна, че тя не си тръгва, Калън се намръщи и присви устни.

— Можеш да си вървиш — каза ѝ той.

— Знам, но сигурно ще ви е интересно да научите, че по улиците се носи мътва, че Гилдията се опитва да купи семена от роет. Вярно ли е?

Той впери поглед в нея. Зениците му се разшириха. „Сега вече привлякох вниманието ти“ — помисли си тя.

— Не трябва да вярваш на всичко, което чуваш от приятелите си — каза ѝ той.

— Но е истина, нали? — Тя го погледна с присвити очи. — Затова ли не искате да помогнете на Сери? Страхувате се, че щом

заловите Скелин, доставките ще секнат?

Очите на Калън проблеснаха от гняв и той стисна зъби.

— Нямах представа каква си късметлийка — каза ѝ той.

Тя примигна изненадано, преди да я залее вълна от гняв.

— Късметлийка? Аз? Най-добрата ми приятелка ме измами да науча черната магия и ме натопи за убийството на баща ѝ, след което се опита да ме убие. Единствените хора, които ги е грижа за мен, са далеч и всеки момент могат да умрат.

Очите му се разшириха и лицето му омекна.

— Извинявам се. Имах предвид... — Той погледна настрани и се намръщи като от болка. — Успя да избегнеш капана на роета. Има толкова много магьосници, на които им се иска да имат твоята издръжливост.

„Като теб самия“ — помисли си тя. Но в този миг установи, че вече не изпитва отвращение към него. Репутацията му на мъж с неподкупна почтеност бе от изключително значение за поста му на черен магьосник. Пристрастяването му към опиата сигурно бе унижително и бе разклатило увереността му. Фактът, че беше черен магьосник, сигурно изнервяше останалите магьосници, които знаеха за порока му. Но също толкова изнервяща бе мисълта за многото магьосници, които бяха държани като заложници от Скелин.

— Колко много? — попита тя, неспособна да скрие загрижеността в гласа си.

Той се намръщи.

— Не мога да ти кажа. Но... правим нещо, за да им помогнем.

— Като се опитвате да отглеждате растението?

— Най-малкото, за да поемем контрола върху доставките. Да намерим лекарство или да открием не толкова вреден опиаат. — Калън въздъхна. — Отчасти си права. Ако Скелин бъде убит, шансовете ни да намерим семена ще намалееят. Все още не можем да рискуваме и да се опитаме да го заловим. — Той срещна погледа ѝ и в очите му проблесна решителност. — Обещавам ти, че щом се сдобием с онова, което ни е нужно, веднага ще открием и ще премахнем Скелин. Това може да включва и приемане на предложението на приятеля ти, ако все още е готов да поеме риска.

Лилия кимна. Тя се замисли върху онова, което Калън ѝ беше споделил. Звучеше ѝ смислено и мъжът като че ли не лъжеше. Нямаше

смисъл да крие от него идеята си.

— Знаете ли, че в града се продава парфюм, който се прави от цветове на роев?

Калън повдигна вежди и в очите му проблесна интерес, точно както бе очаквала.

— Не.

— Все отнякъде трябва да взимат цветчетата. — Тя се усмихна. — Може би Гилдията трябва да проучи въпроса. Е, чакат ме следващите занятия.

— Да. Не закъснявай — каза разсеяно той.

Лилия тръгна. Когато отново погледна през рамо, той продължаваше да стои там, вперил поглед в далечината, но този път на лицето му бе изписано изумление.

В каруцата беше невероятно задушно и горещо, и Лоркин просто спря да брои колко пъти му се налагаше да си стиска носа, за да не кихне. Както всички роби в превозното средство, и той бе покрит със сива прах, чието предназначение беше да избива въшките. По същата причина косата му бе остригана до кожа. Глезените му бяха оковани с вериги към една метална скоба, забита в центъра на каруцата.

Гърбът го болеше и пареше там, където бе попадал камшикът и той непрекъснато трябваше да възпира желанието си да изцели нараняванията. За наказанията му нямаше никаква причина, освен желанието на каруцаря да докаже превъзходството си, след като началникът на робите на ашаки Ачати му беше казал, че „онзи там е проблемен“. Той избягваше да поглежда спътниците си и се опитваше да скрие гнева, който съдбата им пораждаше в него. Това бяха отрепките сред градските роби, твърде стари, увредени, грозни или непокорни, за да бъдат използвани от бившите си господари. Те знаеха, че ги откарват да работят в една мина в южния край на Стоманения пояс.

Размяната стана бързо, без много въпроси, които да забавят продажбата. Очевидно някои сачаканци смятаха, че родените в някое домакинство роби трябва да получават грижи от господарите си, ако са му служили добре или са пострадали по време на служба. Понякога те се приближаваха до каруцата и проклинаха собствениците, които бяха

продали робите си. Днес наблизко нямаше никой от тях. Беше се дотърлил до края на града, без да привлече ничие внимание.

Сега бавно се отдалечаваше по пътя. Лоркин затвори очи и се замисли за бягството си от Дома на Гилдията.

Тайенд бе измислил начин да измъкнат Лоркин от сградата, без да привлекат вниманието на наблюдателите. Те може би знаеха точния брой на робите, които бяха дошли с Ачати, затова той отиде до каретата и каза на един от робите, че го оставя в Дома на Гилдията, за помага в надзираването на Лоркин, но всъщност за да шпионира магьосниците.

Щом робът бе приет с благодарности и изпратен при останалите, Лоркин облече дрехите на Ачати, като ги подпълни с чисти парцали, а сачаканецът остана само по набедрена превръзка, каквато носеха робите. Ако не се притесняваха толкова силно, че планът им ще се провали, щеше да е изключително забавно да наблюдават как Тайенд обучава знатния ашаки да върви като роб.

Както винаги дворът на Дома на Гилдията беше осветен само от един фенер и двамата трябваше да се движат с извърнати настрани лица. По предложение на Тайенд те действаха бързо, без да се помайват — Лоркин изскочи от къщата и бързо се качи в каретата, а Ачати отиде отзад и се качи на капрата. Двамата напуснаха Дома на Гилдията без проблеми. През целия път Лоркин седеше като вцепенен в каретата и очакваше някой да им извика да спрат, но нищо такова не се случи. Щом каретата премина през портала на имението на Ачати, сачаканецът бързо се шмугна в каретата и двамата си размениха дрехите.

Спасителят на Лоркин му каза да стои вътре, а самият той излезе и поведе тих разговор с някакъв мъж, който се оказа началникът на робите в имението. Ачати се върна в каретата, за да му обясни плана си. Лоркин отново трябваше да се предреша на роб, но този път трябваше да се подготви за по-грубо отношение — с надеждата, че сред робите на Ачати има Изменници.

„Освен това трябва да се надявам, че те ще ме видят и ще ме разпознаят, и след като видят, че съм качен в каруцата, да изпратят съобщение на останалите Изменници, които да намерят начин да спрат каруцата и да се освободят, без да разкрият своята, и моята, самоличност“.

Погледнат по този начин, планът включваше твърде много аспекти, които да се объркат.

„Какво е най-лошото, което би могло да се случи? Да стигна до мината. Планината Стоманения пояс минава по границата между Сачака и Киралия. Колко ли трудно ще е да се освободя с магия и да измина пътя до Киралия?“

А колко щеше да е трудно зависеше от това дали мината се управлява от сачакански магьосници. Или ако из планините обикаляха ичани.

„Трябва да напусна каруцата преди да стигна дотам, когато наоколо все още няма сачакански магьосници, но вече сме се приближили до планината. Ще ми се да знаех как изглежда Сачака в южния си край. Дали пустошта се простира до морето? Дали ичаните стигат чак дотам?“

Каруцата започна да забавя ход. Лоркин отвори очи и се огледа, откривайки едновременно страх и надежда в очите на останалите роби. Стомахът му изкурка. Може би щяха да им дадат храна и вода.

Каретата спря и отвън се чува гласове.

— Този кладенец сигурно ще се срути. Не искам да рискувам никой от моите. Те са здрави и сръчни — дочу се надменен глас.

Каруцарят отговори нещо с нисък, подмазващ се тон. Лоркин не можа да чуе думите.

— Кажете си цената — заповяда надменният глас.

Последва мълчание, после каруцата се размърда и отзад се чува стъпки. Ключалката изтрака и вратата се отвори. Вътре нахлу ярка светлина, която заслепи Лоркин.

— Този ще свърши работа.

— Той създава проблеми.

— Значи ще се радваш да се отървеш от него. Ако оцелее и създава проблеми, ще ти го продам отново. Ето.

Чу се звънтене на монети. Очите на Лоркин започнаха да свикват със светлината. Той различи един ашаки до каруцаря, който се беше навел и отключваше веригите на един от робите.

Сърцето му подскочи, когато разбра, че е собствената му верига.

За миг се поколеба дали да не си пробие път навън с магия, но се спря. „Където и да се озовеш, все ще има Изменници — каза си той. — Те ще те открият. Ще те освободят“.

Очевидно работата, за която щеше да го използва сачаканецът, беше опасна, но Лоркин винаги можеше да се защити с магия. „Поне никой от останалите роби няма да рискува живота си“.

— Ела — каза каруцарят, хвана Лоркин за крака и го дръпна. Лоркин се надигна и прескочи краката на останалите роби, които седяха между него и отворената врата. Наложил се да скочи от каруцата на земята и веригите на краката му попречиха да запази равновесие. Той се стовари по лице на земята.

„Поне си спестих унижението да се хвърлям по очи на земята пред новия си собственик“.

— Остани там — рече надменният глас.

Мъжът изчака каруцата да се отдалечи, преди да заговори отново. Но Лоркин успя да се огледа и видя други двама роби, които стояха до сачаканеца.

— Ставай. Върви след мен.

Лоркин се подчини. Веригите дрънчаха и ограничаваха крачките му. Сачаканецът и двамата роби минаха през малка порта и се озоваха в малък двор. Там ги очакваше Друг роб с голям чук в ръка.

— Отърви го от тези неща — нареди сачаканецът.

Робът му посочи една пейка. Лоркин седна и послушно протегна крака към мъжа. След няколко разтърсващи точни удара веригите паднаха от глезените на магьосника.

Сачаканецът наблюдаваше с отегчено изражение. След това махна с ръка на Лоркин да го последна и тръгна към сградата. Дватама влязоха в банята и ги обгърна влажен, ароматен въздух. Мъжът му посочи купчината дрехи, струпани върху един дървен стол.

— Измий се и се облечи. Не се бави. Не разполагаме с много време.

Лоркин погледна назад и видя, че двамата едри роби не са ги последвали в сградата. Сачаканецът се усмихна без капчица надменност и излезе от помещението. Останал сам, Лоркин се загледа след него.

„Тук нещо не е наред“.

Когато се приближи до стола, магьосникът вдигна най-горната дреха от купчинката. Сърцето му подскочи, после замря и той се ухили.

Това бяха семплите, удобни дрехи на Изменник.

ГЛАВА 14

НОВА ПРОМЯНА В ПЛАНА

— Желая ви безопасно пътуване — каза Наблюдателят Ортън и каретата напусна двора на Крепостта. Стената над главата му бе осеяна с множество малки прозорци, които гледаха към Сачака, някои — ярки квадратчета светлина, други — тъмни и почти невидими. Сония продължи да гледа към сградата, докато тъмнината не я погълна.

След това угаси малкото кълбо светлина, което се рееше под тавана на каретата. Тъмнината ѝ се струваше по-подходяща за обсъждането на тайни, но въпреки това тя се поколеба.

— Какво облекчение е да научим, че Лоркин е успял да избяга от града — каза Регин.

— Да — отвърна Сония. — Денил също ще бъде доволен. Не знам как е успял да го уреди, но рискът е бил твърде голям. Макар че... трябва да сме сигурни, че съобщението е изпратено от Изменниците и случилото се е истина.

— Смятате, че може да е лъжа?

Сония поклати глава.

— Не и ако е изпратено от Изменниците. Не спирам да се притеснявам, че всичко това може да е изкусна измама, организирана от крал Амакира. Лоркин също може да е бил подмамен, защото докато разговаряхме чрез кръвния пръстен, аз не усетих у него никакво съмнение. — Тя се намръщи. — „Всъщност изобщо не долових чувства или мисли. Много странно. Пръстенът би трябвало да ми позволи да го правя. Сякаш... ах, разбира се“. По някакъв начин Лоркин защитаваше мислите си. Може би точно така, както пръстенът на Наки защитаваше нейните. Дали носеше подобен камък? „Дали пръстенът на Наки е принадлежал на Изменниците? И ако е така, как ли се е озовал в Киралия? Тя каза, че се е предавал между жените в семейството ѝ. Дали някоя от тях е била Изменница?“

— Пръстенът у него ли е?

— Да — отвърна Сония.

— Значи така сте научила, че съобщенията идват от Изменниците — каза Регин повече на себе си, отколкото на нея.

Тя го погледна, по-скоро погледна към очертанятия му в мрака. Оставаха им няколко часа, преди да изоставят каретата. Сония се замисли върху колебанието си да разкрие пред Регин и другата си мисия в Сачака. Изменниците я бяха уверили, че пътят напред е безопасен, макар да ѝ бяха препоръчали да пътува през нощта и колкото се може по-тихо. Признаеше ли го на Регин, той щеше да започне да задава въпроси. Ако премълчеше, докато не настъпеше моментът да изоставят каретата, може би нямаше да разполага с достатъчно време да му отговаря, преди да ги принудят да мълчат. „Да, мисля, че трябва да го направя сега“.

— Лорд Регин — започна тя и видя в полумрака как главата му бързо се обърна към нея. — Освобождаването на Лоркин не е единствената ни задача. Има и още една.

Той се поколеба, преди да отговори.

— Така си и мислех. Добре. Каква е другата?

— Трябва да се срещнем с Изменниците. Те искат да обсъдим възможността за съюз и търговия.

През тракането на колелетата се чу въздишката му.

— Аха.

— Кочияшът ще спре след час-два. Тогава ще слезем от каретата и ще тръгнем пеша на север. Изменниците ми оставиха насоки накъде да вървим. След няколко дни те ще ни посрещнат и Лоркин ще бъде с тях.

— И ми го казвате в последния момент.

— Да, и ако имах възможност, щях да го премълча още известно време. Трябваше да останете в неведение, в случай че бъдем заловени от крал Амакира и съзнанието ви бъде разчетено.

— А вашето?

— То е защитено.

Сония очакваше от него да попита как, но подобен въпрос не последва. Той не каза нищо. В мълчанието му се усещаше укор.

— Това не означава, че ние — Гилдията — не ви вярваме — започна тя. — Просто...

— Знам — прекъсна я Регин. — Няма значение. — Той въздъхна. — Всъщност едно нещо има значение. Вие вярвате ли ми?

Тя се поколеба, зачудена как да интерпретира тона му. Той не бе обвинителен, но в него се усещаше настойчивост. Ако избегнеше отговора, това щеше да обтегне отношенията им.

— Вярвам ви — каза му тя и почувства, че е искрена. В същото време осъзна, че той я бе притиснал по някакъв начин и реши, че трябва в отговор да направи същото. — А вие вярвате ли ми?

Тя отново го чу да въздиша, този път по-бавно.

— Не съвсем — призна си Регин. — Не защото ви смятам за ненадеждна, а... знам, че не ме харесвате.

Сърцето ѝ подскочи.

— Не е вярно — отвърна бързо тя, преди старите спомени да се надигнат и отговорът ѝ да прозвучи сковано. — Не винаги. Знаете защо. Няма нужда да го обсъждаме отново. То вече е минало.

Той помълча известно време.

— Извинявам се. Не трябваше да повдигам отново този въпрос. Понякога ми е трудно да повярвам, че сте ми простила и че дори ме харесвате.

— Ами... така е. Вие сте... добър човек.

— Вие ме направихте такъв. — В тона му се бе промъкнала топлина. — В онзи ден, по време на нашествието.

Сония затаи дъх и се изпълни с тъга. „И в онзи ден умря друг добър човек“. Внезапно думите заседнаха в гърлото ѝ и тя почувства страх — не за пръв път — че щом тръгне в мрака из планината, спомените ще се завърнат. „Но този път с друг спътник. Друг мъж“.

— Какво има?

Тя примигна изненадано. Как успяваше да разбере кога е разстроена? Тогава осъзна, че скалната стена от едната им страна е изчезнала и в каретата прониква слабата светлина на полумесеца. Сония си пое дълбоко дъх и бавно го издиша, възвръщайки самоконтрола си.

— И двамата се променихме в онзи ден. Вие към по-добро, аз към по-лошо.

— Само някой глупак би си помислил това за вас — каза ѝ той, разбирайки погрешно думите ѝ. — Вие спасихте нас и Гилдията. Оттогава ви се възхищавам.

Тя го погледна, но лицето му се криеше в сенките. Как можеше той да разбере горчивината и омразата ѝ към себе си, които бяха

последвали смъртта на Акарин? „Макар съзнанието ми да знае, че вината не е моя, сърцето ми никога няма да го повярва“.

Лунната светлина стигна до лицето му и разкри изражение, което тя виждаше рядко напоследък. Тя осъзна, че в думите му се криеше намек от усмивка. Какво ѝ беше казал той? „Оттогава ви се възхищавам“.

Сония извърна поглед. Цялото му съперничество и омразата към нея и всичко, което тя представляваше, се бяха превърнали в нещо напълно различно. „Кое е също така незаслужено. Но ще е неблагоприятно от моя страна да му го кажа. Предпочитам възхищението пред недоверието и презрението“.

Възхищението и приятелството бяха много различни. Също както се различаваха приятелството и любовта. „Виждала съм ученици, които се мразят, а след завършването стават приятели. Това не се случва при нас. Освен това съм виждала хора, които се мразят, но прескачат приятелството и се влюбват“. Сърцето ѝ подскочи. „Чакай малко... Не може да бъде. Не, той нямаше предвид точно това възхищение“.

Сония отново го погледна, но не успя да зърне изражението му. Вниманието на Регин бе насочено към нещо извън каретата. Той се размърда и се наведе напред.

— Значи това е пустошта — каза магьосникът с приглушен глас.

Сония надникна през прозореца. Слабата лунна светлина едва докосваше върховете на безбройните дюни, създавайки зловещи сенки.

— Да — отвърна тя. — Стига чак до хоризонта.

— Засега. Как сме успели да го направим? — зачуди се Регин. — Къде е изгубено цялото това познание?

— Според Оусън, посланик Денил е открил няколко интересни архива.

— Имате ли представа как може да се възстанови земята?

Тя поклати глава.

— Ако някой магьосник успее да превърне пустошта в плодородна почва, това ще е най-великото постижение на всички времена.

Регин се загледа в пустинния пейзаж, после отново се облегна назад.

— След няколко часа ли казахте?

— Да. Кочияшът знае какви знаци да търси. Той ще ни остави там, после ще продължи към Арвис и Дома на Гилдията, където ще остави пощата и разни доставки. Казах му, че след като Лоркин е свободен, няма нужда да ходим в Сачака, но искаме да видим изгрева над пустошта, след което ще се върнем пеша в Крепостта.

— Смел мъж, да пътува без магьосници — каза Регин. — Предполагам, че никой от нас няма да е в безопасност, ако сачаканският крал реши да ни нападне. Или ичаните. Или Изменниците.

— Не, но трябва да се надяваме, че Изменниците са на наша страна. Те ни увериха, че ще държат шпионите на ичаните и на краля далеч от нас.

— Наистина ли? С нетърпение очаквам да се срещна с тях.

Сония кимна. „Аз също. Не само защото най-после ще видя Лоркин и ще се убедя, че той ще се прибере в безопасност у дома, а и защото искам да се срещна с хората, които са го впечатлили толкова силно, че да се съгласи да ги последва в тайния им град, макар да е знаел, че може би никога няма да го напусне“.

След като Аний и Лилия излязоха, в подземната стая се чуваше само дишане. Гол седеше на един от дюшеците, които беше ушил, облегал гръб на стената. Сери седеше на един от откраднатите столове. Той се замисли върху онова, което Лилия му беше казала за Калън и защо Гилдията търси семена на роев.

— Той каза, че ще се отърве от Скелин, след като се сдобият със семена и тогава може би ще имат нужда от помощта ти, ако все още си склонен да им я предоставиш — му беше казала тя.

— Можем ли да им се доверим? — попита на глас Крадецът.

Гол изсумтя.

— Би трябвало аз да те питам. Ти си експертът по Гилдията. Как мислиш?

Сери си пое дълбоко дъх и въздъхна.

— Първо ще се погрижат за себе си и за Домовете, а след това за „народа на Киралия“.

— Който не включва Крадците и престъпните типове.

— Не, освен ако тези Крадци не им помагат, и то само ако обществото не знае за това.

— Ще се чувстват задължени да ни помогнат. — Телохранителят погледна Сери. — Нищо, че в момента не сме им от помощ и Сония я няма. Защото сме им помагали в миналото.

— Насявам се. — Сери въздъхна. — Колкото по-скоро се върне Сония, толкова по-добре — промърмори той, по-скоро на себе си. — Не ми се иска да се доверявам на Калън, ако наистина е пристрастен към роета, както казва Лилия.

— Аха — кимна Гол. — Но ако искаше да ни предаде на Скелин, той щеше се съгласи с плана ти и изобщо нямаше да говори за изчакване. Щеше да уреди среща и вместо него щеше да се появи Скелин.

— Вярно. Но въпреки това предпочитам да съм тук, където можем да изчезнем, ако се наложи, вместо да стоя затворен в някоя стая на Гилдията.

Гол кимна.

— Поне можем да наглеждаме онова мазе, за да разберем, ако се сдобият със семена на роет. Трябва да изчакаме, докато растенията достигнат размера на онези, които видяхме, за да могат магьосниците да разберат дали семената са истински.

— Знаеш ли как изглежда растението?

Гол се намръщи и поклати глава.

— Аний може и да знае. Нали нейният приятел го пушеше?

— Или приятелка. Тя така и не ми каза.

Лицето на телохранителя помръкна и той извърна поглед. „Изчерви ли се той?“ Сери не се сдържа и се усмихна.

— Преди да обмислят нашия план, може и да опитат други начини за залавяне на Скелин. — Гол забарабани с пръсти по стола. — Ако нямат желание да работят с Крадец.

— И да нямат желание, едва ли няма да им хареса да го използват като примамка — изтъкна Сери.

Гол се засмя.

— Така си е.

— Ако искат да пробват плана ни... — Сери се замисли. — Мисля, че трябва да сме готови за тях. Трябва да сме заложили капана.

— Няма ли да е просто загуба на усилия, в случай, че решат да не работят с нас?

— Че какво друго имаме да правим? — Сери въздъхна. — Намираме се точно под Гилдията. Това ни дава предимство. Ще ми се... Ще ми се да имаше начин да вкарам Скелин право в ръчичките им, независимо дали Гилдията го иска или не.

— Капан и за Скелин, и за тях.

— Капан, който ще привлече вниманието им, когато — и само когато — Скелин дойде да души наоколо.

Очите на телохранителя блеснаха.

— Сецям се за нещо. То със сигурност ще привлече вниманието на магьосниците. — Той се замисли. — Трябва да ида до града да взема някои неща. И ще трябва да го заложим на някое здраво място, за да не се погребем случайно. Тук долу има ли такова място?

— Мисля, че се сецям. — Сери взе фенера. — Ела с мен.

Гол се изправи, без дори да изпъшка, и излезе след Сери от стаята. „Радвам се, че толкова бързо се излекува — помисли си Сери. — Когато съм с него и Аний, се чувствам два пъти по-стар. Ако някога си върна предишния живот, ще се заобиколя с разни раздражителни старци, за да се чувствам по-млад.“

Той поведе Гол по коридора. Скоро стигнаха до стаите, където Сери се бе натъкнал на Аний и Лилия. Гол взе фенера от ръката му и влезе в първата, огледа здравите тухлени стени и сводестия таван.

— Това тук е в много по-добра форма от стаята, в която живеем — каза телохранителят. — Защо не отседнем тук?

— Аний ги намери съвсем наскоро. — Освен това тук имаше нещо, което го притесни и накара сърцето му да бие ускорено. Когато Гол свали фенера, светлината му се отрази в една прашна, счупена чиния. Сери вдигна парчетата. Върху едното бе отпечатан символът на Гилдията. Той потрепери, връхлетян от спомени. „Това ли е стаята, където някога ме беше заключил Фергън? Не можах да я огледам хубаво. Дни наред живях в мрак“.

— Това е близо до сградите на Гилдията. По-бързо можем да избягаме, ако се наложи, а и за Лилия ще е по-лесно да ни посещава. Да си преместим нещата тук — каза Год.

Сери въздъхна, прогони спомените и неудобството си и кимна.

— Добре, но нека да изберем друга стая. Тази е едва първата. Хубаво ще е да бъдем предупредени малко по-рано, ако някой се приближава.

Когато последният от робите, които носеха храната, напусна стаята, Тайенд погледна към Денил.

— Сега, когато Лоркин вече е далеч, какво ще правиш с нежелания ни гостенин?

Денил погледна към храната и изгубил апетит, въздъхна. Той обгради себе си, Тайенд и Мерия с бариера, за да не може никой да чува разговора им.

— А ти какво предлагаш? — попита в отговор магьосникът.

След фалшивото отвличане бе минал цял ден. Сави редовно източваше енергията на шпионина. Тъй като тя бе главната робиня в кухнята, никой от останалите не намираше за странно, че само тя имаше правото да влиза в единия от кухненските складове.

— Виждам само два изхода — или да го убием, или Сави да си тръгне.

Денил съвсем изгуби апетит.

— Тъй като второто не е възможно, остава ни само един избор.

Мерия се намръщи.

— Но независимо дали кралят се престори, че шпионинът му е роб или признае, че не е, вие ще сте нарушил закона.

Тайенд кимна.

— По-добре да си наказан за унищожаване на кралска собственост, отколкото за убийство. Може би трябва да го направиш да изглежда като инцидент.

„Защо трябва аз да го направя? — помисли си Денил. — Защото имам най-висок пост в дома. Всъщност Тайенд не е ли по-висш от мен, като посланик на цяла държава?“

— Ако Сави убие мъжа чрез черна магия, ще бъде ясно, че никой от нас не го е направил — предложи Мерия.

— Но ще стане ясно, че наблизко има Изменник — изтъкна Тайенд.

— Но тя може да блокира разчитането на съзнания, нали?

— Ако кралят знае, че никакъв роб не е влизал в Дома, и е твърдо решен да открие кой е Изменникът, той може да накара да ги измъчват всичките.

— Или да ги избие — додаде Тайенд.

Появи се един роб. Денил осъзна, че това е Тав, портиерът. Мъжът се хвърли по очи на пода.

— Внимавайте какво говорите — предупреди Денил, преди да свали бариерата.

— Какво има, Тав?

— Имате някой пред вратата — изпъшка мъжът.

— Провери кой е.

Робът бързо се отдалечи. Докато чакаха завръщането му, в Господарската стая цареше тишина. Бързите, тихи стъпки ги предупредиха за появата на роба.

— Послание — обяви той.

— Донеси ми го — нареди Денил, преди мъжът отново да се просне на пода. Робът бързо се приближи до него, стиснал свитъка в двете си ръце. Денил го взе и махна с ръка. — Остави ни.

Той разви листа хартия. Тайенд и Мерия се наведоха към него, за да го прочетат.

— Призоваване в двореца — промърмори Мерия.

— „Веднага“ — прочете Тайенд.

Денил остави листа хартия да се свие на руло.

— Каквото и да правим, трябва да го направим сега. Кай!

Личният му роб се появи от коридора.

— Доведи Сави. — Когато мъжът излезе, Денил заговори тихо. — Най-разумно е да попитаме нея какво смята за подходящо.

Не чакаха дълго. Жената влезе и се хвърли по очи на пода също толкова бързо, колкото всеки обикновен роб.

— Храната ли не ви хареса, господарю? — попита тя.

Денил погледна към чинията си, в която стоеше недокоснатата храна. Той въздъхна и отново вдигна бариерата.

— Привикват ме в двореца — каза ѝ той. — Трябва да решим какво да правим с шпионина на краля. Какво ще ни посъветваш?

Тя се намръщи.

— Ами... смяната на дрехи този път няма да свърши работа.

Тайенд рязко се изправи.

— Аха!

Всички се обърнаха към него.

— Какво? — попита Денил.

Елийнецът протегна ръка с дланта нагоре.

— Почакайте, дайте ми само минутка. Имам идея... — Тайенд затвори очи, устните му помръднаха, след което кимна. Той се обърна към Сави. — Кажи ми дали това ще се получи — можеш ли да се престориш на някой от робите-кочияши, макар че това не е обичайната ти работа и си жена?

Тя се намръщи.

— Щом се получи при ашаки Ачати, ще се получи и при мен.

— Има ли някое безопасно място по пътя към двореца, където Денил може да те остави?

Очите ѝ проблеснаха.

— Да.

Тайенд погледна към Денил.

— Мисля, че това е най-добрата ни възможност. Ако изведем Сави оттук, няма нужда да убиваме похитителя.

Денил кимна, изпълнен с облекчение, докато не се сети, че живият похитител може да разкрие не само, че Сави е Изменница. „Но кралят няма да признае публично, че мъжът е негов шпионин. Което е много неприятно, предвид всичко, през което преминахме. Освен ако...“

— Ще го вземем с нас — реши той.

Мерия се ококори, но Тайенд се изкиска.

— Смяташ да разкажеш всичко на краля.

— С изключение на това как Лоркин се е измъкнал.

— Тогава и аз идвам с теб. Искам да видя това.

— Тайенд...

— Не, Денил. Трябва да го видя. Ако не го направя, моя крал ще бъде ужасно разочарован.

Денил не можеше да възрази на това. „Добре ще е да има и друг свидетел, освен мен, Оусън и сачаканския съд“. Той свали заглушаващата бариера.

— Мерия, иди със Сави да доведете шпионина. Кай! — Мъжът се втурна в стаята. — Пригответи ми каретата.

Сави и Мерия излязоха бързо, последвани от Кай, а Денил отново издигна бариерата. Тайенд потриваше ръце. Внезапно спря и усмивката се изтри от лицето му.

— Надявам се, че участието на Ачати няма да бъде открито.

Стомахът на Денил се сви. Той въздъхна и остави чинията си на пода. Предишната нощ бе лежал буден, като ту се притесняваше, че Ачати ще предаде Лоркин, ту се тревожеше заради рисковете, които приятелят му поемаше, помагайки на Лоркин да избяга.

Тайенд заговори с нисък глас, въпреки бариерата.

— Снощи ми хрумна... Ами ако кралят нареди на Ачати да носи някой от онези кръвни пръстени? Те позволяват на създателя им да чете мислите на приносителя, нали? Докато пътувахме към Дюна, аз бях сигурен, че Ачати общува с краля. Съмнява ме, че кралят ще носи нечий кръвен пръстен и че ще рискува четенето на мислите му, затова сигурно е дал някой от своите пръстени на Ачати. Дали сега Ачати ще откаже да носи пръстен?

— Не знам. — Денил поклати глава. — Ачати знае какво прави.

— Ами... Надявам се, че няма да се жертва заради нас. Оказа се по-добър, отколкото очаквах. Харесвам го.

Денил погледна Тайенд с изненада и признателност. „Това, че харесва Ачати, ме кара да харесвам него — осъзна той. — Освен това отношението на Тайенд ме кара да харесвам Ачати още повече. — Само защото сачаканецът беше помогнал на Лоркин. — Но на каква цена?“

Тихи стъпки обявиха завръщането на Сави. Тя буташе пред себе си шпионина, завързан, със запушена уста. Мъжът залиташе така, сякаш бе изтощен. Сави сигурно отново бе източила енергията му.

Докато вървяха по коридора към изхода, всички мълчаха мрачно. Каретата не ги очакваше, но скоро вратите на конюшната се отвориха и оттам се появиха конете и колата. Денил нареди на Сави да се качи отзад, до обичайния роб, след което вкара шпионина в каретата. После се качи и той, следван от Тайенд.

— Успех — каза тихо Мерия и затвори вратата зад тях.

По заповед на Денил каретата напусна двора на Дома на Гилдията. Дватамата с Тайенд пътуваха в мълчание. Те не можеха да обсъждат плановете си пред шпионина, а ситуацията не предполагаше приятелски разговори. Шпионинът се беше свил на седалката срещу

тях и уплашеният му поглед прескачаше от единия към другия, което си беше доста смуцаващо. Когато кочияшът внезапно извика, всички подскочиха.

Каретата започна да забавя ход. Денил отвори прозореца и надникна навън.

— Какво има?

— Робинята, господарю. Тя скочи и избяга.

Денил се поколеба и погледна назад, но Сави вече беше изчезнала.

— Не можем да спрем — каза той на мъжа. — Продължавай към двореца.

Може би споменаването на двореца бе накарало шпионина да спре да ги гледа. Изпълнен с облекчение, Денил прекара остатъка от пътуването в обмисляне и усъвършенстване на плана си и събиране на смелост. Когато пристигнаха, той измъкна мъжа навън. Избута го пред себе си и закричи към двореца, оставяйки Тайенд отзад.

Пазачите ги наблюдаваха напрегнато, но не ги спряха. Щом влезе в коридора, Денил със задоволство забеляза, че кралят е събрал голяма публика от ашаки за срещата, включително такива, които според Мерия, не бяха съгласни с начина, по който се бяха отнесли с Лоркин. „Идеално“. Ачати стоеше близо до трона и за голямо облекчение на Денил не изглеждаше притеснен.

Когато магьосникът блъсна шпионина на пода, монархът повдигна вежди. Следвайки протокола, Денил коленичи, а Тайенд, който бързаше зад него, се поклони.

— Станете, посланик Денил. — Кралят погледна към шпионина.

— Кой е този?

— Просто ви връщам човека, за който научих, че е ваш шпионин — отвърна Денил, докато се изправяше.

Кралят впери поглед в него.

— Мой шпионин.

— Да, ваше величество. Снощи този мъж се опита да отвлече помощника ми, лорд Лоркин. Една Изменница му попречи. Освен това разчете съзнанието му и научи, че мъжът е бил изпратен от вас. — Денил огледа ашаките, които изглеждаха развеселени, но не и изненадани. — Предлагам някой тук да разчете съзнанието му, за да го потвърди.

Въртяха се глави. Разменяха се погледи. Бяха промълвени няколко думи. Кралят не им обърна никакво внимание и продължи да гледа Денил.

— Много добре. Ашаки Рокарио, бихте ли изпълнили молбата на посланик Денил и после да ни кажете дали обвиненията му са истина.

Никой от групичката не възрази, когато един мъж с прошарена коса пристъпи напред. Всички го наблюдаваха, докато разчиташе съзнанието на шпионина. По всичко личеше, че сачаканецът прави подробно и внимателно разчитане, защото то продължи по-дълго от останалите, на които Денил бе свидетел. Когато накрая пусна шпионина, мъжът отново се свлече на пода и протегна ръка към краля като човек, който моли за прошка.

— Е, ашаки Рокаро? — попита настоятелно кралят.

Сачаканецът погледна към шпионина, после към Денил и накрая към събралите се ашаки.

— Истина е — каза той.

Денил се изненада. Той очакваше, че мъжът ще отрече или ще каже, че шпионинът наистина го е вярвал, но няма никакви доказателства, че заповедта е дошла от краля. Когато Денил погледна към монарха, той не видя по лицето му нито притеснение, нито вина и стомахът му се сви.

— Казвате, че ви е помогнала Изменница — попита кралят.

Денил се поколеба, усещайки предупредителни тръпки по гърба си.

— Трудно можехме да ѝ откажем.

— Къде е тя сега?

— Не знам. Не е в Дома на Гилдията.

— А Лоркин?

— Изчезна.

— Къде?

— Не знам. Сигурно при Изменниците.

— Като че ли те са предпочитаната му компания напоследък. — Кралят се обърна и се усмихна на Ачати одобрително. — Но поне спечелихме онова, което всички искахме — свобода за Лоркин в замяна на информация.

„Информация?“ Внезапно Денил си спомни обещанието на Лоркин към Ачати: „Ще отговоря на въпроса, който най-силно вълнува

вашия крал. Ще ви кажа къде се намира убежището на Изменниците“.

Денил не вярваше, че Лоркин ще изпълни обещанието си. Предполагаше, че младият магьосник е намислил някаква измама. Ами ако наистина бе издал на Ачати местоположението на Убежището? Ами ако Ачати бе предал Лоркин на краля и не му бе помогнал да избяга? Дали Изменниците не бяха излъгали, че са го спасили, за да могат да си отмъстят на Лоркин за издаването на дома им? Или просто все още не знаеха какво е направил той?

Кралят погледна към шпионина.

— Предполагам, че трябва да ви благодаря за това, че ми върнахте шпионина, макар че той едва ли може да бъде наречен така. — Кралят се извърна към Денил и Тайенд. — Можете да се върнете в Дома на Гилдията, посланици.

ГЛАВА 15

В ПУСТОШТА

Нощният въздух бе изненадващо студен, предвид колко горещо беше в пустошта през деня. Лоркин дръпна юздите, възпирайки за пореден път издръжливата дребна магарица, която яздеше, от опитите ѝ да настигне големия кон отпред. Тя тръсна възмутено глава и той чу плискането на водата в буретата, които бяха привързани от двете ѝ страни.

Яздеха от залез слънце предишния ден. Фалшивият ашаки на Изменниците бе отвел Лоркин с каретата си до края на пустошта и го бе оставил там заедно с двама роби от близкото имение. Робите казаха на младия магьосник, че могат да го отведат само до хълмовете, където щеше да ги посрещне група Изменници. Макар да имаха товарен кон, те не можеха, без да предизвикат подозрение, да го натоварят с толкова много храна и вода, които да им стигнат за пътя до планината и обратно.

Поглеждайки през рамо на изток, Лоркин видя, че небето започва да просветлява. Той не беше спал на закрито повече от ден, а предишните две нощи се беше свивал върху тясната пейка в каруцата. Макар да можеше да прогони умората чрез лечителската си сила, продължителното пътуване и непрекъснатият страх да не бъде открит, бяха изтощителни. Хубаво щеше да е поне малко да поседи някъде, но се съмняваше, че скоро ще може да се наслади на почивка.

Надеждата, че Тивара ще бъде сред Изменниците, които ги очакваха, му вливаше енергия всеки път, щом се сетеше за нея. Мисълта за топлата ѝ усмивка, гласът ѝ, докосването, на голата ѝ кожа. „Скоро“ — помисли си той.

Щеше да е много разочарован, ако тя не беше в групичката, но нямаше да се изненада. Тивара бе получила забрана да напуска града в продължение на три години, като наказание за убийството на Рива.

„Но поне там е в безопасност и ако не ме посрещне, мисълта за нея ще ме поддържа, докато не я видя“ — реши той.

Звукът от щракащи зъби го върна към действителността. Той видя, че магарицата е настигнала коня и се опитва да го ухапе, и бързо дръпна поводите. „Лудо злобно добиче — помисли си той, проклинайки на глас. — Добре, че не се опитва да го прилага и на хора“.

Макар че тя послушно забави ход, конят отпред направи същото. Лоркин отвори уста да предупреди роба, но бързо я затвори, когато мъжът му махна с ръка да мълчи. Всички спряха. Дори магарицата на Лоркин застина и наостри уши.

Магьосникът не чуваше нищо, но единият от робите слезе от коня и притича до близката дюна. След като поклуча там известно време, той се върна бързо при тях.

— Група от осем души — промърмори той.

Другият роб кимна и се обърна към Лоркин.

— Сигурно са Изменници. Ичаните пътуват сами, само с неколцина роби.

Лоркин кимна. Сърцето му препускаше. Той се накани да слезе от добичето, но робът се намръщи и поклати глава.

— Остани. Просто за в случай, че грешим.

Другият роб отново се качи на коня. Тримата се придвижиха до една дълга, ниска дюна, която ги прикри наполовина, но заради развиделяващото се небе зад гърба им щеше да е малко трудно да ги забележат.

„Ами ако е някой ичани? — Лоркин усети ледените тръпки, които се промъкваха под дрехите му. — Ами ако са повече от един? Можем да побегнем, но ще стигнем ли далеч? Ще мога ли достатъчно дълго да възпирам с магия опитите им да ни заловят, за да успеем да се измъкнем? Едва ли е останало много от магията на Тивара, но дори да бях запазил всичко, едва ли ще мога да победея няколко ичани“.

В долината между дюните се появиха няколко фигури. Светлината от небето беше станала по-топла и обливаше новодошлите със златни лъчи. Макар всички да носеха панталони и туники, мъжете и жените се различаваха лесно. Всеки имаше колан на кръста си, на който висеше ножница. За разлика от камите на ашаките, дръжките на ножовете им не бяха украсени, а каниите бяха прави, а не закривени. Когато Лоркин разпозна водача, той въздъхна с облекчение.

Савара.

Тя се запъти към тях, устремена, но без да бърза. Лоркин погледна към останалите в търсене на лицето, което най-много искаше да види. Пулсът му се ускори, макар да се подготвяше за разочарованието. Когато очите му откриха нейните, той реши, че може би бърка. После тя се усмихна и сърцето му подскочи от неистовия копнеж да я притисне в прегръдките си и да усети тялото ѝ до своето. Робите слязоха от конете и той ги последва, но се насили да остане на място и да посрещне кралицата на Изменниците.

— Гал. Тика. На точното място — каза Савара, когато стигна до робите, и се усмихна. После се обърна към Лоркин. — Радвам се да ви видя отново, лорд Лоркин. Притеснявахме се, че може да се наложи да нахлуем в двореца, за да ви измъкнем. Не сме го правили от векове.

Лоркин притисна длан към гърдите си и зачака. Тя се усмихна тъжно и кимна.

— И аз се радвам да ви видя, ваше величество — каза той. Тъй като не беше запознат с протокола на Изменниците при смърт на монарх, магьосникът реши да говори направо. — Новината за смъртта на кралица Зарала ме натъжи, но се зарадвах да чуя за вашия избор.

Савара наведе очи.

— Тя няма да бъде забравена. — Жената сви устни и се обърна към робите. Докато им благодареше, Лоркин изпиваше с поглед Тивара и едва се удържаше да не махне нетърпеливо. „Като че ли са минали месеци откакто я видях за последен път“.

Робите отново се метнаха на конете, единият хвана юздите на магарицата на Лоркин и поеха на изток. Постепенно се изгубиха зад дюните, в посока към оранжевото слънце, което намекваше за настъпващата дневна горещина.

— Така, сега трябва да потеглим колкото се може по-бързо — каза Савара, като се обърна към групата си и го подкани с протегнатата ръка. — Майка ви ни чака в планината.

Той се изпълни с благодарност и нетърпение, но забрави и двете, когато Тивара излезе напред да го посрещне. Тя се усмихваше широко.

— Испитах такова облекчение, когато кралят те освободи. Савара каза, че той не би се осмелил да те нарани, но това не сложи край на притесненията ми. — Тя го хвана за ръцете. Пристъпи към него и го целуна бързо, но се отдръпна, когато той се опита да я привлече към себе си. Посочи с очи останалите и го погледна предупредително: не

сега. Прониза го кисело разочарование, но той го прогони. Тя беше тук. Засега това му бе достатъчно.

— Май не са освободили само мен — каза той.

Тя сви рамене.

— Трябва да свърша по-важни неща от поддръжката на канала. И съм сигурна, че щом приключим с всичко, наказанието ми ще продължи.

Групата се обърна като един и се отправи в посоката, откъдето бе дошла. Някой подаде на Лоркин раница, промърморвайки, че вътре има шише с вода. Той я метна през рамо и погледна към Тивара. Тя се мръщеше.

— Какво има?

Жената рече с тих глас:

— Лошо ли беше в кралския затвор?

Стомахът му се сви при този въпрос. Внезапно сърцето му натежа отново и умората се върна. Той извърна поглед встрани.

— Не беше забавно — отвърна той, свивайки рамене. „Да й кажа ли за робинята? Какво ще си помисли за мен, като разбере, че съм помогнал на момичето да умре? Може би все пак тя не е била Изменница... не, това няма никакво значение. А и Тивара като шпионка е трябвало да вземе немало трудни решения“. Той си пое дълбоко дъх. — И ти сигурно си преживявала доста ужасни неща като робиня.

Тивара не каза нищо. Той намери сили да я погледне. Тя неохотно срещна погледа му, после наведе очи.

— И това ще бъде ли проблем за теб? — попита тя.

Това бе доста странен начин да формулира отговора си, но когато смисълът му проникна в съзнанието му, той изпита едновременно тревога и любов.

— Не — отвърна Лоркин. — Аз... знам какво... означава да се преструваш на робиня. Не е като да имаш право на избор.

— Но аз имах избор — да бъда шпионин или не.

— За доброто на твоя народ. И за да помогнеш на останалите. — „А в това, че помогнах на една робиня да умре, няма нищо почтено“. Но пък и той не бе избрал умишлено да се озове в това положение.

— Стига разговори — каза Савара, поглеждайки към Лоркин и Тивара. — Последния път ичаните бяха доста далеч оттук, но те са

непредсказуеми. Трябва да пътуваме мълчаливо.

Тивара се намръщи и прехапа устни. Докато яздеха, тя от време на време му хвърляше погледи. Всеки път той успяваше да зърне само за кратко изражението на лицето ѝ, защото тя яздеше с гръб към слънцето. Очевидно искаше да му каже нещо. Раздразнен от необходимостта да пази тишина, той се съсредоточи, докато не успя да улови присъствието ѝ. Представи си, че може да чуе мислите ѝ като жужене в дъното на съзнанието си, но не толкова силно или ясно, че да се чува от всички.

Най-накрая вече не можеше да издържа. Той се приближи до нея и я улови за ръката.

— Какво има? Какво те притеснява?

Тя го погледна изненадано, после се усмихна и стисна ръката му.

— Знаеш ли къде отиваме?

— В планината. Да се срещнем с майка ми. Предполагам, за да обсъдим сключването на съюз и търговско споразумение.

— Да.

Тя го погледна въпросително и някак си той успя да чуе няколко тихи думи, които тя сигурно не бе възнамерявала да му изпрати.

„И какво ще направиш след това?“

Лоркин се намръщи. Самият той избягваше да си задава този въпрос. Какво щеше да прави след края на преговорите? Да се върне в Киралия с майка си? Да остане в Сачака с Тивара? Отговорът беше още по-важен, ако преговорите се проваляха и не се сключеше никакъв договор между Изменниците и Обединените земи.

Гилдията щеше да поиска от него да се върне у дома. Майка му щеше да иска от него да се върне у дома. Но това би означавало никога повече да не види Тивара.

„Какво ли иска той?“ — долови Лоркин зле прикритите мисли на жената.

— Искам да бъда с теб — каза ѝ той.

Тя примигна смаяно и се обърна да го погледне. Той долови изненада и леко смущение. Ръката ѝ леко се отпусна, сякаш Тивара искаше да се отдръпне, но после отново го стисна силно.

— Гилдията ще ти позволи ли да останеш с нас?

— Няма да им хареса, но ще трябва да го приемат.

Тя кимна и извърна глава, освобождавайки ръката си. Той се взря в лицето ѝ, опитвайки се да разгадае изражението ѝ, но в този миг долови нови думи.

„Той ще промени мнението си, щом разбере, че се готвим за война“.

Лоркин усети как мускулите му се вдървяват от изненада и едва не се спъна. Поклати глава. Сигурно си го беше представил. Невъзможно бе да чуе нечии мисли, без да докосва човека. Освен ако този човек не му ги препращаше умишлено. Той се огледа, видя, че никой от останалите Изменници не изглежда разтревожен и не го наблюдаваше, както щеше да се случи, ако Тивара му бе разкрила плановете им.

„Не. Сигурно съм си го представил“. Все пак в Убежището бе доловил намеци, че Изменниците може би планират да нападнат Ашаките. Умът му просто подсказваше, по един неочакван начин, че войната щеше да затрудни избора му. Тивара сигурно се чудеше дали той предпочита да не се замесва във войната. „Разбира се. По време на война хората умират. Тивара може да умре. Освен ако... дали няма да намеря причина да я отведа в Киралия с мен? Може да успее да убеди Савара, че Обединените земи се нуждаят от посланик на Изменниците. Но дали Тивара ще дойде? Едва ли“.

Значи сега трябваше да реши дали да остане с Тивара или да се върне в Киралия и да предаде познанието на камъкотворците, как да каже на майка си, че е овладял черната магия, дали да каже на Тивара за отровената робиня и как да постъпи, ако Изменниците започнат война. За щастие го очакваха дълги часове в пътуване из пустошта. Достатъчно време за размисли.

Макар все още да бе ранна пролет, пъпките на дърветата в градините на Гилдията бяха започнали да се разпукват и ароматът им напомняше за приближаващите топли дни. Лилия го вдъхна с пълни гърди, наслаждавайки се на краткия момент на спокойствие и обещания. Тя беше жива, не беше в затвора, приета бе от Гилдията, а Сери, Гол и Аний все още бяха скрити и в безопасност.

Разбира се, този момент нямаше да продължи дълго. Приятелите ѝ не бяха съвсем в безопасност, приемането ѝ от Гилдията включваше

условия, които щяха да я ограничават до края на живота ѝ, и тя бе поела към поредното занятие с Черния магьосник Калън. Но настроението ѝ се вкисна по-бързо от очакваното, щом забеляза тримата ученици, застанали пред спалните помещения, които я наблюдаваха. Единият от тях бе Бокин.

Лилия ги стрелна с бърз поглед, но макар да не отместваше очи от пътеката, тя следеше внимателно сенките им с крайчеца на окото си. За всеки случай издигна около себе си слаб щит срещу евентуални номера.

Нищо не се случи, макар момичето да внимаваше толкова усърдно за неприятности, че в първия момент не забеляза, че освен Калън край Арената няма други ученици. Както винаги лицето на магьосника имаше познатото намръщено изражение, но този път то бе по-сериозно от обичайното. И погледът му бе нащрек.

— Черен магьосник Калън — каза тя и му се поклони.

— Лейди Лилия — отвърна Калън. — Днешният урок ще бъде проведен в Университета.

Сърцето ѝ подскочи и тя едва се удържа да не извика радостно.

— Значи днес... няма да има бойни упражнения?

— Не.

Той ѝ даде знак да тръгне редом с него и тръгна към Университета. Тя забеляза с облекчение, че Бокин го няма. Зачуди се дали да не попита Калън какво ще учи днес, но от опит знаеше, че ако той сам не ѝ предложи информация, тя няма да получи отговори. Щом влязоха в сградата, тя го чу да си поема дълбоко дъх и да въздъхва. Лилия скришом го стрелна с поглед и забеляза, че устните му са свити в тънка линия.

„Той не е доволен от нещо — помисли си тя. — Или поне е по-недоволен от обичайното“.

Калън я поведе през вътрешните коридори на сградата и я въведе в една от малките стаи, запазени за частните уроци. Посочи ѝ единия от двата стола, седна на другия и я погледна през масата.

— Гилдията реши, че е време да се научиш да използваш черната магия.

Врълетяха я страх и вина, които бързо бяха заменени от изненада.

— Но аз вече знам как да я използвам.

— Знаеш как се използва — поправи я той. — С изключение на единствения ти опит, ти не си я използвала съзнателно и никога не ти се е налагало да съхраняваш енергия. Освен това има и други задачи, които се изискват от черните магьосници и които не включват придобиването на енергия.

— Като например?

— Разчитането на съзнания. Създаването на кръвни пръстени.

Пулсът на Лилия се ускори. Тя предполагаше, че няма да бъде обучавана на това, докато не завърши университета и не заеме официално поста на черна магьосница.

— Защо сега?

Калън сбръчи вежди още повече.

— В отсъствието на Сония мнозина предпочитат ти да бъдеш научена да използваш черната магия, вместо в Имардин да има само един напълно обучен магьосник.

„Нищо чудно, че е тъй начумерен. Намеква, че трябва да бъде наблюдаван. Че не може да му се вярва. — Изпълни я леко задоволство, че той е подложен на същата подозрителност и недоверие като нея. — Макар че хората не ми вярват, защото наруших закона, когато овладях черната магия, дори да не знаех, че съм успяла. И предполагам, че не вярват на Калън, защото е пристрастен към роета. — Задоволството ѝ се изпари, заменено от съчувствие. — Той също не е предполагал, че това ще се случи“.

Тя кимна.

— И така... кое първо?

Той се изпъна и извади нещо от мантията си. Светлината се отрази в лъскавата повърхност на малка, тънка кама. Калън вдигна другата си ръка така, че ръкавът да падне назад, после положи дланта си върху масата и погледна към Лилия.

— Сега ще се порежа. Положи ръка върху раната ми и се опитай да си спомниш какво направи на... Вземи достатъчно, за да почувстваш, че собствената ти сила се увеличава.

„На Наки“ довърши изречението му на ум Лилия. Тя прогони от съзнанието си спомена от библиотеката и думите, които я бяха съблазнили да научи нещо, което беше забранено. Бих направила всичко за теб. Калън прокара острието по ръката си. Тя послушно постави длан върху плиткия разрез и затвори очи.

„Номерът е да видя как моята собствена магия се побира под кожата“ — спомни си тя. Постепенно започна да я усеща, но щом съзнанието ѝ си спомни тези действия, момичето внезапно почувства магията в тялото си. Тя се поспря за миг, за да ѝ се наслади, но вниманието ѝ беше привлечено от зова на нещо различно. Лилия се съсредоточи върху ръката си, усети присъствието на Калън и откри пролуката в защитата му.

Момичето се поколеба. Мисълта да изтегли енергия от Калън, от когото се бе страхувала през по-голямата част от живота си и който бе един от Висшите магове, ѝ се струваше твърде самонадеяна. Но той ѝ беше казал да го направи, затова тя събра цялата си воля и дръпна.

Магията потече в тялото ѝ. Тя веднага намали потока ѝ. Предположи, че той може да я усети и да разбере, че е прекалила. Беше ѝ казал да вземе толкова магия, че да усети как силата ѝ се увеличава. Лилия се съсредоточи и осъзна, че усеща как става по-силна. Спря да изтегля енергия, отвори очи и отдръпна ръката си.

Калън я гледаше напрегнато.

— Вземи още.

Този път тя веднага откри пролуката в бариерата му и установи, че не е нужно да усеща ограничаването на собствената си сила, за да го направи. Забрави да затвори очи и осъзна, че не е необходимо. Изведнъж забеляза, че лицето на Калън е странно отпуснато. Той изглеждаше тъжен и изморен.

Когато тя спря, лицето му възвърна предишното си изражение. Той я погледна и кимна.

— Добре. Вече мога да усетя, че съхраняваш допълнителна енергия. — Магьосникът сви устни в мрачно одобрение. — Всеки път, когато държим в себе си повече енергия от естествения ни капацитет, част от нея изтича през бариерата. Съсредоточи се върху естествения ограничител в кожата, докато не усетиш изтичането, след което използвай малко магия, за да подсилиш бариерата.

Този път тя затвори очи. Съсредоточавайки се в себе си, тя отбеляза, че може да усети увеличената си сила. Концентрира се върху бариерата в кожата ѝ, която представляваше границата на нейния контрол. И наистина магията преливаше от нея, на някои места повече, отколкото от други.

Тя напрегна волята си, изтегли малко магия и я изпрати в постоянен поток към кожата, за да подсили бариерата. Изтичането внезапно спря.

Когато Лилия отвори очи, Калън кимна.

— Вече не мога да я усетя. — Той едва не се усмихна. — Така. Възможно е също така друг магьосник да усети отнемането на енергия. Проблемът е подобен на изтичането през бариерата, но се случва на мястото на раната. Трябва да разшириш бариерата си, за да покриеш тази на, въз, донора на магия.

Следвайки инструкциите, Лилия успя да усвои и това след няколко опита. След това Калън я накара да източи магията му толкова бавно, че почти да не я усети, а след това колкото се може по-бързо. В първия случай можеше да говори, макар и колебливо, а при втория очевидно имаше проблеми да стои изправен.

— Трябва да изпиташ отслабващия ефект на източването — каза й той. — Черната магьосница Сония прояви невнимание по време на битката си с един от ичаните и бе порязана. Тя не бе обърнала внимание колко дестабилизиращо действа черната магия върху нараняванията. Щом го усетиш веднъж, със сигурност няма да пожелаеш да го изпиташ отново. — Той махна с ръка. — Но това може да почака до следващото занятие.

— Мисля, че си го спомням, когато Наки го изпробва върху мен — рече Лилия. — Тя каза, че не се е получило, но според мен излъга.

Лицето на Калън потъмня, но устните му се изкривиха съчувствено.

— В старите описания на ритуалите по висша магия между магьосници и чираци, чираците е трябвало да коленичат пред наставниците си. Сигурно са имали начин да остават прави. Може би чираците постепенно са развивали устойчивост към отслабващия ефект.

— Или наставниците са знаели как да изтеглят енергия, без да им оказват влияние.

Той кимна.

— Ако си склонна, бихме могли да експериментираме. Има доста неща в черната магия, които не разбираме, а аз се страхувам, че сачаканците биха могли да я използват срещу нас.

Лилия потисна неохотата си. Макар експериментирането с Калън да не изглеждаше особено забавно, тя трябваше да се съгласи, че Гилдията не може да си позволи пропуски в познанието за черната магия.

Калън прокара ръка над порязаното, което бързо се затвори в тънка, розова линия.

— Сдобиването с магия по този начин става само от немагьосници и от вражески магьосници, разбира се. Обикновеното прехвърляне на магия може да стане и без разрязване на кожата. Отслабващият ефект дава предимство и в битката. Не мога да си представя много ситуации, в които отнемането на енергия насила, в опит да се избегне отслабващия ефект, би донесло особена полза.

— Може би... ако отнемате силата на стар магьосник, който умира, но поради някаква причина — например е в безсъзнание или твърде грохнал — не може да ви предаде сам силата си.

Калън се намръщи.

— Да. Ще бъде по-милосърдно, ако не се наложи да почувстват отслабването.

Тя погледна към ножа.

— А какво ще направите, ако нямате кама? Можете ли да използвате магия, за да порежете?

Той поклати глава.

— Дори магьосникът да е твърде слаб, за да поддържа бариера, докато е жив, той притежава енергия и бариера в кожата си. В основата си тази бариера представлява щит срещу чуждата воля и трябва да бъде разрушена.

— Но ако оформя магията в тресчица от сила и я запратя към него като удар, няма ли да преодолее бариерата?

Той повдигна вежди.

— Може би. Ако ударът е достатъчно силен... — Той се намръщи. — Трудно ще е да се провери. Субектът може да не иска да бъде нараняван... но пък ако първо се научиш как да създаваш малки, пронизващи удари, които не навлизат дълбоко, то разрезът ще е съвсем малък. — Той присви замислено очи, после я погледна преценяващо. — Това е интересна идея. Трябва да я изпробваме.

Тя кимна, преди мисълта, че ще му позволи да я намущка, да надделее над задоволството от това, че се е сетила за нещо, което не му

е хрумвало досега.

— Така... това е достатъчно за днес — каза той. — Утре ще започнем обучението ти в разчитането на съзнания. Ще имаме нужда от доброволец, с който да се упражняваш. Щом постигнеш задоволителни резултати, ще те науча как да правиш кръвен камък.

Кръвен камък! Лилия сдържа усмивката си, защото не искаше да изглежда твърде нетърпелива в желанието си да научи повече за някога забранената магия. Тя се изправи едновременно с Калън и го последва извън стаята.

— Тук ли ще се срещнем? — попита тя.

Той кимна и махна с ръка към коридора.

— Да. До утре.

Тя се поклони и тръгна към външните стаи на Университета и към следващите си занятия, като едва сдържаше въодушевлението си.

„За пръв път владееенето на черната магия не ми се струва като... наказание — или болест. Гилдията очаква от мен да го усвоя. И е наистина интересно“.

Когато утрешното слънце се издигна по-високо, цветовете на пустошта започнаха да избледняват. Сония прегърна коленете си и си спомни с тъга как някога можеше да притисне колене към гърдите си. Отдавна беше изгубила гъвкавостта си. Животът като магьосница — и носенето на мантията — изискваха поза, изпълнена с достойнство. Загубата на подобни дребни неща ѝ подсказваше, че остарява.

Регин се изправи и отиде до раниците им, които изглеждаха доста по-празни сега, два дни след като бяха пристигнали на мястото за среща, определено от Изменниците.

„Изпълних стриктно инструкциите — помисли си тя. — Регин е съгласен с мен. Намираме се на точното място“.

Но въпреки това от Изменниците нямаше и следа.

Тя погледна надясно, където планината се извиваше на югоизток. Когато преди двайсет години двамата с Акарин бяха навлезли в Сачака, те бяха поели натам. По стръмните склонове на планината, без никакви припаси, без дом и преследвани от ичаните. Този път двамата с Регин поеха на северозапад, през труден терен, но с много храна, без

ичани, за които да се притесняват и с Гилдия, която ги очакваше да се приберат у дома.

„Невероятно колко е огромна разликата, когато човек носи със себе си нещата от първа необходимост и не се страхува за живота си“.

И все пак пустошта си беше сурово място. В ниското каменистите склонове се спускаха към дюните, които се простираха до хоризонта. През първия ден на чакането им, те бяха наблюдавали една пясъчна буря, която се движеше на север, унищожавайки всичко по пътя си. Притесняваха се, че може да се наложи да се крият, но бурята утихна, щом стигна до северната част на планината. Когато се обърна наляво, Сония се загледа във върховете, които се издигаха един зад друг и постепенно избледняваха в далечината.

„Някъде там се намира Убежището, домът на Изменниците. Според Лоркин те са много по-приятни похитители от крал Амакира“.

Не че някой ѝ бе разказал какво е преживял младежът в затвора. Сония дори изпита благодарност, че не бе успяла да долови чувствата и мислите му през кръвния пръстен. Тя се колебаеше между желанието да узнае и мисълта, че може би така е по-добре. Ако е страдал, Сония не беше сигурна какво ще почувства или поиска да направи, но знаеше, че нито едно от двете нямаше да е приятно.

„Той вече е свободен. Свободен и жив. Трябва да се погрижа да си остане такъв“.

— Сония.

Тя отмести поглед от планината и се обърна към Регин.

— Да?

Той посочи раниците.

— Ще продължим ли да делим на дажби?

Тя кимна. Знаеше, че в думите му има подтекст. Той я питаше дали да останат тук или да се откажат и да се отправят към Крепостта. „Бихме могли да тръгнем на лов за храна, както направихме двамата с Акарин“. Тя си спомни за храната, която сготвиха и изядоха в онази малка скрита долина. Усмихна се при спомена какво още се беше случило там.

— Поне разполагаме с достатъчно вода — каза Регин, поглеждайки към потока. — И тя е чиста.

Сония проследи погледа му. Тънка струйка вода се стичаше през пукнатина в скалата, събираше се в малък, гладък басейн и се

спускаше надолу в малък поток. Водата очевидно привличаше животни. Когато пристигнаха, трябваше да измият натрупаните птичи изпражнения. Потокът не продължаваше надалеч и потъваше в друга пукнатина в скалистата земя.

„Ако се скрием, може птиците да се върнат да пият. Можем да ги хванем и да се нахраним“.

Сония се изправи, отиде до басейна и го погледна. Очевидно в пустошта имаше вода, но дори тук, до потока, не се забелязваха следи от живот. Тя приклекна до водата и потоци ръката си в нея. Съсредоточи се и потърси следите от енергия, които би трябвало да се излъчват от мъничките форми на живот в нея.

Нищо.

Тя се намръщи. Когато пристигнаха и провери водата, тя се бе оказала годна за пиене. Беше чиста, въпреки птичите курешки. Кое то беше... странно.

„Може би някои изменник е минал оттук малко преди да пристигнем и е изтеглил всичката енергия“. Колкото по-дребни и несъвършени бяха малките същества, толкова по-слаба бе и защитната бариера срещу магическа намеса. Дори енергията на дърветата можеше да бъде източена, без да се порязва кората им, макар магията да се точеше бавно и никога да не беше в такова количество, както в животно или човек.

„Убиването на малките форми на живот прави водата годна за пиене, но прясната течаща вода би трябвало бързо да си ги навакса“. Тя протегна ръка под тънката струйка вода, която пълнеше басейна. Събра дланите си в шепа, напълни я и отново се концентрира.

„Ето. Като мънички проблясъци на светлина“.

Тя пусна водата в басейна. Можеше да има само едно обяснение. Нещо избиваше живота, щом той се озовеше в басейна.

Стомахът ѝ се сви от внезапен страх. Дали басейнът не беше отровен? Няколко дни бяха пили от него. Какво би могло да убива малките форми на живот, без да оказва влияние на хората?

Басейнът беше гладък. Възможно бе да е оформен така от времето или от човек, с магия. Сония отново бръкна във водата и поглади бавно камъка с ръка. Не очакваше да почувства нищо. Усещането на отровата с тяло беше въпрос най-вече на усещане на

въздействието ѝ. Пръстите ѝ докоснаха неравност в повърхността. Тя я опипа, после протегна пипалата на ума си.

Нещо погъделичка сетивата ѝ. Тя изтегли малко магия и я изпусна през върховете на пръстите си. Енергията веднага бе изсмукана.

Кръвта ѝ се смрази.

Сония се надигна и погледна към малката подутина в иначе гладката повърхност на басейна. „Тя не е част от скалата. Ако прави онова, за което си мисля, значи е била поставена тук, за да пречиства водата. Но тогава...“

— Регин.

Тя почувства хладината от сянката му върху гърба си.

— Да?

— Можете ли да ми подадете някой нож или нещо, подходящо за дълбаене?

— Защо не използвате магия? О... разбира се. Не искате да я изчерпвате за дреболии.

Той отиде до раниците. Докато се занимаваше с търсене, тя извлече малко магия и я използва, за да насочи водата извън басейна. След това изпразни басейна с едно замахване на волята. Повърхността веднага започна да изсъхва и когато Регин се върна при нея, подутината се виждаше като тъмно петно в камъка.

Той ѝ подаде една сребърна писалка.

— Само това ли имаме?

— Боя се, че да. Никой не очаква от магьосниците да носят ножове.

Сония въздъхна и взе писалката.

— Предполагам, че сме взели провизии за няколко дни, а не за пикник. Дано се получи.

Магьосницата започна да дълбае около подутината със заострения край на писалката. За нейно голямо облекчение онова, което я държеше на мястото ѝ, бе по-меко от камъка — по-скоро нещо като восък. Скоро прокопа канал около нея. После обви с пръсти подутината и я дръпна. Тя не помръдна, затова Сония се залови отново за работа.

— Мога ли да попитам какво правите?

— Да.

Подутината помръдна и Сония отново се опита да я изтръгне, но безуспешно. Тя стисна зъби и продължи да дълбае восъка.

— И така. Какво правите?

— Опитвам се да издълбая това нещо.

— Виждам. — Гласът му прозвуча повече развеселено, отколкото раздражено. — Защо?

Писалката не бе достатъчно тясна, за да се пропъхне между твърдата буца и ръбовете на дупката, в която бе поставена. Сония отново се опита да я размърда с пръсти.

— Много е... странно... ох! — Буцата — която се оказа камък — се освободи. Сония я поднесе към светлината, почиствайки останките от восък по повърхността ѝ.

Регин се наведе за я погледне.

— Това кристал ли е?

Сония кимна. Гладките, плоски страни отразяваха слънчевата светлина.

— Естествен. Но с тази дума просто имам предвид, че е нешлифован.

— А иначе е изкуствен? — Регин погледна към дупката, от която бе изваден камъкът. — Що за скъпоценен камък е това?

— Скъпоценен камък! — възкликна Сония. Тя си пое дълбоко дъх и погледна към Регин, после се изправи. — Сигурно е някой от магическите камъни на Изменниците. Едва ли Дюна са стигали толкова далеч на юг, а ако ичаните знаеха за тях, щяха да ги използват преди двайсет години. — Сония се замисли върху начина, по който камъкът бе изтеглил магията ѝ, и кръвта ѝ отново се смрази. Тя погледна към Регин и се поколеба. Можеше ли да му разкрие подозренията си?

Ами ако разчетяха съзнанието ѝ? Ами ако той каже на някого? Ами ако...?

Когато — ако — Изменниците пристигнеха, тя вече трябваше да е оценила възможните приложения на откритието си. Може би не бе необходимо да казва на Регин, да се посъветва с него, но просто искаше да го направи.

Регин я гледаше, смаян и разтревожен. Сония си пое дълбоко дъх.

— Подозирам, че това е камък с черна магия — каза тя тихо, в случай, че някой, по някакъв начин, ги наблюдаваше и ги подслушваше.

Той си пое рязко дъх и я погледна с ужас в очите. След това се наведе към камъка и присви очи.

— Ето защо така и не успяха да променят пустошта.

Въпреки горещината тя потрепери и се огледа. „В това има смисъл. Могат ли да направят един такъв камък, сигурно могат да направят стотици. Хиляди. Пръснати из земята, те бавно и неуморно изсмукват живота. Почвата става неплодородна. По-големите живи същества, като животните, започват да гладуват и се преместват на друго място“.

Което означаваше, че Изменниците умишлено поддържат пустошта такава.

„От векове“.

— През цялото време се е смятало, че Гилдията е създала това, за да отслаби Сачака. Вместо това виновници са били Изменниците.

Регин се намръщи.

— Ами... няма как да сме сигурни в това. Може би просто са сложили камъка тук, за да пречистват водата.

Тя го погледна.

— Предполагам, че ако потърся, ще открия още камъни наоколо.

Погледът му се изостри.

— Опитайте.

Сония му подаде камъка, който той пое предпазливо, и се отдалечи на няколко крачки, оглеждайки спускащите се към дюнните склонове. Тя затвори очи и разшири естествената бариера около кожата си, докато не образува кълбо. На мястото, където се презастъпваше със скалата под краката ѝ, тя отслаби дотолкова, за да може магията ѝ да прониква навън. След това започна да крачи бавно напред.

Беше направила само петдесетина крачки, когато усети леко подръпване. Това бе илюзия — усещане за несъпротива там, където всъщност имаше такава. Тя се спря, обърна се и след като няколко пъти пропусна усещането, успя да стесни района до няколко крачки в диаметър — една пълна с камъни пукнатина между две съседни скали.

Когато се наведе над пукнатината, Регин се присъедини към нея. Тя започна бавно да разтяга бариерата си надолу, но преди да стигне твърде надалеч, Регин нададе тържествуващ вик и вдигна нещо от земята.

Друг тъмен, лъскав кристал. Сония го взе и го провери. Магията, която изпрати към него, веднага бе погълната от камъка.

— Два пъти е съвпадение — каза Регин. — Три пъти...

Тя кимна и тръгна в друга посока. Този път намери камъка с лекота, заровен в една пълна с пясък падина. „Всички се намират в закрити места, където може да се събере вода или да минава поток. Скрити местенца и пукнатини, където би могъл да се зароди живот“. Дватамата се върнаха на мястото за среща. Тя върна потока в предишното му русло и басейнът отново се напълни. Когато топна ръката си във водата, Сония установи, че този път той е пълен с малки искрици енергия.

Тя погледна към Регин.

— Оусън трябва да разбере за това.

Той се усмихна дяволито.

— О, да, със сигурност.

„Както и Лоркин — помисли си тя. — Макар че сигурно вече знае. Ах. В случай, че не му е разрешено да го узнава, може да застраша живота му, ако му кажа. Може и да не е особено мъдър ход да разкрием на Изменниците, че сме открили малката им мръсна тайна“.

Но щом Гилдията узнаеше за това, Изменниците нямаше да спечелят нищо, ако убиеха нея и Регин. Сония извади пръстена на Оусън от джоба си, седна на земята, облегна се на скалата и го сложи на пръста си.

— Оусън.

— Сония!

— Имате ли минутка? Няма да повярвате какво открихме токущо.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 16

ПЛАНОВЕ И ПРЕГОВОРИ

Сери въздъхна.

— Да го преговорим отново.

— Погрижваме се Скелин да научи, че живеем под Гилдията — каза Гол. — Без да сме защитени от магьосниците.

— Дори да разбере, че Гилдията не подозира за присъствието ни, той може да заподозре, че Лилия знае — продължи Аний. — Трябва да накараме Скелин да си мисли, че Лилия не е непрекъснато с нас и да се погрижим да научи разписанието ѝ, за да знае кога не може да ни защити.

— Той ще изпрати първо свои хора, за да провери дали е така или за да ме залови — повтори Сери. — Затова трябва да нагласим нещата така, че само магьосник да може да стигне до нас. Като например магическа бариера, създадена от Лилия.

— Но това няма ли да го накара да заподозре, че тя е тук? — попита Аний.

— Той е магьосник — отвърна Сери. — Знае, че магьосник може да издигне бариера и после да отиде някъде другаде.

— И все пак това може да го откаже да действа по-нататък — отбеляза Аний.

— Ще издигнем бариерата достатъчно близо, че да може да ни чува или ще се погрижим да вижда светлина, която да го накара да си мисли, че му трябва още малко, за да ни намери.

— Той или Лорандра — каза Гол. — Ако изпрати Лорандра, капанът ще щракне напразно. Но поне Гилдията ще е заловила единия от тях и могат да го използват като примамка.

— Да, ако не я изпуснат отново — усмихна се сухо Сери.

— Щом премине през бариерата, той ще иска да действа бързо — продължи Аний, — защото Лилия ще разбере, че бариерата ѝ е била разрушена. Ако се приближи достатъчно, за да може да ни вижда или чува, няма да има кой да ни предупреди.

— Бихме могли да поставим фенер на следващия завой, за да изглежда, че сме близо, но всъщност да застанем малко по-далеч — предложи Гол. — Както и още няколко фенера, за да изглежда, че сме ги подредили така за наше удобство.

— Което означава, че ни трябва още фенери и още масло. Които трябва да ни донесе Лилия — въздъхна Аний.

— Ами ако Скелин доведе и други хора със себе си? — попита Гол.

Сери се замисли.

— Стига да не се движат заедно, няма да има значение.

Гол се намръщи.

— Ами ако точно така направят? Ако съм мястото на Скелин, щом преодолее бариерата, ще ги изпратя напред, за да проучат за капани.

— Нека ни намерят. — Сери сви рамене. — Или ще се върнат при Скелин, за да докладват, или ще го изчакат, за да получат нови заповеди.

— И когато го направи, капанът ще щракне — каза Гол.

Сери кимна. Двамата с Гол не бяха споделили с Аний плановете си да разкрият Скелин на Гилдията, използвайки немагически средства. Сери не бе съвсем сигурен дали разбира метода на действие, предложен от телохранителя му. Той се използваше в мините и щеше да причини такова срутване, което щеше да отвори огромна дупка в градините на Гилдията. Гол бе сигурен, че ще се получи. Скелин и хората му или щяха да останат затрупани, или щяха да се разкрият пред всички магьосници, които се намираха наоколо.

Въпреки това съществуваше значителна опасност Сери, Гол и Аний също да бъдат затрупани. Сери беше казал на дъщеря си, че ако Скелин ги намери, преди Гилдията да се съгласи да заложи капана, тя трябва по най-бързия начин да доведе Лилия. Аний не се съгласяваше, докато Сери не изтъкна, че няма да спечелят нищо, ако тя остане с тях. А иначе поне оставяше възможността Лилия да пристигне навреме, за да спре Скелин.

— Съмнявам се, че Скелин ще се остави да бъде заловен от Гилдията, без да се съпротивлява — каза Сери. — Въобще не ми се иска да бъда погребан жив. Хубаво ще е да помолим Лилия да подсили стаите.

Аний кимна.

— В момента е заредена с достатъчно енергия. Калън я обучава как да използва черната магия за извличането и съхраняването на енергия.

Сери я погледна и се намръщи.

— Така ли? Това е... обезпокояващо.

— Защо? — Аний помръдна рамене. — Гилдията трябва да има двама черни магьосници, които да се наглеждат един друг... А, разбирам. — Очите ѝ се разшириха и тя го погледна стреснато. — Нали не смяташ... но всъщност нали Калън я обучава. Нямаше да го направи, ако планира нещо.

— А кой друг да я обучи? — попита Сери. — Сония е в Сачака.

— Ако Калън възнамерява да злоупотреби със силата си, той може да не я обучи както трябва — каза Гол.

— Хм. — Аний се намръщи. — Добре, всички знаем защо не може да се разчита на него. Никога не съм вярвала, че ще го кажа, но ще съм доста по-щастлива, когато Гилдията започне да отглежда роет.

Сери кимна утвърдително, после взе фенера и се изправи.

— След като вече обсъдихме плана, трябва да подготвим всичко за осъществяването му.

— Нужен ни е маршрут за бягство, дори два, в случай, че нещо се обърка — додаде Гол. — Може би трябва да поставим още някой друг капан, ако решат да ни последват.

— Трябва и да тренираме бойните си умения — додаде Аний и погледна към Сери. — И тримата.

Сери въздъхна. Тя беше права, но тялото му го заболя само при мисълта за това.

— След като определим как ще се развие планът — каза той. — Няма нужда да се борим срещу магията с ножове.

Тя изсумтя.

— Но ще е доста унижително, ако не успеем да се справим с бандитите на Скелин.

Гол погледна към Сери, после се обърна към Аний.

— Мисля, че съм готов за малко тренировки — каза той. — Стига да започнем бавничко.

Аний го изгледа преценяващо и кимна.

— Добре, тогава. Малко по-късно.

— Засега нека огледаме коридорите. Аний, провери маршрутите за бягство и се погрижи Скелин да не може да заобиколи и да ни нападне изотзад. Двамата с Гол ще решим къде да поставим бариерата на Лилия.

Денил се намръщи, когато някаква сянка се появи на прага на кабинета му и се поколеба. Той вдигна глава, очаквайки да види някой роб, който идва да пита дали иска храна или питие или да обяви пристигането на някой гост. Вместо това се оказа Мерия.

— Лейди Мерия — рече той. — Какво има?

Тя поклати глава.

— Нищо. Глупаво, нали? — Крайчетата на устните ѝ увиснаха в мрачна усмивка. — Лоркин е в безопасност и нещата се върнаха в обичайното си русло. Би трябвало да съм благодарна за това, а всъщност съм отегчена.

— Това не е нормално — каза ѝ Денил. — Би трябвало да посрещаме гости и да получаваме покани. А сега дори Тайенд е пренебрегван.

Мерия наведе очи.

— Всъщност аз получих покана от моите приятели вчера — призна тя.

Денил се усмихна.

— Това е добър знак. — „Остава само Тайенд да ми се появи и да каже, че отива някъде на вечеря или на прием, а Ачати да е единственият ашаки, който не се отнася с мен като с изгнаник и всичко наистина ще си бъде както преди“.

Мерия погледна към бюрото му.

— Завършихте ли записките си?

Той проследи погледа ѝ до купчината листи и кимна.

— Да. Робите най-последно ми донесоха мастило.

— Това е добре, нали? — Тя се поколеба. — Какво има?

Той вдигна глава и осъзна, че се мръщи.

— А... ами направих две копия, за да изпратя едното на Гилдията, но все още не съм намерил безопасен начин да го направя.

Тя изхъмка съчувствено.

— Не бих ги поверил на някой обикновен куриер. Как изпращате обикновено посланията си до Гилдията?

— Чрез кръвния пръстен на Оусън.

— Досега не сте изпращали нищо друго?

Денил поклати глава.

— Има неколцина търговци, които пътуват между Сачака, Елийн и Киралия няколко пъти в годината и ни носят различни стоки. Нищо важно. Просто луксозни стоки. Подправки. Рака.

Тя се намръщи, обмисляйки проблема.

— Значи... трябва да пренапишете всичко шифровано, а след това да изпратите няколко копия по различни куриери до Оусън, за да сте сигурен, че поне едно е стигнало до него. А след това ще му изпратите шифъра чрез кръвния пръстен.

Той я погледна възхитено. „Толкова елементарно решение. Как не се сетих сам?“ Всъщност вече бе използвал някакъв вид шифър, за да скрие най-важната информация.

— Разбира се това няма да помогне, ако искате информацията да стигне бързо до Оусън — додаде тя.

— Бавно е по-добре от никак. — Денил забарабани с пръсти по масата. — И кого да накарам да го отнесе? — зачуди се той, задавайки този въпрос по-скоро на себе си, отколкото на Мерия.

— Предполагам, че приятелите ми познават неколцина търговци, които отиват на изток.

— Ще ги попитате ли?

Тя кимна.

— Да. Но... смятате ли, че има някаква вероятност ашаките да нападнат Изменниците? Или обратното?

Денил примигна изненадано при внезапната смяна на темата.

— Защо? Да не сте чули някакви слухове?

— Нищо конкретно. Но приятелите ми често обсъждат възможността, а крал Амакира беше толкова твърдо решен да измъкне информация от Лоркин.

Денил усети как кръвта във вените му се смръзва. „И Лоркин може да му я е дал“.

— Не знам.

— Иронията ще е пълна, ако Изменниците наистина нападнат и победят ашаките. Всички усилия на краля и отказът на Лоркин да

говори ще са били напразни, защото няма да има значение дали местоположението на Убежището е било открито.

Денил поклати глава.

— Няма да нападнат. Рискът е твърде голям. Ами ако се провалят? Ще изгубят всичко.

Мерия кимна.

— Прав сте, разбира се. Както и да е, предполагам, че ще започнете да преписвате записките си още сега. Кажете ми, ако имате нужда от помощ. Утре, ако сте готов, ще отнеса едно копие на приятелите ми.

— Благодаря ви.

След като магьосницата си тръгна, думите ѝ продължаваха да се въртят в главата на Денил: „... защото няма да има значение дали местоположението на Убежището е било открито“. Това ли беше причината Лоркин да се пречупи и да каже на краля онова, което той искаше да знае? „Но това означава...“

Денил потрепери, извади двете тетрадки, които съдържаха проучването му, както и една празна, и започна да прави поредното копие.

Регин пръв забеляза приближаващите се Изменници. Двамата със Сония наблюдаваха от позицията си малката групичка, която се придвижваше между дюните към скалистите хълмове. Слънцето залязваше и студените сенки на планините се надигаха да ги посрещнат; когато навлязоха в тях и над земята се спусна здрач, фигурите едва се различаваха. Скоро ниско над земята се появиха малки точки светлина, които постепенно се приближаваха. Когато звуците най-после обявиха приближаването на непознатите, Сония съобщи на Оусън, че всеки момент ще пристигнат, после се изправи, готова да ги посрещне.

Първа беше жена, която се движеше с достойнството на лидер, което я правеше да изглежда по-висока, макар да бе почти колкото Сония. Чертите ѝ бяха толкова сачакански, че за миг кръвта във вените на Сония се смрази. Тя имаше същото широко чело, високи скули и дръпнати очи като ичаните, които бяха нахлули в Киралия. Но онези

мъже и единствената жена сред тях бяха по-едри. Изменниците бяха по-дребни и по-грациозни.

Първата жена сигурно беше Савара, кралицата. Тя не беше облечена по-различно от останалите. Всичките дванайсет души носеха раници и бяха облечени семпло. „Осем жени и четирима мъже“. Сония впери поглед в най-високия мъж и сърцето ѝ подскочи. Лоркин!

Той ѝ се усмихна. Магьосницата устоя на порива си да се затича към него и да го прегърне, защото се притесняваше, че рязкото ѝ движение може да накара Изменниците да реагират отбранително. А и на Лоркин може би нямаше да му хареса, че показва чувствата си пред тези хора.

Затова Сония остана на мястото си, без да сваля очи от него.

„Той изглежда здрав, макар и уморен“. Начинът, по който погледна към жената, която вървеше до него, а след това и към Сония, ѝ подсказа, че това сигурно е Тивара, Изменницата, която му беше спасила живота. Жената, заради която се бе съгласил да остане завинаги в Убежището.

„Много е привлекателна“ — помисли си Сония. Младата жена отвърна на погледа на Сония с любопитство и лека пресметливост. „Несъмнено тя също ме преценява“. Но магьосницата долови още нещо в поведението ѝ. Не беше точно самоувереност, а по-скоро мрачна решителност. „Това момиче е виждало много повече неща от една киралийка на нейната възраст. Обзалагам се, че има и по-голям опит. Но пък когато е спасила Лоркин, тя се е преструвала на робиня, което означава, че е изпитала много болка и унижения“.

Сония отново погледна към водачката, която забави ход, приближавайки се към тях. Когато спря, останалите също спряха зад нея.

— Черната магьосница Сония? — попита тя, усмихвайки се.

— Да — кимна Сония.

— Аз съм Савара, кралицата на Изменниците. — Жената се обърна, за да представи останалите в групичката. Никой от тях нямаше титла. „Лоркин наистина каза, че те се отнасят еднакво към всички — или поне създават такова впечатление“. — Няма нужда да ви представям на вашия син, разбира се — завърши Савара. — За мен е удоволствие да ви събера отново и най-накрая да се запозная с вас.

— И аз с вас, ваше величество — отвърна Сония. После посочи с жест Регин. — Това е лорд Регин, моят помощник.

Регин наведе учтиво глава.

— За мен е чест, кралице Савара, да се запозная с вас и хората ви. — Той притисна длан към сърцето си. Веждите на Савара се стрелнаха нагоре, след което тя грациозно наведе глава.

— Да поседнем. — Жената посочиравната земя край потока. — Идваме отдалеч и имаме нужда да починем, да хапнем и да се напием.

Тя се обърна и кимна на останалите, някои от които бързо се устремиха към извора. Сония мълчаливо благодари на Регин, който се беше досетил да върне камъка в басейна. Оусън ѝ беше предложил да запази за себе си факта, че знае за камъните, освен ако не се появи възможност да спечели чрез него някакво предимство.

Групата започна да разопакова раниците. Изменниците се събраха в кръг, оставяйки място на Сония и Регин.

Лоркин седна до Сония и Тивара се настани от другата му страна. Някой създаде малък глобус светлина в центъра, точно над земята. Разположиха храната в центъра. Тя се състоеше от типичните за пътешественици продукти: твърд, плосък хляб, изсушено месо и плодове, ядки и пастети за мазане.

Сония взе остатъците от своите продукти — плодове пачи, зърна и изсушени бобове, които да се сварят във вода, подправки, суми И твърди сладки — и им ги предложи. Те ги приеха без да благодарят, но с одобрителни кимания и усмивки. Тя бе заинтригувана от действията на един мъж, който постави метален диск с вграден скъпоценен камък върху плоската скала, докосна камъка и постави върху него широка тенджерата, пълна догоре с вода. Скоро водата вече вреше и той изсипа в нея зърната и боба. „Очевидно на мъжете не им е забранено да използват магия. Значи законът им не е толкова ограничаващ, както ми се стори, макар че все пак разчитат на жените за създаването на камъни. Чудя се дали имат нужда от разрешение, за да ги използват“.

Една от Изменниците оглеждаше озадачено торбичката с листа от суми.

— От тях се прави горещо питие — обясни Сония. — После ще приготвя малко.

— Като раката? — попита друга.

Сония поклати глава.

— Същата идея, различно растение. — Сред продуктите, които бяха получили в Крепостта, нямаше рака.

— Ние имаме рака.

Сония се изпъна.

— Така ли?

Савара се засмя.

— Добро питие за разговори. И преговори.

Храната беше раздадена на всички, като всеки получи порция. Когато бобът и зърната бяха готови, Сония добави подправки. Изменниците харесаха особено много сладките. Савара приготви кана с рака и всички си напълниха изненадващо малки чашки. Сония получи канчето си пълно едва до половината, но когато отпи от него, осъзна защо. Раката беше толкова силна, че приличаше на сироп и след няколко глътки тя почувства, че ушите ѝ бръмчат.

Когато всички Изменници получиха чашите си, те се изправиха и се отдалечиха, оставяйки само Савара. Нощта бе настъпила отдавна и над събралите се групички Изменници се появиха нови светлинни глобуси. Савара се премести напред и се образува по-малък кръг.

— Пристигнахме по-късно, отколкото се бяхме надявали, а вие сигурно с нетърпение очаквате да се върнете в Киралия, така че нека не протакаме. — Тя погледна към Лоркин. — Нашата покойна кралица Зарала искаше Лоркин да бъде посредник в нашата среща. Съгласни ли сте?

Сония погледна сина си, който изглеждаше така, сякаш се опитва да сдържи усмивката си.

— Да, ваше величество. Нося кръвния пръстен на лорд Оусън, Разпоредител на Гилдията. Имате ли нещо против да го сложа?

— Не. — Савара погледна към Лоркин. — Започвайте, лорд Лоркин.

Сония си сложи пръстена на Оусън.

— Оусън?

— Сония.

— Започваме преговорите.

Лоркин си пое дълбоко дъх.

— Кралица Зарала ме помоли да уредя среща между Изменниците и Обединените земи с надеждата да преговаряме за съюз.

Сония кимна.

— Какъв вид съюз ще обсъдим? Изменниците искат ли да се присъединят към Обединените земи? Това означава да се съгласят да спазват определени закони, които се прилагат към всички, включвайки определени специфични правила за всяка страна.

— Какви са тези закони? — попита Савара.

— Да не се проявява агресия към останалите държави в съюза. Спазване на набор закони относно търговията, престъпленията и магията. Военна подкрепа при защитата на Обединените земи. Обявяване на робството извън закона.

— С първото и последното сме съгласни от все сърце. — Савара сви устни. — А какво представлява наборът закони?

Сония ги изброи с помощта на Оусън. Савара слушаше и от време на време кимаше. Когато Сония приключи, кралицата сплете пръсти.

— Някои закони са подобни на нашите, някои не са. Народът ми може да възрази срещу вашия контрол върху магьосниците. Особено срещу ограниченията ви върху познанието и употребата на висшата магия.

— Вие също имате ограничения, срещу които бихме възразили ние. При вас само жените се обучават в използването на магия, освен ако мъжът не е натурал.

— Да, но ограниченията, базирани на пола, вече се срещат в Съюза. Народът на Лонмар обучава само мъжете. Щом Съюзът може да зачете техните традиции, защо да не зачете и нашите?

— Най-вероятно ще го направи. Но черната магия, от друга страна, е доста сложен въпрос.

Савара се усмихна и посочи Сония.

— Въпреки това Гилдията има черни магьосници.

— Само толкова, колкото смятаме, че ще са достатъчни за защитата ни.

Кралицата придоби сериозно изражение:

— Наистина ли смятате, че трима са достатъчни?

Сония срещна погледа на жената и го задържа. Сега не бе момент да показва съмненията си.

— Да.

Савара повдигна вежди.

— Надявам се никога да не се създаде ситуация, която да подложи вярата ви на изпитание. Моите хора не са склонни да оставят сигурността си в ръцете на малцина. Ние няма да приемем съюз, който ще ни забрани да обучаваме дъщерите си във висша магия.

— Очаквахме това. — Сония се усмихна, когато погледът на кралицата се изостри. — Готови сме да преговаряме изключение в случая на Изменниците, с някои условия.

— Какви са тези условия?

— Не възразихте срещу закона ни, че всички магьосници трябва да се обучават в Гилдията — отбеляза Сония.

— Не. — Савара я погледна развеселено. — Трябва да сме големи глупаци, за да изпуснем тази възможност.

— Условието е следното: младите магьосници ще се обучават в използването на черна магия едва след завършването на Университета и това ще се извършва от Изменници, в Сачака.

Савара сбръчи вежди и бавно кимна.

— Това може би е приемливо.

— Разбира се, ако крал Амакира научи за споразумението между нас, той ще създаде проблеми и на двете страни. Ще се опита да попречи на вашите ученици да стигнат до нас.

Савара махна презрително с ръка.

— О, това няма да е проблем.

— Щом пристигнат в Киралия, ще бъде по-трудно да скрием какво се случва. Можем да ги предрешим като елийнци.

— Това няма да е необходимо.

— Тя изглежда доста уверена в това — отбеляза Оусън.

— Определено.

— Може би смятате, че тъй като крал Амакира не знае къде се намира Убежището, той няма да представлява заплаха за вас, но ако искате младите жени, които ни изпращате за обучение, да бъдат в безопасност, по-добре не забравяйте, че той знае къде се намира Имардин — предупреди я Сония.

Савара се усмихна.

— Подобна потайност няма да е необходима. По времето, когато сме готови да изпратим магьосници в Гилдията, ако се стигне до това, проблемът с крал Амакира и ашаките отдавна ще е бил разрешен.

Сония чу как Регин си поема рязко дъх. Тя се втренчи в кралицата. Полазиха я тръпки, след което я жегна страх.

— Те смятат да нападнат ашаките! — възкликна Оусън.

Савара се наведе напред.

— Вие казахте, че съюзът означава военна подкрепа в защита на Обединените земи. Предполагам, че нападателната военна подкрепа е нещо различно. И все пак вие сте стари врагове на Сачаканската империя. Затова приканвам Обединените земи да се присъединят към нас в освобождаването на Сачака от ашаките и робството. Сигурно няма да можете да ни предложите много бойци, тъй като малцина от вас владеят висшата магия, но вашата сила и лечителските ви способности са безценни. — Тя се отдръпна назад. — Ще ни помогнете ли?

ГЛАВА 17

ПРИЗНАНИЯ

Лоркин внимателно наблюдаваше майка си. Макар тя да не отместваше очи от Савара, погледът ѝ бе фокусиран върху нещо зад кралицата. Той погледна към пръстена на пръста ѝ. Сигурно общуваше с Оусън. Младият мъж забеляза още един пръстен, който не беше виждал преди. Той също имаше камък, но обковът му беше декоративен, което предполагаше, че е просто украшение.

— Трябва ни малко време да го обсъдим — каза тя. — Нужно е да се свържем с доста владетели.

Савара кимна.

— Имате време до утре вечерта. Бих ви дала още, но хората ми са уязвими извън Убежището. Знам, че се държа така, сякаш не можем да загубим, но няма смисъл да обсъждаме бъдещите ни отношения въз основа на настоящата ситуация.

— А ако изгубите, ще има ли възможност за бъдещо сътрудничество?

Лицето на кралицата помрачня.

— Съвсем нищожна. Ако изгубим, съществува голяма вероятност ашаките да открият Убежището. А без него няма да имаме храна, подслон и, временно, пещери за отглеждане на камъни. Ще сме повече ангажирани с оцеляването си, отколкото със съюза с Обединените земи.

Сония се намръщи.

— Така пещерите ще попаднат в ръцете на ашаките. Ще могат ли те да отглеждат свои собствени камъни?

— С времето може и да разберат как да ги правят. По-вероятно е да принудят някой заловен Изменник да ги научи, макар че няма да могат да получат цялото ни познание от един или дори от шепа Изменници. Избягваме да обучаваме отделните камъкотворци в изкуството да създават всички видове камъни, а сме го разпределили между тях. От заловените Изменници зависи колко опасни могат да станат ашаките.

Когато двете жени потънаха в замислено мълчание, Лоркин се прокашля.

— Независимо дали Изменниците ще спечелят или загубят, обмяната на познание пак може да е от полза и на двете страни.

Савара се обърна и го погледна с извинително изражение.

— Но обмяната вече бе направена.

— И да, и не — сви рамене Лоркин. — Също както камъкотворството, лечителството е твърде широка специалност, за да се научи чрез едно кратко разчитане на съзнанието. Макар че с времето може да научите още нещо, вие ще правите и много грешки. Също както при камъкотворството, и тук грешките може да се окажат опасни. По-добре да се обучавате при онези, които вече притежават нужните умения.

Майка му се мръщеше.

— Те вече познават лечителството? — попита го тя.

Савара въздъхна.

— Да. Една от нас пренебрегна закона и го открадна от съзнанието на Лоркин. Наказахме я и за да го компенсираме, кралица Зарала нареди да бъде обучен в камъкотворството.

Лоркин погледна майка си. По лицето ѝ се изредиха няколко емоции: смайване, гняв и признателност. Тя го погледна замислено. Той се съсредоточи върху присъствието ѝ, чудейки се дали ще успее отново да улови повърхностните ѝ мисли. Докосна го слабо, далечно чувство на гордост, но можеше и да му се е сторило. Поне нямаше неодобрение или разочарование. „Все още. Тя не знае какво е необходимо за камъкотворството“.

— И така... — каза Сония. — Един от хората ви вече познава основните принципи на лечителството, а един от моите е усвоил в същата степен познанието за камъкотворството. Но както каза Лоркин, това не може да се сравни с пълното обучение при учител с дългогодишни умения и опит. Все още можем да сключим споразумение.

— Само че... — прекъсна я Лоркин. Тя се обърна и го изгледа спокойно. — Двете неща не са равностойни.

Савара повдигна по-високо вежди.

— И кое е по-стойностното?

— Лечителството — отвърна Лоркин.

— И защo?

— За да бъдете лечители са нужни само познание и магия — отвърна Лоркин. — Камъкoтвoрците имат нужда от пещери, в които да отглеждат камъните си.

— И какви са те, по-точно? — попита майка му.

— Пещери, където кристалите се появяват по естествен път. Магическите камъни се обучават, докато растат. Никога не съм чувал за такива пещери в Обединените земи. — Той разпери ръце. — Не че съм ги търсил. Може би ако се разтърсим, ще открием. Но докато не се сдобием с наши собствени пещери, не можем да използваме познанието за камъкoтвoрството.

— Алхимиците може да открият друг начин да ги правят — отбеляза Регин. — Те вече създават най-различни кристали. Може би магията на камъкoтвoрството може да се приложи и върху тях.

В очите на Савара проблесна интерес.

— Наистина ли могат? — Устните ѝ се разтеглиха в крива усмивка. — О, но тук има още една уловка. Трябва да смекчите законите си за черната магия, тъй като тя е необходима в камъкoтвoрството. Настоящите ви черни магьосници може също да не са подходящи за тази цел. Тя изисква ниво на концентрация и търпение, които не са по силите на всеки и които ще погълнат почти изцяло вниманието на вашите защитници, което не е мъдро решение — и вие едва ли ще можете да създавате повече от шепа камъни годишно.

Лоркин затаи дъх, когато майка му се втренчи в него. В гърдите му се надигнаха вина и страх, но той издържа погледа ѝ. Тя се обърна към Савара и лицето ѝ застина, прикривайки чувствата си под маска на фалшиво спокойствие.

— Разбирам — каза тя. — Тази обмяна ще ни струва малко... повече, отколкото на вас.

Лорд Регин също се извърна към Лоркин, но погледът му се задържа малко повече върху младежа. Очите му се присвиха, но лицето му изглеждаше повече замислено, отколкото неодобрително. Лоркин почувства странно раздражение при липсата на изненада в поведението на мъжа.

— В такъв случай може да разменяме лечителството за камъни — предложи Савара. — Вашите лечители могат да работят за нас, а

Гилдията да получава заплащането им под формата на камъни.

Лоркин напрегна сетивата си и отново се опита да чуе повърхностните мисли на майка си. Но онова, което успя да долови, нямаше нищо общо с разговора. Сигурно си го представяше. Макар че... наистина беше странно да си представя как майка му изрежда на ум поредица от ругатни.

— Те ще са в безопасност — отвърна Савара в отговор на въпроса, който бе зададен, докато той се разсейваше. — Жената, която нападна Лоркин, го направи, защото искаше да осигури на народа ни лечителството. Но малцина биха използвали незаконни средства, за да го постигнат. Наемането на лечители, които да работят за нас, е един от начините това да стане. Лоркин разказа ли ви за обещанието, което ни даде лорд Акарин?

— Да. Акарин никога не ми го е казал.

— В това споразумение имаше и много скрити неща. Кралица Зарала също даде обещание, което не изпълни, макар да се опитваше до края на живота си.

Лоркин погледна към Савара, припомняйки си, че старата кралица наистина бе споменала за това. „Така и не успях да приема едно от нещата, на които се бях съгласила. И при мен ситуацията у дома бе по-трудна за овладяване, отколкото се бях надявала“.

— И какво е било то? — попита майка му.

Савара отвърна със сериозно лице.

— Да довърши онова, в което се бе провалила Гилдията преди седем века — да унищожи ашаките и робството в Сачака.

Когато Тайенд влезе в Господарската стая, Денил се намръщи.

— Ачати може да поиска да говори с мен насаме.

— Лошо. Независимо дали му харесва или не, действията на краля влияят върху връзките на Сачака с всички Обединени земи — отвърна елийнецът. — Посланико — додаде той, за да му покаже, че смята присъствието си за свое право.

Денил въздъхна.

— Разбира се. — И без това бе възразил просто по навик. Всъщност беше благодарен за компанията на Тайенд. Общата кауза, работата заедно, одобрението, което Тайенд бе показал към Ачати,

бяха променили нещо. Те вече не се караха. Ненавистта от раздялата им бе изчезнала или поне бе останала в миналото. Той чувстваше, че вече може да нарече Тайенд приятел и това нямаше да прозвучи като обида.

Присъствието на елийнеца щеше да направи срещата официална, което щеше да му помогне да не обръща внимание на личните си чувства към Ачати. „Като предателството. Но въпреки това знаем, че Ачати е извел Лоркин от Арвис“ — напомни си той.

— Лоркин е при Сония — промърмори Денил. — Тъкмо разговарях с Оусън, когато Кай докладва за пристигането на Ачати.

Тайенд повдигна вежди.

— Добри новини.

Откъм коридора се чува стъпки и двамата се обърнаха да посрещнат госта. Тав, робът-портиер, се появи пръв и се хвърли по очи на пода. Ачати влезе след него, усмихвайки се.

— Добре дошъл, ашаки Ачати — каза Денил. — Както винаги, изглежда, сте имунизиран срещу всякакво изпадане в немилост, което може да се свърже с Дома на Гилдията.

Ачати разпери ръце.

— Това са предимствата на моя пост, посланик Денил. — Той кимна на Тайенд. — Посланик Тайенд. Радвам се, че посещавам Дома на Гилдията при по-приятни обстоятелства от последния път.

— Ако имате предвид компанията на кралските шпиони, то смея да заявя, че обстоятелствата са до голяма степен същите.

Ачати кимна съчувствено.

— По тези въпроси кралят има далеч по-малко скрупули, отколкото бихте могли да предположите.

— Проява на добро възпитание е поне да се престори, че не шпионира останалите. Дори това да е очевидно.

Ачати поклати глава.

— Така ли? Киралийците наистина имат странни идеи за възпитанието. Но не за това съм дошъл да говоря с вас.

Денил скръсти ръце.

— А за какво?

— Дойдох да обясня защо разкрих на краля за моето участие в бягството на Лоркин.

— Мисля, че се досетихме — каза му Тайенд. — Видели сте възможност да се сдобие с информация от него.

Ачати кимна.

— Такава, която не включва отвличане, затвор или нещо лошо. Но поех риска, че той може да не удържи думата си. Кралят го сметна за безразсъдно, но накрая се убеди, че това е най-добрият начин. — Сачаканецът пристъпи напред. — Нали разбирате, че възпротивя ли се по някакъв начин на желанията на краля, това накрая ще бъде разкрито.

Денил кимна.

— Следващия път носехте кръвния му камък.

— Да. Самоинициативата е болезнена тема за един крал. Кога идва краят ѝ и започва неподчинението? Винаги съществува опасността, че познаването на нуждите на краля може да бъде интерпретирано като предположение за онова, което кралят иска.

— Нима кралят не получи онова, което искаше?

Ачати повдигна рамене.

— Не. Получи онова, от което се нуждаеше. Не всичко, което знаеше Лоркин, но достатъчно.

— Лоркин е предал Изменниците? — Тайенд поклати невярващо глава.

— Подозирам, че според него не е така. — Ачати се усмихна тънко. — Той реши, че ни е измамил, но ни каза повече, отколкото осъзнаваше.

— И какво ви каза? — Денил не очакваше, че Ачати ще му отговори. Щом информацията бе толкова важна, че кралят да го пусне да си отиде...

— Каза ни къде се намира домът на Изменниците, точно както обеща.

Тайенд присви очи.

— Казал е нещо неопределено, като например „в планините“?

— Не. Той каза: „в Сачака“.

Ачати ги гледаше в очакване, докато Тайенд се обърна и погледна намръщено Денил. Отвръщайки на погледа на елийнеца, Денил кимна разбиращо.

— Разкрил е, че Изменниците считат цялата страна за свой дом по право — обясни той. — Което означава, че те не се надяват да

останат скрити или да се отцепят. — Магьосникът се обърна и погледна Ачати. — Надеждата им е един ден да управляват Сачака.

— Аха — рече Тайенд. — Но това може да се случи след години. И може да не спечелят.

— Няма да спечелят — отвърна твърдо Ачати. — Не може в планината да живеят толкова много от тях, колкото сачаканци има в равнините. Ние ги превъзхождаме по сила. Затова обичайните им методи са шпионирането и похищението. — Лицето му стана сериозно. — И затова ние също имаме шпиони навсякъде, включително в Дома на Гилдията — макар преди отвличането на Лоркин да не бяха много, защото не смятахме, че Изменниците ще се заинтересуват от киралийците.

Денил се намръщи при откритото признание за шпионите в Дома на Гилдията.

— Те са тук заради вашата безопасност — увери ги Ачати. — Лоркин, разбира се, е друг въпрос, но с това вече е приключено. Кралят не ви желае злото. Той иска между Обединените земи и Сачака да се установят добри отношения. Както и аз, тъй като компанията ви ми е приятна. — Той отмести поглед от Денил към Тайенд, за да покаже, че говори и за двамата. — Считам и двама ви за мои приятели.

Тайенд погледна към Денил. Веждите му се вдигнаха и той се усмихна. Очите му проблеснаха пакостливо. Елийнецът се обърна отново към Ачати.

— Добре, тогава — каза той. — Искате ли да останете за по едно вечерно питие? Не знам за Денил, но аз бих искал да науча повече за плановете ви да потушите въстанието на Измениците.

Изненадан, Денил успя само да кимне, за да покаже, че подкрепя идеята. Какво ли беше намислил Тайенд? Дали събираше информация, планираше да открие пропуските в историята на Ачати или искаше да провери дали декларацията за приятелство е искрена?

Макар Денил да знаеше, че трябва да постъпи по същия начин, не можеше да не признае, че не го прави от сърце. „Щеше да е полесно, ако не се налагаше да се доверя на Ачати“. Ала трябваше да признае, че това го караше още по-силно да се възхищава на сачаканеца — той бе успял хитро да подтикне Лоркин, Денил, Тайенд и сачаканския крал към едно решение, което удовлетворяваше всички.

Архитектурата беше предмет, който изучаваха всички ученици, макар да получаваха само основно обучение. Лилия винаги бе смятала, че това е черната работа за магьосниците. Малцина проектираха сгради, а след ичанското нашествие популярността на сградите, които се поддържаха от магия, бързо се стопи. Повечето магьосници използваха онова, което научаваха на занятията по архитектура, единствено за обезопасяването на стари сгради или за ускоряването на строежа на нови.

И двата вида работа изискваха разбирането на немагическите строителни техники. Нямахме смисъл да издигат стена и покрив на едно място само, за да се срутят, после заради липсата на основни познания за структурата. Освен това магьосниците трябваше да се справят със срутвачи се сгради и да прилагат най-добрите начини за укрепването им.

Лилия бе готова да се обзаложи, че беше минало доста време, откакто магьосник за последно бе работил върху тайните подземни стаи. Стените, които Сери поиска от нея да подсили, бяха тухлени, а не каменни. Дори без хоросановия пласт между тях, те пак нямаше да могат да се слепят като камъни. Освен това те нямаха и свойствата на камъка, които позволяваха да бъде слепен с тънък слой магия. От камъка енергията изтичаше на бавна струйка; в тухлите се разпръсваше за миг. Единствената ѝ възможност беше да създаде бариера върху повърхността на тухлите, която да ги поддържа.

Лилия почерпи от магията си и създаде купол от енергия, като го разшири дотолкова, че да се опре в стените. После го оформи така, че да съвпадне с ъглите. Тя отвори дупки за вратите и за новия отвор, който бе направила към съседната стая.

— Също като бариерата, която ще блокира коридора, трябва да поддържам постоянно и тази тук — каза тя. — Ако се намирам наблизо, няма да е много трудно. Достатъчно здрава е, за да предотврати срутване, но няма да издържи срещу магическа атака. Ако има натиск върху нея отгоре или атака отдолу, аз ще ги усетя. — Тя въздъхна и поклати глава. — Добре, че Калън ме учи как да изтеглям енергия и още не съм я изразходила в бойните тренировки. Това ще отслаби донякъде силата ми.

Сери кимна.

— Благодаря ти. Отново.

Признателността му само накара стомаха ѝ да се свие от тревога.

— Очевидно се притеснявате, че Скелин може да стигне дотук, преди Гилдията да е готова да помогне.

— Да. Ако Скелин ни намери, преди да сме готови да задействаме капана и не иска да рискува ти и останалите магьосници да се приблизите много, той може да срути покрива върху нас и да се измъкне.

Тя си представи как Аний се задушаваше под тухлите и прахта, и потрепери. Никак не ѝ беше лесно да спи, когато знаеше, че приятелите ѝ могат да умрат, ако не почувства нападението срещу бариерата ѝ.

— Ако усетя, че с бариерата се случва нещо, ще дойда колкото се може по-бързо — каза тя.

Сери кимна.

— Ако се появят признаци, че някой е влязъл в коридорите, Аний веднага ще дойде да те доведе. Или ще изпрати Джона. Колко често идва Джона тук?

— По няколко пъти дневно. Трябва ли да я накарам да идва по-често?

— Това може да се окаже добра идея.

Лилия кимна.

— Има ли нещо друго?

— Това е всичко. — Сери погледна към Гол и Аний, които кимнаха.

— Тогава по-добре да се връщам — каза им Лилия. — Трябва да уча.

— Ще те изпратя до стаята — каза Аний.

— Не я разсейвай много — каза Сери на дъщеря си и крайчетата на устата му леко се повдигнаха.

Аний завъртя очи и му обърна гръб. Тя махна на Лилия и я поведе към жилищата на магьосниците.

— Понякога ми се иска да не беше разбирал за нас — промърмори тя.

— Но е хубаво, че няма нищо против — напомни ѝ Лилия.

— Да. — Аний сви рамене и се усмихна неохотно.

— Защо тази вечер искаш да си тръгна по-рано?

Аний погледна назад.

— Ще ти кажа, когато стигнем дотам.

Както винаги, изкачването по стената до панела зад гостната на Сония беше неудобно заради тясното пространство. Лилия се промъкна вътре първа, после издърпа с магия вече празната лакирана кутия, в която носеше храната. Аний се изкатери след нея. Двете изтупаха дрехите си.

— Горкото ми старо палтенце — каза Аний, оглеждайки драскотините по кожата.

Лилия също се огледа.

— По-добре да се преоблека. — Тя тръгна към стаята си.

На вратата се почука. Двете се спогледаха изненадано.

— Не е Джона — каза Лилия. — Тя не чука така.

— Преоблечи се — каза Аний. — Аз ще ги задържа.

Лилия забърза към стаята си и навлече мантията. Струваше й се, че колкото повече бързаше, толкова повече се оплиташе в дрехата. Откъм гостната се чуваха гласове, но Аний не звучеше разтревожено.

Когато най-последно се облече, тя отвори вратата, надникна и въздъхна с облекчение.

— Лорд Ротан — каза девойката и се поклони на възрастния магьосник.

По лицето на Аний премина смущение, щом осъзна, че е забравила за тази проява на уважение и бързо се превеи в непохватен поклон. Ротан изглеждаше развеселен.

— Дойдох да видя как си, Лилия — каза той. — Минах преди няколко вечери, но беше излязла.

— О, съжалявам. — Лилия разпери ръце.

— Мисля, че знам къде си била, но можеш да ми вярваш, че ще запазя тайната ти. Сония ми каза за посещенията на Сери. — Той се усмихна на Аний, после погледна отново Лилия и лицето му стана сериозно. — Как си?

— Ами... — Лилия посочи близкото кресло. — Защо не поседнете? Да приготвя ли суми?

— Да, благодаря. — Той се отпусна в креслото, а Аний се настани в един от другите столове.

— Аз съм... добре — каза му Лилия, докато пренасяше с магия необходимите за приготвянето на суми предмети до масата. После,

след кратък размисъл, донесе и бурканчето с рака. След което седна и започна да приготвя запарката. — Знаете ли, че Сери се крие?

Ротан кимна.

— Калън ни каза.

„Ни — помисли си Лилия. — Предполагам, че това означава останалите Висши магове“.

— Ами... тревожа се за него. — Тя подаде на Ротан димящата чаша. — И за Аний. — „И за Гол, но той може дори да не е чувал за него“.

— Напълно разбираемо. — Ротан се мръщеше. Той погледна към Аний. — В безопасност ли е той?

Аний сви рамене.

— Засега, но не знаем колко време ще останем скрити... — Тя поклати глава. — Могат да ни намерят още довечера, а може и въобще да не ни намерят.

Лилия ѝ подаде чаша рака, мръщейки се на силния аромат, и доля суми на Ротан.

— Добре, ако можем да помогнем по някакъв начин, кажи ми — рече магьосникът.

Аний се поколеба, след което кимна.

— Благодаря.

Възрастният магьосник отпи от сумито си и се обърна към Лилия.

— Как върви училището?

Сега беше неин ред да се поколебае. Трябваше ли да бъде откровена или да отложи неизбежното?

Ротан се засмя.

— Очевидно си наясно колко много изоставаш. Дошъл съм, за да ти кажа, че решихме засега да спреш някои занятия. Ще ти отпуснем повече време — сигурно ще завършиш година по-късно. Към обучението ти се добавят и уроците на Калън, а и имаш да наваксваш месеците, в които отсъстваше. По-добре да се обучиш добре, отколкото да се обучиш за кратко време.

В първия момент Лилия почувства облекчение. „Но това означава още половин година обучение“. Тя се почувства разочарована и изморена. Но по-малко учене означаваше повече време с Аний. Лилия бавно кимна.

— Благодаря ви.

Ротан отново се усмихна.

— Не забравяй, че винаги можеш да говориш с мен. Дори когато Сония е тук. Ще направя каквото мога, за да ти помогна.

Тя кимна.

— Благодаря ви, лорд Ротан.

В стаята се възцари тишина и всички започнаха да отпиват от питиетата си. Лилия го попита дали има новини от Сония. Той ѝ каза, че Сония и Лоркин са се срещнали. „Това е добре. Тя ще се върне скоро“.

Когато довършиха питиетата си, Ротан стана и се извини. Лилия се надигна да го изпрати. След като си тръгна, тя се обърна и видя, че Аний се е хванала за главата.

— Какво има?

Аний въздъхна. Когато я погледна, по очите ѝ имаше тъмни сенки.

— Можеш ли да попиташ Калън дали Гилдията ще скрие Сери тук? Винаги сме предполагали, че ще го направят, но сме избягвали да питаме, заради... ами просто от гордост. Това е безумие. Трябва да се опитам да го уговоря да се качи тук.

— Ще го питам утре — освен ако не искаш да отида още тази вечер.

Аний поклати глава.

— Утре е добре. Ще ми отнеме време да го убедя.

— От какво се страхуваш? Че Скелин ще се появи, преди Гилдията да е готова да помогне?

Аний се намръщи.

— Че Сери ще направи нещо глупаво. Капанът, който подготвяме... Не съм сигурна дали смята да изчака Калън или не.

— Сери не смята, че съм достатъчно силна, за да се бия сама със Скелин, нали? След като разбра, че Калън ме обучава как да се подсилвам.

— Не, той не го знаеше до тази вечер. Подготовките бяха започнати още преди това.

Лилия се изпълни със съчувствие. Ако Аний, която се побъркваше от живота под земята, бе загрижена, че баща ѝ проявява нетърпеливост, значи нещата долу не се развиваха добре.

Тя се протегна и привлече Аний в прегръдките си.

— Ще говоря с него. Ще убедя Гилдията. А ти говори със Сери. Ако някой от тях или пък и двете страни не проявят здрав разум, тогава просто ще намерим начин да ги подмамим да го направят.

ГЛАВА 18

ИЗБОРИ

Нощното небе беше ясно и луната грееше ярко над главите им. Сери въздъхна с облекчение. Макар на лунната светлина да имаше по-голям шанс да ги забележат, за тях бе по-лесно да се движат из гората. Нито той, нито Гол или Аний не бяха свикнали да се придвижват сред дървета и растителност.

Макар че благодарение на Джона, Лилия успяваше да ги снабди с повечето неща, от които се нуждаеха, тя не можеше да намери всичко. Тримата се връщаха няколко пъти във фермата, за да си вземат още столове, чували и слама за дюшеци. Тази вечер бяха тръгнали за няколко други необходими предмети.

— Кофа или ведро и още чували. Нищо друго? — попита Аний.

— Не — отвърна Сери. — Да не тръгнеш да обикаляш и за други неща, просто защото ги има.

— Разбира се, че няма.

Когато тя се изгуби в гората, Сери се обърна към Гол.

— Внимавай. Не прави нищо друго.

Гол кимна. Сери гледаше как приятелят му се препъва между дърветата, но потрепна, когато в гората звучно изпука съчка. „Ако Аний го чуе... добре де, той ще й каже същото, което и аз ще й обясня като се върне и открие, че го няма — тръгнал е да търси най-добрия път, през който да се измъкнем, ако се наложи да бягаме насам“.

Сери се върна в тунела, взе фенера си и тръгна обратно. Аний бе настояла само един от тях да се промъкне във фермата. Той се съгласи, но само защото искаше да провери как вървят експериментите на Гилдията с рота.

„Стига да не са се преместили другаде, след като Лилия им е разкрила, че знае за това“.

Сери откри висящите от тавана корени и ги отмести встрани.

Когато навлезе в тунела, той се приближи по-тихо към тайната врата на подземната стая. Всичко изглеждаше точно както го бяха оставили. Той се наведе към шпионката и видя само тъмнина. Хрумна

му, че може да са покрили Дупката с тъмен парцал, за да изглежда така, че стаята не е осветена, а всъщност от другата страна да чакат магьосници. Притисна ухо към вратата и се послуша. Беше тихо.

Той спусна капака на фенера така, че да остане само тънък процепа за светлината и бавно отвори вратата. Облъхна го мирис на мухъл и звукът от стъпките му отекна в стаята. Сери повдигна капака на фенера. Светлината обля празната стая. Масите се намираха на същото място като преди. Той отиде до тях. Бяха покрити с малки контейнери. По-малко от половината отпреди, отбеляза той. В единия ъгъл на масата имаше купчина пръст и натрошени саксии. Някои от саксиите изглеждаха като изгорени. Сери се вгледа по-внимателно и видя, че останалите здрави на масата също изглеждаха обгорени от едната страна — както и самата маса. Той се намръщи и се приближи. В саксиите имаше само пръст.

„Дали?“ Той се наведе напред. От почвата стърчаха мънички издънки.

Сери се усмихна. „Растете по-бързо, малки растенийца — помисли си той. После поклати глава. — Никога не бих предположил, че ще мисля така за роеа“.

Той се върна при тайния вход, излезе в тунела и затвори вратата зад себе си. Запъти се към главната мрежа от коридори, но вместо да се върне в стаята, където живееха сега, той провери дали тунела, водещ към Пътя на крадците, е все още блокиран от бариерата на Лилия. Беше.

Когато се върна в новата им стая, вече беше минало достатъчно време, за да се е прибрала и Аний. Но нея я нямаше. Той седна да я почака. Скоро тревогата му се засили. Тук долу беше трудно да определи колко време е минало. Лесно бе да си представи, че са минали часове. Лесно бе да си представи, че нещо се е случило с дъщеря му.

„Поне ако бъде открита, то ще е от слуги във фермата или магьосници. Никой от тях не би я наранил“.

В съзнанието му се появи споменът за младата Сония, която стоеше на градския площад, вперила поглед в изгорялото тяло на младежа. Магьосниците правеха грешки.

„Направиха го, защото смятаха, че са нападнати. Аний е сама млада жена и за разлика от Сония, няма магия“.

Но въпреки това сърцето му биеше бързо, причинявайки му болка, която продължаваше да се засилва.

„Аний е умна — каза си той. — Няма да позволи да я заловят“.

Но ако това се случеше, тя нямаше да разкрие присъствието му тук. Щяха да я изхвърлят от земите на Гилдията. В града. Където чакаше Скелин...

„Престани — каза си той, разтърквайки гърдите си. — Няма смисъл да се тревожиш за това, докато...“

Някъде отвън се разнесе звук. Кръвта му се смрази. Той затаи дъх и се послуша. Звукът не се повтори. И точно когато реши, че му се е причуло, до ушите му достигна съвсем слабо шумолене. Той се изправи, убеден, че някой приближава към стаята, като се старая да не бъде открит. Дали Гол е бил заловен, когато е влязъл в града? Дали Скелин вече е успял да изтръгне с мъчения от него местоположението на Сери?

В главата му се блъскаха отчаяни мисли. „Не успяхме дори да заложим капана. Какво да правя?“ Той се обърна към дупката в стената, която водеше към съседната стая. Пътят им за бягство.

В коридора отекнаха пет почуквания. Сигналът! Той въздъхна облекчено и отново се отпусна в стола, като едва не забрави да почука в отговор по една щайга. Стъпките се приближиха и по стената в коридора затанцува светлина в ритъма на походката на Аний. Тя надникна в стаята, ухили се и влезе, понесла две ведра.

— Къде е Гол? — попита девойката, оставяйки ги на земята.

— Оглежда гората, в случай, че се наложи да бягаме оттам. Какво е това? — той надникна във ведрата, в които нямаше само чували.

— Плодове. Стори ми се редно да събера малко, след като така и така са узрели.

— Нали ти казах да не взимаш нищо друго.

— Да, ама нали знаеш колко съм послушна. И гладна.

Той я погледна и присви очи.

— Нали каза, че не обичаш плодове.

Аний извърна поглед.

— Казах, че не харесвам повечето плодове. — Тя седна и се прозя.

— Лъжкиня.

— Да ги върна ли?

Той изсумтя грубо.

— По-добре поспи.

— Но Гол не се е върнал още.

— Известно време няма да го има. Късно е, а колкото по-скоро заспиш, толкова по-скоро ще мога да поспя и аз.

— А, добре тогава.

Тя отиде до дюшеците и легна. Скоро вече спеше, оставяйки Сери да чака и да продължи да се тревожи.

„Внимавай, Гол, стари приятелю. Не само заради нас. Познавам те твърде дълго, за да те изгубя тази вечер“.

Когато Тивара отиде да потърси онова, което искаше Савара, Лоркин видя как майка му кимва.

— Умна е, тази жена. Обзалагам се, че не е разчитала на появата ти в живота ѝ.

Лоркин се ухили.

— Всъщност оказа доста голяма съпротива. Известно време си мислех, че само си въобразявам, че се интересува от мен.

— Сега вече сигурен ли си?

— Да. — Той усети ехото на съмнението. — До голяма степен.

Тя се засмя, после лицето ѝ стана сериозно.

— И така. Черната магия.

Лоркин погледна встрани, после се насили да извърна глава към майка си. Тя стоеше безизразно, но очите ѝ подсказваха нещо. Кое то, все пак, не беше неодобрение.

„Тъга“ — осъзна той. И незнайно защо това още повече задълбочи чувството му за вина.

— Само за да овладее камъкотворството, майко — каза Лоркин. Тя повдигна вежди. — За да може Гилдията да овладее камъкотворството — поправи се той.

— Мислех, че стана помощник на Денил, за да намериш алтернатива на черната магия.

Лоркин въздъхна.

— Да. Така е. Надявах се, че камъните на Изменниците са тази алтернатива.

— Наистина ли е възможно да ги правим без черна магия?

— Не е невъзможно, но... това е като да строиш къща със завързани очи. Начинът, по който висшата магия променя възприятията ти и контрола върху магията, прави създаването на камъните по-точно и по-лесно.

— Висша магия? — Тя се усмихна и извърна поглед. — Установявам, че този термин се използва от хората, които приемат черната магия.

— А черната магия е термин, който се използва от хора, които не одобряват висшата магия. — Лоркин сви рамене. — Независимо дали неодобрението е оправдано или не.

— А оправдано ли е?

Той се замисли за Ивар, чиято енергия бе източена докрай за отмъщение. И за себе си, как беше поддържан слаб, докато бе затворник на Калия. Но ако не владееха черната магия, поддръжниците на Калия щяха да намерят друг начин да накажат Ивар и пак щяха да затворят Лоркин.

— Да и не. С всяка магия може да се злоупотребява. С всяка власт може да се злоупотребява. Изменниците са доказателство, че култура, която използва висшата магия, не е задължително да се превърне в Сачака — имам предвид Сачака на ашаките.

Майка му кимна.

— Също както аз и Калън сме доказателство, че не всеки магьосник полудява и се опитва да превземе Гилдията, щом овладее черната магия.

— Мислех си, че татко е това доказателство.

Тя сви рамене.

— Той не е най-добрият пример, тъй като я използва, за да се сдобие с поста на Върховен повелител.

— Да. Оказа се, че е пълен с тайни.

Тя се засмя горчиво.

— Така е. След онова, което ти откри, аз... чудя се какво ли още е криел.

— И така... — Той си пое дълбоко дъх. — Гилдията ще ме приеме ли, след като съм овладял черната магия?

Тя сви устни и не отговори веднага.

— Вероятно. Камъкотворството е нов вид магия с огромен потенциал и те имат нужда от нея.

— Въпреки че изисква овладяването на черната магия?

— Да, макар това да означава, че само неколцина ще получат разрешение да се обучат. Аз. Калън. Лилия. Ти.

— Лилия? О, ученичката, която я е научила от книга. Това вече наистина е неочаквано.

— Да. Струва ми се, че тя има талант за това и останалите ще срещнат трудности при усвояването ѝ от описание. И все пак не трябва да разчитаме само на това.

— Това поредната от бащините ми измами ли е? Дали не се е надявал да намали опасността за Гилдията, като ни е накарал да вярваме, че не може да се научи от книга, така че никой да не се опитва?

— Според мен не. — Тя се намръщи. — Има и друга възможност. Зарала може да му е казала, че магията се овладява само при контакт на съзнанията, за да намали опасността от евентуалното приемане на черната магия от Гилдията. Той...

Тя се изпъна и очите ѝ се разшириха. Лоркин предположи, че Оусън се е свързал с нея, и зачака. Писъкът на някаква птица привлече вниманието му и той осъзна, че слънцето почти се е скрило зад хоризонта. Наоколо се издигаше планината. Лоркин внезапно осъзна, че те са просто малка група от хора — изолирани, незащитени и нищожни.

„Но не е така. Ние сме магьосници. Двама от нас са могъщи представители на народите си. Ще се вземат важни решения. Исторически решения“.

Майка му въздъхна. Обърна се към него, след което погледна към Регин. Сякаш усетил погледа ѝ, той надигна глава. Тя му махна с ръка, той се изправи и се отдалечи от двете Изменнички, с които разговаряше.

— Имам отговор — каза Сония, когато магьосникът се приближи към тях. Тя се наклони да се изправи, Регин ѝ подаде ръка и за голяма изненада на Лоркин майка му я пое и му позволи да ѝ помогне да стане. — Лоркин, ще кажеш ли на кралицата?

Той тръгна да търси Савара и я откри да разговаря тихо с Тивара. Двете изглеждаха леко раздразнени от прекъсването, докато Лоркин не

им каза, че Черната магьосница Сония е получила отговор от Гилдията.

Савара се изправи и изтупа дрехите си, докато майка му вървеше към тях. Всички насядаха в малък кръг на същото място, където се бяха събрали и предишната вечер.

— Ваше величество, поканата ви е била обсъдена от водачите на Обединените земи — започна майка му. — Първо, искам да ви предам благодарностите им. За нас е чест, че ни каните да се присъединим към вашата борба. Но участието ни няма да окаже особено влияние върху изхода на сблъсъка в сравнение с възможните последствия, които ни очакват при евентуалната ви загуба. Както вече посочихте, на този етап ние не можем да ви предложим армия, която да е сравнима с вашата. Някои в Обединените земи дори вярват, че ще представляваме по-скоро спънка, отколкото помощ. — Устните ѝ се изкривиха в суха усмивка, на която Савара отговори с подобна такава. — Други не са толкова песимистично настроени, като твърдят, че неведнъж в миналото сме показвали колко по-силни и по-изобретателни сме, отколкото изглежда. За нещастие привържениците на първото мнение надвишават по брой привържениците на второто и взетото решение е, че не можем да се присъединим към вас в конфликта ви с крал Амакира.

Сърцето на Лоркин замря. Той се огледа и видя изписаното по лицата на Изменниците възмущение. Но изненада нямаше.

— Всички изразиха подкрепата си за целта ви да сложите край на робството в Сачака — продължи тя. — Ако отложите плановете си, спечеленото време може да ни е достатъчно, за да се превърнем в по-полезен съюзник за едно подобно начинание. Но ако не го направите, ние ви желаем успех и се надяваме за в бъдеще, ако не сключим съюз, то поне да установим добри търговски отношения. Междувременно — ако предложението ви все още е в сила — ние сме готови да изтъргуваме услугите на нашите лечители, в замяна на магическите камъни, а аз съм упълномощена да преговарям подробностите по тази сделка още сега, ако е удобно.

Савара кимна.

— Моля, предайте благодарностите ми за това, че толкова бързо обмислиха нашата покана — каза тя. — Тъй като не е необходимо да изчакаме присъединяването на Обединените сили, ние няма да

отложим изпълнението на плановете ни. Тръгваме рано сутринта. Въпреки това все още желаем да изтъргуваме камъните ни срещу лечителство. — Тя се поколеба, мръщейки се. — След колко време лечителите ви ще стигнат до Арвис? Чакайте — преди да ми отговорите... — Тя се обърна и погледна към Лоркин. — Ще помолите ли Тивара да донесе малко рака?

Лоркин кимна, изправи се и забърза към мястото, където Тивара седеше сама и наблюдаваше съвещанието.

— Савара поръча да донесеш рака — каза ѝ той. — Искаш ли да ти помогна?

Тя го погледна изпитателно и не помръдна от мястото си.

— Какво има? — попита той с нисък глас.

— Какво ще направиш? Къде ще отидеш?

Той погледна към майка си, след което се обърна към Изменницата.

— Аз... не знам. — Майка му сигурно очакваше от него да се върне в Киралия, въпреки черната магия, която беше овладял. Искаше да се върне — да може да се върне — но напускането на Сачака означаваше да напусне Тивара. „И Изменниците. Искам да ги видя победители. Да си тръгна сега ще означава да си тръгна по средата на някаква интересна история“.

Само че слушането на интересни истории не беше тъй опасно, както участието във война. Ако останеше при Изменниците, той щеше да е в центъра на сраженията. Ашаките щяха да го приемат за мишена. Това, че беше магьосник от Гилдията, нямаше да ги спре да го убият.

Гилдията също нямаше да одобри участието му. Обединените земи отказаха директен конфликт с крал Амакира от страх, че Изменниците може да загубят и кралят да потърси отмъщение. Присъствието на магьосник от Гилдията сред Изменниците щеше да изглежда така, сякаш Гилдията ги подкрепя.

„Но те ще изпратят лечители. Каква е разликата?“

Те просто щяха да бъдат наети заради уменията си и нямаше да участват в сраженията. Сигурно щяха да пристигнат едва след приключването им. Нямаше да могат да бъдат от полза преди и по време на битките, и ако Изменниците изгубеха, те щяха по най-бързия начин да се приберат в Киралия.

Може би трябваше да се присъедини доброволно към тях. Той не беше лечител, но можеше да изцелява и можеше да служи като посредник между лечителите и Изменниците. „Но това пак няма да означава, че ще бъда на бойното поле. Където ще е Тивара“. Лоркин знаеше, че тя в никакъв случай нямаше да изостави народа си и да отиде с него в Киралия. И че той ще направи всичко по силите си, за да се погрижи тя да оцелее. Дори ако се наложи да се сражава с Изменниците.

Но ако това станеше, той не можеше да го направи като магьосник от Гилдията.

Лоркин я погледна.

— А ти какво искаш?

Тивара го погледна решително.

— Искам теб — отвърна тя. — Но не и ако си нещастен. И не ако не си в безопасност.

Той се усмихна. „Точно каквото искам аз за нея. Но не можем и двамата да сме щастливи и в безопасност“.

Което означаваше, че решението е лесно.

— Няма да съм щастлив, ако поне не се опитам да направя теб щастлива — каза ѝ той. — Което означава, че трябва да дойда с теб и да се погрижа да не те убият.

Очите ѝ се разшириха.

— Но... Гилдията... Какъв беше смисълът да се обучаваш в камъкотворство, щом...

— Лорд Лоркин — извика Савара. — Ожадняваме тук.

Той се наведе и целуна Тивара.

— Не се тревожи за Гилдията. Все ще измислят нещо.

Тя кимна.

— Ще направя рака. Ти се връщай.

Той се обърна и тръгна към кралицата и майка си. Сърцето му препускаше, но той не беше сигурен дали е от паника и страх или от радост и вълнение. „Сигурно по малко от всичко. Наистина ли съм готов да напусна Гилдията и да се присъединя към Изменниците? Дали съм достатъчно луд, за да рискувам живота си в битка?“

Когато седна при майка си и Савара, той погледна към Тивара. Тя отвърна на погледа му, на лицето ѝ се сменяха радост и тревога. Той ѝ се усмихна и тя му отвърна.

„Да, готов съм“.

Когато каретата на Дома на Гилдията премина през портата на имението на Ачати, робите бързо изчезнаха. Всичките — с изключение на роба-портиер, който се хвърли по очи пред Денил, докато слизаше от каретата — се покриха. Магьосникът се огледа, припомняйки си, че не бе забелязал нито една робиня сред тях. Дали защото Ачати просто предпочиташе мъже, както беше с любовниците му, или просто по този начин се надяваше да намали вероятността в домакинството му да се промъкнат Изменници?

— Заведи ме при ашаки Ачати — нареди Денил.

Робът скочи на крака и поведе Денил през неукрасената, полирана дървена входна врата към хладния коридор. Поканата на Ачати бе пристигнала сутринта. До обяд Денил се терзаеше дали да приеме или да отхвърли поканата, докато накрая се предаде и се посъветва с Тайенд.

— Разбира се, че трябва да отидеш — каза му Тайенд, като почти не надигна глава от бюрото си. — Един посланик трябва да поддържа добри отношения, а Ачати е единственият, който все още желае да поддържа някакви отношения с нас.

Така че ето го тук, вървящ по коридора към Господарската стая, с разтуптяно сърце и стомах, който се свиваше по дразнещ и притеснителен начин. Когато стигна до края на коридора, Денил си пое дълбоко дъх, изпусна го бавно и разтегна устни в учтива усмивка, щом забеляза мъжа, който го очакваше.

— Посланик Денил. — Ачати пристъпи напред и стисна ръката му по киралийски маниер.

— Ашаки Ачати — отвърна Денил.

— Толкова се радвам, че приехте поканата ми — рече Ачати, усмихвайки се широко. — Моля, седнете. Наредих на робите в кухнята да дадат най-доброто от себе си тази вечер. Ето, дори намерих киралийско вино.

Той поведе Денил към табуретките и се наведе да вдигне виното. Задържа го в ръце, показвайки етикета.

— Тъмно ануренско! — възкликна впечатлен Денил. — Откъде се сдобихте с това?

— Имам си моите източници. — Ачати махна с ръка към табуретките. — Моля, седнете.

Очевидно Ачати възнамеряваше да се държи така, сякаш нищо не се беше случило от последния път, когато Денил го беше посетил. Но така магьосникът се почувства още по-неудобно. Ачати не можеше да пренебрегне с лека ръка тормоза, на който ги бе подложил неговият крал. Преструвките, че нищо не се е случило, нямаше да закрепят приятелството им.

Но точно когато раздражението на Денил нарасна още повече, Ачати го изненада.

— Не очаквам от вас да ми простите — каза той, наливайки си втора чаша вино.

Денил се поколеба.

— Не съм сигурен как да отговоря на това — отвърна откровено той.

— Не казвайте нищо. Не е необходимо да лъжете, за да сте дипломатичен.

— Щом не очаквате от мен да ви простя, значи не възнамерявате да се извините.

Ачати се усмихна.

— Не. А вие няма да ми благодарите затова, че изведох Лоркин от Арвис, макар че аз го уредих.

— Поне мога да ви благодаря за това, че не го предадохте на краля — отбеляза Денил.

— Никога не бих се съгласил с каквото и да било, което би изисквало това.

— Да се съгласите? — Денил усети как стомахът му се свива. — Кралят ви е изпратил да ни предупредите за похитителя, нали? Не сте дошъл, защото сте бил загрижен за нас.

— Да, той знаеше — и не, аз бях мотивиран от загрижеността си за вас. — Ачати сви рамене. — Убедих краля да ме остави да ви предупредя, с надеждата, че Лоркин ще ми се довери. Не вярвах, че ще измъкна много информация от него, не и след онова, което направи в затвора, но видях възможността да получим поне някаква информация, а това бе по-добре от нищо.

Денил се намръщи. Какво бе направил Лоркин в затвора?

Ачати се засмя.

— Той е много по-корав, отколкото изглежда. Оказа се неочаквано безмилостен. Особено след като нямаше как да знае, че това ще принуди краля да го освободи. — Усмивката му изчезна. — Всички, които разпитах, имаха различни мнения за източника на отровата. Кралят не си признава да е от него. Изменниците очевидно няма да си признаят. Ако е някой друг, едва ли ще разкрие, че е действал срещу заповедите на краля — или че кралят му е наредил. Какъвто и да е източникът, очевидно някой се бе опитал да убие магьосник от Гилдията и това разгневи твърде много ашаки.

„Някой се е опитал да убие Лоркин? С отрова?“ Денил се надяваше, че е успял да скрие изненадата си.

— И кралят освободи Лоркин. Само за да се опита отново да го задържи. Но този път щеше да го затвори някъде на безопасно място, скрит от отровителя?

— Да.

— Значи... не е възможно той да се е опитал да го отрови.

— И аз така си мисля, защото той ме остави да помогна на Лоркин да избяга.

— Защо го е направил?

— Съгласи се, че ако успея да накарам Лоркин да ми каже нещо за Изменниците, ще ме остави да постъпя както сметна за редно. — Ачати се подсмихна самодоволно.

— Това ми звучи като облог. Амакира не е от кралете, които обичат да губят басове.

— Той спазва обещанията си.

— А вие какво заложихте?

Ачати самодоволно махна с ръка.

— Къщата ми.

— Наистина ли? — Денил се огледа. — Притежавате ли някаква друга земя?

— Не.

„Значи залогът е бил висок“. Но пък в политиката и войната винаги е било така. Денил усети как го изпълват познатите чувства на признателност, привързаност и възхищение, но устоя. Сети се за предупрежденията на Тайенд и се изненада, когато се почувства по същия начин. Но успя да устои и на това. „Тайенд е... приятел. Може

би ако не беше Ачати, двамата отново щяхме да сме нещо повече от това“. Но пък Ачати...

Сачаканецът погледна оценяващо виното. Денил не можа да не си помисли колко по-различен е от Тайенд. Макар да нямаше солидната фигура на повечето сачакански мъже, Ачати беше едър и тъмен, а Тайенд беше светъл и слаб. „Как могат да ме привличат такива противоположности? Ах, но те и двамата са умни и схватливи. Предполагам, че харесвам умни мъже. Чудя се обаче какво намират те у мен“.

Забелязвайки погледа на Денил, Ачати се обърна към него. Лицето му изразяваше несигурност.

— Помните ли онзи момент по време на пътуването ни до Дюна? Когато Тайенд ни прекъсна?

Денил почувства как в главата му се вихрят спомени и смесени чувства. Желание, смущение, притеснение и гняв.

— Как бих могъл да забравя? Досадният малък... — промърмори той.

Ачати се засмя.

— Сигурен съм, че намеренията му са били добри. Но аз усещам, че подобни моменти, подобни възможности получаваме все по-рядко. Дали ще останем приятели, ако преминем и през други тежки моменти, или недоверието и подозрението ще се натрупат твърде много? Искане ми се... — Той въздъхна. — Знам, че е егоистично от моя страна. Бих искал да сме повече от приятели, поне за известно време, преди обстоятелствата да ни накарат да се държим като врагове.

Денил си пое дълбоко дъх. Сърцето му отново биеше ускорено и в стомаха му се беше появило странното, но познато пърхащо усещане. „Точно така се чувствах и аз, когато влязох тук“ — осъзна той. Само че този път усещаше и някакво веселие. Какво ли щеше да се случи, ако го приемеше?

„Има само един начин да разбере“.

— Ами сега Тайенд не е тук.

Ачати затаи дъх. Някакво изражение премина през лицето му, преди на него да се настани предпазлив интерес.

Надежда.

Денил разбираше, че въпреки цялата си власт и богатство, Ачати е самотен. Съмняваше се, че сачаканецът би могъл да се възползва от

самотата си, дори и да искаше. Това не бе слабост, а част от живота, който Ачати бе избрал.

— Макар че не бих пренебрегнал вероятността в този момент да бърза насам — додаде Денил.

Ачати се разсмя.

— Това няма как да ни се случи два пъти, нали?

— Тази теория си заслужава да се провери. Въпросът е до каква степен трябва да копираме обстоятелствата?

— О, според мен имаме всички нужни съставни части. — Ачати се изправи и Денил го последва. — А ако греша, винаги можем да разчитаме на това, че робите няма да го пуснат. — Той се поколеба, вперил поглед в Денил. — Ах. Вижте се.

Денил примигна.

— Какво?

Счаканецът протегна ръка и докосна брадичката на Денил.

— Толкова висок и... елегантен. Добре че вие, киралийците, не се обучавате във висшата магия. Ще изглеждате много по-застрашителен.

Денил се изсмя.

— Вие, сачаканците, сте застрашителните — възрази той. — С черната си магия и...

Ачати го накара да замълчи с кимване и притискане на пръста си към устните му. После ръката му се плъзна зад врата на Денил и придърпа главата му към себе си за целувка.

След това устните му се озоваха до ухото на Денил.

— Недей, защото ще си напомниш, че сме жесток народ. Нека ти покажа, че не всички сме жестоки и безсърдечни. — Той отстъпи назад, улови ръката на Денил и го изведе от Господарската стая.

ГЛАВА 19

СПОРАЗУМЕНИЕ

Още преди слънцето да се издигне над хоризонта, Изменниците бяха готови за тръгване. Сония забеляза, че те не се нахраниха преди това. „Когато си тръгнат, ще изадем остатъците от припасите ни и тогава и ние ще се отправим към дома“ — реши тя. Дали това „ние“ включваше двама или трима души, все още не беше ясно.

Сония погледна към Лоркин, който през последните нощи бе спал до Тивара. По време на преговорите тя го беше слушала внимателно. Доста пъти той бе говорил за Изменниците като за „нас“, а за Обединените земи и Гилдията като за „тях“. Усещайки прилив на страх, тя потрепери.

Той се беше променил. Ала не съвсем. Все още си беше Лоркин, но беше съзрял. И... нещо друго. Нещо като крехкостта, в която изпадеше, след като сърцето му биваше разбито, но компенсирана от някаква нова издръжливост. Тя я изненадваше. През времето след напускането на Гилдията той бе преживял много. И бе приел товара на черната магия.

„Би трябвало да съм ужасена, но единственото, което изпитвам, е тъга. Той няма представа с какво се е натоварил. Как винаги ще бъде заклеймяван като незаслужаващ доверие, дори ако приемат решението му, и че това е цената на камъкотворството“.

„Те“, когато ставаше въпрос за Гилдията и киралийците. Тя не вярваше, че ще го отхвърлят. Как биха могли, след като бяха приели Лилия? „Но с всеки магьосник, който овладее черната магия, ние като че ли губим нещо. Може би нашата невинност. Може би предпазливостта си“.

Лоркин се върна, след като бе отишъл да попълни запасите си от вода. Тя се сети за кристалите в джобовете си, за които не бе споменала пред Изменниците. Тивара се усмихна на Лоркин, който ѝ подаде манерката. Тя беше нейната, не неговата. Сония изпита съжаление, че не разполага с повече време, за да опознае по-добре

младата жена. Начинът, по който Тивара гледаше Лоркин, изпрати нови предупредителни вълни в тялото ѝ и Сония се намръщи.

„За двама, които очевидно са влюбени, те не се държат така, сякаш всеки момент ще се разделят“.

Усещайки погледа ѝ, Лоркин се обърна към нея. Усмивката му се стопи, той погледна отново Тивара и ѝ кимна. Лицето ѝ стана сериозно. Съчувствено. Тя кимна и продължи да го гледа, докато младежът се приближаваше до майка си.

— Майко — каза той. — Може ли да поговорим насаме?

— Разбира се. — Сония се изправи, огледа се, избра произволна посока и тръгна нагам. Той я последва мълчаливо. След около двайсетина крачки тя се спря и издигна около тях двамата бариера, която да задържа звука. След това го зачака да заговори.

Изведнъж Лоркин не намери сили да я погледне в очите.

— Аз... ъъ... ние...

Сония въздъхна и омекна.

— Връщаш ли се с мен?

Той изпъна раменете си и вдигна глава.

— Не.

Сония го погледна, борейки се с нарастващата паника. „Бих могла да му наредя. Бих могла да се свържа с Оусън и да го накарам да му заповяда да се прибере“. Но тя подозираше, че това ще подтикне младежа към още по-глупави действия.

— Не е заради Тивара — каза той. — Добре де, не е само заради Тивара. — Той я погледна напрегнато. В очите му тя откри вълнение и надежда. — Мисля, че Изменниците ще спечелят. Когато казаха, че ще сложат край на робството... мисля, че ще направят и това. Планирали са го от години. От векове.

— Така... и щом спечелят, ще бъдат ли по-добри от ашаките?

— Да — отвърна твърдо той.

— А ако загубят?

Лицето му потъмня. Внезапно тя видя как синът ѝ ще изглежда след десетина и повече години. „Ако оживее през следващите няколко седмици. Не, не си мисли за това“.

— Някои неща заслужават човек да рискува живота си за тях — каза той. — Ако беше видяла какво вършат ашаките — ако го беше преживяла — и ти щеше да пожелаеш да отървеш света от тях.

Долавяйки гнева и ужаса в гласа му тя почувства болка в гърдите си. „Какво са му направили?“ — Искаше да разбере, да открие онзи, който го е извършил и да го нарани. „Заради онова, което му е причинил и заради това, че накара сина ми да жертва живота си по този начин“.

— На Гилдията няма да ѝ хареса, но подозирам, че това ти е известно — каза му тя.

Лоркин кимна.

— Кажи им да ме обявят официално за изгнаник. Така, ако изгубим, няма да бъдат обвинявани за действията ми.

Сърцето ѝ се сви. „Трябва да съм доволна, че е обмислил всичко, но е невъзможно. Само да можех да заема мястото му... но мисля, че и това няма да го спре да отиде на война“.

Изведнъж тя разбра какво трябва да направи. Ако Лоркин не се върнеше у дома, тя също нямаше да се върне. Щеше да го последва. Щеше да направи всичко възможно, за да го защити.

— Значи вече се считаш за Изменник. — Сония кимна. — Тогава има нещо, което трябва да знаеш. — Тя бръкна в джоба си, извади единия от кристалите и го задържа в протегнатата си ръка.

Той го взе и го огледа внимателно. След миг очите му се разшириха.

— Подозирах, че това е възможно — прошепна той.

Докато гледаше камъка с алчно очарование, Сония изпита сладко-горчива радост и гордост. Ето го, нейният син, който разбира магия, която никой гилдиец не е виждал досега. „И му харесва“.

— Къде го намери? — попита Лоркин.

Сония посочи с жест земята около тях.

— В почвата и пясъка. Има един в потока, прочиства го. Подозирам, че са пръснати из цялата пустош. Можеш да ги намериш, ако знаеш какво търсиш и ако си черен магьосник.

Лоркин отвори уста и се обърна да погледне към сухата, безжизнена земя.

— Да не би да казваш...?

— Да. Пустошта е трябвало да се възстанови още преди векове, но това не е станало заради Изменниците. — Тя докосна ръката му. — Сигурен ли си, че искаш да напуснеш Гилдията, за да се присъединиш към тези хора? Които са толкова безмилостни? Можеш да им

помогнеш да сложат край на управлението на ашаките и без да им прехвърляш лоялността си.

Той погледна към камъка и се намръщи. След това го стисна в шепата си и кимна.

— Сигурен съм. Те не са идеални — устата му се изкриви в горчива усмивка, — но са по-добри от ашаките.

Лоркин се обърна към нея и положи длани върху раменете ѝ.

— Обичам те, майко. Нямам намерение да умирам в тази война. И ще се върна в Гилдията. Кралица Зарала ми разкри познанието за камъкотворството, за да мога да го предам на Гилдията, ако тя го поиска. Ще ме видиш отново.

Той я прегърна силно. Сония го притисна към себе си и впрегна цялата си воля да не се възпротиви, когато синът ѝ се отдръпна. Той се усмихна, после се обърна и тръгна бързо към Изменниците.

Сония примига, за да прогони сълзите, въздъхна и го последва.

Когато излезе от жилищната сграда на магьосниците, Лилия присви очи от яркото слънце и тръгна към Университета. Забеляза, че наоколо имаше повече ученици от обичайното за този ранен час. По-голямата част се бяха събрали около входа на Университета. Когато се приближи към тях и се озова в сянката на сградата, тя установи, че всички я гледат.

Полазиха я тръпки и девойката забави крачка.

Разпозна сред тях неколцина приятели на Бокин. Двама отстъпиха встрани. Първоначално Лилия предположи, че я пропускат да мине, но в пролуката се изстъпи познатият побойник. Той ѝ се ухили.

— Какво търсиш тук, Лилия? — попита той. — Наблюдателницата е натам. — Той посочи към хълма.

Неколцина от учениците се захиха. Групичката се сгъсти. Трябваше или да си пробие път през тях, или да заобиколи и да влезе през предния вход на Университета.

— Няма да те пуснем вътре — каза Бокин.

Лилия преглътна усмивката си. „Идиот. Ясно е какво правят, не е необходимо да го казва на глас. Сега не могат да се престорят, че не правят нищо нередно“.

Тя изкачи първите няколко стъпала и се спря.

— Сигурни ли сте? — попита тя, поглеждайки ги в очите един по един. — Черният магьосник Калън е вътре и чака, за да ме научи на най-различни номера от черната магия. Той може да не остане особено доволен от това, че ми пречите да стигна навреме за занятията си.

Някои от учениците се намръщиха и се спогледаха със съмнение.

— Калън може само да те научи да се преструваш, че се биеш с черна магия — каза Бокин. — Нищо друго не можеш да научиш. Още дори не си завършила.

— Чух, че няма да завършиш — додаде едно от момичетата, което стоеше до Бокин. — Хората казват, че няма да ти позволят. Ще си останеш ученичка завинаги.

Лилия сви рамене.

— Ще завърша догодина. Имам да уча повече неща от обикновените ученици. — За да е сигурна, че са схванали намека ѝ, тя бръкна в мантията си и извади малка, тънка кама, която си бе купила по препоръка на Калън. Чудеше се защо той настоя за това, след като от нея не се очаква да използва черната магия, и заподозря, че просто е искал да одобри избора ѝ. Беше ѝ казал да намери нещо обикновено, но качествено. Нещо по-изискано от обикновен кухненски нож, но не толкова натруфено като камите, които носеха сачаканците. Тя посети няколко ножаря и избра елегантен, тънък нож с острие, което се сгъваше ѝ се прибираще в абаносовата, обкована със сребро дръжка — действие, което тя се беше научила да прави с една ръка.

И което използва сега. Едва не се разсмя, когато няколко ученици си поеха рязко дъх. Но Лилия не можеше просто да стои там и да размахва ножа си. Ако някой магьосник я видеше, тя щеше да загази заедно с останалите ученици. Може би дори повече. В чантата ѝ, заедно с книгите и записките, имаше и един плод пачи. Джона го беше пъкнала там, когато стана ясно, че Лилия няма време да изяде цялата си закуска.

Девойката го извади, започна да реже парчета от него и да ги яде.

— Калън ще излезе да провери какво ме задържа — каза им тя, дъвчейки. — Не ми се иска да...

— Какво става тук? — разнесе се нов глас. Лилия вдигна глава и видя главата на магьосник да се появява зад учениците. — Намерете си друго място за събиране и не блокирайте вратите.

Всички веднага се пръснаха, като стоящите наблизно набързо се поклониха на магьосника. Лилия забеляза, че само Бокин беше разочарован. Останалите изглеждаха облекчени. Когато девойката мина по стълбите покрай него, той ѝ се ухили. Магьосникът беше алхимик на средна възраст, когото тя си спомняше от втората година.

— Добро утро, лорд Джотин — каза момичето и се поклони.

— Лейди Лилия. — Той кимна, после се огледа, за да се убеди, че учениците няма да се върнат и забърза по коридора. Лилия продължи да яде пачито, докато вървеше към стаята, в която Калън провеждаше уроците, прогонвайки всички мисли за Бокин от главата си. Трябваше да зададе въпроса на Аний на Калън и трябваше да обмисли по какъв начин да го направи. Спря се да избърше ножа и да събере мислите си, преди да бутне вратата и да влезе в стаята.

— Добро утро, лейди Лилия — каза Калън и леко се усмихна.

— Черен магьосник Калън. — Тя се поклони и седна. Отвори уста, за да заговори, но се спря, когато забеляза предметите на масата. До една керамична купа бяха подредени няколко кухи стъклени тръби, използвани от алхимиците, когато трябваше да оформят съдини и тръби за определена употреба.

— Днес ще те науча как да правиш кръвни камъни — каза ѝ Калън.

Полазиха я тръпки. Това бе част от черната магия, която много хора смятаха за приемлива и безопасна. Калън взе една тръбичка и ѝ даде знак да направи същото.

— Този процес представлява най-лесното общуване между умове. Бившият Върховен повелител го открил, докато разглеждал някакъв дъвен кръвен пръстен. Виждаше съм и съм проучвал този пръстен и наистина се радвам, че не се наложи сам да разгадавам тази загадка. Първо, разтопи малко стъкло и го остави да се върти във въздуха, за да се оформи.

Тя остави въпроса на Аний за по-късно и изпълни инструкциите му. Когато и двамата завъртяха във въздуха топките разтопено стъкло, той ѝ каза да хване ръката му и да се съсредоточи върху мислите му. Лилия го наблюдаваше как оформя магията си и налага волята си върху стъклото, променяйки структурата му, а след това го оставя да се охлади. После насочи вниманието си към нея и опита ѝ да направи същото с нейната сфера.

Двамата го повториха няколко пъти, като разтопяваха стъклото и го оформяха отново, преди той да почувства, че момичето се е адаптирало достатъчно, за да започне да добавя и кръв към стъклото. За нейна голяма изненада това само впечатла идентичността на камъка.

— Кръвният камък работи само когато някой го докосва — обясни й Калън. — Разбираш ли разликата между това как действа той за човека, който е вложил кръвта, и за другия, който докосва камъка?

— Създателят вижда онова, което вижда приносителят, дори и да е против волята му. Приносителят не може да види какво вижда създателят, но може да осъществява ментално общуване с него без никой друг да го чува.

— Да, но камъкът предава не само онова, което вижда приносителят, а и мислите му. Освен ако приносителят не носи и блокиращ камък.

Тя примигна изненадано. Това беше нещо ново.

— Какво е това?

— Нещо, което Изменниците могат да правят. Нещо, което скоро ще притежаваме. Вместо стъкло, тези камъни представляват кристали, обучени на дадено магическо действие, докато растат. Блокиращият камък може да попречи на разчитането на съзнанието и позволява на носителя си да проектира мисли, каквито според него интересуват разпитвания.

Полазиха я студени тръпки.

— Пръстенът на Наки.

Той я погледна изненадано, после извинително.

— Съжалявам. Забравих, че вече си се сблъсквала с блокиращ камък.

Тя поклати глава.

— Не се притеснявайте. Какво друго могат да правят тези камъни?

— Всичко, което може да прави един магьосник.

— Дори черен магьосник?

— С това че могат да извличат и съхраняват сила? Да — но засега запази това за себе си.

Лилия тихо подсвири.

— Кажете ми, че ще станем приятели с тези Изменници. Едва ли бихме искали врагове като тях.

Калън се намръщи.

— Работим по въпроса, с надеждата да се сдобием с тайната на камъкотворството. — Той махна презрително с ръка. — Ще ти разкажа повече за това някой друг път. Важното е, че камъкотворството използва черната магия.

Лилия се развълнува.

— Ще се обучавам как да правя тези камъни? — Това означаваше, че тя ще е една от първите гилдийци, която ще може да използва тази нова магия.

— Вероятно.

— Ще трябва ли да пътувам до Сачака?

— Не. — Но по начина, по който се поколеба и се замисли, тя предположи, че отговорът му не трябва да се приема твърде категорично. Калън поклати глава. — Добре, това е всичко за тази сутрин. Имаш ли някакви въпроси?

Сърцето ѝ подскочи, когато тя си спомни за въпроса на Аний.

— Да. Дали Гилдията ще позволи на Сери и двамата му телохранители да останат тук?

Калън сбръчи вежди.

— Да не би положението му да се е влошило? — попита той.

— Възможно е. Ще позволи ли?

— Трябва да получа съгласието на Висшите магьосници, но те най-вероятно ще го дадат. Кога ще дойде?

— Скоро. — Лилия осъзна, че това може да означава всичко и се поправи. — След няколко дни.

Калън кимна.

— Ще ти съобщя веднага, щом мога. — Той леко се усмихна. — Успяхме да намерим няколко семена от един парфюмерист, благодарение на теб. Растенията все още не са достатъчно големи, за да се потвърди, че е роет, но няма да чакаме още дълго. Ако Сери все още желае да ни помогне да хванем Скелин, може би скоро ще действваме.

Лилия кимна. Ето я пак тази дума „скоро“.

— Желаете силно — каза му тя. — В това съм сигурна.

Когато Аний и Лилия се изгубиха в мрака на път към стаята на Сония, Гол погледна към Сери и повдигна вежди.

— Да — отвърна Крадецът с нисък глас. — Каж ми какво откри.

Гол се наведе напред.

— Всичко се е променило. Останалите Крадци... ами, те вече не се наричат така. Наричат се „принцове“. А Скелин наричат „крал“.

— Разбира се. — Сери завъртя очи. — Кралят на Подземния свят. Какво мислят хората по улиците?

— Всички се страхуват. Не смеят да си надигнат главите. Знаят, че Скелин е магьосник-отстъпник и че майка му е Ловецът на Крадци. И двамата са правили много неприятни неща на хората, които не изпълняват желанията им. — Гол се намръщи. — Хубавото е, че сега всички го мразят.

— А какво мислят за мен?

Гол сви рамене.

— Смятат те за мъртъв.

— А ако разберат, че се крия?

— Подхвърлих го и неколцина казаха, че се надяват да е така. Казаха, че се надяват да търсиш начин да се отървеш от Скелин.

— Никой не си мисли, че съм изоставил работниците си?

— Поне никой не го каза пред мен. Интересното е, че в една от пивниците хората, с които разговарях, спореха дали се криеш в Гилдията или не. Онзи, който се съмняваше, каза, че няма как да стане, защото Гилдията работи със Скелин.

Сери се намръщи.

— Това може да е само слух.

— Който ще държи хората в страх от Скелин.

— Ако знаят, че не е истина, няма да се страхуват толкова.

Гол поклати глава.

— Пак ще бъдат твърде уплашени, за да направят каквото и да било.

Сери се хвана за седалката на стола и забарабани с пръсти по дървото.

— Ами доставчикът?

— Саски е все още там. Все още държи минния огън. Опитва се да продава нов инструмент, който го използва. Някаква тръба за

духане, която, както ме предупредиха, може да гръмне, докато работи. Най-популярният му продукт е малки пакетчета, които хората хвърлят в огъня, за да гръмнат и да пръскаат отблясъци. Хората ги харесват, но не виждат смисъл от минния огън, при положение, че магьосниците могат да правят същото, което прави и той.

— Не разбират ли, че той позволява на обикновените хора да правят същото като магьосниците?

— Не и онези неща, които искат да правят, като например да изцеляват, да левитират или да местят предмети на разстояние. Но кого му трябват тези бомбички? А и Саски отблъсква клиентите си, като ги предупреждава колко е опасно и непредсказуемо. Магията изглежда много по-безопасна.

Сери кимна.

— Така е. Опасно е не само, че минният огън ще избухне не когато искаме, а и че няма да избухне, когато ни трябва. Сигурен ли си, че капанът ще проработи?

— Почти. Преди, докато бях приятел със Саски, той често ми обясняваше как минният огън е бил използван в мините далеч на север. Тук ще използваме същия метод.

— А как ще го купим? Можем ли да накараме някое улично хлапе да ни купи няколко от тези бомбички?

Гол кимна.

— Това е мъдър ход. Саски не изглежда като човек, който веднага ще хукне да ни издава на Скелия, но кой знае? Изкушаващо си е. Не изкарва кой знае какви пари.

— Но на нас ни трябва Скелин да разбере къде се намираме.

— Не и през Саски. Тогава Скелин ще разбере, че сме си купили минен огън и ще се зачуди какво сме замислили тук долу. Не е нужно много мислене, за да се сети, че гласим капан.

— Така е. — Сери огледа стаята. — Добре, ти ще трябва да нагласиш нещата тук долу, без Аний да разбере, че се готви нещо.

— Щом вкарам тръбите в стените, те няма да са тъй забележими, особено ако ги натикаме в дупките и кухините в хоросана.

— И все пак трябва да го направиш докато я няма.

— Не искаш ли да изчакаш, докато се убедят, че семената са от роет? Щом заложим капана, винаги ще съществува възможност да избухне преди да сме готови.

Сери поклати глава.

— Не и след като Лилия каза, че Върховните магове се подготвят да ни пуснат да живеем в Гилдията. Аний го приема твърде охотно. Много е склонна да спори с мен за това. — Той поклати глава. — Нещо ми подсказва, че търпението ѝ се изчерпва. Или че знае нещо, което ние не знаем.

— Като например, че растенията не са роет?

— Може би.

Гол сви рамене.

— Но пък е права. Не е нужно да се чувстваме неудобно или да рискуваме Лилия да загуби заради това, че ни е скрила тук.

— Но ако слуховете, които си чул, са верни и някой в Гилдията работи със Скелин, можем да паднем право в ръцете му. Или ще направят така, че Гилдията да не работи с нас за залавянето на Скелин, или ще се погрижат нещо да се обърка и всички да бъдем избити.

Иначе можем да разкрием малката им мръсна тайна.

Гол погледна към тавана.

— Добре, ако Аний е права и ние се намираме под градината между Университета и жилищата на магьосниците, капанът ни определено ще разкрие Скелин пред Гилдията.

Сери се усмихна.

— Да. Но нека се погрижим междуременно да не убие нас.

ГЛАВА 20

ПЪРВА СРЕЩА

Слънцето се издигаше високо в небето и сипеше горещите си, ярки лъчи върху пустошта, която ги отразяваше обратно в гневен протест. Атакуван от жегата от всички страни, Лоркин вървеше бавно заедно с Изменниците и се опитваше да не си представя какво е да се изправи срещу някой ашаки в битка.

Вместо това си мислеше за кристала, който лежеше в джоба му. Предишната вечер, след като всички заспаха или бяха застанали на пост, той се беше опитал да потърси други камъни, заровени в района, но мисловното му търсене не се натъкна на нищо. И все пак това не беше доказателство, че майка му греши. Тя му беше казала, че може да ги намери само защото владее черната магия, а в метода му на търсене не беше включено нищо от нея.

„Трябваше да я накарам да ми обясни“. Но преди да тръгнат, той бе получил само няколко минути с нея насаме, от които се бе възползвал, за да я разпита за друга магическа загадка. Погледът ѝ се изостри, когато я попита дали е чувала за магьосници, които могат да четат повърхностните мисли.

— Смяташе се, че баща ти може — каза му тя. — Винаги съм предполагала, че той окуражаваше тези слухове, за да поддържа страха у хората към него — и ако някой зададеше въпрос за другите му способности, той би могъл да посочи, че слухът е просто пример за всички глупости, които хората си мислят за него.

— Може да не е било лъжа — каза ѝ Лоркин.

Както винаги, изненадата ѝ премина в замисленост. Но той не очакваше да чуе онова, което последва:

— По-добре запази тези мисли за себе си — посъветва го тя. — Това ще притесни дори най-близките ти хора. Внимавай да не научаваш повече за останалите, отколкото ти се иска.

„Тя е права“. Лоркин можеше да си представи много ситуации, в които дочуването на нечии мисли можеше да бъде много смущаващо.

За щастие той можеше да чува повърхностните мисли само ако се съсредоточеше здраво.

— Лоркин.

Тивара се бе върнала при него. Савара я беше повикала за нещо и известно време двете бяха разговаряли.

— Да?

Тя се усмихна.

— Разкажи ми повече за лорд Регин. Той важен ли е за Гилдията? Защо, мислиш, е дошъл с майка ти?

Лоркин се намръщи.

— Не е важен. Е, произхожда от важен Дом, но няма никакъв пост в Гилдията.

— Значи е просто източник на сила за майка ти?

Той се опита да си представи този сценарий и не успя. Но в представата му Регин се държеше като сачакански роб, а това не бе необходимо. „Достатъчно е да изпрати силата си на майка ми и тя ще я съхрани“. Това изискваше докосване, разбира се, но не по-различно от стискането на ръце.

— Може би — отвърна Лоркин. — Всъщност... най-вероятно.

— А каква е връзката им? Приятели? Любовници?

— Не. Всъщност като ученици двамата са се мразели. Той я тормозел, докато не го предизвикала на дуел. Разбила го и оттогава я оставил на мира.

— Дуел? — Тивара повдигна вежди и усмивката ѝ стана още по-широка. — Интересен обичай.

Лоркин я погледна с присвити очи.

— Да не би да се подиграваш на обичаите на народа ми?

— Съвсем не. — Тя се опита да изглежда сериозна.

— Напротив — обвини я той. После се ухили. — Това е глупав обичай. Доколкото знам, никой не е отправял предизвикателство преди и след това.

— Значи това е бил последният ѝ вариант. — Тивара изглеждаше замислена. — Значи двамата са станали приятели след големия сблъсък, както често се случва?

— Не. Майка така и не му прости. — Макар Лоркин да не я беше чувал да го казва. Всъщност тя винаги бе изтъквала колко смело се е държал Регин по време на нашествието. Но с неохота.

Тивара не отвърна нищо и той видя, че се мръщи.

— Защо питаш?

Тя го погледна.

— Ами... Двете със Савара намираме за странно, че Гилдията е изпратила на подобна мисия двама души, които са толкова привързани един към друг. Ако ги заловят, ще им бъде много трудно, ако единият бъде заплашен, за да се изнуди другият.

— Майка ми и Регин? — Лоркин поклати глава. — Невъзможно. Останали сте с погрешно впечатление.

Тя сви рамене.

— Може би си прав. Или може би привидната невъзможност за това е подвела Гилдията да не осъзнае колко лош избор е Регин. Възможно е самите Сония и Регин да не го осъзнават.

Лоркин поклати глава и въздъхна.

— Какво?

— Най-могъщите жени в Сачака губят време в клюки и сватосване. Ох! — Той разтърка ръката си, където Тивара го беше ударила.

— Мъжете клюкарят повече — каза тя. — И не е загуба на време, когато има политически и военни последици.

— Има ли?

— Ще има. — Тя повдигна глава и очите ѝ се присвиха. — Ах!

Лоркин се обърна и погледна напред. Между Савара и вървящите отпред Изменници той успя да види, че са стигнали до върха на дюната. Пред тях се простираше равнина, покрита с оскъдна растителност, а на няколко часа вървеж се забелязваше разпиляна група сгради.

— Все още можеш да промениш намерението си — каза му тя. — Никой няма да ти попречи да се върнеш в Киралия. Около прохода няма ичани, които да те притесняват.

„Наистина ли съм толкова смел и глупав, че да се присъединя към хора, с които нямам никаква кръвна връзка и които се осмеляват да поведат война срещу легендарните черни магьосници, от които народът ми се страхува от векове?“

Той погледна към Тивара и се усмихна.

— Където си ти, там съм и аз.

Тя го погледна и поклати глава.

— Всеки път, когато си помисля, че не заслужавам толкова добър човек като теб, Лоркин, си напомням, че щом искаш да ме последваш, значи може би си малко луд.

— Ти си мислиш, че майка ми и лорд Регин са влюбени. Тук не става въпрос за моя здрав разум.

Тя се подсмихна и извърна очи.

— Ще видим.

Докато вървяха мълчаливо, думите ѝ отново се появиха в главата му — „... добър човек като теб, Лоркин“ — и усмивката му се стопи. Дали щеше да продължи да го смята за добър, ако знаеше какво е причинил на робинята? Все още не ѝ беше казал. Засега не бе намерил повод. „Не, това не е съвсем вярно. Имаше доста възможности. Всеки път решавах, че ще разваля момента или ще вгорча разговора ни. Но не трябва да отлагам. Може би Изменниците ще искат да разберат какво се е случило с момичето. Ако тя е била Изменница“.

Ами ако не беше? От това се страхуваше най-много — да открие, че момичето не е знаело за отровената вода. Много по-лесно му бе да приеме решението си, ако вярваше, че тя умишлено е отнела живота си.

„Ако така се чувства човек, когато някой отнеме собствения си живот по свое желание, какво ли ще бъде, когато войната започне и аз убивам хора, които не искат да умрат? Може би няма да е толкова трудно, като знам, че те са поробвали, измъчвали и убивали други. Може би ще е по-лесно“.

Той погледна към Изменниците. Лицата им бяха мрачни и решителни. Разговорите секнаха, с изключение на случайни промърморвания. Те бавно се спуснаха по последната дюна, слязоха в равнината и се запътиха към разпръснатите сгради. Първите хора, с които се срещнаха, бяха двама роби, които наглеждаха малко стадо рибери. И двамата бяха момчета, които се хвърлиха по очи на земята пред Савара. Тя им каза да се изправят и никога повече да не се принизяват така пред който и да е мъж или жена.

— Време ли е? — попита едното от тях, поглеждайки я нетърпеливо.

— Да — отвърна тя, после кимна към сградите. — Знаеш ли какво да правиш?

— Да стоя настрани — отвърна то. — Да се махна от града. Но по-далече не мога да отида.

— Недей. Просто стой далеч от къщите, докато не приключим.

Той се намръщи.

— Ще се върна да кажа на останалите да се махнат.

— Това е много смела постъпка. Но не трябва да разкриваш на ашаките, че идваме.

— Нима. От години планираме това.

— Вървете тогава.

Момчето хукна към сградите, Савара се изправи и махна на Изменниците. Те продължиха да вървят с ускорена крачка. Лоркин усети как го изпълват въодушевление и страх. Някои от външните имена се управляваха от доверени началници на роби, така че можеше и да не срещнат нито един ашаки. Или пък господарят можеше да е отишъл на гости или по работа. Но в такъв случай момчето щеше да съобщи на Савара.

„Има малка надежда това да не е първата ни битка“.

Скоро се озоваха на стотина крачки от сградите. После минаха през портата в ниската стена, която ги обграждаше. Когато Изменниците се пръснаха на групички от по двама-трима, за да се приближат към сградите от различни посоки, се появиха робите. Те бързаха, някои дори притичаха покрай нашествениците и ниската стена, и се пръснаха във всички посоки из равнината.

„Разпръскват се, за да не може господарят им да ги привлече обратно с магия или да използва повече енергия и време, за да събере всички. Някои дори ще успея да избягат“.

Изменниците се пръснаха на малки групички, за да влязат в сградите от различни страни. Тивара хвана Лоркин за ръката и го поведе към сграда, която приличаше на конюшня.

— Остани с мен. — Тя бръкна в блузата си. — Нося достатъчно камъни, но не трябва да ги използваме, докато не започне битката. Нашата сила може да се възстанови, но повечето камъни са за еднократна употреба. — Тивара го погледна. — Ще се погрижа за последната битка да се сдобиеш със собствен комплект.

Щом влязоха в конюшнията, той видя, че отделенията са обзаведени с пейки, покрити с одеяла. Стресна се, щом осъзна, че тук живеят робите. Неколцина се криеха тук и изглеждаха объркани.

Тивара им заповяда да излязат, да избягат надалеч и да се върнат след няколко часа. Една жена в напреднала бременност се сви в отделението си, поклащайки глава.

— Хайде — каза Тивара, протегна й ръка и се усмихна. — Ние ще те защитим. Няма да продължи дълго.

— Какво става тук? — попита настоятелен глас.

Двамата се обърнаха и видяха роб с увито червено парче план на главата, който се беше появил от съседната сграда. Съдейки по пушека, който се виеше над комина й, там сигурно се помещаваше кухнята и някои от жилищните стаи. Стомахът на Лоркин се сви, когато видя, че мъжът носи къс бич.

Някъде в сградата, от която бе излязъл мъжът, се разнесе силен взрив. Всички подскочиха и погледнаха нагоре, откъдето се посипаха парчета от покривни керемиди.

Мъжът се обърна и впери поглед в Лоркин и Тивара.

— Време ли е? — попита той.

— Да — отвърна Тивара.

Той се ухили и хвърли бича върху една купчина дърва за горене.

— Най-последно. — Мъжът им обърна гръб и излезе бързо от сградата.

Лоркин погледна към Тивара, очаквайки от нея да го спре, но тя само се усмихваше.

— Където е възможно обещавахме на началниците на робите, че ако не проявяват ненужна жестокост, може да им дадем част от имението на техния ашаки, след като го превземем.

От сградата наизскачаха още роби, някои от които изглеждаха ужасени. Тивара погледна към бременната жена и се обърна към Лоркин.

— Ще останем тук и ще пазим в случай, че тукашният ашаки се втурне след тях.

Лоркин застана до нея, но следващият човек, който се появи, беше Изменница, Адия. Жената се огледа, забеляза Лоркин и Тивара и се приближи до тях.

— Готово е — каза тя.

Тивара кимна и погледна през рамо към бременната жена.

— Вече си свободна. Работата ни тук приключи. Скоро ще се върнат и останалите. Те ще те пазят.

Жената я погледна и не каза нищо, но като че ли вече не изглеждаше толкова уплашена. Тивара се запъти към сградата, откъдето се бе появила Адия. Лоркин я последва вътре. Двамата обходиха познатото разположение на коридорите и се озоваха в някогашната Господарска стая. Покривът ѝ беше взривен, а стените се бяха изкривили навън или се бяха срутили.

На пода лежеше сачаканец на средна възраст и от плитката рана на ръката му сълзеше кръв.

„Мъртъв ли е? Да“. Лоркин погледна трупа и си спомни за онзи ашаки, при който бяха отседнали двамата с Денил при пристигането си в Сачака. Мъжът бе приятелски настроен и щедър. Може би мъртвият мъж също бе приятен човек. Може би имаше роби само защото богатите сачаканци като него винаги бяха имали. Може би ако му бяха дали възможност, той щеше да се предаде. Наистина ли заслужаваше да умре така?

Нямаше как да разбере. Изменниците не можеха да хвърлят в затвора всички ашаки и да ги изправят пред съд, за да решат дали да приложат смъртно наказание. Затварянето им щеше да отнеме твърде много от времето и енергията на Изменниците.

„Изменниците воюват срещу определен начин на живот, а не срещу определени хора, но отделните личности ще платят цената“. Той подозираше, че мнозина от ашаките щяха да откажат да променят начина си на живот, дори да им беше дадено право на избор.

Лоркин се огледа и видя, че Тивара си проправяше път сред отломките към една от съборените стени. Той отиде при нея и двамата излязоха във вътрешния двор. Там стоеше една богато облечена жена и гледаше Савара с обляно в сълзи лице.

— Съпругата на убития ашаки — промърмори Тивара. — Надявахме се, че няма да се наложи да убиваме жени и деца.

— Те няма да ти се подчинят — казваше кралицата на жената. — По-добре свиквай с това. Хората ми ще направят всичко възможно, за да те защитят, но няма да те пазят денонощно. Останалото зависи от теб.

Зад кралицата стояха двама Изменници. Когато Савара се обърна, те застанаха от двете ѝ страни. Тивара и Лоркин отидоха при нея.

— Приключихме тук — каза кралицата. — Време е да се съберем и да продължим нататък. — Тя погледна мрачно към осакатената сграда. — Не можем да се надяваме, че във всички имения ще мине толкова безпроблемно.

Дойдоха още Изменници. Когато и последната двойка се появи, едната от жените забърза към кралицата.

— Току-що научих, че групата на Чива е трябвало да се сражава с четирима ашаки — баща и тримата му синове. Виний е бил убит.

Савара се спря и я погледна поразена.

— Първата загуба. — Тя въздъхна и тръгна към портата на двора. Когато стигна до нея, тя се спря внезапно. Лоркин погледна над рамото ѝ и видя какво я е изненадало.

Тълпа от около двайсетина роби — бивши роби, поправи се Лоркин — чакаше отвън. Когато видяха Савара, те се устремиха напред и се спряха на няколко крачки от нея. Заради изписаното на лицата им обожание към кралицата на Изменниците, Лоркин очакваше, че ще се хвърлят по очи в краката ѝ. Никой не го направи, макар неколцина да изглеждаха така, сякаш с усилие успяват да подтиснат навика си и ѝ се поклониха дълбоко.

Никой не продума. Бившите роби, които стояха най-отпред, се спогледаха, след което един от тях протегна ръцете си на кралицата.

— Искаме да ви дадем... а нямаме какво... искате ли да вземете сила от нас?

Савара си пое рязко дъх.

— Все още нямаме нужда, но...

— Взemi я — промърмори Тивара. — Така ще почувстват, че са взели участие в битката за свободата си.

Кралицата се усмихна.

— За мен е чест. — Тя погледна към ножа, който висеше на колана ѝ. — Но не с това. То е предназначено за враговете ни.

Един от бившите роби пристъпи напред.

— Тогава използвайте това.

В ръката си той държеше малък нож, който очевидно бе предназначен за домакински задачи, като шиене или резбоване на дърво. Савара го взе и провери остротата му. После кимна и го върна на мъжа. Той я погледна озадачено.

— Трябва ти да се порежеш — каза му кралицата. — Аз не искам умишлено да наранявам моите хора.

Мъжът прокара острието по палеца си и ѝ протегна ръка. Савара леко докосна порязаното, затвори очи и наведе глава. Мъжът също затвори очи.

Мина съвсем малко време. Савара отдръпна ръката си и вдигна глава, оглеждайки останалите бивши роби.

— Не можем да останем дълго. Няма как да взема енергия от всички вас.

— Тогава ще я дадем на бойците ти — обяви мъжът. Останалите закимаха и насочиха вниманието си към останалите Изменници. Лоркин забеляза, че тъй като домакинските ножове не достигаха, Изменниците им даваха собствените си ками. Когато една жена протегна китките си към Лоркин, той примигна изненадано.

— Ъм... Тивара?

Тя се засмя.

— Сега си един от нас — каза тя. — Така че по-добре свиквай.

— О, това не е проблем. — Той постави ръка върху колана си. — Нямам нож.

Тя го погледна и се усмихна.

— В такъв случай най-добре да се погрижим за това в първия удобен случай. Засега — тя погледна към мъжа, който ѝ бе протегнал ръката си — ще трябва да делим един.

Когато Сония и Регин приближиха първото имение, слънцето се бе издигнало високо над планината. Златистата светлина придаваше на стените цвят на стар пергамент, който контрастираше със зловещото черно на дупката в покрива.

Имението бе пълно с народ.

— Роби — каза Регин. — Плячкосват ли?

Сония поклати глава. Тя можеше да види колона от мъже, които си подаваха отломките от сградата.

— Разчистват.

Регин се намръщи.

— Не може да не са се разбягали, когато Изменниците са нападнали — и след като са спечелили свободата си, едва ли са се

върнали обратно.

— Все някъде трябва да живеят, а тук имат храна и подслон. Чудя се, ако Изменниците спечелят, дали ще завземат именията, или ще ги оставят на робите?

— Хм — беше единственият отговор на Регин. — Видяха ни.

И наистина група от около десетина роби мина през портата и се запъти към тях. Сония си представи как им изглеждат двамата с Регин. Мантиите им ясно ги определяха като киралийски магьосници. Като киралийци, те сигурно не бяха добре дошли тук, но тя се съмняваше, че дори новоосвободените роби, опиянени от победата, ще се осмелят да ги нападнат.

— Какво искате да направим? — попита Регин.

Сония се спря.

— Да ги посрещнем. По-добре да разберем сега как ще ни приемат, вместо по-късно, когато ще сме се отдалечили от границата.

Когато стигна на около двайсетина крачки от тях, групата се спря.

— Кой сте вие? Защо сте тук? — извика един от тях.

— Аз съм Черната магьосница Сония, а това е лорд Регин, от Магьосническата гилдия на Киралия. Тук сме като представители на Обединените земи.

— Кой ви покани тук? — попита същият мъж.

— Преди два дни и три ноци се срещнахме с кралица Савара.

— Тогава защо пристигате няколко дни след тях?

— За да не се окажем на мястото на сражението.

Робите започнаха да обсъждат казаното. Оусън се бе съгласил Сония и Регин да последват Изменниците до Арвис, като се държат на безопасно разстояние от сраженията, за да може Гилдията да следи напредъка на Изменниците. Той предложи Сония да използва оправданието, че проверява дали пътят ще е безопасен за лечителите, които ще изпрати Гилдията — но само ако се наложеше. Колкото по-малко хора знаеха за споразумението, толкова по-малка бе вероятността сачаканският крал да научи за него. Ако Изменниците изгубеха войната, но от тях оцелееха достатъчно хора, които да искат да изтъргуват камъните си, за лечителите щеше да е по-лесно да стигнат дотам, ако кралят не знаеше за това.

Робът, който бе говорил с тях, тръгна напред, следван от останалите. Регин се изпъна и скръсти ръце, но мъжът не му обърна никакво внимание. Робът спря на няколко крачки от Сония и я погледна напрегнато, с присвити очи.

— Трябва да проверим дали казвате истината.

Сония кимна.

— Разбира се — отвърна тя, като не спираше да проклина на ум. Ако успееш да се свържеш със Савара, кралицата щеше да разбере, че Сония и Регин я следват. Може би щеше да се опита да ги спре.

Мъжът се изпъна.

— Междувременно можете да останете тук. Скоро ще падне нощ, а ние, сачаканците, се гордеем с нашето гостоприемство.

Тя наведе учтиво глава.

— За нас ще бъде чест. При кого ще отседнем?

Мъжът се поколеба и наведе глава с разколебано самочувствие, сякаш внезапно осъзна, че ненужно се е държал конфликтно.

— Аз съм Фарчи — каза той. После се обърна и представи останалите. Сония реши, че имената са твърде много, за да ги запомни всичките. Отбеляза си имената само на най-смелите и на единствената жена в групата.

С едно грациозно движение на ръката Фарчи покани нея и Регин да го придружат в имението. Докато вървяха, Сония реши, че междувременно може да разбере какво се е случило тук.

— Ако не е твърде грубо от моя страна, мога ли да попитам дали щетите са резултат от нападението на Изменниците?

Фарчи кимна.

— Кралицата и бойците ѝ убиха тукашния ашаки и освободиха робите му.

— А сега какво ще правите?

— Ще се опитаме сами да се оправяме, с помощта на Изменниците.

— Значи Изменниците няма да вземат за себе си това място?

— Някои имения сигурно ще вземат. Повечето ще оставят на бившите роби. Някои ще разделят.

— А останалите бивши роби?

— Ще им се плаща за работата им. Ще бъдат свободни да живеят където пожелаят, да се женят за когото поискат и да запазят децата си.

Тя се усмихна.

— С цялото си сърце се надявам да постигнете това.

Фарчи вирна брадичка и изпъна гръб.

— Ще го постигнем. Изменниците са сачаканци. Те няма да зарежат това начинание, както направи Гилдията.

Тя го погледна втренчено.

— Откъде знаеш това? В нашите архиви не се споменава, че Гилдията или Киралия са се отказали да опитват да сложат край на робството в Сачака.

Той се намръщи.

— Просто... така говорят всички.

— Те казват също така, че Гилдията е създала пустошта, за да обезсили Сачака, но историческите архиви, открити тук, показват, че това е било причинено от действията на един луд човек и мнозина гилдийски магьосници са загинали, докато са се опитвали да го възпрат.

„А сега вече знаем, че Изменниците са виновни, че пустошта така и не се е възстановила“. Тя се въздържа да му каже това. Изменниците бяха спасителите на бившите роби. Дори да повярват на думите ѝ, това нямаше да подкопае усилията на бунтовниците да предотвратят изпадането на сачаканското общество в хаос, щом ашаките престанат да го контролират. „Но един ден истината ще излезе наяве. Чудя се какво ли ще си помислят тогава бившите роби за Изменниците“.

— Този луд човек киралиец ли е бил или сачаканец?

— Киралиец.

— Значи вината все пак е ваша.

Сония въздъхна.

— Да, независимо дали е било направено умишлено или е било грешка, вината е на киралиеца. Точно както цяла Сачака е виновна за нападението на ичаните над Киралия и избиването на мнозина от моя народ. — Тя улови погледа му но той бързо наведе глава. — Ако престана да ви обвинявам за престъпленията, които извършиха ичаните преди двайсет години, вие ще се опитате ли да ми простите за онова, което е извършил един луд човек преди шестстотин години?

Фарчи я изгледа преценяващо и кимна.

— Така е справедливо.

Тя се усмихна и го последва през портата, озовавайки се пред картина на унищожение и надежда, печал и новооткрита свобода.

Когато Сери настигна Гол, той вдъхна дълбоко чистия горски въздух.

— Мирише на пролет.

— Да — съгласи се Гол. — И нощем е топло.

— По-топло — поправи го Сери. — Като по-топло от времето, когато очните ти ябълки замръзваха от студ.

Гол се захили.

— Ще трябва да заобиколим фермата, за да се доберем до онази част на стената, която е най-близо до мястото на срещата.

— Води ме тогава.

Растителността се криеше в нощните сенки на гората и беше невъзможно да се върви тихо и без да се препъват. В подземните коридори бе по-лесно да се ориентират, дори в пълен мрак. Когато стигнаха до стената, която отделяше земите на Гилдията от града, Сери беше сигурен, че са успели да привлекат нечие внимание с пукането на клечки, шумоленето на листа и сподавените ругатни. Изчакаха малко, за да проверят дали някой няма да се появи да провери какво става, но в тъмнината не се показва никой магьосник, прислужник или пазач. Доволни, те се изкатериха върху стената с помощта на клоните на близкото дърво. От върха му Сери огледа източния край на Северния квартал. Къщите бяха построени срещу стената, дворовете им бяха разделени от ниски тухлени стени, покрити с натрошено стъкло, което да попречи на прескачането им. В двора под нозете им имаше малка спретната градинка.

Гол завърза края на въжената стълба около клона, по който се бяха изкатерили на стената. Въжето също бе откраднато от фермата и Гол беше използвал къси пръчки от гората за стъпенки. Той слезе пръв в двора по пропукващата стълба. Сери го последва. Те заобиколиха градинката, спряха се, за да смажат пантите на портичката и се промъкнаха в сенките на улицата, която се намираще от другата страна.

Разходката по градските улици го изпълваше с усещане за свобода. Докато се промъкваша през квартала, Сери се разкъсваше

между вълнението и притеснението от поетия риск. Но поне Аний се намираше на сигурно място при Лилия в Гилдията. Той не беше споделил с нея плановете си за вечерта, защото знаеше, че тя или ще се опита да го спре, или ще поиска да дойде с тях. Дори да успееше да я убеди да остане в Гилдията, тя щеше да поиска да разбере защо отива в града, а той не можеше да измисли достатъчно убедителна причина.

„Освен истината. Но се съмнявам, че тя ще бъде достатъчно добра причина за нея — помисли си той. — Тя иска да живее в Гилдията и да оставя залавянето на Скелин на магьосниците. Аний се доверява твърде много на Гилдията. — А аз не? — Той поклати глава. — Не и когато Сония я няма, а Калън ръководи залавянето на Скелин“.

Но той не се беше отказал напълно от Гилдията. Те нямаше да се откажат да издирват магьосниците-отстъпници. Но щеше да им отнеме повече време, отколкото бе склонен да изчаква.

„За да ги принудя да действат, имам нужда от минния огън, а за да го купя, ми трябват пари, но единствените ми запаси, които Скелин все още не е открил, са в ръцете на довереници“.

Довереници, които не вярваха, че Сери е жив и затова отказваха да предадат парите на Гол.

Рискът да попаднат в капан бе голям, разбира се. Двамата с Гол бяха избрали среща с довереника, който бе най-малко вероятно да ги предаде. Името му беше Перин. Гол беше наел три различни улични хлапета за водачи, като всяко едно щеше да преведе Перин по криволичещите улици на три квартала на града. Последните инструкции бяха написани на хартия, така че дори уличните хлапета да не знаят къде е отишъл Перин. Мястото на срещата се намираше на стотина крачки от стената, така че ако се наложеше Сери и Гол да бягат, те имаха голям шанс да стигнат до земите на Гилдията.

Двамата стигнаха пресечката, спряха и се огледаха. Тук входните врати излизаха право на улицата и уличните лампи светеха силно. Нямаше място за криене, затова бе невъзможно да им устроят засада. На отсрещния ъгъл стоеше някакъв мъж и ги наблюдаваше. Макар Сери да не виждаше лицето му, фигурата му бе позната.

— Перин — промърмори Гол.

Сери кимна. Той прекоси пътя и се приближи до мъжа. Перин го погледна напрегнато и се ококори, щом разпозна Крадеца.

— Я виж ти. Жив и здрав.

— Така е — каза Сери, спирайки на няколко крачки от него.

— Ето. — Перин му подаде опакования пакет. — Прати ми куриер, ако искаш останалото.

— Благодаря. Длъжник съм ти.

Довереникът се намръщи.

— Не, не си. Аз си получих възнаграждението и удовлетворението, че онова копеле, дето се нарича крал, не е успяло да докопа всички. — Той протегна ръка. Сери се поколеба, но после се приближи до мъжа и леко плесна ръката му. — Много късмет и здраве — каза Перин, вглеждайки се в лицето на Крадеца. — Очевидно имаш нужда от него.

След това мъжът отстъпи назад, усмихна се уморено и се отдалечи. Сери чу как Гол тихо се приближи отзад.

„Късмет ли имаше предвид или здраве? Или и двете? Дали изглеждам стар и уморен, както се чувствам напоследък?“

Той усети докосване по лакътя. Тръсна глава, обърна се и последва Гол обратно към къщата по стената, през портата и нагоре по въжето. Изкачването беше по-трудно от спускането, но когато тръгнаха обратно през гората, той усети как настроението му се оправя. Пътуването им си струваше риска. Гол имаше пари, за да купи минния огън. Скоро щяха да са готови да примамят Скелин в капана им.

Хубаво беше да знае, че някой, дори да е прост довереник, бе доволен да научи, че Сери е все още жив.

ГЛАВА 21

НАРУШИТЕЛ

И въпреки това Денил се поколеба. „Никога не съм знаел каква част от мислите ми разчита Оусън по време на общуванията ни. Винаги съм предполагал, че тъй като знае предпочитанията ми, той не рови твърде надълбоко — и че досега щеше да изкаже възраженията си, ако Гилдията прецени, че се сближавам твърде много с Ачати“. Освен това Оусън можеше да долавя само онова, което Денил си мислеше в момента, докато носи пръстена, но не и спомените му.

Което означаваше, че трябва просто да избягва да мисли за нощта с Ачати, докато общува с Оусън. Разбира се, всеки човек беше склонен да мисли най-често за това, което го тревожеше. Това можеше да бъде преодоляно единствено чрез концентрация и контрол, умения, които Денил усърдно бе усъвършенствал като ученик.

Той затвори очи и направи няколко успокояващи ума упражнения. Когато почувства, че вече може да контролира мислите си, той си сложи пръстена. В главата му веднага прозвуча менталният глас на Оусън.

— Денил. Добре. Имам важни новини за теб. Сония се срещна с Изменниците преди няколко нощи. Кралицата им Савара разкри намеренията си да свали управлението на Амакира и ашаките, и да освободи всички роби.

Нямаше нужда да се притеснява какво щеше да открие Оусън в ума му. Разпоредителят беше погълнат от новините. Сърцето на Денил подскочи, когато Оусън му каза за отклонената покана за участие на Обединените земи в сраженията и за сключеното вместо това споразумение.

— Лоркин се присъедини към Изменниците. Сония и Регин са се отправили към Арвис, като ги следват по петите.

— Изменниците са тръгнали насам?!

— Да. Вчера нападнаха първите имена. Не знам колко време ще им е необходимо, за да стигнат до Арвис, ако въобще стигнат дотам.

— Смятате ли, че ще победят? — Щом Лоркин бе тръгнал с тях, значи вярваше в това. Но щом вече бе един от тях, той може би бе избрал да им помогне, защото шансовете им не бяха много добри.

— Няма как да знам. Сония смята, че те са подготвяли това от години. Не го извършват по принуда. Според нея не биха рискували всичко, ако не вярваха, че ще спечелят.

И въпреки това Ачати не вярваше, че ще успеят. Образът на мъжа се появи в съзнанието му и той усети как го бодва притеснение, преди да го отблъсне.

— Съжалявам, Денил. Знам, че смяташ Ачати за приятел, но не можеш да го предупредиш. Амакира ще разбере, че сме научили за това преди него. Не прави нищо, което би могло да повдигне подозрения за осведомеността ни.

— Разбирам. Какво да правим?

— Останете където сте. Не се разделяйте — това включва и Тайенд. Не им се набивайте в очите. Изменниците няма да ви наранят. Ашаките не би трябвало да го направят, ако не подозират, че сме склучили споразумение с Изменниците. Постарайте се Мерия и Тайенд да научат всичко, което току-що ви казах.

— Ще го направя. Някакви съобщения за тях?

— Не. Сония и Регин ще се присъединят към вас, щом пристигнат, но подозирам, че ще се появят чак след края на конфликта.

— Ще останем тук. Така поне ще знаят къде да ни намерят.

— Да. Отсега нататък докладвайте по веднъж на ден или веднага, след като научите нещо ново. Пазете се, Денил. Свържете се с мен, ако се случи нещо.

Денил свали пръстена и впери поглед в него. „Сачака е във война — помисли си той. — Насам се е запътила армия. Армия от черни магьосници. Които несъмнено ще се сблъскат с армията от черни магьосници на крал Амакира — конфликт, какъвто не е имало от шест века“.

Той пусна пръстена в джоба си, стана и излезе бързо от стаята. Робите отскачаха от пътя му. Едва бе направил двайсетина крачки в коридора, когато зад гърба му се разнесе женски глас.

— Посланик!

Денил се обърна и видя Мерия, която вървеше бързо към него.

— Снощи научих нещо, което може да ви се стори интересно — каза тя.

— Тайенд трябва ли да го научи?

Тя кимна.

Той ѝ махна с ръка и тя тръгна след него. Двамата минаха през Господарската стая, излязоха в коридора от другата ѝ страна и скоро стигнаха до стаята на Тайенд. Робинята, която чакаше до вратата, се хвърли по очи на пода.

— Тай... Посланик Тайенд тук ли е? — попита Денил.

Тя кимна.

— Кажете му, че искаме да го видим.

Робинята бързо се скри в една от стаите. Миг по-късно се чу тих стон и проклятие.

— Вън!

Робинята излетя през вратата и заситни към Денил и Мерия.

— Недей — каза ѝ Денил, когато жената се наклони да се просне на пода.

— Посланикът се облича — каза тя и отново застана до стената с наведени очи.

„Оусън каза, че Изменниците ще освободят робите — помисли си Денил. — Ако успеят, къде ще отидат тукашните роби?“ Може би ще останат като платени прислужници. Надяваше се да стане така. Щеше да изпита огромно облекчение, когато те престанат да се държат по този начин. „Макар че сигурно ще си променя мнението, когато започнат да ни врънкат за разни неща, както правят киралийските прислужници“. Той примигна, сецдайки се за още нещо. „Ако Изменниците спечелят, сложат край на робството и се присъединят към Обединените земи, възможно ли е някои от бившите роби да станат магьосници?“

Спомни си докъде бе стигнал Фергън в опитите си да попречи на приемането на Сония в Гилдията. Щом той смяташе, че тя не заслужава да стане магьосница, как ли би се отнесъл към сачаканските роби?

Тази мисъл го развесели, но настроението му веднага се промени при появата на Тайенд, който изглеждаше размъкнат в набързо навлеченото си претрупано облекло.

— Посланик. Лейди Мерия — каза Тайенд, махвайки им с ръка. Поведете ги към табуретките, подредени в средата на стаята, после се настани на една изключително голяма възглавница и разтърка очи.

— Късно лягане? — попита Денил.

Тайенд направи физиономия.

— Късно и доста мокро. Сачаканските ми приятели изглеждаха твърдо решени да удавят тревогите си. — Той се обърна към робинята. — Донеси малко вода и хляб.

Щом жената излезе, Денил издигна около тримата заглушаващ звука щит и се наведе към Тайенд.

— Имат си причина.

Елийнецът се ококори и се изпъна.

— Нима?

Когато Денил им предаде новините от Оусън, Тайенд и Мерия закимаха.

— Това обяснява всичко — каза Мерия. — Снощи моите приятелки ми казаха, че две робини, заподозрени, че са Изменници, са били измъчвани и убити. — Тя се поколеба и се намръщи. — Обяснява и още нещо. Приятелките ми смятаха да пътуват до едно провинциално имение през лятото и ме поканиха с тях. Казах, че не мога да отида, а трябва да остана тук, с вас. — Тя кимна на Денил. — А те ми казаха, че ако е нужно, можете да дойдете и вие с Тайенд.

— Ако е нужно? — повтори Тайенд. — Хм.

— Сигурно вече са тръгнали. Предполагам, че мога да разбера къде са. — Мерия изглеждаше разтревожена.

Денил поклати глава.

— Не можем да заминем с тях.

— Тук ли трябва да останем? — попита Тайенд, поглеждайки към Денил. — По време на война се случват грешки. Хората могат да бъдат убити само защото се намират на погрешното място или запратения магически удар пропусне целта. — Той сви устни. — Предполагам, че тримата с Ачати не можем да тръгнем на ново изследователско пътешествие.

Думите му накараха Денил да почувства едновременно признателност и тревога. „Макар че харесва Ачати, едва ли щеше да го включи, ако не беше заради мен“.

— Ако му предложим нещо такова, той сигурно ще заподозре, че знаем за плановете на Изменниците — отвърна Денил.

— Освен ако самият той не знае за тях. Бихме могли да го изведем отгук. Но той никога няма да ни прости, че сме му попречили да изпълни дълга си — додаде Тайенд, извърщайки поглед.

Елийнецът беше прав. Ачати бе верен на краля и на народа си. „Той никога няма да напусне Сачака. Не и заради мен“. Винаги го беше знаел.

— Какво ще направят Изменниците на свободните жени и техните деца? — попита Мерия.

Те се спогледаха мрачно.

— Не мисля, че ще убиват немагьосници — отвърна бавно Тайенд.

— Може би зависи от това как са се отнасяли към робите си — додаде Тайенд.

Мерия сви рамене.

— Колкото и да твърдят, че не харесват Изменниците, приятелките ми като че ли поддържат връзка с тях. Това може би означава, че сте прав. — Тя погледна към Денил. — Притеснявам се за вашия приятел.

Завръщането на робинята го спаси от отговора. Денил се изправи с намерението да си тръгне и Мерия го последва.

— Ще останеш ли за малко, Денил? — попита Тайенд. Елийнецът изчака робинята и Мерия да излязат и едва тогава заговори. — Притеснен си, виждам. Не забравяй, че Изменниците може да загубят.

— Лоркин е с тях.

Тайенд се намръщи.

— Ах, да. Значи и в двата случая е зле, така ли?

Денил поклати глава.

— Можем само да се надяваме, че както и да завърши това, хората, които обичаме, ще оцелеят и ще успеят да се измъкнат. — Той се обърна и тръгна към вратата.

— Обичаш го, нали?

Денил се спря и погледна назад към изправилия се Тайенд. Сети се за думите на Ачати: „Бих искал да сме повече от приятели, поне за

известно време, преди обстоятелствата да ни накарат да се държим като врагове“. Той въздъхна.

— Не съм влюбен, Тайенд.

— Нима? — Тайенд отиде до Денил и сложи ръка на рамото му.
— Сигурен ли си?

— Да. Никога не съм смятал, че ще продължи дълго. Просто... Очаквах, че ще приключи поради най-обикновени политически причини.

— Страхуваш се за него.

— Както се страхувам за всеки приятел.

Тайенд вдигна недоверчиво вежди.

— Вие двамата сте повече от приятели, Денил.

— Ти и аз сме повече от приятели, Тайенд. Били сме заедно твърде дълго, за да твърдим обратното. В това положение се притеснявам и за теб.

Тайенд се усмихна и леко стисна рамото на Денил.

— Както и аз за теб. Единствената разлика е, че бих те приел обратно без задни мисли. А ти не. — Той се обърна и се върна при табуретките.

Денил го зяпна изненадано. Когато елийнецът го погледна през рамо, Денил бързо отмести поглед и излезе от стаята. Едва когато стигна до собствената си стая, успя да се отърси от изненадата и да се замисли върху всичко, което бе научил и от което се бе страхувал.

Лилия мина през вратата за вътрешния коридор на Университета и направи няколко крачки, преди да види събралите се ученици. Когато ги приближи, те не помръднаха от местата си. Вместо това се обърнаха към нея, а трима ѝ препречиха пътя.

Лилия забави крачка. Зад нея се чу звукът на отваряне на врата и едно триумфално „ха“. Тя се обърна и видя Бокин, който се приближаваше ухилен, заедно с двама ученици.

— Лилия — извика той. — Тъкмо когото търсехме, нали? — Той погледна към момчетата с него и те кимнаха.

Тя поклати глава. „Не мога да повярвам колко са глупави. Не мислят ли за бъдещето? Не смятат ли, че ще помня всичко това и след като завърша?“ Но за тях това бе далечното бъдеще. Те знаеха, че

никога няма да ѝ бъде позволено да използва черната магия, освен при изключителни обстоятелства, и не можеха да си представят, че може да си отмъсти и по друг начин.

— Знаеш ли какво чух, Лилия? — попита Бокин. — Някой каза, че учениците отдавна не са се обединявали срещу някой като теб. Някой, който не си знае мястото. Чух, че последния път е било много резултатно.

„Имат предвид Сония“ — осъзна Лилия.

— Резултатно ли? — отвърна тя. — Тя е победила съперника си в предизвикателството и е станала Висша магьосница. Ако на това му викаш резултатно, би трябвало да окуража учениците да се обединят срещу мен.

Тя преглътна смеха си, забелязвайки изненадата по лицата на останалите ученици.

Бокин се намръщи.

— Преди това. Преди...

Вратата зад тях се отвори и през нея мина магьосник с черна мантия. Лилия почувства вълна от облекчение, после бързо наложи маска на спокойствие на лицето си. Дори да покажеше нещо, тя се надяваше, че те ще бъдат твърде заети да зяпат Калън, за да го забележат.

Калън ги огледа и се намръщи още повече, когато осъзна какво става тук. Учениците се поклониха. Той присви очи.

— Лейди Лилия — каза Калън. — Нуждаем се само от един доброволец. — Той огледа лицата им. — Кой от тях ще има честта?

Другарите на Бокин се обърнаха към него и го изгледаха намръщено. Калън проследи погледите им и кимна.

— Вие ще свършите работа, лорд Бокин. Последвайте ме.

Когато мина покрай тях, учениците се притиснаха към стената. Лилия не искаше да върви след Калън и Бокин, затова се обърна и ги поведе към малката стая, в която Калън провеждаше занятията си. Когато стигна вратата, тя се озърна, очаквайки да види, че Бокин е избягал.

Но момчето вървеше послушно до магьосника. То беше пребледняло и се мръщеше. „Притеснява се — помисли си Лилия, преглъщайки усмивката си. — И аз бих се притеснявала. Какво ли иска да прави с него Калън?“

Магьосникът отвори вратата и бутна Бокин вътре. Лилия го последна. Калън му посочи един стол. Бокин седна и заби поглед в пода.

— Благодаря, че ни предлагате услугите си — каза Калън и седна на другия стол. — Лилия обясни ли, че няма да боли?

— Н-н-н... — заекна Бокин с ококорени очи.

— Все още не — намеси се Лилия. — Нямах време да обяснявам много.

Калън я погледна. Макар че се мръщеше неодобрително; тя улови някакъв проблясък в погледа му. „Какво ли е намислил?“.

Той се обърна към младежа.

— Всъщност ако се направи както трябва, субектът дори няма да усети, че разчитат съзнанието му. — Бокин се ококори, но Калън като че ли не забеляза. — Така, наистина пристигнах малко късно и не искам да ви забавям за първите ви занятия, така че най-добре да започваме. — Той махна с ръка на Лилия. — Застанете зад него.

Тя се зарадва, че ѝ е дал причина да се махне от погледа на Бокин, защото подозираше, че няма да може още дълго да сдържа усмивката си. Когато отиде зад гърба му, Бокин се опита да се обърне и да я погледне.

— Това не е... Аз не съм...

Калън се наведе напред и впери предизвикателен поглед в Бокин.

— Променихте намеренията си, така ли? Предполагам, че можем да обявим на всеослушание, че търсим някой друг.

Бокин се вцепени. Лилия можеше да си представи как претегля възможностите си на ум. Да бъде заклеймен като страхливец или съзнанието му да бъде разчетено от страховития Черен магьосник и Лилия. Тя се развесели, когато той реши да остане.

— Нали няма да ровите из спомените ми? — попита той.

Калън поклати глава.

— Разбира се, че не.

Бокин кимна.

— Добре тогава.

Калън се изправи и кимна на Лилия.

— Аз ще се свържа с вашето съзнание; вие ще се свържете с неговото.

Лилия си пое дълбоко дъх, притисна длани към слепоочията на Бокин и, усещайки ръцете на Калън върху своите, започна простички упражнения за прочистване на ума и съсредоточаване.

— Лилия — каза Калън.

— Калън.

Единственото, което усещаше, беше присъствието му и мисловния му глас. При другите уроци, които включваха директно прехвърляне на инструкции от съзнание в съзнание, той я бе окуражавал да си представя съзнанието си като стая. Понякога това правеше уроците по-трудни, но това означаваше, че схваща концепцията по-скоро инстинктивно, отколкото съзнателно. Така използването на магията приличаше на раздвижването на някой крайник — колкото по рефлекс, така и умишлено.

— Бокин ще ни докладва, ако преровиш спомените му, но аз и без това се съмнявам, че може да ги контролира. Сигурно ще ни покаже онова, което не би искал да видим. Ако внимавате, можете да видите нещо, което да използвате, за да го откажете да ви тормози.

Лилия не можа да скрие изненадата си.

— Но... ние трябва да пренебрегнем тези спомени!

— Да. Но Гилдията позволява смекчаване на закона в някои случаи. Разбрахме, че е по-добре да постъпваме така и да попречим на тормоза над учениците, отколкото да го игнорираме и да рискуваме по-нататък други ученици да нарушават правилата и законите.

— Заради Сония?

— И конфликтите, които възникнаха след отварянето на Гилдията за кандидати от нисшите съсловия.

— Не съм сигурна, дали ще мога да използвам нещо лично...

— Може да не е необходимо. Заплахата, че ще го направите, може да е достатъчна да го обезкуражи.

— Надявам се.

— Сега се съсредоточете върху съзнанието на Бокин. Почувствайте инстинктивната му съпротива на разчитането.

Тя направи каквото ѝ беше казано и усети триумфа на Бокин, когато не успя.

— Сега наблюдавайте...

Присъствието на Калън се разшири и отслабна, като лъч светлина, смекчен от преминаването през стъклото на прозорец.

Съзнанието на Бокин не почувства нахлуването и не му се възпротиви. Миг по-късно присъствието на Калън отново се усили.

— Сега вие. Прочистете ума си от всичко, освен от намерението да се промъкнете в съзнанието му като пушек.

Пушек или лъч светлина, изглеждаше еднакво лесно, но на Лилия ѝ трябваша няколко опита, преди да започне да се промъква незабелязана в съзнанието на Бокин. Той сигурно усети, че нещо в метода ѝ се промени, защото когато успя да се промъкне в ума му, той се притесняваше дали е успяла.

„Така не е редно — мислеше си той. — Тя нарушава закона. Не трябва да ѝ се позволява да научава тези неща“.

Появи се един спомен. Лице. Лилия веднага разбра, че това е бащата на Бокин. „Никой винаги ще бъде по-силен от теб, ако му позволиш. Трябва да се разправиш с тях докато са слаби. Попречи им да станат силни“. Бокин се усети и се помъчи да спре спомените, но не и преди Лилия да зърне три бързи проблясъка на емоционални образи. Любов и нараняване. Побой. Гняв. Мъка.

Тогава тя разбра, че вярваше в това с цялото си сърце и го смяташе за най-голямата мъдрост, научена от баща му. Все пак бащата го бе доказал, като с побой бе накарал сина си да му се подчинява и да се страхува от него. След това баща му е бил убит от мъжа, с който признавал, че е трябвало да се държи по-сурово.

„Точно това се опитва да приложи и върху мен — о съзна тя. — Той мисли за бъдещето. Аз ще бъда по-силна от него, затова се опитва да ме отслаби сега“. Лилия потрепери при мисълта какъв магьосник ще излезе от него. „Тогава той ще бъде по-силен от повечето хора. Ще бъде заплашен само от други магьосници. Като мен“.

— Лилия? — обади се Калън.

Тя се измъкна от съзнанието на Бокин.

— Да?

— Добре се справихте. Засега е достатъчно.

Лилия почувства как ръцете му се отдръпват от главата ѝ, затова отвори очи и пусна Бокин. Калън отиде до стола си и седна. Вратата зад гърба му се отвори.

— Можете да си вървите, лорд Бокин. Благодаря ви за помощта. Кажете на някой от другите да бъде тук утре сутрин, по същото време.

— Да, Черен магьосник Калън. — Бокин се поклони и бързо излезе от стаята.

Вратата се затвори зад гърба му. Лилия се облегна права на стола. Тя не искаше дори да усети остатъчната топлина от тялото на Бокин.

— Какво научихте? — попита я Калън.

Лилия се намръщи.

— Той вярва, че всеки, който може да стане по-силен от него, е заплаха, затова трябва да намери начин да се наложи над него предварително. — Тогава й хрумна, че Калън сигурно я пита за разчитането. — Което е точно обратното на разчитането на съзнания. Няма да успея, ако се опитам да доминирам.

Калън кимна.

— Да. — Той поклати глава. — Магьосници като Бокин са причината да не обучаваме всички магьосници на това ниво на разчитане.

— Почакайте... искате да кажете, че всеки може да се научи да го прави?

— За нещастие, да. Върховният повелител Акарин бе първият гилдиец, който се научи да разчита насила съзнания, така че винаги се е предполагало, че за това е необходима черна магия. Той разкри на Черната магьосница Сония, че това не е така, като я научи как да разчита съзнания, преди да я научи да събира и съхранява магия. Сония се съгласи да запази в тайна този факт. Ти също трябва да го направиш.

— О, със сигурност. — Мисълта какво би могъл да направи Бокин с подобно познание я накара на настръхне.

— Ти притежаваш свеж и интересен подход към нещата, Лилия — каза Калън. — Като например идеята ти да се използва бърз и силен силов удар като заместител на ножа при прилагането на черната магия. Това е гениално. Описах го на лейди Винара и двамата обсъдихме начините да го експериментираме безопасно.

Тя почувства как лицето ѝ пламва от похвалата и наведе глава.

— Добре... надявам се да се получи.

— Дори и да не стане, пак си заслужава да се опита. Така, това беше всичко за днес. По-добре отивай за първото си занятие.

Вратата отново се отвори, Лилия се поклони и промърмори името му. После тръгна към първото си занятие за деня, едновременно ликуваща и обезпокоена. „Научавам толкова много неща от Калън и той изглежда по-доволен от мен сега, когато занятията ни са свързани изцяло с воинските умения“.

И макар вече да знаеше защо Бокин я тормози, тя нямаше представа как да го спре. „Той винаги ще действа срещу мен. Но аз винаги ще бъда по-силна от него, а той е твърде глупав, за да ме заплашва по някакъв друг начин, затова предполагам, че нещата биха могли да бъдат и по-зле“.

Но тя щеше непрекъснато да го наблюдава и това обещавахе да е много, много досадно.

Щом стъпките на Аний утигнаха, Гол се изправи и извади инструментите си изпод дюшека. Когато се захвана за работа, Сери провери дупките, които приятелят му беше изкопал по-рано в стената, всяка от които пробиваше хоросана и пръстта зад него. Аний не ги беше забелязала. Стените бяха груби и напукани на места, а Гол беше избрал такива позиции, където фенерите хвърляха плътни сенки.

Сери трябваше да се наведе по-близо, за да види единия край на тръбите, които Гол бе напъхал във всяка дупка, от които стърчаха парчета намаслена хартия.

— Още колко искаш да направиш? — попита Сери.

Гол отиде до отсрещната стена.

— Зависи колко бързо смяташ, че ще успеем да ги запалим. Нали не искаш първите няколко да избухнат, преди да сме успели да запазим останалите. Ако направя по пет от всяка страна, и всеки поеме по една стена, може да успеем да ги подпалим всичките. Ще ми донесеш ли една тръба?

Сери отиде до кутията с плодове, която Лилия им беше донесла предишната вечер, изпразни я и вдигна чувала на дъното ѝ. Там беше скрил минния огън, като разчиташе, че неприязънта на Аний към плодовете ще ѝ попречи да го открие.

Докато носеше първата тръба на Гол, той забеляза, че от сгъвката на хартията в единия ѝ край се сипе тънка струя прах.

— Счупена е. Това лошо ли е?

Гол се обърна и очите му се разшириха.

— Хвани я така, че дупката да е отгоре — рече бързо той.

Сери го направи и изтичането спря.

— Опасно ли е това?

— Да. — Лицето на Гол бе сериозно. — Ако голяма част от праха се пръсне във въздуха, една свещ или фенер може да го взриви. — Той погледна надолу към тръбата, после изсица малко прах в шепата си, преди да я напъха в стената. — Ще ти покажа. Изнеси една свещ в коридора и я отнеси на около двајсетина крачки оттук.

В шепата на Гол имаше една щипка прах. Сери взе запалената свещ и я изнесе от стаята надолу по коридора. Гол му махна с ръка и го накара да застане зад гърба му.

— По-добре си запуши ушите.

Сери го послуша.

— Гледай сега.

Той събра прахта между двата си пръста, протегна се и я хвърли към свещта. Очите на Сери бяха заслепени от силна светлина, а в коридора отекна силен звук като от удар на много голяма ръка върху маса. От стените край свещта се посипаха прах и пръст, а самата свещ изглеждаше много по-къса и обградена от разтопена локва восък.

Сери свали ръцете си. „И това се получи само от една щипка прах. А ние сме натъпкали много повече в онези тръби“.

— Сигурен ли си, че искаш да напъхаш толкова много тръби в стените?

Гол сви рамене.

— Трябва да ги пъхнем някъде. По-сигурно е в стените, отколкото в стаята при нас.

„Разбира се. Дори да ги оставим в кутията с плодовете, пак може да гръмнат заедно с останалите. По-добре да се взриви в стената, вместо в стаята“.

— Колко време горят изчакващите ленти?

— Колкото да преброиш до двајсет. — Гол прибра свещта, даде я на Сери и се върна в стаята. — Ако нямаме достатъчно време, можем да се разминем само със запалването на една от двете страни. Когато гръмне, тя ще взриви и останалите.

— Значи палим по една и бягаме.

Гол се намръщи.

— Да не би Аний да се връща вече?

Сери се послуша. Когато дочу леките стъпки, той отиде бързо до кутията и бързо нареди чувала и плодовете върху тръбите, докато Гол прибираше инструментите си. Прикриха пламъка на свещите в случай, че не идваше Аний. Миг по-късно в коридора отекна тихо подсвирване и двамата се успокоиха.

Сери подсвирна в отговор и Аний влезе бързо в стаята, стиснала фенера си в ръка. Той осъзна, че точно заради тихите ѝ стъпки бе решил, че се е отдалечила доста. Когато ги видя, Аний бързо си пое дъх.

— Една от стените до бариерата на Лилия се е срутила. Или е била съборена. Каквато и да е причината, дотук вече може да се стигне само през бариерата ѝ.

Сърцето на Сери подскочи.

— Някакви следи?

Тя повдигна рамене.

— Не видях. Намалих светлината на фенера, за да не забележат светлината и веднага се върнах тук. Но не чух нищо.

Сери погледна към Гол. Телохранителят му отвърна на погледа със загрижено лице.

— Мисля, че трябва да доведеш Лилия — каза Гол.

— Тя е на училище. Не мога просто...

— Върви в стаята на Сония — рече твърдо Сери. — Кажи на Джона да измъкне Лилия.

— Трябва да дойдеш с мен. Да се скриеш в стаята на Сония.

— Ако чуем нещо, ще те последваме — каза ѝ Сери. — Сега отивай.

Тя се поколеба, прехапа устни и бързо се отдалечи. Гол дори не изчака стъпките ѝ да заглъхнат. Той измъкна инструмента за дълбаене и буквално нападна стената с него. Сери измъкна плодовете от кутията и я отнесе при приятеля си. На дъното ѝ лежаха още четири тръби с минен огън. Докато се послушваше за стъпки в коридора, в съзнанието му отекваха думите на Гол.

„По-сигурно е в стените, отколкото в стаята при нас“.

Не беше сигурен дали сърцето му бие толкова бързо от очакването или от страх. Приближаваше ли ги Скелин? Щяха ли най-после да задействат капана си? ГЦеше ли той да създаде огромна

дупка в градината и да разкрие отстъпника пред Гилдията, както бяха планирали? Или Скелин, който не очакваше взрива, щеше да умре?

„Каквото и да се случи, поне Аний я няма тук. Нямам намерение да умирам заедно със Скелин, но колкото по-малко от нас се навъртат наоколо, толкова по-малка е вероятността някой да пострада“.

ГЛАВА 22

СТАР НЕПРИЯТЕЛ

Лоркин се взираше с присвити очи в сумрачния път, но единственото, което успя да долови, бе просто намек за движение. „Прилича на група ездачи“. Той погледна към Савара. Вниманието на кралицата също бе съсредоточено върху пътя, така че тя сигурно също ги бе забелязала, но въпреки това не изглеждаше загрижена.

Той се обърна към яздещата до него Тивара и я видя да се размърдва на седлото, мръщейки се. Тя усети погледа му и се усмихна.

— Минаха само няколко часа, а вече се протрих.

Бившите роби в едно от именията, което бяха освободили сутринта, им бяха дали коне. „Освободили“ означаваше просто влизане и екзекутиране на собствениците ашаки и другарите им магьосници. Често мъжете не получаваха никакво предупреждение за нападението, освен това, че робите им внезапно изчезваха. Макар всички да оказваха съпротива, повечето от тях очевидно нямаха навика да съхраняват голямо количество енергия. „Че защо им е? Те не са ичани, които се намират непрекъснато под заплахата на други черни магьосници. Сигурно натрупват повече енергия, когато им е необходима за някоя определена задача“. Кое то правеше смъртта им да изглежда повече като убийство, отколкото като жертва на войната.

„Чувствам се така, сякаш нахлуваме в домовете на тези хора и избиваме съпрузи, синове и бащи, а не, че водим война. Ако се изправим срещу тях на бойното поле, пак ще избиваме съпрузи, бащи и синове, но тогава ще изглежда оправдано“. И все пак Изменниците не се държаха като триумфиращи победители, които отмъстително избиват цели семейства, плячкосват и измъчват. Ако беше така, Лоркин щеше да съжали за решението си да се присъедини към тях. Вместо това те действаха ефективно и милостиво.

„Но безскрупулно“.

Лоркин се сети за кристала, който му беше дала майка му.

Напомни си, че баща му е изтръгнал обещание от кралица Зарала, че Изменниците ще сложат край на робството. Баща му бе

искал това да се случи. Всеки път, когато го връхлитаха съмнения или губеше кураж, Лоркин поглеждаше към новоосвободените роби и си казваше, че всичко това е за добра кауза.

Той бе очаквал, че след началото на нашествието Изменниците ще се сблъскат с по-добре подготвени ашаки, но очевидно всички се изненадваха от нападенията. Може би онези, които бяха атакувани първи, бяха твърде заети със собствената си защита, за да изпратят предупреждение на останалите. Може би разчитаха на роби да отнесат съобщенията, но робите, които подкрепяха Изменниците, се грижеха верните на господарите си хора да не напускат именията, за да предупредят останалите.

Ала Лоркин знаеше, че накрая все някое съобщение щеше да достигне до адресата си. Може би някой ашаки щеше да изпрати мисловно предупреждение я до всички, я през някой кръвен пръстен. Щом новините изпревареха напредващите Изменници, нищо нямаше да им попречи да се разпространят из града. И когато това станеше, Изменниците нямаше да се изправят само срещу един-двама магьосници в именията, а срещу цяла армия от тях. И точно това бе причината сенките на пътя да накарат сърцето му да се разтупти.

Той се съсредоточи върху съзнанието на Тивара и усети нетърпеливото ѝ очакване и съвсем лека тревога. „Засега няма други загинали Изменници — долови той. — Но това няма да продължи дълго...“ Тя забеляза мръщенето му и се усмихна.

— Не се тревожи. Това е просто друга група. С приближаването ни към града към нас ще се присъединяват все повече групи.

Облекчен, той се обърна към приближаващите се Изменници. Сенките разкриха фигури на коне. Ездачите постепенно се оформиха в мъже и жени. Лоркин започна да различава лица. Чу как Тивара промърморва проклетие в мига, когато осъзна, че едно от лицата му е познато.

— Тя какво прави тук? — промърмори той.

Тивара въздъхна.

— Наказанието на Калия бе отменено, докато продължава нашествието — каза му тя. — Също както и моето. Ще е жалко да загубим заради силата на двама магьосници.

Той видя как Калия огледа групата на Савара и лицето ѝ се смрачи, щом зърна него и Тивара.

— Всички сме на една страна — каза Тивара. — Но ми се искаше Калия да бъде сложена в групата, която напада града от другата страна — додаде тя с нисък тон.

Савара се обърна и ги погледна.

— Ще я наглеждам. И ще се ослушвам. — После кралицата погледна отново към приближаващата се група и подкара коня си напред, за да ги посрещне. За голямо облекчение на Лоркин, жената, която излезе напред, не беше Калия, а Говорителката Халана, водачката на камъкотворците.

— Поне не е водач на групата — каза той.

Тивара се изкиска.

— Не сме чак толкова глупави.

Халана притисна ръка към сърцето си и хвана отново юздите на коня си, за да го отведе до коня на Савара.

— Някакви новини? — попита кралицата.

— Изгубихме Вилания и Савра — отвърна Халана. — Попаднаха в засада.

— Значи ашаките са предупредени.

— Най-вероятно. Някакви проблеми?

— Неколцина роби бяха твърде нетърпеливи — отвърна Савара и въздъхна. — В едно от имененията избиха цялото семейство и надзирателя на робите, който беше от нашите съюзници. Казах им, че намеренията ни не са такива, но според мен не ме слушаха.

Халана кимна.

— Ще се появят още такива проблеми. Няколко пъти намекнах, че искаме да се разправим сами със семействата по-късно.

— Това може и да свърши работа, стига да не приемат твърде ентусиазирано ролята си на пазачи. — Савара се огледа. — Да тръгваме.

Двете групи се събраха в една. Лоркин забеляза, че Калия застана така, че Савара и Халана да се окажат между нея и Тивара. Двете водачки обсъждаха как да постъпят, ако робите не успеят да снабдят Изменниците с храна. Не след дълго Савара внезапно заговори високо, така, че всички да я чуят.

— Какъв е проблемът, който обсъждаш, Калия?

Лоркин се обърна и видя, че жената го поглежда, след което се обръща към кралицата. Гърбът ѝ се вдърви.

— Сред нас има някой, който не е Изменник. Просто съветвах Сирия да внимава.

— Сирия не трябва да се притеснява от никого. Тук всички сме Изменници.

— Лоркин е киралиец.

— Роден киралиец. Сега е Изменник. Има и бивши роби и жени, които някога са били съпруги и сестри на ашаки. Всички се присъединиха към нас. Нуждаем се от всички.

— Но той е магьосник от Гилдията и е мъж.

Савара се усмихна.

— Ако срещата ми с майка му беше постигнала целта си, ние щяхме да се приближаваме към Арвис заедно със стотици гилдийци, сред които не малко мъже. Толкова ли те тревожи мъжката компания, Калия?

— Разбира се, че не! Макар че не бих им се доверявала толкова лесно, колкото ти. — Калия стрелна Савара с поглед. — Значи... Гилдията не иска да тръгне на война срещу ашаките. А той защо е още тук? Сигурна ли си, че не е шпионин?

— Сигурна съм.

— Наистина ли очакваш... — Калия замълча, когато някой от вървящите отзад Изменници извика името на Савара. Всички се обърнаха и видяха, че мъжът сочи назад към пътя. На стотина крачки разстояние се забелязваше препускащ ездач, който вдигаше облак прах.

— Спрете — нареди Савара. — Вдигнете бариери.

Не след дълго ездачът ги настигна и конят забави ход, дишайки тежко, потънал в пот. Ездачът беше млад мъж с хубави дрехи, но фигурата му и цветът подсказваха, че е бивш роб.

— Кралице Савара — каза той, притискайки длан към сърцето си. — Изпратиха ме да ви предупредя, че двама киралийци ви следват. — Той се спря да помисли. — Черната магьосница Сония и аша... лорд Регин. Опитавме се да ги задържим в имението, но те не се подчиниха на заповедите ни да останат и си пробиха път с магия.

Лоркин подтисна въздишката си. Трябваше да го очаква. „Но щом аз не можах да пусна Тивара на война без мен, защо да очаквам от майка ми да го направи?“

— Някой ранен ли е?

Мъжът поклати глава.

Калия промърмори нещо. Савара я погледна с присвити очи. След това се обърна към Лоркин и повдигна въпросително вежда.

Той сви рамене.

— Не знам. Тя не каза, че смята да ме последва — да ни последва.

— Шпионин — каза Калия.

Кралицата се намръщи.

— Достатъчно, Калия. — Тя огледа групата и спря поглед върху двама изменници, мъж и жена. — Сарал, Теми. Посрещнете Черната магьосница Сония и я попитайте за намеренията ѝ. — Тя бръкна в торбичката на кръста си и извади един пръстен. Когато го подхвърли на жената, проблесна нещо жълтеникаво. — Използвай го, за да ми предадеш какво са ти казали.

Двамата кимнаха, очевидно недоволни от задачата, но препуснаха назад заедно с пратеника. Савара смушка коня си и впери поглед в пътя напред. Двете групи продължиха да яздят мълчаливо към следващото имение и следващата битка.

Лилия си пое дълбоко дъх и въздъхна отново, оставяйки писалката до листа хартия и опитвайки се да проумее записките си от сутрешната демонстрация по лечителство. Макар броят на предметите, които изучаваше да бе намален и завършването ѝ да беше отложено, тя все още не можеше да се концентрира напълно.

„По-лесно ми беше да се мотивирам, когато си мислех, че мога да избира лечителството. Сега, когато няма да ми се наложи въобще да избирам дисциплина, какъв е смисълът? — Тя щеше да бъде черна магьосница и беше по-важно да умее да се бие, а не да изцелява. — Не че внезапно проявих интерес към воинските умения. Но пък новите занятия с Калън са много интересни. Може би защото има толкова много неща, които можем да открием за черната магия. Все пак не може да се каже, че Гилдията я е изучавала от векове и знае всичко за нея“.

Лечителската демонстрация сутринта бе проведена върху човек, който бе промушен по случайност по време на урок по фехтовка. Дървеният тренировъчен меч бе пронизал подсилената кожена броня,

но не беше проникнал надълбоко. Подобно нещо се случваше рядко. При замахмечът обикновено се плъзгаше по бронята и никой не би трябвало да мушка с всички сили. Но мъжът бе скочил срещу партньора си, който се ядосал и без да се усети, използвал повече сила.

„Бърз, мощен удар — помисли си тя. — Какъвто искам да нанеса с магия, вместо да използвам нож, за да разруша естествената преграда на кожата и да извлека енергията чрез черна магия“. Нещо привлече вниманието ѝ и тя надигна глава, за да установи, че учителката я наблюдава. Осъзна, че просто е зяпала в нищото, забравила за записките. „Мислейки си за това как да убия човек с черна магия“.

И другите ученици се обърнаха към нея, но тя не им обърна внимание. Когато сутринта бе влязла в университета, а след това и в Столовата, погледите и шепотите на останалите ученици бяха толкова ужасни, колкото предишния път, когато се бе върнала в Университета. Най-вероятно Бокин бе казал нещо за занятието ѝ с Калън. Някаква лъжа, разбира се. Бокин не искаше да признае, че сам се е озовал в ситуация, в която да бъде разчетено съзнанието му, затова сигурно си беше измислил нещо. Искаше ѝ се Калън да беше обявил пред всички за какво му е нужен Бокин. Така те щяха да разберат, че тя е разчела съзнанието на Бокин и ако разкриеше нещо, той нямаше как да отрече, че не е истина.

„Не че ще тръгна да разказвам на хората какво съм видяла в ума му — помисли си тя. — Това не ми се струва редно. — Макар Бокин да не беше измамен или принуден и можеше да си тръгне по всяко време. — Не може да обвини Калън или мен в каквото и да било, защото ще трябва да се подложи на разчитане на съзнанието, за да го потвърди. Но въпреки това може да намекне, че се е случило нещо друго“.

Тя обмисли плана му — нуждата му — да отслаби останалите, преди да са станали по-силни от него. Ако не му харесваше някой да е по-силен, то той никога нямаше да остане доволен. Беше заобиколен от по-силни магьосници и тъй като неговата сила беше от средно ниво, той винаги щеше да бъде надминаван.

„Може би ще отиде някъде другаде, след като завърши. Накъде, където всички са по-слаби“. Тя потрепери. Какво ли щеше да направи той, за да остане най-силния и да се погрижи останалите да го разберат? „Някой трябва да го наглежда“. Калън би могъл, или някой

от останалите Висши магове. Или пък тя. Някой ден щеше да е Висша магьосница. Би могла да стане човекът, който да наглежда Бокин.

— Лейди Лилия.

Сърцето ѝ подскочи, когато разбра, че отново се е взирала в нищото. Но учителката не я гледаше неодобрително. Тя посочи към вратата. Проследявайки погледа ѝ, Лилия зърна познато лице и сърцето ѝ отново подскочи.

Джона. Прислужницата се поклони.

Лилия се надигна от мястото си, поклони се на учителката, промъкна се между масите и излезе от стаята.

— Какво има? — попита тя, докато Джона оглеждаше коридора.

— Аний е в стаята на Сония — каза прислужницата. — Каза, че някой сигурно се е промъкнал долу... нали знаете къде.

Дъхът на Лилия секна.

— Преди колко време?

— Чака от известно време, но не съм сигурна колко. Малко трудно ми беше да намеря стаята, в която се намирате.

— Трябва да побързам... — Лилия тръгна по коридора, но се спря. — Трябва да мина от другата страна, така ще стигна по-бързо. Можеш ли да се върнеш да я предупредиш?

Джона поклати глава.

— Тя веднага си тръгна. — Прислужницата се намръщи. — Ако имате предвид така, както си мисля... Ще се погрижа никога да не види, че го използвате.

— Благодаря ти, Джона. — Лилия тръгна към страничния коридор и поведе Джона към вътрешността на Университета. Когато стигнаха скритата врата, която Аний беше отворила, Джона отиде до съседния коридор и надникна.

После кимна на Лилия.

— Чисто е. Внимавайте — прошепна тя.

— Добре — отвърна Лилия. После дръпна ръчката, която отваряше вратата и пристъпи в мрака от другата ѝ страна.

— Струва ми се невероятно, че всички тези хора са били роби — каза Регин.

— Да — съгласи се Сония.

Тъкмо бяха стигнали до върха на един дълъг, нисък хълм. Пред очите им се разкри дълъг прав път, по който се движеха хора и каруци — дори от време на време по някоя пищна карета. В първия момент Сония се зачуди накъде са се запътили бившите роби, освен ако не са решили да изпробват новооткритата си свобода да ходят навсякъде. Струваше ѝ се логично да си останат в именията, където бяха работили, където разполагаха с храна и подслон.

Двамата видяха срещата на две жени, по-млада и по-възрастна, и осъзнаха, че това са майка и дъщеря. Младата извика радостно, когато един мъж ѝ подаде бебе. Двама младежи тичаха един към друг, надавайки викове: „Братко!“ Двойки от всякакви възрасти се прегръщаха, вървяха и разговаряха помежду си.

„Сигурно господарите им са им забранили да се женят — помисли си тя. — Сигурно са ги развъждали като домашни животни, но не са можели да попречат на любовта и връзките в семейството, въпреки съществуващото от хиляди години робство“.

— Винаги съм смятал, че робството е нещо грешно и се гордеех, че Киралия го е отменила веднага, когато сме се освободили — каза Регин. — Но това се е случило преди векове. Ние, киралийците, никога не сме го осъзнавали, защото не сме го преживели.

Сония кимна. Поглеждайки към Регин, тя изпита внезапна привързаност. „Ако Изменниците изгубят, поне ще съм получила възможността да видя състраданието и смиреността му“.

— Може би това ни е попречило да го премахнем — продължи той, — когато сме завладели Сачака. Минало е твърде много време, откакто самите ние сме го преживяли.

Сония поклати глава.

— Но откакто Киралия и Елийн си върнаха независимостта и сложиха край на робството, са минали само няколкостотин години.

— Достатъчно за онези, които са знаели какво е да умреш от старост, и за концепцията — да се превърне в абстрактна идея за наследниците им.

— И въпреки това я приемаме с антипатия, макар че са минали седемстотин години.

— Само защото я свързваме със сачаканците.

Сония се засмя мрачно.

— А, да. Защото това ги прави омразен народ, а нас — по-висши от нравствена гледна точка. Никога не подценявайте удоволствието от откриването на недостатъците у другите.

Регин я погледна намръщено.

— Нали не смятате, че робството е...

— Разбира се, че не. Просто ми се иска да го бяхме направили, когато имахме възможност. — Тя посочи хората пред тях. — И Обединените земи да бяха приели поканата на Изменниците.

— Предпочитате да се включим във войната, когато повечето от нас са твърде слаби, за да повлияят на развоя ѝ?

— Да. Но по наш, собствен начин.

Регин я погледна и очите му се разшириха.

— Като Гилдията даде на вас и Калън всичката си сила.

— Която аз вече взех веднъж. Трябва само да се подготвим и да повикаме Калън.

— Или Лилия? — Регин се намръщи. — Не... тя е твърде млада.

— Не по-млада от мен, когато участвах в първата си война, но да, не ѝ го пожелавам, а и така може да изгубим всички магьосници, които имат познания в черната магия.

Регин се усмихна.

— Която очевидно може да се научи и от книга.

— Да. — Сония въздъхна. — Подозирам, че скоро Гилдията ще изгуби битката срещу черната магия. Ако Изменниците спечелят, ще бъде още по-трудно да... — Тя се поколеба, забелязвайки двама ездачи, които се приближаваха към тях. Те носеха дрехите на Изменници и изглеждаха познати. Двамата гледаха към нея и Регин. — Онези двамата като че ли идват да ни посрещнат.

Регин примижа от ярката светлина.

— И не изглеждат изненадани да ни видят. Подозирам, че някой им е съобщил, че не сме се отправили към дома.

Двамата наблюдаваха приближаващите се ездачи. „Мъж и жена — отбеляза Сония. — Дали тя е магьосница, а той е нейният източник на сила? — зачуди се тя. — Или Изменниците обучават и мъжете си да използват магия, за да могат да се бият?“

Когато стигнаха на няколко крачки от тях, двамата извиха конете си така, че да блокират пътя на Сония.

— Черна магьоснице Сония — каза жената. — Лорд Регин. Аз съм Сарал, това е Теми. Кралица Савара пита защо не сте се върнали у дома.

Сония се поколеба, обмисляйки отговора си. Тя бе очаквала въпроса, но не искаше отговорът ѝ да звучи като отрепетитан.

— Гилдията е задължена да се погрижи членовете ѝ да са в безопасност, когато се намират в чужда земя — каза им тя. — Тук съм, за да се погрижа лечителите ни да не пострадат.

Очите на жената се изцъклиха, след което тя отново погледна към Сония.

— Ние ще се погрижим всички гилдийски магьосници, които влизат в Сачака, да не пострадат.

— Значи имате време да патрулирате по пътищата и разполагате със свободни Изменници, които да действат като охранители и ескорт, и в същото време да се биете с ашаките? Предпочитам да вложите целите си ресурси в постигането на целта ви. — Сония се приближи до Сарал и я погледна в очите, обръщайки се към жената, за която знаеше, че я наблюдава през пръстена на ръката на Изменницата. — Наистина ли очаквахте да си отида у дома? Аз съм сама магьосница и не представлявам заплаха за хората ви, кралице Савара. — Тя се усмихна. — Независимо дали Лоркин е с вас или не.

Сарал вирна брадичката си, погледът ѝ отново се изцъкли и тя се намръщи. После погледна отново към Сония.

— Можете да продължите пътя си към Арвис — каза тя. — При условие, че няма да влизате в града преди нас и няма да помагате на ашаките. Не мога да гарантирам безопасността ви, ако се окажете на пътя ни и ако вие или любовникът ви повлияете върху изхода на битката в полза на враговете ни, и двамата ще бъдете убити.

Сония наведе леко глава.

— Давам ви думата си, че ще спазим условията ви.

Сарал сви устни и раменете ѝ увиснаха.

— Двамата с Теми ще ви ескортираме — каза тя. Зад гърба ѝ Теми тихо възрази със сумтене.

Сония отново кимна.

— Благодаря ви. И за да избегнем бъдещи недоразумения, трябва да посоча, че бъркате в нещо.

— Какво? — Сарал присви очи.

— Лорд Регин не е мой любовник.

Жената повдигна вежди недоверчиво. Тя не отговори нищо, а просто обърна коня си в посоката, откъдето бяха дошли. Теми направи същото, и докато заемаше мястото си от другата страна на Сония, се подсмихна. Регин зае мястото си до Сония и за миг срещна погледа ѝ.

— Изменниците обичат клюките, както всички останали — промърмори той, усмихвайки се.

Сония сви рамене и тръгна напред. Подобни клюки можеха да бъдат опасни. Ако врагът си мислеше, че са двойка, той можеше да се опита да нарани Регин, за да я изнуди. Но както бе намекнала на Савара чрез пръстена на Сарал, ако Изменниците искаха да я изнудят, те вече разполагаха с Лорин. „И все пак... Регин ще е по-добра мишена, ако Тивара обича Лоркин, а Савара уважава чувствата на Тивара“.

Тя погледна към Регин и той се обърна към нея, Дори да се притесняваше, той не го показваше по никакъв начин. Веждите му се повдигнаха въпросително и устните му потрепнаха в лека, тайнствена усмивка. Сония отмести очи. „Всеки, който го е видял, би си помислил, че сме двойка“. Тя си припомни дните, които бяха прекарвали заедно след напускането на Имардин. Когато установи, че се разбират отлично, я изпълни огромно облекчение. Компанията му ѝ допаднаше, а очевидно той харесваше нейната. Но какво ли виждаха другите, за да си мислят, че между тях има нещо друго? „Аз не правя нищо — помисли си тя. — Дали не е Регин, тогава? Не може...“

Сония поклати глава. „Не. Не може да е влюбен в мен. Това е абсурдно“.

Ами ако беше? Тя се върна назад. Опита се да си спомни всичко, което беше казал. Опита се да си припомни начина, по който разговаряше с нея, как се държеше около нея, как я гледаше. Спомни си как си бе задала същия въпрос преди, в каретата, след като бяха напуснали Крепостта. Какво беше казал, за да я накара да си го помисли? Че от години ѝ се възхищава.

„Да не би да се опитваше да ми каже нещо повече? — Тя отново тръсна глава. — Дали не ми се струва така, само защото си мисля за това?“

Не можеше да го попита, защото Изменниците можеха да ги чуят. Но ако се появеше възможност да поговори с Регин насаме...

Тази мисъл заседна в гърлото ѝ. „Не мога да го направя. Ами ако греша? Това ще смуги и двама ни. Или може би ще е по-лошо, ако се окажа права? Поне мога да съм сигурна, че аз не съм влюбена в него“.

Заляя поток от противоречиви чувства. Принуди се да впрегне целия си самоконтрол, за да продължи да върви спокойно и да запази безизразно лице. Но противоречията изчезнаха така бързо, както се бяха появили, оставяйки я изпълнена с изненада и смайване.

„Значи го обичам. Не бих могла. Това е различно. Има такава възможност, но не е така. Все още“ — помисли си тя. Но нямаше да каже нищо на Регин. А ако той намекнеше за чувствата си към нея, тя щеше да го обезкуражи. „Не че вече не съм му простила. Той се превърна в личност, която е много по-добра от ученика, когото ненавиждах. Не че съм забравила Акарин — но вече мога да обичам друг. Причината не е, че така Регин ще стане уязвим, ако някой реши да ме изнудва. Просто...“

В гърдите ѝ се надигна раздражение. Защо винаги ставаше така, че единствените мъже, които проявяваха романтичен интерес към нея, нямаша право на това? Не че имаше никакви доказателства за интереса на Регин. Коего все пак беше добре, защото макар и разделен със съпругата си, той все още бе законово женен за нея.

ГЛАВА 23

УЛТИМАТУМЪТ

Денил крачеше из стаята си.

„Сигурно има някакъв начин да предупредя Ачати, без да разкривам, че Изменниците приближават“. Щяха да минат няколко дни, преди да се появят, а те трябваше да се държат така, сякаш нищо необичайно не се случва. Затова Тайенд отиде да посети един търговец-ашаки, а Мерия правеше обичайното си следобедно посещение на пазара заедно с една приятелка, която все още не беше напуснала града. Така че Денил бе останал сам да разсъждава върху дилемата си. „Бих могъл да се престоря, че някой от робите ми е казал за пристигането на Изменниците. Или че ми е оставил съобщение. Ами ако това накара ашаките да измъкват още роби?“

Някакво движение край вратата привлече вниманието му. Той се обърна и Кай се хвърли на пода.

— Ашаки Ачати е тук на посещение при вас.

„Той е тук!“ Изпълни го въодушевление, което бързо се стопи. „А аз все още нямам решение. — Денил поклати глава. — Все пак е минал само половин ден. Дори да бях измислил нещо, първо трябваше да предупредя Тайенд, така че засега ще трябва да се преструвам, че не знам нищо“.

— Донеси малко храна и вино.

Робът се надигна и бързо се отдалечи. Денил излезе в коридора и забърза към Господарската стая. Когато Ачати се обърна и му се усмихна, сърцето му се изпълни с топлина.

— Посланик Денил.

— Ашаки Ачати. — Денил наклони глава. — За мен е удоволствие да ви видя отново.

Усмивката на сачаканеца се стопи.

— Ах, надявам се винаги да е така. — Той въздъхна. — Нося новини.

— Добри или лоши? — Денил покани мъжа да седне и се настани на обичайното си място.

Ачати се замисли.

— Не са добри. Но не са и лоши. Възможно е да са благоприятни.

— Звучите много загадъчно.

— Просто отговарям на въпроса ви. — Покрай очите на Ачати се появиха ситни бръчици, които изчезнаха, щом лицето му отново стана сериозно. Появиха се двама роби, които носеха вино и храна. Ачати изчака да излязат, преди да заговори отново. — Изменниците са слезли от планината и са започнали да нападат имения из цялата страна — рече той с нисък глас. — Убиват всички магьосници по пътя си и идват към Арвис. Очевидно възнамеряват да превземат Сачака.

Вълна от облекчение заля Денил и той се надяваше, че е успял да я прикрие добре. „Той знае! Не е нужно да го предупреждавам. Но не мога да призная, че вече сме уведомени за това“. Магьосникът отпи от виното, обмисляйки отговора си. „Не трябва да се изненадвам. И преди е споменава за възможността от бунт на Изменниците.

— Вие предположихте, че може да се случи — каза той, — но изразихте предположение, че не са достатъчно силни, за да представляват заплаха.

— Все още смятам така. — Ачати сви рамене. — Ето защо новините не са добри, но е възможно да са благоприятни. Изменниците едва ли ще оцелеят, така че най-после ще се отървем от тях. За съжаление междувременно ще изгубим много добри мъже. Кралят не иска да изпраща армия срещу тях. Те ни нападат от всички страни, така че ако се опитаме да се разправим с всички едновременно, това само ще отслаби редиците ни. Той изпрати куриери със заповед до всички ашаки да доведат семействата си в града.

— Дали ще му се подчинят?

Ачати кимна.

— Повечето да, но дали ще го направят достатъчно бързо е друг въпрос. Появи се и една пречка, която не предвидихме. — Той се поколеба, оглеждайки стаята. — Робите се възползваха от възможността и се разбунтуваха. Повечето просто се разбягаха от именията малко преди Изменниците да се появят, но неколцина се обърнаха срещу господарите си.

— Някакъв успех?

— Само няколко случая — с отрова. Кое то е една от причините да ви кажа следното — внимавайте с робите си, посланик Денил.

Магьосникът погледна към чашата в ръката на Ачати. Мъжът още не беше отпил от нея. Дали се страхуваше от тукашните роби? Те принадлежаха на краля, но това не бе попречило на Изменниците да внедрят свои шпиони сред тях. Денил беше пил малко от виното и не бе докоснал храната. Той проникна в нея със сетивата си, но не откри нищо смуцаващо.

— Би трябвало да мога да неутрализирам ефекта от отровата с лечителската ми магия — каза той на Ачати.

Той се засмя и вдигна чашата към устните си.

— Това е много полезно умение.

Денил кимна.

— Дали аз, посланик Тайенд и лейди Мерия трябва да се страхуваме от Изменниците?

Ачати поклати глава.

— Не виждам причина да ви нападнат, стига да не им се изпречвате на пътя. Ако нещата случайно не се развият на добре и Изменниците стигнат до града... — Той се поколеба, въздъхна и раменете му се отпуснаха. — Признавам, че се страхувам повече да не пострадате от моите хора, отколкото от техните. Кралят се държеше с вас, сякаш сте сключили съюз с Изменниците. Ако бунтовниците нанесат големи вреди, някои ашаки може да потърсят възмездие. Или ако сраженията са доста ожесточени, те могат да потърсят източник на допълнителна енергия.

Денил погледна към Ачати. Щом мъжът признаваше, че хората му могат да постъпят така... значи опасността бе реална.

— Какво да направим, тогава?

Ачати го погледна в очите.

— На пристанището чака кораб на име «Калата». Капитанът е получил нареждания да приеме вас, посланик Тайенд и лейди Мерия на борда, ако го пожелаете. Той ще ви отведе до Киралия.

«Но Оусън ни нареди да останем... ах, не мога да му го кажа, без да разкрия, че вече знаем за нападението. Въпреки това Оусън може да промени мнението си, щом му разкажа за страховете на Ачати».

— Благодаря ви. Трябва да попитам Гилдията какво да правим. Искате ли...? — Денил се поколеба, чудейки се какво ли ще си

помисли Оусън за предложението. «Ако означава, че ще бъдем в безопасност, той ще се съгласи.» — Искате ли да дойдете с нас?

Очите на сачаканеца леко се разшириха. Той се усмихна, протегна се към Денил и с нежен, успокоителен жест докосна ръката му.

— Мястото ми е тук, при моя народ и при краля ми. — След това направи широк жест с ръката, в която държеше чашата си. — Освен това е твърде невероятно Изменниците да стигнат до града. Корабът е просто предпазна мярка. — Той нежно стисна ръката на Денил и я пусна. — И отличен повод да ви посетя.

— Благодаря за предупреждението. И посещението. — Денил остави чашата си на масата. — За съжаление пропуснахте Тайенд. И Мерия.

— Колко жалко. Може да не успея да отделя време за нова визита, поне докато не приключи тази малка криза.

Сърцето на Денил подскочи. «Ако греши за Изменниците, това може да е последният път, когато сме заедно».

— Но аз съм съвсем сам в цялата къща. Можете ли да останете по-дълго?

Ачати повдигна вежди и се усмихна.

— Мисля, че мога да отделя час или два.

Пламъчето на свещта се разтанцува. Макар ефектът да бе като от пропукващ фитил, Сери знаеше, че движението е причинено от треперенето на ръката му. Той усети как горещият восък покапа по кокалчетата на пръстите му и погледна натам. Макар да имаше усещането, че стоят тук повече от час, свещта не се беше стопила особено много.

Той погледна към другия край на стаята, където стоеше Гол и също държеше свещ. Сери се намръщи, когато приятелят му се размърда и пламъкът се озова прекалено близо до намастената хартия. Чуваше учестеното дишане на Гол. Неговото собствено му се струваше твърде шумно. Опита се да диша дълбоко и тихо, да успокои разтуптяното си сърце, защото се притесняваше да не заглушат приближаващите се стъпки.

«Скелин — ако наистина е Скелин — ще ни чуе и ще разбере, че го очакваме. Единствената причина да стоим неподвижно е, че може да знаем, че приближава и да сме му подготвили капан. На мен ми е ясно. Предполагам, че и той ще се досети».

През главата му преминаха няколко начина планът да се обърка. Сери знаеше, че капанът не е идеален. Минният огън можеше да избухне преди двамата с Гол да успеят да се отдалечат достатъчно. Или можеше да избухне твърде късно и да убие Скелин. Въпреки че те се надяваха да го убие, целта им всъщност беше да взривят дупка в градината над главите им и да разкрият Крадеца-отстъпник пред Гилдията. Ами ако не се получи? Ами ако не се появеше дупка и Скелин оцелееше?

Какво щеше да стане, ако Скелин не се появи лично да се разправи със Сери? Ами ако Сери и Гол взривят градината, а може би и себе си, само за да разкрият слугите на Скелин пред Гилдията?

Гол гледаше Сери и клатеше глава. В очите му проблесна въпрос. Колко време трябваше да стоят така, преди да решат, че Аний е сбъркала и в коридора няма нарушител? Сери погледна към свещта си. Дали не трябваше да се редуват? Дали не трябваше...

Някъде откъм коридора се чу рязко поемане на дъх. Сери погледна към Гол, след което и двамата се втренчиха изненадано във вратата.

Там стоеше някой. Не, осъзна Сери. Някой се рееше във въздуха. Някой, който им беше твърде добре познат.

— Ето значи къде си бил през цялото време — каза Скелин. После подсвирна. Някъде откъм тунелите отвърна пронизителен отговор.

Ръката на Сери помръдна в посоката, която малко по-рано го бе уплашила и чу съскане, когато намастената хартия се запали. Той забеляза и проблясък откъм Гол, обърна се и хукна към вратата, която водеше към съседната стая.

И се блъсна в стена.

Не, не стена. Магическа бариера. Сери изрута, щом осъзна, че Гол се е сблъскал със същия проблем. Ярка светлина заля стаята — отличителната светлина на магическо кълбо. Приятелят му го погледна с мрачно и изплашено изражение на лицето. Сери изкриви лице. «Какво пък. Може би щяхме да имаме време да избягаме, ако го бяхме

чули да се приближава...» Но Скелин бе левитирал, за да не се чуят стъпките му. Когато Сери се обърна с лице към врага си, той видя как пламъкът на главата лента се скрива в дупката. Той затвори очи и загаи дъх. «Поне Аний е далеч».

— Хайде, хайде. Няма нужда да се подготвяш. Ще е грубо от моя страна, ако те убия, без първо да поговорим. Хм. Не е кой знае какво убежище.

Сери отвори очи и видя как Крадецът-магьосник, който вече стъпваше по пода, се приближава към него. Зад гърба му през вратата влязоха двама мъже. Те бяха млади и доста мускулести. Скелин огледа стаята, после надникна през рамото на Сери към съседната.

— Не е толкова хубаво като предишното, съдейки по думите на майка ми, макар че сигурно жена ти го е била подредила, а след смъртта ѝ си се върнал към старите навици.

«Жена ми... убежището... — Леден шок, последван от омраза връхлетяха Сери. — Лорандра наистина е убила семейството ми. Но защо го е направила, след като двамата със Скелин още не бяхме врагове?»

— Макар че сигурно си бил доволен да се отървеш от нея. Трябваше да се ядосаш толкова много, че да се съюзиш с мен, за да намеря Ловеца на Крадци — каза Скелин.

Сери впери поглед в него. «Убил е семейството ми, за да ме накара да се съюзя с него. След като „намери“ Ловеца на Крадци — или някоя нещастна жертвена овца — аз щях да бъда вързан за него». Сери погледна към отсрещната стена, търсейки пламъка, който бе запалил. Не се виждаше никаква светлинка. Той бе потънал навътре в стената, към тръбите с минен огън. Скоро Скелин щеше да полети...

Гол изруга и наведе глава.

— Извинявай, Сери — промърмори той. — Досега трябваше да е гръмнало.

Сери изруга, щом осъзна, че капанът им се е провалил. Гол се бе заклек, че минният огън върши работа. Защо сега не се получи?

— За какво си говорите? — Скелин се приближи и присви странните си очи. Наведе се към Сери и разтегли устни в безрадостна усмивка. — Някой липсва, нали? Къде е дъщеря ти, Серини?

Сери усети как сърцето му се свива в гърдите, но успя да се изсмее.

— Наистина ли очакваш да ти кажа?

Скелин сви рамене, изправи се и се огледа.

— Не. Но източниците ми в Гилдията казаха, че е тук долу, с теб. Чудя се къде ли може да е сега.

— Далеч от теб — отвърна Сери. «Източници в Гилдията? Значи слуховете са истина. Но откъде знаят, че Аний е тук?»

— Нима? — Скелин сигурно беше премахнал бариерата, защото мина покрай Сери и влезе в съседната стая, вкарвайки пред себе си светлинното си кълбо. — Тогава кой спи на третото легло?

— Някой, когото няма да искаш да срещнеш.

Скелин не отговори. Той гледаше към вратата на коридора, който водеше към жилищата на магьосниците. Макар лицето му да беше извърнато настрани, Стойката му подсказваше, че той се вслушва в нещо.

«Аний и Лилия?» — Надеждата, която изпълни гърдите му, бе последвана от страх. — Дано Лилия е готова за това, а Аний прояви достатъчно разум, че да стои настрани“.

Скелин направи крачка към вратата, после още една. Сери усети как Гол се навежда. Той се извърна към него и видя, че телохранителят му е взел все още горящата свещ. Но двамата бандити на Скелин бяха влезли в стаята и сигурно щяха да попречат на Гол да стигне до тръбите.

Звучен смях привлече вниманието на Сери обратно към Скелин. Отстъпникът беше излязъл в коридора. Той протегна ръка към нещо, което се намираще извън полезрението на Сери. Един твърде познат глас изрече проклетие. Появи се Аний, която се бореше с невидимата сила, бутаща я към Скелин.

Щом я зърна, сърцето на Сери подскочи и се сви като на животно, което се опитва да избяга — и го заболя. Той стисна юмруци, за да подтисне болката, и тръгна напред, но нещо го улови и задържа на място. Гол също не можеше да помръдне.

„Къде е Лилия? — Когато Скелин протегна ръка да хване Аний, тя спря да се съпротивлява и се стрелна към него. — Не може Аний да се е върнала без Лилия. — Но ръката ѝ, която се протягаше да забие нож в Скелин, се изкриви настрани и тя изруга от болка. Скелин я хвана за китката и изби ножа от ръката ѝ. — Но щом не е успяла да намери Лилия, значи...“

Крадецът го погледна и се ухили.

— Далеч от мен, а? Очевидно пак не си успял да защитиш семейството си, Серини.

Сери стисна зъби. „Дали Аний е успяла поне да изпрати съобщение на Лилия? Дали тя не идва насам?“ Сери искаше да попита Аний, но болката в гърдите му пречеше да диша, а и не искаше да предупреди Скелин, че Лилия идва. „Трябва да го задържим. Да осигурим време на Лилия“.

Аний продължаваше да се съпротивлява, но не можеше да направи нищо на Скелин. Сери се олюля замаяно и стаята притъмня. Когато зрението му се проясни, той видя, че Скелин е притиснал Аний към стената. Тя стоеше там, окована с магията му. Скелин подсвирна и хората му минаха покрай Сери.

— Претърсете я и я вържете.

Аний стисна зъби, когато мъжете съблякоха палтото ѝ и я опипаха за оръжия. Сери притисна ръце към гърдите си, пое си дълбоко дъх и се опита да проговори.

— Ти искаш мен, не нея — едва успя да произнесе.

Скелин се засмя.

— Искам и трима ви. Но трябва да умрете в правилния ред. Освен това... — Скелин погледна нагоре, сякаш можеше да види магьосниците над главите им. — Не трябва да е тук. — Той се обърна към тях, премествайки погледа си от Сери към Гол. Носът му се сбръчи и той поклати глава. — Не си струваше главоболията. — Очите му се присвиха и Сери чу противно изпукване. Гол изкрепя от болка и изненада, и падна на пода.

„Не! Трябва да му попреча да убие Гол. Да го забавя!“ Сери се опита да мисли, въпреки огъня в гърдите му. „Намери начин да забавиш още малко Скелин“. Той отвори уста да каже нещо, но успя само да изпъшка. Тъмнината отново го погълна и Сери усети как коленете му омекват. Подозираше, че само магията на Скелин го задържа прав. „Какво ли ми прави?“

— Чакайте малко — чу той гласа на Скелин. — С него нещо не е наред.

Сери усети нарастващ страх, осъзнавайки, че отстъпникът е прав. „Не е той. Аз съм. Тялото ми... сърцето ми...“ Макар очите му да бяха отворени, мракът му пречеше да вижда. В гърдите му се надигна

горчив триумф. „Поне Скелин се лиши от удоволствието да ме убие. Но... Аний...“

Силата, която придържаше Сери, се отдръпна и той почувства как се строполява на твърдия под. Каквото и да беше казал Скелин след това, то прозвуча толкова слабо, че Сери не можа да го чуе. После, след няколко мига мълчание, той почувства студени ръце на лицето си и чу гласа на Гол някъде отдалеч.

— Не се тревожи. Няма да убие Аний. Нека да направи размяна. Лилия ще я върне. Ако Аний не го убие първа. Тези двете винаги ще се грижат една за друга. Знаеш го. Не се тревожи. Всичко ще бъде наред. Аний ще се оправи. Ще се погрижим за това.

Лилия вървеше бързо по коридора, а светлинното ѝ кълбо се носеше пред нея.

„Да го угася ли? Нарушителят може да го види и да разбере, че идвам. Но ако го направя, ще трябва да се придвижвам опипом. Това ще ме забави. Кое е по-важното? Скоростта или да остана незабелязана?“

Стъпките ѝ отекваха силно в тясното пространство. Така или иначе щяха да я издадат. Реши да не гаси светлината.

Освен собствените си стъпки, тя не чуваше други звуци. Тайният вход към коридорите, които Аний бе открила, се намираше от другия край на Университета, затова Лилия трябваше да заобиколи основите на сградата. За щастие тук коридорите бяха прави и завиваха все вдясно, докато не се отдалечаха от Университета и не стигнеха под градината. Когато стигна първата извита стена, сърцето на Лилия биеше ускорено.

„Мисля, че през живота си не съм била толкова уплашена — помисли си тя. — Мисля, че ако сега някой ми предложи малко рое, няма да му откажа“.

Нарушителят сигурно е бил някой безобиден човек — ученик или прислужник, който се мотаеше където не му е работа. Аний може и да беше сбъркала и въобще да нямаше нарушител. Или пък да бяха хората на Скелин, които душеха наоколо или търсеха Сери. Лилия се надяваше, че ако го бяха намерили, той, заедно с Гол и Аний бяха успели да се скрият докато тя се появи.

Но ако бяха Скелин или Лорандра. Или Скелин и Лорандра...

„Остава само да се надявам, че ако и двамата са тук, съм усвоила достатъчно допълнителна енергия от Калън, за да се бия с тях. И достатъчно умения“.

Беше обмисляла това много пъти досега. Съмняваше се, че Скелин или Лорандра имат голям опит в сраженията. Лорандра може би беше научила нещо преди да напусне родината си, но двамата със Скелин не бяха получавали обучение тук. Можеха единствено да се упражняват един срещу друг.

Вече не беше далеч от стаята. Когато тръгна по последната отсечка на коридора, тя забави ход, загледана в тъмнината пред себе си.

„Да подсвирна ли, за да ги предупредя, че съм аз? Така само ще предупредя Скелин, ако вече е там. Но в такъв случай няма ли да виждам светлина и да чувам гласове?“

Тя вля още малко магия в щита си и се промъкна напред. До ушите ѝ достигна слаб звук. Тих, мърморещ глас. Вратата беше тъмна, но когато се приближи, тя видя слаба, мъждукаща светлина. Надникна през отвора и зърна една самотна свещ, притисната между два камъка, и седяща на пода приведена фигура. В същото време чу странен хълцащ звук.

От който стомахът ѝ се сви.

Мъжът вдигна глава и светлината на кълбото ѝ прогони сенките от лицето му. Бузите на Гол блещукаха.

— Лилия — каза той.

Тя усили светлината и видя, че той седеше до нещо.

— О, не. — Момичето се приближи бързо до него и коленичи на пода. Лицето на Сери беше бледо, а очите му бяха затворени. Лилия не виждаше никакви следи от наранявания. Постави ръка върху челото му и сетивата ѝ проникнаха в тялото му — но веднага ги отдръпна. — О, не.

— Твърде късно е, нали? — каза Гол с напрегнат глас.

Сърцето ѝ се сви и тя огледа стаята. „Къде е Аний?“

— Да. Какво се случи?

— Не знам. Скелин не му е правил нищо. Канеше се да го отведе. Но... той просто се свлече на земята.

Тя неохотно докосна тялото на Сери, насилвайки се да го прегледа. Досега не беше използвала лечителските си умения върху мъртъв човек. Липсата на присъствие, мисловното мълчание, липсата на естествена бариера, която да отблъсне волята ѝ, всичко това я стряскаше. Но ако Скелин го беше направил...

„Не. — Причината ѝ се изясни веднага, щом я откри. Сърцето на Сери не беше издържало. — Но Скелин така или иначе го е причинил непряко, принуждавайки Сери да живее тук и непрекъснато да се страхува за своята безопасност. И тази на Аний“.

Аний. Тя изтегли сетивата си, отвори очи и погледна към Гол. Той се бе навел напред и дишаше учестено. Лицето му бе изкривено от болка, но тя внезапно осъзна, че това не е болката на скръбта.

— Какво... ранен ли си? — Тя се пресегна и го хвана за ръката, но подскочи, щом сетивата ѝ бяха залята от вълна от агония. Идваше някъде отдолу. Краката му. Лилия пусна ръката му, пропълзя напред и го хвана за раменете. — Легни на пода.

Той я послуша и изпъшка, когато се помръдна. Щом легна неподвижен на земята, тя премести кълбото светлина над краката му.

— Недей — каза той. — Върви. Намери... я. Намери... Аний.

Лилия замръзна. Някъде дълбоко в нея се надигна вледеняващ ужас.

— Къде е тя?

— Скелин... я отведе.

— Кога? — Умът ѝ препускаше трескаво. Тя скочи на крака. Сери беше мъртъв отскоро. Скелин можеше още да е в коридорите. Ако тръгнеше веднага, може би щеше да го настигне. Да спаси Аний. — Но защо я отведе? Защо не я уби?

— Заради теб. — Гол изпъшка, пое си дълбоко дъх и го задържа в дробовете си. — Искане теб. Ще изпрати... съобщение. Къде... да се срещнете.

Лилия си представи как настига Скелин. Как се бие с него. Тя поклати глава. „Той няма да се бие с мен. Ще притисне нож към гърлото на Аний. Или ще ѝ направи нещо с магията си. Ще я използва, за да се измъкне. И ще ме вземе със себе си. И ще ме накара да го науча на черната магия“.

Дали нещата щяха да се развият по различен начин, ако изчакаше съобщението му? Може би междуременно щеше да измъчва Аний.

„Не. Той няма да я нарани. Не и ако иска да го науча“.

Но ако сега се втурнеш след него, Скелин можеше случайно да нарани Аний.

Ако изчакаше да получи съобщението, ако изчакаше да бъде определена срещата, тя щеше да разполага с време, за да измисли как да спаси Аний без да научава Скелин на черната магия. Време да се подсили. „Време да реша как да съобщя на Аний за смъртта на баща й.

Тя може би вече знае. О, Аний. Съжалявам, че не успях да дойда по-бързо“.

Лилия положи огромни усилия да не се втурне веднага след нея. Насили се да коленичи на земята до Гол и въпреки протестите му се захвана да намества натрошените му кости. И отчаяно се надяваше, че е взела правилното решение.

ГЛАВА 24

ОПАСНИ УМОВЕ

Небето се бе нашарило в оранжево и черно, когато Сарал и Теми слязоха от главния път и се запътиха към някакво имение. Сония и Регин ги последваха. Всяка нощ, откакто ескортът на Изменниците ги беше пресрещнал, те отсядаха в освободени имения. На втората сутрин им дадоха коне по молба на Сарал, макар оттогава да не бяха препускали твърде бързо.

„Изненадана съм, че още не сме настигнали групата на Савара. Сблъсъците с ашаките сигурно отнемат време. Може би за това пътуваме толкова бавно. Тя не иска да я настигаме — или да стигнем в Арвис преди нея“.

През повечето време групичката пътуваше мълчаливо. Сарал и Теми очевидно не изглеждаха особено щастливи от ролята си на ескорт на двамата неудобни чужденци, но никой от тях не се оплака. Ала и не подхванаха разговор. В именията бе съвсем различно. Новоосвободените роби бяха изпаднали в еуфория и бяха безкрайно разговорливи, задаваха въпроси на Сарал и Теми и предполагаха, че Сония и Регин са скъпи гости на Изменниците. И сега, когато конете им приближиха стените на имението, пред портите се изсипаха бивши роби, за да ги посрещнат.

— Добре дошли, Изменници! — извикаха те. — Ще останете ли? — Те изтичаха напред, но бързо забавиха ход, щом забелязаха Сония и Регин.

— Аз съм Сарал, а това е Теми — каза им Сарал. — Това са Черната магьосница Сония и лорд Регин от Магьосническата гилдия на Киралия. Ние ги ескортираме.

Единият от робите пристъпи напред.

— Аз съм Вели, избран водач на това имение. — Той погледна към Сония. — Добре дошли в Сачака.

— Благодаря, Вели — отвърна Сония и наклони почтително глава.

Вниманието на Вели се насочи към Сарал.

— Ще останете ли? Кралица Савара и нейната група ни гостуваха снощи.

— Да, ще останем и бихме искали да научим новините от снощните ви гости.

Сарал погледна към Сония и като че ли едва не ѝ се усмихна. Сония наведе глава с благодарност. Във всяко имение, където бе спирала кралицата, Сония разпитваше за Лоркин.

Бившите роби ги въведоха в имението. Те слязоха от конете, които бяха отведени. Една жена на средна възраст и двете ѝ дъщери ги приближиха и ги приветстваха.

— Тиятия е съпруга на бившия собственик на имението — обясни Вели. — Тя посрещна кралица Савара в дома си.

— А съпругът ѝ?

— На изток е. Той е добър човек и ние не искахме да умира. Знаехме, че има вероятност да бъде принуден да се бие заедно с останалите ашаки или че няма да успеем да говорим в негова защита, затова уредихме да отпътува извън страната.

— Какво мисли кралицата за това?

— Каза, че е впечатлена от лоялността ни. Но това не е обикновена лоялност.

Сарал се намръщи.

— Така ли? А какво е?

— Приятелство.

Сарал го погледна втренчено и погледът му се поколеба. Но после мъжът вдигна глава и отвърна на погледа ѝ.

— Той е добър човек — рече отбранително той. — Ако искате доказателство, вижте жилищата на робите. Чисти са и топли. Позволяваше на мъжете и жените да си избират другарите, да живеят заедно и да запазват децата си. Изискваше показно подчинение от нас само когато идваха гости.

Сарал повдигна вежди.

— Забележително. Какво ще се случи с него сега?

— След няколко дни корабните роби ще му разкажат всичко и ще го предупредят, че може би ще се нуждае от разрешение, за да се върне. Смятате ли, че ще го получи?

Двамата Изменници се спогледаха. Теми сви рамене.

— Сигурно. Но няма да има земя. Ще трябва да живее на равни начала с вас.

— За него ще бъде чест — отвърна Тиятия.

Сарал погледна към жената, после към Вели и кимна.

— Кралица Савара наистина каза, че може да има подобни случаи и че трябва да балансираме между предпазливостта и съчувствието.

— Влезте — каза Вели с усмивка. — Стаите и храната вече са приготвят.

Както във всички предишни имения, една изненадващо непретенциозна входна врата водеше към коридор и по-голяма стая, която в различните домове имаше различно предназначение — понякога се използваше като склад, понякога за спалня, а понякога за гостна.

— Седнете — покани ги Вели. — Храната ще бъде готова скоро.

Сония избра две табуретки за себе си и Регин. „Седенето на възглавници е за по-млади хора“ — реши тя. Вели, Сарал и Теми направиха същото.

— Докато чакаме, желаете ли малко рака? — попита Тиятия.

Сарал погледна към Вели и вдигна въпросително вежди. Той кимна.

— Да, ще сме ви много благодарни — отвърна Сарал.

Тиятия се усмихна и насяда заедно с дъщерите си на възглавниците в средата на стаята. Под един стол бяха поставени кана и кутия със смяна рака. Появиха се още бивши роби, които носеха вода и чаши и тя се захвана за работа. Докато Сарал и Вели разговаряха за произвежданото от имението и за бъдещето, Сония гледаше, развеселена при вида на добре познатия ѝ ритуал на едно толкова непознато място. За нейна голяма изненада, от чучура на каната започна да се вие пара.

— Магьосница ли сте? — попита тя Тиятия.

Всички разговори секнаха внезапно. Сония се огледа. Вели хапеше устни и гледаше намръщено Сарал. Двамата Изменници се вираха изненадано в Тиятия. Стомахът на Сония се сви, щом осъзна, че Вели е искал да запази това в тайна и разкривайки способността на жената, Сония неволно я е издала.

— Да — отвърна тихо Тиятия. — Съпругът ми ме научи.

Сарал изпусна сдържания си дъх.

— Сега вече съм склонна да вярвам, че съпругът ти е точно такъв, какъвто ми го описа — каза тя.

— Защо повярвахте на това, а не на нас? — намръщи се Бели.

— Защото доброто отношение към робите никога няма — нямаше — да застраши властта на вашия ашаки. Но не и обучаването на съпругата му в магията.

„Освен ако не я е обучил във висшата магия“ — помисли си Сония. Тя знаеше, че сачаканците презират магьосници, които не владееха висшата магия. Ако съпругът на Тиятия не я беше обучил, тя пак щеше да е по-нисша от него както като статус, така и като сила.

„Както щеше да е приет Регин от сачаканците, ако двамата бяхме...“

Тя прогони мисълта от главата си и внезапно усети осезаемо мълчаливото му присъствие. Беше странно как една неволна мисъл може да промени сетивата ѝ — от елементарното познаване на местоположението му до далеч по-силното усещане на физическата му близост. Внезапно усети дъха му и си представи, че усеща топлината, която излъчваше тялото му.

— От името на тукашните обитатели — каза Вели и официалният му тон привлече вниманието ѝ, — ви предлагам нашата енергия. Тази сутрин дадохме сила на кралица Савара и нейната група. Ще сме се възстановили достатъчно, за да направим същото и за вас утре сутринта.

Той гледаше право в Сарал.

Изменницата се усмихна и наведе поглед.

— Много щедро от ваша страна.

Вели сви рамене.

— Ние искаме да спечелите.

Сарал кимна.

— Както и аз. Теми е силен, но може да се окаже, че ще се присъединя към останалите в битката по време, когато всяка допълнителна енергия ще е необходима. Приемам с благодарност предложението ви.

С крайчеца на окоото си Сония видя как Регин я поглежда. Всяка сутрин, преди да потеглят, той се пресягаше да я хване за ръката и да ѝ

изпрати енергията си. Тъй като Сарал и Теми се намираха наблизко, тя не можеше да възрази.

„Не би и трябвало. Затова го взех със себе си. Ако той не беше толкова решен да го направи, сама нямаше да намеря сили да го помоля. Особено сега“.

Регин бе избрал и най-подходящия момент. Откакто се бяха сдобили с водачи, утрините бяха по-подходящи за прехвърлянето на енергия от вечерите. След като ѝ отдадеше силата си, той ставаше уязвим. Докато яздеха с Изменниците, Сония нямаше да се отдели от него, а и Сарал сигурно бе задължена да ги защити. Ако някой се опиташе да ги нападне, това щеше да се случи по време на престоя им в някое имение. Сигурно щеше да го извърши някой роб, който презираше Гилдията заради това, че не ги бяха освободили след края на Сачаканската война. Или съпругата, майката или дъщерята на някой ашаки, които смятаха, че Гилдията се е съюзил с Изменниците. Вечер по-голямата част от силата на Регин се възстановяваше и той можеше да се защити по-добре.

— Разкажете ни за групата на кралица Савара. — Сарал погледна към Сония. — Първо кажете как се чувства бледият млад мъж Лоркин? Вели сви рамене.

— Добре. — Той погледна към Сония и се намръщи. — Той киралиец ли е?

— Да — кимна Сарал. — Той е син на Черната магьосница Сония.

Бившият роб я погледна изненадано.

— Киралиец се бие заедно с Изменниците?

— Сега той е Изменник. Присъедини се към нас. — Сарал се усмихна. — Ами останалите? Колко души имаше в групата на кралицата?

— Трийсет и двама — отвърна той.

— Добре. Значи към тях са се присъединили и други. Радвам се, че всичко върви по план. Има ли някакви новини за загуби?

Вели кимна. Докато слушаше имената, Сония се опита да пренебрегне внезапната паника, която ускори пулса ѝ. „И без това ми е трудно да чувам думите «Лоркин» и «битка» в едно изречение, но е още по-лошо, когато чуя, че дори Изменниците, които са се обучавали

и подготвяли за тази битка, умират. Внимавай, Лоркин. Моля те, не искам да надживея и теб“.

Лоркин гледаше в тавана и проклинаше на ум. Отново не можеше да заспи.

Сградата, в която се намираха, беше средна по големина, но към групата на Савара се бяха присъединили още хора и просто нямаше достатъчно легла. Повечето Изменници всяка нощ спяха на пода. Нито неудобствата, нито дишането им би трябвало да пречат на съня му — след дългото пътуване през деня той винаги се изморяваше.

„Причината е близостта на толкова много умове“ — помисли си той. Но и това не бе цялата истина. Той долавяше по някоя повърхностна мисъл и то само ако се съсредоточеше здраво. Не, причината бе мястото, към което умът му се устремяваше веднага, щом Лоркин се отпуснеше.

„Или местата. Когато не си спомням робинята, на която дадох отровната вода и се чудя дали е била Изменница, се притеснявам, че Тивара може да загине в битка. Или пък аз. Или че майка може да се окаже въввлечена в нея — о, защо просто не си отиде у дома!“

Не забравяше и Калия.

Тя поне бе спряла непрекъснато да повтаря „шпионин“. Или поне не го повтаряше, когато той можеше да я чуе. Продължаваше да хвърля изпълнени с омраза погледи към него и Тивара, но те не го притесняваха. Безпокоеше го начинът, по който гледаше Савара.

„Никога с открита неприязън — помисли си той. — Тя е винаги скромна и послушна, когато Савара погледне към нея, но насочи ли вниманието си другаде, Калия присвива очи и се подсмивва неприятно. Притеснява ме очакването, което винаги усещам в нея, когато се концентрирам върху присъствието ѝ“.

Досега не бе успял да долови никакви повърхностни мисли от нея. Очевидно мислите ѝ бяха също тъй потайни, каквато бе цялата ѝ същност. Умът ѝ бе спокоен, единствените мисли, които излизаха на повърхността, бяха къси и предимно критикуващи останалите. Лоркин забрави колко пъти бе чувал думата „идиот!“ да излита от съзнанието ѝ.

„Какво очаква тя? Дали се надява, че Савара ще се провали или ще бъде убита, или всъщност планира да постигне и двете неща?“

Калия спеше в другия край на стаята. Макар да знаеше, че едва ли ще има по-голям успех в разчитането на съзнанието ѝ от преди, той успокои дишането си и започна да се концентрира. Бе готов на всичко, за да прогони неприятните спомени от ума си. Той бавно протегна сетивата си. При повечето Изменници долавяше само присъствието им. Макар неколцина да бяха все още будни, мислите им бяха твърде тихи, за да ги чуе.

Тогава Лоркин долови познат мисловен глас и усети ледени тръпки по тялото си. Същият мисловен глас се бе разнесъл в главата му няколко месеца по-рано в Убежището, същото присъствие, което се гмурна да търси информацията, която той отказваше да даде.

— ... ще обвинят нея. Всички жертви. Ще се погрижа да стане така... не мога да позволя на Савара да управлява... по-добре да умре в битка... ще уредя това... но как? Когато е слаба... Говорителките ще се колебаят. Тивара е твърде млада... глупаво е да изберат нея... никой няма да я последва... по-добре и тя да умре... но как?

Лоркин осъзна, че е затаил дъх и се насили да издиша бавно и тихо. „Грешал съм. Сега, когато не прикрива съзнателно мислите си, те се чуват силно и ясно. Злобата и ликуването ги усилват. Тя ще се погрижи Савара да загине в приближаващата битка. Както и Тивара, ако успее“.

Знаеше ли Савара? Сигурно разбираше, че Калия ще се възползва от всяка ситуация, която щеше да отслаби позициите ѝ или ще се опита да се отърве от нея.

„Ако ѝ кажа, ще трябва да разкрия, че мога да чета повърхностните мисли. Майка ме предупреди да не го правя“. Трябваше да признае, че майка му е права. Нямахше да му е приятно да разбере, че някой може лесно да подслуша мислите му. Дори да беше човек, когото харесва. Макар способността му да бе силно ограничена, той пак щеше да се чуди какво ли е открил в ума му. Щеше да стои далеч от него, за да не изпусне нещо лично или да издаде някоя поверена му тайна.

„Дали Тивара ще се почувства по същия начин? Как ли щях да се чувствам, ако Тивара можеше да прочете моите повърхностните ми мисли?“ Той я погледна — легнала до него със затворени очи, дишаща

бавно. „Аз ѝ вярвам“. Защо тогава не ѝ беше казал за робинята, която бе убил? „Не ми се иска да смята, че съм способен да извърша нещо такова“.

Но той беше способен. Може би бе настъпил моментът да ѝ го каже. „Не. Само по едно признание наведнъж. По-важно е да я предупредя за Калия. И ще го направя, дори това да означава да разкрия способността си на Тивара. Ако плановете на Калия се осъществят, и двете ще умрат“.

Той се протегна и докосна ръката на Тивара. Тя се намръщи, но очите ѝ останаха затворени.

— Тивара.

Клепачите ѝ изпърхаха и тя отвори очи. Срещайки погледа ѝ, той се изпълни с любов към нея. Тя бе толкова красива, дори в мъждивата светлина. Тивара сигурно го бе почувствала, защото той усети изненада, удоволствие и смесица от любов и за негово голямо удоволствие, желание.

— Лоркин? Какво има? — Мисловният ѝ глас звучеше замаяно от съня.

— Калия планира да предаде Савара.

Очите ѝ се разшириха. Той усети как тялото ѝ се вцепенява под ръката му, а топлите чувства са изместени от тревога.

— Откъде знаеш?

— Ще ти кажа само ако ми обещаеш, че ще го запазиш за себе си.

Тя го погледна втренчено.

— Обещавам, но само ако не застрашава народа им.

— Не ги застрашава. — Той ѝ обясни, а след това ѝ каза какво е чул. Очите ѝ се разшириха.

— Ти можеш... от кога притежаваш тази способност?

— Откакто бях в затвора. Майка каза, че хората са смятали, че баща ми е можел да го прави. Според нея са преувеличавали. Че той просто е бил необичайно наблюдателен.

— Колко често си долавял моите повърхностни мисли?

— Не твърде често. Когато отново се срещнахме, чух няколко думи. Едва тогава осъзнах, че не ми се е струвало. Оттогава... нито веднъж нарочно. Само един или два пъти случайно. Трябва да се

съсредоточа силно, а и не ми се струва почтено да подслушвам мислите на хората.

— С изключение на Калия. — Гласът ѝ прозвуча развеселено.

— Да. Бях сигурен, че планира нещо. Сега вече съм убеден. Савара е в опасност. Ти също.

— Както и ти. Ще е нужно доста време одобрението на Савара и вярата ѝ в теб да убедят останалите, че могат да ти вярват. — Тя се намръщи, като че ли нещо ѝ беше хрумнало.

— Какво има?

— Как някой успява случайно да се концентрира силно?

Сърцето му подскочи и той усети подозрителността ѝ. Дали не я беше отблъснал с признанието си? Лоркин се опита да намери отговор, който да ѝ хареса.

— Когато си мисля само за теб.

Мръщенето ѝ изчезна на мига и тя се ухили.

— Доста полезно ще е край теб да се върти някой, който ще усети когато имаш нужда от нещо.

Той завъртя очи.

— Какво ще кажеш да престанем да си мислим за начините да ме командваш и да решим какво да правим с Калия.

Усмивката ѝ изчезна.

— Трябва да кажем на Савара.

— Можем ли да го направим, без да ѝ разкриваме новата ми способност? Например просто да ѝ кажем, че смея чули да го казва?

— Да излъжем Савара. Не мога да го направя. Освен това тя ще иска да узнае на кого го е казвала Калия.

— Няма да излъжем, просто ще премълчим. Можем да ѝ кажем, че сме я чули да си говори сама.

— Калия да обсъжда на глас предателството си? Тя не е чак толкова глупава. За да се разправи с нея, Савара ще има нужда от доказателство.

— Тогава ще трябва да докаже на всички, че мога да го правя и че на думата ми може да се вярва. Калия ще изтъкне, че съм го пазел в тайна от вас и ще каже, че това доказва, че съм шпионин.

Тивара въздъхна раздражено. Лоркин я хвана за ръката и я стисна.

— Поне знаем, че Калия планира нещо. Можем да я наглеждаме. Да изчакаме да направи нещо и тогава да я спрем.

— Това няма да изглежда добре. Савара ще се ядоса, че не сме я предупредили. Калия ще обяви, че сме я натопили. Ще трябва да кажем на Савара. Не виждам друг начин. Но мисля, че тя няма да каже на никой друг, защото хората ще се изпълнят с недоверие към теб, а точно сега това ще ни създаде само проблеми.

Лоркин се сети за предупреждението на майка си и въздъхна.

— Дано си права. Кога искаш да го направим?

— Веднага. Това е най-добрата ни възможност да я хванем насаме.

Тивара се изправи и Лоркин я последва. До като се промъкваша през стаята, той избягваше да поглежда към Калия. „Надявам се, че няма да съжалявам за това“.

Савара беше в кухнята и седеше на дългата дървена маса заедно с две от бившите робини в имението. Тя отпрати жените, покани ги да седнат срещу нея и изслуша разказа на Тивара за онова, което Лоркин бе дочул откъм Калия. Кралицата впери поглед в него и бавно присви очи.

— Така — рече тя тихо, но с напрегнат тон. — Какво още не си ни казал, Лоркин?

Той веднага се сети за робинята. Потрепна и веднага съжали за това. Усети как Тивара се отдръпва от него, обърна се и видя, че го гледа втренчено.

— Има още нещо?

Той отмести поглед към Савара. Двете жени едновременно скръстиха ръце и впериха в него очаквателни погледи. Щеше да е смешно, ако не се налагаше да направи признанието, което го ужасяваше.

Лоркин наведе поглед към масата, пое си дълбоко дъх и положи всички усилия да изрече думите, които криеше дълбоко в себе си.

— Когато бях в затвора, те измъчваша една робиня, за да проверят дали това ще ме накара да говоря. Аз... Аз й дадох да изпие водата, за която знаех, че е отровена. На чашата имаше предупредителен знак, за който ми казахте да внимавам. Помислих си, че е Изменница и знае какво прави.

Лоркин чу как Тивара си пое дълбоко дъх, но не посмя да я погледне.

— Искаш да знаеш дали е била Изменница — каза Савара.

Той с усилие надигна глава и я погледна.

— Да.

— Знаеш, че няма никакво значение.

Той сви рамене.

— Но поне няма да се чудя повече.

Тя въздъхна и поклати глава.

— Доколкото знам, не е била. Направил си тежък и ужасен избор и никога няма да разбереш дали си бил прав. — Савара се пресегна през масата, хвана ръката му и я стисна.

— Нашите шпиони непрекъснато взимат такива решения — каза му Тивара. — Не можем да те съдим за това.

Савара пусна ръката му и се усмихна.

— Имаш ли да признаеш още нещо? — попита спокойно тя.

Той се сети за камъка, който носеше в себе си. „Или ще им разкрия какво знам, или никога няма да ги попитам каква е истината. Ако Изменниците узнаят по-късно, че съм знаел и че Гилдията е разкрила тайната им, те ужасно ще се ядосат. И с Калия, която се опита да подкопае доверието им към мен, а и сега Савара има причина да се притеснява от мен заради способността ми да чета повърхностни мисли...“

— Нали не се опитваш да изровиш нещо, което да признаеш? — попита Тивара, поклащайки глава.

— Не съвсем — каза той и се обърна към Савара. — Ще се появят някои неща, които няма да искам да ви кажа. Неща, свързани с Гилдията. Вече може да не съм гилдиец, но не искам да им ставам враг. Нито искам да ги превръщам във ваши врагове.

Савара кимна.

— Разбирам.

— Но освен това не искам да навредя на Изменниците, като не ти кажа нещо.

— Радвам се да го чуя.

Той бръкна в джоба си и извади камъка от пустошта. Постави го на масата пред Савара и лицето ѝ придоби слисано изражение.

— Аха.

Той погледна към Тивара. Остана доволен, като забеляза смущението ѝ.

— Майка ми го даде — каза им той.

Тивара изруга.

— Да — съгласи се Савара. — Но извадихме голям късмет, че досега никой не успя да ги разкрие. Щяхме да бъдем още по-доволни, ако тайната на предците ни никога не беше открита. — Тя го погледна. — Разбираш какво са направили, нали?

— Онова, за което е обвинявана Гилдията — съсипали са земята, за да отслабят Сачака.

Савара кимна.

— Но не завинаги. Тя ще се възстанови.

— А вие ще получите признанието за възстановяването ѝ.

Тя се пресегна и взе камъка.

— След като Гилдията вече знае, съмнявам се, че ще стане точно така. — Тя облегна лакти на масата и подпря брадичката си с ръце. — В дългосрочен план няма абсолютно никакво значение. Ние ще спечелим, ще оправим щетите и всичко ще ни бъде простено, или ще изгубим и ще го направят ашаките, а ние ще бъдем мразени навеки. И в двата случая пустошта ще бъде победена.

— А какво ще правим с Калия? — попита Тивара. — Можем ли да я примамим да направи своя ход?

Савара се изпъна.

— Не. Ако го направим, тя ще заяви, че сме я натопили, като сме се възползвали от съмненията ѝ. Няма да правим нищо.

— Но...

Кралицата погледна към Тивара.

— Не си мисли, че ще я подценя или ще ѝ се доверя. — Тя поклати глава и въздъхна. — Когато предложиш на човек възможността за изкупление, няма как да го накараш насила да я приеме.

— А способността на Лоркин?

— И за нея не казвайте на никого. Изменниците са толерантни, но това вече ще е прекалено. — Тя се изправи. — Халана не спира да повтаря, че имам нужда от телохранители. Избирам вас двамата. Ще стоите винаги край мен, ще спите наблизо и ще наглеждате Калия, ако вниманието ми е насочено към нещо друго.

Тивара се усмихна.

— Знаеш, че първа щях да ти го предложа. Освен това знаеш, че сме добра компания.

— Да. — Савара въздъхна, после погледна към Лоркин и присви очи. — Но няма да ми четеш повърхностните мисли.

Той поклати глава.

— Дори не съм си го помислял.

Нови страници се откъснаха от старата книга и Денил въздъхна. Наистина трябваше да я остави, но имаше нужда от нещо, с което да запълни дългите, празни часове, затова препрочиташе някои от книгите, с които се беше сдобил. От последното посещение на Ачати бяха минали няколко дни. Никой друг не посети Дома на Гилдията. Тайенд не получаваше никакви покани. Мерия не получаваше никакви новини от приятелките си.

Домът на Гилдията бе изпълнен с очакване. Тримата се хранеха заедно и разговаряха дълго след това, но щом осъзнаеха, че предъвкват все същите тревоги и предположения, се разотиваха по стаите си. Денил се свързваше по два пъти на ден с Оусън. Разпоредителят му разказваше за напредъка на Сония и Регин и за проблемите на Гилдията, които сигурно щяха да му се сторят по-важни, ако Денил не бе оставен в един град, който скоро щеше да бъде връхлетян от гражданска война.

— Посланик Денил.

Денил вдигна глава от книгата и видя, че Кай стои на прага на кабинета му.

— Кай — отвърна той. — Какво мога да направя за теб?

Робът се усмихна и Денил почувства странно объркване. Като че ли Кай бе съвсем непознат човек. Той осъзна, че никога не беше виждал роба си да се усмихва. И този миг осъзна още нещо.

Кай не се беше хвърлил по очи на пода. Той се беше обърнал към Денил по име.

— Вие, киралийците сте странни — каза Кай. — Но в добрия смисъл.

Мислите на Денил препускаха в главата му. Какво означаваше това? „Знаеш много добре какво означава“.

— Тук са, нали? Изменниците.

Кай поклати глава.

— Още не. Утре. Ние решихме да тръгнем още сега. Ашаките знаят. Те избиват робите.

Денил се намръщи.

— Но тук сте на сигурно място. Ние няма да ви навредим.

— Знам. — Кай се усмихна отново. — Но не можете да попречите на другите. Те ще дойдат да търсят енергия. Или отмъщение. Или и двете. Вие също трябва да напуснете.

— Наредено ни е да останем. — Денил подтисна надигация се страх.

— Тогава ви желая късмет.

— И аз на теб. — Денил погледна роба в очите. — И се извинявам от името на всички магьосници, които са отсядали тук, ако сме направили нещо... ах, кого заблуждавам? — Той разпери ръце. — Цялата тази работа с господарите и робите е грешна. И е смущаващо лесно да се свикне с нея.

— Ние сме виновни за това. — Кай сви рамене. — За това са ни обучавали. Но повече няма да го правим.

— Да. — Денил се усмихна. — Надявам се Изменниците да успеят.

— А аз се надявам да останете жив и в безопасност. — Робът отстъпи назад и се поколеба. — Някога разглеждал ли сте онази част от къщата, която обитават робите?

— Не цялата — призна Денил.

— Направете го — посъветва го Кай. — Не само кухнята, когато огладнеете. Има места, където можете да се скриете. Те могат да ви спасят.

Денил кимна.

— Ще го направя. Благодаря.

Кай се ухили. След това се отдалечи с изпънати рамене.

Денил продължи да гледа към пустата врата, след което се изправи на крака. „Няма смисъл да губя време, по-добре да последвам съвета на Кай. Той не каза кога точно ще пристигнат Изменниците.

Може да се случи рано сутринта. Или ашаките могат да ни нападнат през нощта. Не спирам да си мисля, че щом и Ачати, и

робите смята, че сме в опасност, значи наистина е така. По-добре да започваме да планираме как да се махнем оттук, ако се наложи“.

Той излезе от стаята си и тръгна по коридорите на Дома на Гилдията, за да намери Тайенд и Мерия.

ГЛАВА 25

ПРЕДИ БИТКАТА

Когато Лилия приближи апартамента на Сония, тя ускори крачка. Дните след отвличането на Аний от Скелин бяха непоносимо дълги. Трудно бе да се преструва, че нищо не се е случило. Трудно ѝ бе да се преструва, че уроците я интересуваха. Още по-трудно бе да се концентрира, за да научи нещо. А най-трудно бе да се вижда с Калън, защото не спираше да си мисли, че ако той се беше разправил със Скелин, Сери щеше да е жив, а Аний в безопасност.

Лилия стигна до вратата и нетърпеливо посегна към дръжката. Влезеше ли вътре, щеше да спре да се преструва. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Всеки ден, когато изчезнеше нуждата да прикрива чувствата си, тя се свиваше на леглото си и плачеше.

„За всичко съм виновна аз. Ако бях отишла по-рано, може би щях да спася Сери. Можех да попреча на Скелин да отведе Аний“.

Гол и Джона смятаха другояче. Гол ѝ беше обяснил за капана с минния огън, който бяха заложили двамата със Сери. Веднага щом изцели костите на краката му и въпреки предупрежденията ѝ, че не трябва да ги натоварва още, той се беше изправил и бе отишъл да вади тръбите от стените.

Тя си спомни, че той не спираше да повтаря: „Защо не се получи?“ После я беше накарал да приближи към стената светлинното ѝ кълбо. Показа ѝ навлажнената хартия. Влагата в стените се беше просмукала в нея и ги бе повредила. Не всичките, но двамата със Сери бяха успели да запалят само две и бяха улучили точно овлажнените.

Лилия подозираше, че състоянието на сърцето на Сери бе започнало отдавна да се влошава. Можеше да спре по всяко време. Ако тя се намираше наблизко да му помогне, той сигурно щеше да оживее. Тя каза това на Гол с надеждата, че той няма да се чувства толкова виновен.

Джона се вайкаше, че не бе успяла да намери достатъчно бързо Лилия. Разказа как един магьосник я спрял в коридора, разтревожен, че изглежда разстроена. Когато му каза, че търси Лилия, той я

упътил към погрешна стая. В това нямаше нищо чудно. Напоследък програмата на Лилия се променяше непрекъснато. Сигурно просто бе направил предположение, с надеждата да не греши.

Лилия натисна дръжката, отвори вратата и влезе вътре. Когато видя стоящия наред стаята лорд Ротан, тя преглътна тежко сълзите.

— Лорд Ротан — каза момичето и се поклони. Гол седеше в един от столовете, а зад него стоеше Джона. В нощта след нападението на Скелин, с помощта на прислужницата, Лилия бе вмъкнала телохранителя в апартамента на Сония, преоблечен като прислужник.

Джона беше убедила Лилия да разкаже всичко на Ротан. „Имаш нужда от магьосник за съюзник — спомни си момичето думите й. — Ротан може да пази тайна. През годините е пазил доста от тайните на Сония“. За голямо облекчение на Лилия, Ротан се оказа точно толкова дискретен и услужлив, както го бе описала Джона. Той искаше да каже на Калън, докато Гол не му каза за твърденията на Скелин, че има източници в Гилдията.

Когато Лилия затвори вратата, Ротан й се усмихна съчувствено.

— Лейди Лилия. — Той погледна към Джона, после наведе очи към масата. Лилия проследи погледа му и сърцето й подскочи. Там лежеше късче хартия, върху което бе надраскано името й.

— Дали е...

— От Скелин? — Ротан се намръщи. — Сигурно. Не сме го отваряли. Предположихме, че ще поискаш да го прочетеш първа. Но преди да го направиш, седни.

Тя се отпусна в един от столовете, а Ротан и Джона седнаха в останалите. Тя взе с треперещи ръце плика и го обърна. Забеляза, че печатът представлява обикновена корона върху нож. „Крал на Крадците“. Изпълниха я гняв и отвращение. Тя счупи печата и разгъна листа. Очите й пробягаха върху думите. Когато осъзна смисъла им, тя пусна листа на масата.

— Това е адрес — каза им тя. — Пише „утре“ и е даден час. Пише и да не казвам на никого и да отида сама.

— Не съм изненадан — промърмори Гол.

— Къде е адресът? — попита Джона.

— В Северния квартал. — „Територията на Сери. Той се разпорежда в нея“. Тя погледна към Ротан. — Трябва да отида. Трябва да се опитам да спася Аний.

Той кимна. Съгласието му породило странен гняв у нея.

— Не трябва ли да се опитате да ме спрете? — попита тя. — Знаете какво иска той. Като че ли не ни стига, че магьосник-отстъпник управлява престъпния свят? Черен магьосник-отстъпник ще е още по-зле.

— Може да не иска това. Може вече да е намерил книга за черната магия и сам да се е обучил, макар че това е малко вероятно. Ако има и други книги, те сигурно са добре скрити. — Ротан въздъхна. — Но Висшите магове обсъдиха какво да правят, ако той овладее черната магия. — Магьосникът леко се усмихна. — Това не означава, че няма да можем да го хванем и да се разправим с него, просто залавянето му ще е малко по-драматично.

— Но преди да го направите, ще умрат много хора. А ние дори не знаем дали Аний е все още жива. — Тя отново преглътна сълзите си.

— Едва ли я е убил — увери я Гол. — Той знае, че преди да го научиш на каквото и да било, ще поискаш да я видиш.

Лилия си пое няколко пъти дъх, за да се успокои.

— Дори да е жива, откъде да знам, че ще я пусне, когато го обучава?

— Трябва да се погрижиш тя да се махне оттам, преди да започнеш да го обучаваш — каза Ротан.

— Ще ми е по-лесно, ако взема с мен още някой магьосник.

— Той няма да ти позволи — каза Джона. — Дори не можеш да вземеш със себе си някой, който е преоблечен като прислужник. Той казва, че иска да отидеш сама.

Ротан кимна.

— Ако има някакви източници тук, дегизировката няма да мине. — Той въздъхна. — Ако не бяха те, щях да предложа да отидем при Висшите магове. Те могат да накарат Калън да направи кръвен пръстен, с който да можем да проследим Лилия. Ако размяната не тръгне на добре, ние ще се намираме наблизо, за да помогнем.

Лилия го погледна изненадано. „Кръвен пръстен! Как не се сетих за това!“.

— Аз мога да правя кръвни пръстени. Калън ме научи.

Ротан се ококори.

— Можеш ли? Добре тогава... — Той се изпъна и потри ръце. — Планът ни като че ли започва да се оформя.

Гол извърна поглед.

— Не ме карайте да помагам. Последният план, който измислих, въобще не свърши добре.

— Ти успя да направиш каквото можа с малкото ресурси, с които разполагаше — каза му Ротан. — Планът ти бе впечатляващо смел. Досега не бях чувал за минния огън. Интересно нещо. Ако капанът ти бе проработил, щеше да доставиш Скелин право на прага ни, така да се каже. — Той леко се усмихна. — Съветите ти са нужни, Гол. Ти познаваш подземния свят и града по-добре от нас.

Гол се намръщи.

— Добре... тази идея за кръвния пръстен, ако разбирам правилно как работи той, ще ни свърши работа само ако можеш да ни показваш през него местата, които виждаш — отбеляза той. — Ами ако не знаеш къде се намират? Ами ако си с превързани очи?

— И в двата случая ще имаме проблем. — Ротан забарабани с пръсти по облегалката на стола и замислено сбръчи вежди.

— Дали Скелин знае какво представлява кръвният пръстен? — попита Джона. — Може да го забележи и да я накара да го свали.

Лилия поклати глава.

— Аз не мога да нося камък, направен от кръвта на някой друг, освен на Сония и на Калън.

Ротан кимна.

— Разбира се. Онзи, който ти даде от кръвта си, може да прочете мислите ти и да научи черната магия. Което означава, че Гол трябва да носи пръстен, направен от твоята кръв.

Лилия се обърна към телохранителя.

— А ако някой се опита да ти го отнеме, трябва да го строшиш.

— В противен случай могат да го използват срещу Лилия. — Ротан поклати глава. — Само да имаше друг начин да те проследим. Не ни се налага често да следим магьосници... — Той рязко си пое дъх и вдигна вежди. — Аха! Разбира се! Сония! Преди да се присъедини към Гилдията, ние успяхме да я намерим, използвайки магия. — Той погледна към Лилия. — Трябва само да използваш магията си, без да я прикриваш. Прикриването е първото нещо, което научавате в Университета.

Лилия кимна. Всяка година, когато Гилдията приемаше нови ученици, тя успяваше да усети как неколцина от тях използват магията си, преди да се научат как да я прикриват.

— Но така Скелин няма ли също да я усети?

— Само ако нарочно се опита. Ако направиш нещо незабележимо, но постоянно, като например да издигнеш бариера около себе си, той може да не забележи.

— Значи ще ме проследите, използвайки магия — каза Лилия, — а Гол ще носи кръвния ми пръстен, защото е по-вероятно да открие къде се намирам.

— Щом проследите Лилия до Скелин, ще бъдете ли достатъчно силен да се биете с него, ако нещо се обърка? — попита Джона Ротан.

— Скелин и Лорандра — додаде Гол.

Ротан се намръщи и поклати глава.

— Съмнявам се. Но ако сме двамата с Лилия, може да сме достатъчно силни. Не можем да рискуваме и да въвличем още някой магьосник в това, защото той може да се окаже източникът на Скелин. Ще ми се Денил да беше тук — промърмори той.

— Мога да бъда силна колкото е нужно — отбеляза Лилия.

Ротан се намръщи.

— По-добре недей да нарушаваш закона за черната магия без разрешение. Но... може леко да го заобиколим. Аз, като Висш магьосник, ще ти дам разрешение, но това не е точно според закона, защото по принцип се изисква съгласието на всички Висши магове.

Лилия наведе глава. „Ако нещо се обърка и Гилдията не се съгласи с неговото решение, той ще изгуби поста си“.

— Сигурен ли сте?

— Да. Фактът, че ти позволяваме да отидеш на тази среща, при положение, че съществува опасност да научиш един отстъпник на черна магия, е нещо далеч по-лошо от това да ти позволим да се подсилиш, използвайки доброволци. Аз мога да ти там енергията си тази вечер.

— Моята също — каза Джона.

— И моята — додаде Гол.

Ротан кимна.

— През нощта ще възстановя загубите.

— А ние? — попита Джона.

— И вие.

— В такъв случай утре пак можеш да вземеш енергия от мен — каза Джона. — И без това не я използвам. Може да заредим Лилия с достатъчно енергия, че да довлече Скелин тук със себе си.

— Нека сега се съсредоточим върху освобождаването на Аний — каза Ротан.

— Разбира се — съгласи се Джона. — Но ако има възможност същевременно да заловим и Скелин, нека да го направим. Време е Кралят на подземния свят да стане Обитател на Наблюдателницата.

Привечерното небе бавно потъмняваше. Нямаше нито едно облаче, което да се оцвети в пъстроцветните лъчи на залязващото слънце. Лоркин погледна от покрива и се зачуди как може това да е същият град, в който преди толкова време бе пристигнал заедно с Денил, развълнуван от възможността да бъде помощник на посланика на Гилдията в Сачака. „Струва ми се, че оттогава са минали години, а всъщност няма и една“.

Макар стените и сградите да не се бяха променили, откакто Лоркин бе напуснал Арвис с робската каруца, това не се отнасяше за населението. Преди по улиците вървяха забързани роби, които следваха на разстояние каретите на господарите си. Сега улиците бяха претъпкани с бивши роби, които се стичаха към центъра на града, повечето пеша, а някои натоварени на откраднати карети и коли.

Малка групичка ги очакваше в имението, което бе избрано за сборно място преди битката. След като прие енергията, предложена ѝ от бившите роби, Савара ги отпрати и раздели групата си — която вече надминаваше шейсет Изменници — на два малки екипа: единият да наблюдава и охранява, а другият да се погрижи за храната и постелите. Когато всичко бе уредено, Савара се отправи към покрива.

— Защо ашаките не се опитват да ги спрат? — зачуди се на глас Лоркин.

— Чуждият роб е чужд проблем — цитира Савара. — Сигурно са твърде заети да възпират собствените си роби да не избягат от града, за да се занимават и с останалите.

— В повечето имена робите идваха и си отиваха през цялото време — каза му Тивара. — Как иначе да донесат храна и други стоки

в имението? Единственото, което ги задържаше вътре бе, че просто нямаше къде да избягат. Робите бегълци все някога щяха да бъдат хванати и върнати обратно на господаря им.

— Ашаките няма как да попречат на робите си да избягат, освен ако не успеят да ги обградят и да ги затворят на едно място. — Савара присви очи и погледна над покривите. — А много ашаки са напуснали домовете си, за да се бият с нас.

Лоркин проследи погледа ѝ. „Колко ли от тези ашаки се подготвят да се изправят срещу нас? Колко ли къщи са празни?“ Досега групата на Савара се беше сблъсквала само с малки групи ашаки, но докладите през магическите камъни съобщаваха, че на запад от града се е събрала по-голяма, по-организирана армия от ашаки. След като тя бе изненадала и победила една от групите ѝ, Савара нареди на Изменниците в онзи район за я избягват, като я заобиколят и се вляят в отрядите на север и на юг.

Крал Амакира сигурно очакваше, че Изменниците ще слоят силите си веднага, щом стигнат до града, за да образуват една армия. Савара бе споменала, че накрая и това ще стане, но засега Изменниците оставаха разделени в по-малки групи, като се възползваха от това, че по-голямата част от населението на Сачака беше на тяхна страна. Докато ашаките обикаляха да ги търсят, Изменниците се криеха и се подсилваха с енергията, която им даваха бившите роби.

Лоркин разбираше предимствата на това, но също така се притесняваше, че разделението на армията на Изменниците ги прави уязвими. Армията на краля можеше лесно да победи някоя от по-малките групи на Изменниците. Тя щеше да е отслабена от битката, но с времето щеше да възстанови силата си, докато Изменниците... паднеха ли мъртви, те си оставаха такива. „Но ако ашаките разчитат на робите за възстановяването на силата си, те ще се изправят срещу проблем. Робите ги напускат“.

И въпреки това щеше да е по-добре, ако никоя от групите Изменници не се изправяше сама срещу армията на ашаките, за да не попадне в ръцете на краля. Той щеше да измъкне с мъчения информацията от тях, щеше да узнае плановете на Савара и да научи за магическите камъни... Щеше да притежава магически камъни.

— До утре градът ще се изпразни — промърмори Савара. — Ще останат само ашаките. Онези, които пристигат от запад, ще обединят силите си с тукашните и тогава ще разберем дали нашата стратегия, подготовка и загуби ще ни донесат тъй дълго жадуваната свобода.

Тя въздъхна и погледна нагоре. Лоркин проследи погледа ѝ. Небето се бе покрило със звезди, а във въздуха се усещаше хлад. Той се намръщи, когато звездното небе се надипли като вълнички във вода.

Внезапно нещо го удари в дясната ръка и го отхвърли към Тивара.

Двамата паднаха от покрива. Тивара се приземи, прикляквайки, и той направи същото, макар много по-тромаво от нея. Болка прониза дясната му ръка. „Счупена е“ — помисли си той. Инстинктивно изпрати лечителска енергия, за да потуши болката, но се въздържа да изцели костта. Енергията щеше да му трябва за по-важни неща. Като избягването на по-фатални удари.

„Ако не бях поддържал щит, когато ни удари силовият удар, сега щях да съм мъртъв“ — помисли си той, издигайки отново щита си. Макар бариерата да се беше пропукала, тя все пак бе успяла да погълне по-голямата част от удара.

Савара стоеше изправена, с вдигната глава и се взираше в нещо, което се намираще откъм дясната ѝ страна. Въздухът се развълнува, когато тя запрати няколко удара в отговор на следващото нападение. Тивара стоеше между него и невидимия нападател. Тя положи ръка върху рамото на Савара, готова да ѝ даде енергия, ако е необходимо. Лоркин се приближи към нея и погледна през рамото ѝ.

На съседния покрив стояха четирима ашаки. Когато запратиха срещу тях огнени удари, лицата им се окъпаха в червена светлина. Никой не изглеждаше много по-възрастен от Лоркин. „Нямат търпение да изчакат по-възрастните да се присъединят към тях?“

Бившите роби, които се намираха на долния етаж, забелязаха битката. Някои избягаха, други останаха да гледат. Лоркин осъзна, че сърцето му бие ускорено. При всички досегашни сблъсъци между групата на Савара и ашаките, той бе част от една голяма група. Сега бяха трима срещу четирима. Лоркин се опита да не мисли за енергията, която се вихреше между двата покрива, но не успя. Коленете му омекнаха. Той постави ръка на другото рамо на Савара и се опита да се убеди, че не го прави, за да намери опора. В съзнанието

му проблесна спомен от упражненията му по воински умения. „Нормално е по време на битка да се изпитва страх. Важното е да изпълнявате наученото по време на тренировка.

Но аз никога не съм се обучавал да използвам черната магия в битка“.

Отдолу се дочу вик и лъч светлина изригна нагоре между сградите. Пазачите Изменници бяха забелязали битката и се включиха в нея. Ашаките погледнаха надолу, осъзнаха, че ги превъзхождат по брой и отстъпиха. Трима се спуснаха през отвор в покрива, но последният, принуден да се защитава сам, залитна. Удар на Савара го отхвърли от отвора и го запрати пред ръба на покрива.

Внезапно въздухът замря. Савара, Тивара и Лоркин стояха като вцепенени и наблюдаваха мълчаливо. Отдолу се чуха приглушени викове, тряскане на врати и откъслечни удари. Погледът на Лоркин бе привлечен от проблясваща светлина в един от прозорците на къщата, в която се бяха скрили ашаките. Сградата гореше.

Савара се обърна рязко и се спусна към отвора на покрива, който се намираше зад тях. Когато започна да се спуска по въжената стълба, Тивара го хвана за ръката — не счупената, за щастие — и го дръпна след себе си.

— Ти първа — каза той, когато стигнаха до отвора. — Трябва ми малко време да си оправя ръката.

Очите ѝ се разшириха.

— Ранен ли си?

— Скоро няма да съм.

— Тогава ще остана да те пазя, докато...

— Стига глупости. Ашаките избягаха, а изцеляването няма да продължи дълго. Някой трябва да пази Савара.

Тивара погледна към отвора, въздъхна и заслиза по стълбата.

— Не се бави — изръмжа тя.

Останал сам, Лоркин подсили щита си, седна със спуснати в отвора крака и се съсредоточи върху лечението. Достатъчно бе да слее костта и тъканите, за да може да се спусне по стълбата. Скоро капакът на покрива бе свален и залостен, а Лоркин се спусна по въжената стълба след Тивара и кралицата, и заслиза по стълбището.

Когато бутна вратата в основата ѝ и излезе в коридора, младежът установи, че той се е превърнал в част от Господарската стая, стената,

която ги разделяше, беше разрушена. Изменниците се бяха събрали в кръг около кралицата си. Когато Лоркин се приближи към тях, той видя, че в краката ѝ лежат три тела, а лицето ѝ е мрачно. Двете бяха на ашаки, но третото... Дъхът на Лоркин секна, когато той разпозна в жената Говорителката Халана.

За миг стаята като че ли се завъртя. Той си спомни как Халана бе поискала доброволци за първата стража. Спомни си и как го бе обучавала в изкуството на камъкотворството — подкрепата ѝ, разбирането ѝ за жертвата, която правеше той, овладявайки черната магия. Обширното познание и невероятните ѝ умения, които сега бяха изгубени завинаги...

Тивара се приближи до него.

— Тя и неколцина други издигаха бариери и поставяха камъни около къщата — промърмори Изменницата. — Ашаките ги нападнали и останалите я изгубили от погледите си. Убила трима, преди останалите да надделеят...

— Трябва да се махнем оттук — обяви Савара. — Ако сме изпуснали някой от тях, той може вече да е докладвал броя ни. Може да се върнат с по-голяма сила. Ако извадим късмет, може да променим местонахождението си, без да ни проследят. Тази нощ може изобщо да не почиваме. Важното е да избегнем сраженията с ашаките, преди да сме се обединили с останалите. — Тя вдигна глава и ги огледа. — Съберете си багажа и си вземете храна, която може да се носи лесно и да се яде в движение.

Изменниците се разпръснаха. Тивара хвана Лоркин за ръката и го поведе към стаята, която смятаха да делят със Савара. Тъй като не бяха разопаковали раниците си, те просто ги метнаха на рамо. Тивара взе раницата на Савара и двамата се върнаха в Господарската стая.

— ... да правим с телата? — питаше един Изменник.

— Оставете я тук. Ако спечелим, ще се върнем за нея — отвърна Савара. Тя взе раницата си, метна я на рамо и когато се извъръщаше на другата страна, Лоркин зърна проблясъка на сълзи в очите ѝ.

Постепенно Изменниците се събираха в стаята. Една от тях излезе от страничния коридор до Лоркин и когато се обърна към нея, той видя, че това е Калия. Тя го изгледа безизразно и го заобиколи отдалеч.

„Кое е... странно. Очаквах поне да ме погледне с омраза“. Той заби поглед в гърба ѝ и се съсредоточи.

Не долови никакви повърхностни мисли, само смазващо чувство на вина.

— Тя е виновна! — ахна младежът.

Никой не го погледна. Не го бяха чули. Стаята беше твърде шумна. Той се обърна и видя, че Тивара го гледа. Една ръка хвана неговата. До него застана Савара, хванала с другата си ръка ръката на Тивара.

— Не казвай нищо — долови той мисловния ѝ глас. — Сега не е моментът за това.

Той кимна и последва кралицата на Изменниците навън.

Когато Сарал и Теми спряха пред пората и я отвориха с магия, Сония въздъхна с облекчение. Слънцето бе залязло преди няколко часа и тя бе започнала да се чуди дали ескортът им не възнамерява да пътува през нощта. Изменниците преведоха конете си през входа. Когато всички се озоваха вътре, Теми слезе от коня си и отиде да затвори портата, като първо предпазливо огледа улицата.

Сарал скочи на земята, подаде юздите си на Теми и даде знак на Сония и Регин да направят същото.

— Трябва да проверим къщата — рече тихо тя. — Като че ли всички роби ги няма, но е възможно да са останали някои, които са верни на господаря си. Тукашният ашаки сигурно се е присъединил към армията на краля, но е възможно и да си е останал вкъщи или да се е върнал за нещо, както и да е оставил някой приятел да наглежда къщата. Почакайте ни тук.

Сония кимна.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не.

Сарал погледна към Теми, след което се запъти към най-близката врата. Тя не беше заключена и жената се изгуби в къщата. Сония се огледа. Оставането им с Теми бе оправдано. Ако случайно ги нападнаха, щеше да е по-лесно да защити всички под една бариера. Когато тръгна към него, тя забеляза в ръката му малък предмет. Усети

слаба вибрация във въздуха и осъзна, че той и конете вече са защитени. Предметът сигурно бе магически камък.

„Значи ние сами трябва да се пазим. Защо да хабят силата си, която може да им потрѣбва в битката, за да пазят двама неканени чужденци? Добре де, сигурно ги чака битка, а и ние можем да се грижим за себе си“. Сония въздъхна, свърна встрани и се отправи към сенките на близката стена. Под защитата на тъмнината тя разшири щита си така, че да обгърне и Регин. Той я погледна, приближи се до нея, но не каза нищо.

Наложи се да почакаат доста. Теми мълчеше, но Сония долавяше тревогата му. Конете не вдигаха шум и стояха с наведени глави. Бяха ги яздили цял ден, само с няколко почивки. „По-продължително и по-бързо, отколкото сме пътували досега. Чудя се... дали вече сме в града?“ Ниските стени и пръснатите из полята къщи бяха заменени от високи стени, които защитаваха намиращите се близо до пътя къщи. Повечето сгради бяха едноетажни, но от време на време — също както в провинцията — над покривите се извисяваше по някоя кула. Сония не можеше да види дали зад тях се простират полета или колко големи са всъщност именията. Единственото, което можеше да види в момента, бе дворът, в който стояха. Той можеше да е обграден от земеделска земя или от други имения.

„Все пак не ми прилича на град. Твърде е тихо“.

Регин пристъпи от крак на крак, рамото му се опря в нейното и тя почувства топлината му. Усещането не бе съвсем неприятно.

„Престани“ — каза си Сония.

Вляво от нея се отвори врата и сърцето ѝ подскочи. После се появи светлинно кълбо и тя с облекчение видя, че това е Сарал.

— Празна е — каза им тя. — Конюшните са насам. — Теми кимна и поведе конете в указаната посока. Сарал погледна към Сония. — Влезте вътре.

Те влязоха в къщата през първата врата. Също както в повечето сачакански къщи, и тук късият коридор ги отведе до голяма стая. Излизащите от двете ѝ страни коридори водеха до спалните, банята, кухнята и другите сервизни помещения.

— Можете да използвате банята по-късно, но не се бавете много. Ако Товира се върне, няма да ви е приятно да ви хване там.

— Така е — съгласи се Сония. — Доста ще е смущаващо да се сражаваме голи с един ашаки.

С крачейца на окоото си тя видя как Регин прикрива с ръка усмивката си. Сарал се поколеба и погледна настрани.

— Освен това има само един вход.

Сония не можа да види дали жената се усмихва и дали гласът ѝ наистина прозвуча развеселено. „Твърде близо сме до битката, за да се шегуваме“. Тримата отидоха в кухнята, където Сарал си приготви храна и каза на Сония и Регин да направят същото.

— Не се ли страхуваш, че робите може да са я отровили, за да се отърват по-лесно от господаря си?

Сарал поклати глава.

— Ако го бяха направили, щяха да оставят предупреждение. Знак, който шпионите ни оставят. Сега ще се кача в кулата. Вие останете тук, ако желаете.

— Ще дойда с теб — рече твърдо Сония. — Искам да видя къде се намираме.

Първоначално Сарал като че ли се наклони да възрази, но после поклати глава.

— Ела с мен тогава.

Двете изминаха доста дълъг път. До кулата се стигаше през господарския апартамент. Сония забеляза мъжки и женски дрехи.

— Чудя се къде е жена му.

— Сигурно е изпратена на някое безопасно място — отвърна Сарал. — Намираме се в покрайнините. Центърът може да се отбранява по-лесно.

„Покрайнините — помисли си Сония. — Значи наистина сме стигнали града“.

Най-отгоре на спираловидната стълба се намираше малка кръгла стая.

— Застани встрани от прозореца, за да не се вижда силуета ти — нареди ѝ Сарал. Тя се приближи до прозореца вляво и надникна през него. Сония погледна от другата страна. Пред очите ѝ се появиха покриви. Някаква сграда от лявата им страна гореше. Отпред се издигаха много двуетажни сгради, зад които се забелязваше нещо като куполи.

— Добре дошла в Арвис — каза Сарал. — Савара ми изпрати заповед да останем тук, докато не ни повика. Освен ако не бъдем принудени да напуснем, разбира се. Какви са твоите заповеди?

„Нищо конкретно — помисли си Сония. — Но тъй като бе толкова мила да попита...“

— Ще проверя.

Тя бръкна в джоба на мантията си, извади пръстена на Оусън и го наниза на пръста си.

— Оусън?

— Сония.

— Пристигнахме в града и се крием в празно имение, принадлежащо на ашаки Товира, който сигурно е в армията на краля. Нашият ескорт от Изменници казва, че трябва да останем тук, докато кралица Савара не ни призове.

— Несъмнено не искат да се намесват.

— Какво да правим?

— Каквото ви казват.

— Оттук няма да мога да наблюдавам битката. — Което означаваше, че няма да види какво се случва с Лоркин или да му помогне.

— Хм. Ако двамата с Денил носите едновременно кръвните си пръстени, ще можете чрез мен да виждате какво се случва там. Макар че аз му казах да остане в Дома на Гилдията. Може да го помоля да намери някое добро място, откъдето да наблюдава битката.

— Стига да не се излага на риск.

— Винаги има риск, когато сме близо до магьосническа битка. Гилдията трябва да знае какъв е изходът от нея. Нашите доброволци-лечители потеглиха тази сутрин. Не искаме да се окажат в опасна ситуация.

— Сигурен ли сте, че искате да останем тук?

— Да. Като по-висшестояща от Денил и като черна магьосница, вие можете да бъдете възприета като по-голяма опасност и от двете страни. Ако не беше Лоркин, щяхме да ви заповядаме да си останете у дома.

— Аха. Добре. Благодарна съм, че не го направихте.

— Онези от нас, които подкрепихме оставането ви в Сачака, обявихме, че след края на конфликта може да успеете да убедите

Лоркин да се завърне или поне да се погрижите Изменниците да спазят своята част от размяната.

— Да се надяваме, че няма да използват всичките си камъни в битката. Трябва да вървя. Сарал очаква отговора ми.

— Пазете се, Сония.

— Добре. — Сония свали пръстена и го прибра в джоба си.

— Засега оставаме тук — каза тя на Сарал.

Жената кимна и двете тръгнаха обратно към кухнята. Теми се беше появил и разговаряше с Регин. Застанали един до друг, двамата мъже изглеждаха много различни. Регин бе по-висок, Теми бе по-жилест. Но той не беше по-тъмен от Регин. Кожата на сачаканеца бе по-светла от останалите, а Регин се бе сдобил с тен по време на пътуването. „Отива му“. Щом Сония и Сарал влязоха в стаята, двамата се умълчаха. Когато Теми предложи да пази през първата половина на нощта, Регин предложи да му прави компания.

— Не — отвърна Сарал. — Аз ще поема първата половина. Сама. Регин сви рамене.

— Тогава къде ще спим?

— Във втория апартамент. Ако Товира се върне посред нощ, той сигурно ще отиде право в спалнята си.

Регин кимна, погледна към Сония и се отправи към вратата. Тя го последва, развеселена, че той е поел инициативата, макар че откакто Изменниците се бяха присъединили към тях, магьосникът обикновено изчакваше нейните решения.

Вторият апартамент имаше легла в три от стаите. Сония си избра едно и седна върху него. Когато се огледа, тя видя на закачалката по-малки версии на облеклото на ашаките. Върху панталоните висеше богато общит жакет...

— Какво каза Оусън?

Тя вдигна глава и видя Регин, застанал на прага ѝ.

— Откъде знаете, че съм се свързвала с него?

Той сви рамене.

— Досетих се.

— Сарал каза, че трябва да останем тук, докато Савара не ни повика, затова попитах дали това ни устройва. Оусън потвърди. Те искат да се погрижат да не се намесваме.

— Ако Лоркин попадне в беда, вие ще се намесите.

Тя го погледна и видя, че се усмихва многозначително.

— Само за да го спася.

— Това все пак си е намеса. Не че не бих ви разбрал.

— Оусън смята, че ако двамата с Денил носим кръвните си пръстени, мога да наблюдавам битката чрез Денил.

Регин я погледна замислено.

— Това е добър начин да заобиколим ограниченията на Изменниците. — Той се намръщи. — Ако Изменниците губят, ще го разберем веднага, защото Сарал ще отиде на помощ. Ще я последват ли?

Сония извърна поглед.

— Може би. Сигурно. Но вие трябва да останете тук.

— Тръгвам с вас.

Сърцето ѝ подскочи. „При други обстоятелства това би прозвучало много романтично“.

— Не. Без причина ще се поставите в опасност.

— Вие ще бъдете по-важна цел от мен — каза ѝ той. — Което ми напомни... — Той се приближи до леглото и седна. — Трябва да вземете енергията ми.

Сония се обърна към него, усещайки силно присъствието му.

— Ами ако Товира се върне тази вечер? Няма да можете да издигнете бариера.

— И без това едва ли ще издържи дълго. — Той протегна ръцете си.

Тя го погледна с неохота. „Твърде интимно е — помисли си тя. — Ами ако усети нещо? Не като да сме на път. Докосвахме се само когато бе необходимо. Около нас имаше хора“.

— Наистина трябва да преодолеете страха си от вашата черна магия — каза ѝ той.

— Не се страхувам — отвърна тя. Донякъде беше така. „Но не съвсем“.

— Ако вземете енергията ми, обещавам, че няма да вляза с вас в града — предложи той.

Сония по погледна в очите. Лицето му бе сериозно.

— Няма да влезете в града, защото аз ви наредих да не го правите — каза му тя.

Той сви рамене.

— Значи се разбрахме?

Соня въздъхна и хвана ръцете му, опитвайки се да не обръща внимание на топлината им. Тя затвори очи, прие енергията, която потече от него, и я съхрани в себе си.

ГЛАВА 26

НАЧАЛО И КРАЙ

Денил впери поглед в тавана, примигна и се надигна на лакти.

„Какво... Нещо ме събуди. — Той се намръщи. — Някой ме повика по име? Или пък съм сънувал“. Той създаде светлинно кълбо и надникна през вратата към главната стая на апартамента си.

„Тайенд ли беше? Или Мерия? Дали някой не е нахлул в къщата, както ме предупредиха Ачати и Кай?“

— Денил.

Той подскочи, изненадан от мисловния призив. Оусън! Денил въздъхна от облекчение, че източникът на притеснения се е намирал в съзнанието му, а не в Дома на Гилдията. Но облекчението бързо се стопи. Оусън го беше призовал открито, така че всички останали магьосници да го чуят. Нямаше да го направи, ако не се налагаше да го пита нещо важно. Денил стана, бръкна в джоба на вчерашната си мантия, намери пръстена на Оусън и си го сложи.

— Оусън. Съжалявам, бях заспал.

— В такъв случай се извинявам, че ви събудих. Не се свързахте с мен в уговореното време.

Денил се поколеба. Не беше съвсем сигурен кое време е. Нямаше роби, които да го събудят и стаята нямаше прозорци, така че нямаше как да разбере дали е обяд или полунощ.

— Кое време е?

— Час преди началото на първите занятия.

Тъй като в Сачака слънцето изгряваше малко по-рано, значи бе късна утрин. Беше ли свършила битката? Или дори още не беше започнала? Той се изненада, че въобще е успял да заспи. Но пък тримата с Тайенд и Мерия бяха останали будни до късно и бяха изпили доста голяма част от запасите с вино, за да успокоят тревогата си, че са намесени в гражданска война и че има голяма вероятност да бъдат убити за отмъщение или заради магическата им сила.

— Снощи говорих със Сония — продължи Оусън. — Двамата с Регин са отседнали в къща в покрайнините на града. Изменниците са

им наредили да останат там, докато не ги призват — което най-вероятно ще стане след края на битката.

Близостта на Сония му подежда успокояващо, макар Денил да не бе сигурен защо. Може би ако Домът на Гилдията бъде нападнат, тя ще му се притече на помощ.

— За нещастие това означава, че тя няма да може да види как се справя Лоркин, нито ще разбере кой е победител. Обмислих предупреждението на Ачати и на бившия ви роб, че Домът на Гилдията може да бъде нападнат. Можете ли да отидете на друго място?

— Откъдето да наблюдаваме битката?

— Стига това да не застрашава сигурността ви, както и тази на Тайенд и Мерия.

Денил се замисли. Корабът, който Ачати бе подготвил за тях, може би беше безопасен, но доковете се намираха далеч от мястото, където най-вероятно щеше да се проведе битката — така че това не беше добра наблюдателна точка. Къде най-вероятно щяха да избухнат сраженията? „В двореца. А имението на Ачати има изглед към пътя, който води до двореца. Може би ако се качим на покрива...“

— Можете ли да стигнете дотам? — попита Оусън.

Денил настръхна, щом си спомни, че благодарение на кръвния пръстен мислите му са открити за Разпоредителя.

— Извинете. Трудно сдържам нетърпението си. Мерин иска новини, а аз се надявах досега да съм се свързал с вас или със Сония.

Денил се усмихна съчувствено. Фактът, че киралийският крал оказваше директен натиск върху Разпоредителя означаваше, че нараства нетърпението му във връзка със ситуацията в Сачака и че не е доволен от докладите на Върховния повелител лорд Болкан.

— Подозирам, че опасната част ще бъде достигането до къщата на Ачати, но ще видим дали можем да се доберем дотам — отвърна Денил.

— Не поемайте ненужни рискове. А, и Сония ще носи един от кръвните ми пръстени. Надяваме се така да може да вижда онова, което виждате и вие.

— И ще дойде да ме спаси, ако нещо се обърка?

— Това ще създаде по-малка политическа бъркотия, отколкото ако тръгне да спасява Лоркин. Хм. Може би така ще успеем да

накараме Изменниците да я пуснат в града. Ще им бъде по-трудно да ѝ попречат да отиде на помощ на Посланика на Гилдията, отколкото на сина ѝ.

Сърцето на Денил подскочи.

— Искате да постъпя безразсъдно, за да може тя да има извинение да влезе в града?

— Не. Но можем да се престорим, че вие... Не. Освен ако не се наложи. Първо се прехвърлете в дома на Ачати, след това ще обсъдим другите идеи.

— Много добре.

— Успех, Денил.

— Благодаря, Оусън.

Денил свали пръстена и бързо облече чиста мантия. Поспря се за миг, за да огледа стаята. Имаше ли нещо друго, което да вземе със себе си? „Записките ми? Не. Тук са в по-голяма безопасност, отколкото в мен. Ако ме убият, това място може да бъде плячкосано, но никой няма да търси тетрадки. По-късно някой може да прерови по-внимателно принадлежностите ми. Да се надяваме това да е гилдийски магьосник, който ще оцени стойността им. Може би Ачати... ако оцелее“.

Денил прогони тази мисъл, обърна се и излезе от стаята си, за да намери Мерия и Тайенд.

Лоркин седеше с кръстосани крака, облегнат на стената. Господарската стая в имението, където се бяха събрали Изменниците, бе претъпкана, но те се бяха постарали да оставят тесни пътечки между коридорите, за да могат пратениците да минават лесно и бързо.

Това бе третото място, където се бе прехвърлила групата на Савара за една нощ. Второто беше друго изоставено имение; на сутринта се бяха промъкнали по улиците на утихналия град към къщата, която бе избрана за сборно място преди финалния сблъсък с ашаките. Лоркин не беше спал и подозираше, че и с останалите беше така. „Не че щях да успея да заспя, дори да имах стая с легло“. Една Изменница влезе в стаята и погледна към него. Той се обърна да види коя е и пулсът му се ускори, щом разпозна Тивара. Тя му се усмихна и си проправи път до него. Нямаше място къде да седне, затова той се изправи. Тя му подаде една жилетка.

— Това е за теб — каза жената с малко по-висок тон, за да може той да я чуе в шумната стая.

Стомахът му се сви, щом усети тежестта на жилетката. Всички Изменници носеха такива. Те имаха много малки джобчета, които съдържаха кристали, вградени в дърво, камък или ценен метал. Лоркин бе предположил, че ще се наложи да се бие без кристали, тъй като не се бе обучавал да ги използва в битка.

— По-лесно е, ако я облечеш — каза Тивара.

— Само минутка — отвърна той. Облече жилетката и установи, че леко го стяга в раменете.

— Знаех си, че ще ти е малка — каза Тивара, опитвайки се да разпусне малко вървичките и каишките. — Но само тази можем да отделим.

— Все пак е важно онова, което е в нея — отвърна той.

— Начинът, по който са подредени кристалите, ще ти помогне да ги намериш, ако не можеш да отместиш поглед от врага, така че ако полите ѝ се разтворят, може да вземеш не онзи, който ти трябва. Но ти така или иначе не си запознат с разположението им. — Тя въздъхна и го погледна със сериозно изражение. — Не забравяй, лявата страна е за отбранителните камъни, дясната — за нападателните. По-силните са в центъра, по-слабите — отстрани. Когато събличаш жилетката, гледай да не я обръщаш надолу, защото ако кристалите изпаднат, няма да знаеш кой е слаб и кой — силен.

Лоркин повтори онова, което му беше казала. Досега не беше виждал Изменниците да използват камъни в битка. Предположи, че ги пазят за главното сражение или че камъните са по-полезни в мащабните сблъсъци. Единствените камъни, които бе виждал да използват досега, бяха отбранителни, като защитните кристали, които Халана беше поставяла около къщата, преди да попадне в засада. Те създаваха обикновени бариери, но имаше и други, които при активация използваха бариерата като аларма. Те не бяха достатъчно силни, за да попречат на човек да премине покрай тях, но когато това станеше, изпускаха силен звук. Освен това той бе видял кристал, който при задействането си създаваше непрозрачен матов щит, а Савара имаше камък, блокиращ шума.

— В по-големите джобове се намират основните камъни, които създават щитове и нанасят удари — каза му Тивара, потупвайки

поредицата по-големи джобове близо до кръста. — Бариерните камъни са достатъчно силни, за да издържат на няколко удара, но броят и силата им зависят от ограниченията на камъка. Винаги бъди готов да издигнеш своя щит, щом се изтощят.

Тя повдигна капачето на един от джобовете и извади оттам камък. Обковът му приличаше на малка лъжица, а камъкът се намираше във вдлъбнатата ѝ част.

— Държи се така. — Тя хвана дръжката между два от пръстите си и я вдигна с изпъкналата страна навън. — Кристалът се активира като притиснеш пръста си към гърба му Извърти кристала навън, за да не насочиш щита или удара срещу себе си.

— Това ще причини доста неудобства — отбеляза той.

Очите ѝ проблеснаха весело.

— И ще има фатален изход. Което ще причини доста неудобства на мен. Завинаги ще остана известна като жената, избрала много глупав мъж.

Той се засмя.

— А другите камъни?

— Тях ще ти е по-трудно да запомниш. Бариерните кристали имат каменни обкови, силовите са с дървени. Останалите използват бронз, мед, злато и сребро и имат различни гравюри на дръжките, които ще разпознаеш с опипване. — Тя започна да ги изважда един по един, описвайки свойствата им. Един от тях блокираше шума, друг издаваше гръмотевичен звук. Няколко излъчваха светлина за осветяване или за сигнализация. Един създаваше продължителен огнен удар на късо разстояние за разрязване или изгаряне, други два бяха направени така, че да избухват след кратко забавяне, макар че Тивара го предупреди, че това може да стане както след преброяване до десет, така и след преброяване до неколкостотин.

После Изменницата извади шепя пръстени от джобовете си.

— Повечето кристали в жилетките са за еднократна употреба. Тези тук са за многократни, така че след като се изчерпят, не ги изхвърляй. Най-малките са за комуникация — каза тя и наниза два пръстена с пъстроцветни камъни на кутретата му. — Те се задействат след като ги завъртиш в гнездото им и ги притиснеш към кожата. Този на лявата ти ръка ще те свърже с моя пръстен, другият щеше да се

свърже с Халана, но сега Савара носи пръстените ѝ. Използвай нейния само в спешни ситуации, за да не я разсееш в неподходящ момент.

Тъмночервените камъни нанасят удари. Бледосините са бариерни. — Тя ги сложи на показалците и средните му пръсти, и му показа последните два. — Тези все още са нови за нас и не разполагаме с много. Този, прозрачният... всъщност Халана взе идеята от теб. Никога не сме създавали камъни, чиято единствена цел е да съхраняват магия, която да бъде изтеглена по-късно, а не да бъде използвана с някаква цел.

— Хранилищен камък!

— Да. Вече имаме двацетина от тях. Засега съдържат само силата на трима средносилни магьосници. Халана не искаше да рискува да добавя още, а и повечето от енергията в Убежището бе взета и съхранена от магьосниците-Изменници, което я прави недостъпна, отколкото когато се налага да се използва пръстен. Ако обаче бяхме започнали да ги зареждаме в мирно време, щяха да са полезни.

Той взе пръстена и го наниза на последния свободен пръст на дясната си ръка.

— А другият?

— Лилавият? — Тя се ухили. — Това е лечителски камък.

— Калия ли го направи?

— Не. Една камъкотворка разчете съзнанието ѝ, приложи наученото върху един доброволец и направи няколко камъка. Тя твърди, че камъните са научени да подсилват усилията на тялото да се лекува.

Лоркин взе пръстена и го огледа.

— Хитро. Така няма да има значение каква рана има нужда от изцеляване. Приносителят просто трябва да знае как да използва магическата си сила, за да придържа счупените кости в правилно положение, за да не зарастнат накриво, или как да придържа страните на раната, или да премахва отрова, инфекция или съсиреци. Но няма да може да се използва за изцеляване извън тялото, за успокояване на болката или да премахва умората. Колко камъка е направила?

— Пет. Чакай малко... да премахва умората? — Тивара се намръщи. — Ти можеш да го правиш?

— Ами... да. Не го споменах, докато бях в Убежището, за да не... дразня още повече хората ви.

— Отнема ли много енергия?

— Не.

— Можеш ли да премахнеш моята умора или тази на Савара?

— Да.

Тя махна с ръка, когато той се опита да ѝ върне пръстена. Лоркин погледна ръцете ѝ. Тя не носеше никой от пръстените си.

— Ти имаш ли такъв?

— Не.

— Тогава го вземи. За мен е безполезен. Аз така или иначе мога да правя тези неща.

— Савара знаеше, че ще откажеш, но настоя да ти го предложи.

— Оценявам предложението ѝ, но ще ми направи по-голяма услуга, ако го даде на теб.

— А на мен защо ми е, когато имам теб? — Тивара взе пръстена, усмихвайки се. — Тя иска да те види.

Изменницата го улови за ръката и го поведе към коридора. Савара се намираше в малка стая, заобиколена от хора, които разговаряха на групички, влизаха и излизаха непрекъснато. Лоркин се огледа и разпозна всички Говорителки — с изключение на Халана, разбира се. Щом ги видя, Савара вдигна ръка, за да прекъсне жената, с която разговаряше, и тръгна към него.

— Лоркин — каза тя, поглеждайки към жилетката му. — Готов ли си за битката?

Той се потупа по гърдите.

— Да, благодарение на теб и на човека, който е подготвил всичко това.

Тивара протегна лилавия пръстен. Кралицата се усмихна и кимна.

— Дай го на говорителката Лана.

Когато Тивара се отдалечи, Савара пристъпи към него и внезапно двамата се оказа оградени от заглушаваща бариера. Лицето ѝ придоби каменно изражение.

— Тя издала ли е още нещо?

Лоркин предположи, че става дума за Калия, и се намръщи.

— Не. Усещам само вина. На няколко пъти я хванах да си мисли, че е голяма глупачка.

— И няма дори намек за онова, което смята да направи?

Той поклати глава.

— На ваше място обаче не бих се успокоявал.

Тя сви устни в мрачна усмивка.

— Няма. Тя ще се намира далеч от мен и ще бъде наблюдавана внимателно. — Кралицата въздъхна. — Подозирам, че онова, което е направила, е рикоширало и е убило Халана, затова не иска да повтори тази грешка.

— Надявам се, макар това да прави невъзможно доказването на престъплението ѝ. Освен ако не желаете да разкрия умението си.

— Не и когато аз съм единствената ѝ цел. — Савара наведе поглед и горчиво се засмя. — Но пък може да се окаже, че докато е жива, задачата ти ще бъде да я наглеждаш. Ако спечелим тази битка.

Лоркин сви рамене.

— Така или иначе го правя — призна той. — Ако не за твоята безопасност, то за моята и на Тивара. И...

Кралицата вдигна ръка, за да го накара да замълчи. Звуците в стаята внезапно се завърнаха и Тивара се присъедини към тях.

— Лоркин тъкмо ми казваше, че може да изцели умората ни — каза тя на Савара. — Това ще ти даде предимство в битката, ако умът ти е остър и отпочинал.

Кралицата повдигна вежди.

— Да, така е.

— Но дали е правилно? — намеси се друг глас. Лоркин се обърна и видя Говорителката Лана. Тя изглеждаше смутена, но и решителна. — Остават само няколко часа до финалната битка, можеш ли да си позволиш да се довериш на някой, който не е роден Изменник?

Тивара се обърна да погледне свирепо жената, но Лоркин я хвана за ръката.

— Тя е права.

Савара кимна.

— Така е. И е абсолютно ненужно. След като Халана успя да научи всичко възможно за лечителството от Калия, двете с нея проведохме някои експерименти. — Лицето ѝ се изкриви болезнено. —

Преди няколко дни тя успя да открие как да изцелява умората. — Кралицата изпъна гръб и се обърна към Лоркин. — Но след като нея вече я няма, ще приема предложението ти. Ползата от него си заслужава, а ако доверието ми към теб се окаже лош избор, мястото ми може да бъде заето от подготвени хора. — Погледът ѝ се отмести към нещо зад гърба му. — Идва поредният пратеник.

Лоркин се обърна и видя един изморен мъж, който си проправяше път към него, и го разпозна.

— Ивар! — възкликна той.

Мъжът се ухили.

— Лоркин. Надявах се да те видя поне още веднъж. — Той се обърна към кралицата и притисна длан към сърцето си. — Ашаките се събират на пътя към двореца и изглеждат готови за нападение.

Очите на Савара леко се разшириха и тя изпъна гръб.

— Време е. — Тя огледа стаята. — Съберете всички пред портата. Ще кажа няколко думи, след което... ще се изправим срещу враговете.

Лилия вървеше след шестия поред водач. Човекът я поведе през една задръстена малка уличка, която минаваше покрай няколко малки магазини, след това през друга, по-спретната, между две високи сгради. Уличката бе доста мрачна и тя се опита да не потрепне под погледите на група мъже, които се бяха облегли на стените. Беше облякла протрити слугински дрехи и сигурно изглеждаше изморена, нервна и уязвима, както се и чувстваше.

Пътуването ѝ бе започнало преди зазоряване. Водачите я бяха превели през целия град, през всички основни райони. В началото по улиците се виждаха съвсем малко хора, после само прислужници и работници, които трябваше да започнат от ранна утрин. Постепенно градските улици се изпълниха с народ.

Макар да бяха минали само няколко часа, тя имаше чувството, че са много повече. Лилия очакваше с нетърпение края на пътешествието си. Искаше размяната да е приключила. Но въпреки това се страхуваше да се изправи срещу него.

Беше бродувала през по-голямата част от нощта и си представяше всички възможни начини нещата да се объркат. На няколко пъти беше

заспивала и се събуждаше стресната от сънищата, в които Аний я зовеше, но не можеше да чуе отговора ѝ. Сънищата я накараха да настръхне и тя си спомни за разговора, който бяха провели предишната вечер с Ротан, Гол и Джона.

„Сония веднъж убила ичани с лечителската си сила — ѝ беше казал Ротан. — Той я обгърнал с щита си, защото я смятал за твърде слаба и не осъзнал, че лечителската ѝ сила може да проникне през естествената бариера на тялото. Тя спряла сърцето му. Но ще е по-добре да не убиваш Скелин, дори той да успее да избяга, защото така ще имаме възможността да го хванем и да открием кои са съюзниците и източниците му. Но ако нямаш друг избор...“

За да убие с лечителска магия, Лилия трябваше да докосне кожата на Скелин и да има време да проникне в него с ума си. Ако той я усетеше, щеше да я отблъсне с лекота. Ичаните не знаеха нищо за лечителската магия, а Скелин я познаваше. Щеше да прояви подозрителност към всеки неин опит да го докосне, в случай че реши да използва черна магия.

„Не. Моят план е по-добър. Не много по-добър, а и трябва да пренебрегна факта, че нямам представа дали ще се получи“.

Собственият ѝ щит щеше да ѝ навлече присмеха на всеки новак, но не заради слабостта му. Беше ѝ нужно доста време, за да свикне да не прикрива използването на магия, давайки възможност на Ротан да я усеща. Магьосникът се намирал някъде в центъра на града. Той предположи, че ако го забележат из града, хората на Скелин ще се досетят, че може да проследява Лилия, затова реши да изчака заедно с Гол, докато тя не им подсказе, че ще се срещне със Скелин. Тогава той щеше да се приближи, без да привлича внимание, така че ако нещо се обърка, да стигне навреме до нея, за да ѝ помогне.

Лилия усещаше ума на Гол с крайчеца на сетивата си. Двамата с Ротан се намираха в стаята на малка къща, собственост на някакъв приятел на магьосника. Доста приятна къща, съдейки по впечатленията, които улавяше у Гол. Умът му бе непрекъснато отворен за нейния и тя лесно забравяше, че той не може да вижда в нейния и тя трябва се обърне специално към него, за да могат да общуват.

Когато излезе от уличката, Лилия се поколеба, надушвайки вонята във въздуха. Тя се огледа и стомахът ѝ се сви от притеснение. От всички страни се простираха доковете.

Водачът ѝ забеляза, че е спряла и нетърпеливо ѝ махна. Лилия си пое дълбоко дъх и тръгна след него по дългия кей. Дватама си проправяха път между натрупаните стоки и суетящите се докери. От двете ѝ страни леко се поклащаха кораби. Когато водачът я поведе по кея, тя оформи въпрос в съзнанието си.

— Гол! Ами ако ми каже да се кача на кораб?

След кратка пауза Гол отговори:

— Ротан каза, че ще си помисли.

След като подминаха четири кораба, водачът спря пред дъска, която водеше към един морски съд и ѝ го посочи. Тя погледна към кораба. Екипажът му я гледаше очаквателно.

— Изглеждат готови да отплават. Какво да правя?

— Качи се на борда. Може да имаш само една възможност да спасиш Аний — отвърна Гол.

Коеето беше по-добре от никаква възможност. Тя си пое дълбоко дъх, изпусна го и тръгна по дъската. Никой не ѝ проговори. Щом се качи на палубата, екипажът се захвана за работа.

„Как ще ме последва Ротан? Гилдията има ли кораб? Дали ще може да го използва, без да съобщи на Висшите магове какво правя?“

Тя тръгна по палубата, оглеждайки лицата на хората. Скелин не беше тук. Нито пък Лорандра. Нито Аний. Екипажът сигурно щеше да я отведе при Скелин — но колко далеч се намиреше той? Едва ли беше в друга държава. Пътят дотам траеше три седмици.

Тя си представи как щеше да се почувства, ако бе сама млада прислужница, обградена от тези груби мъже. Лицата им обаче не бяха цинични, а студени. Те избягваха погледа ѝ. Никой не ѝ обръщаше внимание и всеки отстъпваше встрани, когато тя минаваше покрай него.

А това се случваше често. Палубата не беше много голяма. Не и на кораб, който бе предназначен за превоз на стоки, а не на хора. Тя се отдалечи на място, където нямаше да пречи на екипажа. Оттам наблюдаваше как корабът се отдалечава от кея, излиза от Пристанището и се отправя навътре в морето.

Палубата се разклати под краката ѝ и на Лилия ѝ се наложи да се хване за парапета. Наоколо се движеха други кораби, които плаваха нагоре или излизаха от река Тарали, но нейният кораб постепенно се отдалечаваше от тях. От всички с изключение на един, чиито платна

бяха спуснати. Мъжът, който даваше заповедите — тя реши, че това е капитанът — посочи към него.

Лилия се взря в мъничките фигури на палубата на другия кораб. Постепенно започна да различава подробностите по-добре. Сред хората се забелязваха трима, които стояха в групичка до парапета. Скоро успя да види, че единият е мъж, а другите двама — жени. Първо разпозна Аний. Как нямаше да я разпознае? „Мога да я позная по сянката. По присъствието. — Сърцето ѝ се сви. — Не трябва да обърквам нищо. Тя ще умре. Може би трябва да зарежа плана си и да изпълня нарежданията на Скелин. Но дали той наистина ще я пусне, ако го направя? Няма ли да я задържи и да ме принуди да остана и да го науча на всичко, което знам за магията?“

Тя се изпъна и погледна към другите двама. Корабите вече се намираха достатъчно близо един до друг, за да разпознае Лорандра. Кое то означаваше, че мъжът е синът ѝ.

„Значи това е Скелин. — Беше висок като лан, но тъмен като лонмарец. — Но тъй като и двата народа са известни с почтеността и строгия си морал, едва ли мога да ги използвам за сравнение. Пък и той едва ли е най-добрият пример за народа си. Чудя се... Нужен ни беше чужденец, някой който е готов да наруши законите ни, за да ни покаже слабостите ни. Какво ли щяхме да научим за себе си, ако първите хора от Игра, които ни бяха посетили, бяха свестни и спазваха законите?“

Корабът забави ход и се обърна така, че двата морски съда да застанат един до друг. Разнесоха се звуците на обичайната корабна дейност — спускането на котва, свиването на платна — но тя не можеше да откъсне очи от тримата души на кораба. Намираха се само на двайсетина крачки от нея.

— Ротан каза да направиш каквото е необходимо, за да отведеш Аний — каза Гол.

Лилия кимна, с надеждата, че ако Скелин е забелязал жеста, ще го приеме като знак, че ги е разпознала. Магьосникът отстъпник ѝ махна с ръка.

— Ела при нас, Лилия — извика той.

Тя погледна към пропастта между корабите и екипажа, който я гледаше. Те не ѝ гласяха лодка, която да я отведе на другия съд. Как очакваха да се прехвърли оттатък?

— Можеш ли да левитираш? — попита Гол.

— Да, но ще изхабя част от магията си.

Може би това бе намерението на Скелин. И все пак левитацията на къси разстояния нямаше да изисква много магия, ако тя действаше бързо.

Тя изтегли малко енергия, създаде малък диск под краката си, издигна се във въздуха и полетя напред. Скелин, Лорандра и Аний се отдръпнаха от перилата, за да ѝ направят място. Лорандра държеше Аний за ръката. Щом стъпи на палубата, Лилия се огледа и видя, че жената е притиснала нож към гърлото на Аний. Стомахът ѝ се сви и тя усети как я полазиха ледени тръпки. Аний стоеше вдървено и когато погледна към Лилия, очите ѝ излъчваха извинение, гняв и страх.

— Лейди Лилия — каза Скелин. — Радвам се, че приехте поканата ми.

Тя положи усилие да издържи погледа му, без да потрепне. „Може да се мислиш за крал на подземния свят — помисли си тя, — но аз съм черна магьосница, защитничка на Гилдията“. Гордостта, която я изпълни, може би не бе съвсем на място, но това не я интересуваше, стига да ѝ дадеше достатъчно увереност, че да се изправи срещу него.

За разлика от майка си, той нямаше непознат акцент. Поколеба се, сякаш очакваше отговор, но след като тя не каза нищо, се усмихна.

— И така, вие сте на крака от доста часове, а не всички обичат ранното ставане. Може би е по-добре да се залавяме за работа. Имам предложение за вас. Сделка. Научете ме на черната магия и аз ще ви върна тази прекрасна млада дама. Мисля, че я познавате.

Той посочи Аний, а ножът в ръката на Лорандра отрази слънчевата светлина и се насочи към очите на Лилия.

Тя не ѝ обърна внимание.

— Пуснете я веднага.

Скелин поклати глава и се засмя.

— Откъде да знам, че няма да я убиете — продължи Лилия, — щом ви дам онова, което искате?

— Как да знам, че няма да ме убиете, щом я пусна? Все пак вие сте черна магьосница.

— А вие сте магьосник-отстъпник, убиец и Крадец.

Той повдигна вежди.

— Хайде, стига. Кога сте ме видели да убивам някого?

Тя отвори уста, за да отговори, но бързо я затвори. Не го беше виждала. Дори Сери не го беше виждал. Бащата на Аний бе умрял от болно сърце, макар причина за спирането му да бе преследването на Скелин. Лорандра беше Ловецът на Крадци. Но нали така работеха Крадците? Те не окървавиха собствените си ръце, използваха някой да върши мръсната им работа.

Лилия скръсти ръце.

— Да приключваме с това.

Той се ухили.

— Леле, колко сме нетърпеливи. — Той направи няколко крачки напред и се спря. — Но първо искам да се съблечете.

Тя го зяпна.

— Какво?

Усмивката му се стопи.

— Научих си урока, лейди Лилия — каза тихо той. — Знам, че черната магия изисква кожата да бъде порязана. Искам да съм сигурен, че не носите никакви остри предмети. Можете да сте сигурна, че аз самият не нося такива, защото не ми се иска да ги използвате срещу мен. Бих могъл да накарам някой от екипажа да ви претърси, но вие можете да го убиете, а и сигурно предпочитате да не ви опипва мъж. Искам само да се съблечете дотолкова, че да стане ясно, че не носите оръжия.

Тя преглътна тежко и свали старата износена туника и панталоните. След това погледна към Скелин, предизвиквайки го да я накара да свали и семплото бельо, което жените от Гилдията носеха под мантиите си. Откъм екипажа се дочуха тихи подсвирвания, но те утихнаха веднага, щом Скелин ги погледна със сериозно изражение.

— Ритнете дрехите настрани и бавно се обърнете — нареди той. Тя въздъхна и се подчини. — Така, за начало искам да ме научите как да разчитам съзнания.

Лилия замръзна и изруга на ум. Ако възразеше, че сделката включва само черна магия, той щеше да се изсмее. Не се намираше в позицията да спори.

— Трябва ви някой, върху който да се упражнявате — каза му тя.

— Вие сте достатъчна — дойде отговорът, който очакваше.

Изпълни я неочаквано възхищение. „О, той не е глупав. Обмислил е всичко. Много по-добре от мен. Така и не се сетих, че ще поиска това. Ако го направя, той ще види всичко. Планът ми няма да се осъществи“.

— Досега не съм опитвала да обуча някой по този начин. — Не й беше трудно да прозвучи неуверено и напълно откровено. Тя не беше обучавала никого досега.

— Значи няма как да знаете дали ще се получи. — Той направи крачка към нея, после още една. „Време е да реша. Да му дам всичко, което иска, да се опитам да го убия с лечителство или да опитам моя план“. Тя потрепна, когато той се пресегна към нея, но се застави да остане неподвижна. Поглеждалки през рамо, срещна изплашения, гневен поглед на Аний, надявайки се, че не изглежда толкова неуверена, колкото се чувстваше.

„Дано се получи...“

ГЛАВА 27

СТАРИ БИТКИ, НОВИ ОРЪЖИЯ

Когато Сония се измъкваше от имението в ранните часове на утрото, черното облекло ѝ беше от полза, но сега, когато слънцето се бе издигнало високо в небето тя се открояваше сред бледите стени на сачаканската столица.

„Поне се намирам по-близо до центъра на града“.

На зазоряване тя си избра друго имение с кула, в което да се скрие. Вратата, през която се бе шумугнала, не беше заключена, но когато чу гласове някъде отвътре, тя установи, че къщата не е съвсем празна. Опита се да си тръгне, но един бърз поглед навън разкри група мъже, които вървяха бързо по улицата, затова тя отново се промъкна обратно, колкото се може по-тихо. Намери стълбището и се изкачи в кулата, като си каза, че ако чуе някой да се качва, може да се измъкне през някой от прозорците и да се спусне по покрива.

Минаха няколко часа и единственият звук, който долови от долния етаж, бе доста приглушен. Прозорците на кулата бяха отворени, сигурно за да пропускат хладния сутрешен ветреца. От улицата се чуха стъпки и още гласове, но като цяло градът беше тих.

Прозорците гледаха към улицата и към морето от покриви. „Изкушавам се да се измъкна и да си намеря по-добро място за наблюдение. Но рискът да ме видят е голям и не си заслужава. Не знам къде ще се проведе битката. — Започнеше ли, щеше да се вдигне шум, който да ѝ подсказва местоположението. — Тогава ще успея да се промъкна дотам. Може би по покривите, както някога правехме със Сери, когато бяхме още деца от копторите...“

— Оттук не се вижда по-добре — разнесе се глас зад гърба ѝ.

Тя подскочи и се обърна. До стълбите, със скръстени ръце, стоеше Регин. Смущението, че е била открита, и егоистичното облекчение, че той е при нея, бяха последвани от загриженост и раздразнение.

— Регин! — изсъска тя. — Какво правите тук?

Той сви рамене и отпусна ръцете си.

— Последвах ви, разбира се, макар че през последните няколко часа бях принуден да се крия на долния етаж от хората. Между другото, те си тръгнаха.

— Казахте, че няма да идвате с мен. Споразумяхме се.

— Излъгах. — Той отново сви рамене и се отдалечи от стълбата. — Знаех, че няма да приемете силата ми, ако не се съглася да остана там. Пък и вие също излъгахте. Казахте на Изменниците, че няма да мърдате оттам.

— Това е друго. Трябва да разчитам, че магьосниците от Гилдията държат на думата си. А те си тръгнаха, без да ни кажат.

— Според мен Гилдията едва ли ще покаже предпочитания към действията ви, с които можете да превърнете Изменниците в наши врагове, а ще накаже мен, защото съм пренебрегнал нарежданията ви. Опитвам се само да ви защитя.

Тя сложи ръце на хълбоците си.

— Не можете. Ако ни нападнат, аз ще трябва да ви защитавам. Вие сте просто поредния човек, за който трябва да се притеснявам. Заради вас могат да убият и двама ни.

Той се усмихна, без да се притеснява от бруталната ѝ откровеност и тя се зачуди дали не я привлича точно това, че изобщо не се страхува от нея.

— Защитата на един човек няма да отнеме повече енергия от защитата на двама. — Той погледна през прозореца, а тя не се сдържа и го последва. — Дали Денил е вече на мястото?

Сония бръкна в джоба си, за да потърси пръстена на Оусън.

— Не знам.

— Още ли не сте се свързали с Оусън?

— Говорихме по-рано. Нищо не се случва. Не исках да държа пръстена на ръката си за в случай, че някой се изкачи по стълбището, а аз съм твърде разсеяна, за да го усетя.

— Вече няма нужда да се притеснявате за това. Аз ще пазя. — Той се засмя. — Видяхте ли? Все пак имате нужда от мен.

Сония преглътна хапливия си отговор, намери пръстена и го извади. Сложи го на пръста си и потърси съзнанията на Оусън и Денил.

Денил надникна иззад ъгъла на сградата, огледа улицата и с облекчение разбра, че тя е пуста. Той махна с ръка на Тайенд и Мерия, излезе и забърза напред. Стъпките и дишането им му подсказаха, че го следват отблизо.

Засега единствените хора, които бяха видели в града, бяха роби и карета, управлявана от мъж, който също бе облечен като роб. Всички бързаха. Всички се отдалечаваха от центъра на града, накъдето се придвижваха Денил и спътниците му.

За нещастие онова, което правеше дома на Ачати подходящ, го правеше и опасен — близостта му до пътя, който водеше към двореца. Приближаването до мястото на битката означаваше приближаване до същите онези хора, от които бяха предупредени да се пазят.

„Но щом се озовем вътре, всичко ще е наред. Щом влезем и се изгубим от погледите им“.

Той знаеше, че имението на Ачати се намира на престижно място, но никога не беше влизал в стаите, които гледаха към пътя. Господарската стая и частните апартаменти обикновено заемаха централно място и нямаха прозорци. Сачаканците предпочитаха уединението и спасението от жегата, пред хубавия изглед.

Той стигна до една голяма улица — която се съединяваше с пътя към двореца. Къщата на Ачати се намиреше на ъгъла. След като се убеди, че улицата е пуста, той поведе останалите към ъгъла. Опитваше се да върви тихо и бързо, придържайки се към стената. И въпреки това потракването на магьосническите ботуши отекваше навсякъде.

Денил отбеляза, че обувките на Тайенд издават само леко потупване. Но като компенсация на това, копчетата и закопчалките на украсения му дворцов жакет потракваха и звънтяха при всяко негово движение. Шумът обикновено не се забелязваше, но в зловещата тишина отекваше като... Денил се намръщи, опитвайки се да се сети за подходящо сравнение. „Като дрънчене на прибори за хранене“.

От другата страна на улицата се отвори врата и той замръзна на мястото си. Чу как Мерия спира и с крайчеца на окото си забеляза, как Тайенд се хвърля настрани, за да се скрие, но беше твърде късно. Появи се някакъв мъж, вдигна глава и се спря, щом ги забеляза.

Ашаки. Сърцето на Денил заблъска в гърдите му. Мъжът ги погледна, изправи се и забърза към тях.

— Да бягаме ли? — попита тихо Мерия.

Денил поклати глава. Бягството щеше да ги направи да изглеждат виновни. Страхът щеше да покаже, че имат причина. Той си припомни занятията по воински умения отпреди много години. „Няма как да разберете колко е силен другият магьосник, нито той може да прецени вас. Увереността му ще ви даде повод да смятате, че той е посилен, дори ако всички доказателства сочат обратното“. Следвайки примера на мъжа, той също се изправи и тръгна напред да го посрещне.

Денил прецени, че мъжът е на около шейсет години. В косата му се забелязваха сиви кичури, а типичната сачаканска ъгловатост бе смекчена от дебелина.

— Вие сте Посланиците от Дома на Гилдията? — попита бързо мъжът. Той беше напрегнат, отбеляза Денил. „Мога да се възползвам от това“.

— Точно така — отвърна бавно и с официален тон той. — Аз съм Посланикът на Гилдията Денил. — Той посочи към Тайенд. — Това е Елийнският посланик Тайенд. А това... — Денил се обърна към Мерия.

Мъжът го прекъсна.

— Защо не сте в Дома на Гилдията? Знаете ли какво ще се случи всеки момент? Можете да се озовете в центъра на магьосническа битка!

— Осведомен съм за положението — увери го Денил. — Уверявам ви, че нямаме намерение да...

— Тогава защо сте тук?

— Предложиха ни по-безопасна алтернатива от Дома на Гилдията. — Поне това беше истина. Ачати му беше казал, че ги очаква кораб.

Мъжът се намръщи.

— Тук ли? Близо до двореца. Как може да е по-безопасно?

Денил сви рамене.

— Изменниците едва ли ще стигнат чак дотук.

Мъжът вирна брадичка.

— Да. Разбира се. Добре, тогава. Дворецът не е далеч, а аз съм се запътил нагам. Ще ви придружа дотам.

„Ох, ох“. Последното място, където Денил би пожелал да бъде сред ашаки, ако почнеха да губят сражението и да се нуждаят от

енергия. Той наведе извинително глава.

— Боя се, че не отиваме в двореца. Нашите владетели предпочитат да избегнат впечатлението, че Гилдията се намесва в това. — И предполагайки, че мъжът няма да ги остави да си тръгнат, без да разбере накъде са се запътили, особено след като бе спомената възможността за намеса, той добави: — Отиваме в дома на ашаки Ачати.

Мъжът повдигна вежди, после кимна.

— Ще ви съпроводя до вратата.

Той тръгна напред с широки крачки. Денил го последва, разчитайки, че потракването на ботушите на Мерия ще му подсказе, че двамата с Тайенд не изостават. Изкушението да погледне назад към елийнеца бе силно, но той успя да се сдържи. Самоувереността му означаваше също, че той командва.

Поглеждайки над рамото на сачаканеца, той засече движение. Беше се събрала тълпа, която бе достатъчно голяма, за да блокира пътя. Мъже, облечени с панталони и къси жакети, наблюдаваха нещо, което Денил не можеше да види. Скъпоценни камъни блещукаха на слънцето. „Ашаки. Много, много ашаки. Всеки момент някой ще погледне насам, ще ни види и ще привлече вниманието на останалите към нас. Какво ли ще се случи тогава?“ Той си представи цяла ашакска орда, която се втурва към него, готова да изцеди енергията на тримата чужденци.

Но никой не направи това. Самоназначеният ескорт ги отведе до вратата на Ачати точно когато тълпата се раздвижи. Армията от атпаки потегляше. Денил се надяваше, че това ще убеди ескорта им да ги изостави, но мъжът само се намръщи, пристъпи към вратата и почука.

Последва продължително мълчание. Сачаканецът почука отново. Денил усети как пулсът му се ускорява. Ачати сигурно беше с краля. Робите му сигурно бяха напуснали имението. Какво би направил ескортът им, когато станеше ясно, че никой няма да отговори? Мъжът почука за трети път, изчака, въздъхна и се обърна към Денил.

И тъкмо когато отвори уста да заговори, вратата се люшна навътре. Един роб надникна навън.

— Посланик Денил.

Тайенд изпусна задържания си дъх, а Мерия въздъхна. Сачаканецът погледна към роба, после към Денил и накрая към пътя.

Проследявайки погледа му, Денил видя как и последните ашаки се изгубват от погледа им, скривайки се зад отсрещната сграда.

— Благодаря ви, ашаки...

Мъжът не му каза името си. Той отстъпи назад.

— Не се показвайте навън — посъветва ги той, преди да се обърне и да се затича след останалите.

Денил погледна към Тайенд и Мерия. Те го гледаха с ококорени очи.

— Да влизаме вътре.

Робът не възрази, когато те нахълтаха през вратата. Щом се озоваха в Господарската стая, той се хвърли по очи на пода. Денил зърна един друг роб, който също се беше проснал на пода в съседния коридор.

— Изправете се — нареди той. Двамата се подчиниха. — Как се казвате?

— Лак.

— Вата.

— Защо не сте напуснали заедно с останалите градски роби?

Лак погледна към Вата.

— Той може да има нужда от нас — отвърна робът.

„Той“ сигурно беше Ачати. Денил се възхити на лоялността им.

— Кое е най-доброто място, откъдето да наблюдаваме пътя? — попита Тайенд.

Вата погледна нагоре.

— От покрива.

Тайенд повдигна вежди и се обърна към Денил.

— Е?

Денил кимна.

— Заведете ни там.

Изменниците се изсипваха на улицата през портата на имението. Лоркин и Тивара се измъкнаха през входа за роби в една странична уличка и отидоха бързо пред сградата, където се събираха Изменниците. Лоркин отбеляза, че половината от бойците са жени, а другата половина мъже, магьосници и източници. Всички носеха жилетки като неговата. „За повечето от мъжете кристалите ще бъдат

единствения източник на магия — осъзна той. — Немагьосници, участващи в битка. Това сигурно се случва за пръв път“.

Малко преди тълпата да запуши пространството между къщите, Лоркин зърна улицата, която водеше към центъра на града. Може и да си въобразяваше, но в далечината улицата като че ли бе блокирана от някаква сянка. И тази сянка сякаш се движеше.

Разнесоха се призови за запазване на тишина и той осъзна, че познатият глас се разнасяше някъде от центъра на тълпата.

— ... защити всички. Трябва да останем заедно. Силата ни е в нашето единство и устременост. Ние сме обединени. Ашаките не са. Ние сме се подготвяли от векове. Ашаките не са. Ние имаме подкрепата на робите. Но не и ашаките. И ние имаме кристалите!

По-висок от повечето Изменници, Лоркин погледна над главите им в посока на гласа и видя Савара да се извисява над тълпата, видима от всички.

— Виждаш ли я? Трябва да стигнем до нея — прошепна Тивара в ухото му.

— Намира се до портата.

Тя го хвана за ръката и го поведе през тълпата към стената на имението. Гласът на Савара звучеше все по-силно, изпълнен с увереност и страст.

— Не щадете камъните. Затова са направени. Инструменти за разкъсване на вериги, за изграждане на нашето бъдеще, за всеобщо равенство. За да донесат свобода на Сачака.

— Свобода! — изкрещяха Изменниците.

Сърцето на Лоркин подскочи от неочаквания вик. Втория път вече беше готов за него и този път пулсът му се ускори от нарастващото вълнение. Щом стигнаха до стената, Тивара си проправи път сред хората, които се взираха захласнато в кралицата си. Най-накрая се измъкнаха от тълпата и видяха кралицата, стъпила в една каруца, обградена от Изменници, точно когато тя завършваше речта си.

— Днес ние ще обединим свободна Сачака! — завърши тя.

— Свобода! — отново изкрещяха всички и продължиха да скандират думата, а Савара слезе от каруцата и закричи напред, като всички се отдръпваха встрани, за да я пропуснат. Говорителките тръгнаха след нея, а Тивара буквално политна напред, влачейки

Лоркин подпре си, за да успеят да настигнат Говорителките, преди тълпата да се съедини зад тях.

Те стигнаха до Савара тъкмо когато кралицата излезе от тълпата. Говорителките застанаха от двете ѝ страни, образувайки линия напреки улицата. Хаосът най-после премина в ред и Изменниците се подредиха зад Говорителките, които поведоха групите си. Тивара се огледа.

— Не виждам Калия — изсъска тя. — А ти?

— Не. — Локрин поклати глава, докато се оглеждаше за жената.

— О, тя изостана назад — разнесе се глас зад гърба му. Той погледна през рамо и видя Чар и, жената, която им беше помогнала да избягат към Убежището. — Готова е да лекува ранените.

— Едно нещо по-малко, за което да се тревожим — промърмори Тивара. — Сега остава само да се разправим с тях.

Лоркин проследи погледа ѝ и установи, че не е имал ясна представа за нещата — улицата бе блокирана от друга тълпа, която бързо се приближаваше. Обсипаните със скъпоценни камъни жакети проблясваха на слънцето.

„Всички тези скъпоценни камъни. Чудя се... — замисли се Лоркин. — Дали ашаките в далечното минало са украсявали жакетите си с магически камъни? Дали традицията е останала, макар и познанието за камъкотворството да е било изгубено?“

Въпреки че двете армии се придвижваха пеша, те се приближаваха бързо една към друга. Лоркин осъзна, че сърцето му бие ускорено. „Това е то. Накрая или ще съм жив, или няма. Проклятие — щях да се свързвам с майка ми“. Струпалите се около него Изменници бъркаха в жилетките си за първите камъни. „Вече е късно“. Той си пое дълбоко дъх и направи същото, вадейки един нападателен и един защитаващ камък. Когато Тивара застана от дясната страна на кралицата, той се изстъпи напред, за да застане отляво.

Разстоянието между двете армии намаля от няколкостотин крачки на по-малко от сто. Кралицата вдигна един камък, готова да нанесе удар. Говорителките направиха същото. Лоркин погледна към врага и видя изпълнени с решимост лица на ашаките. Видя изпълнени с омраза очи и предвкусащи победата усмивки. Видя краля и кръвта му се смрази. Старецът гледаше високомерно посегателите над града му. „Бих искал лично да изтрия тази физиономия от...“

По някакъв сигнал, който Лоркин не бе успял да долови, двете страни се нападнаха. Той не можа да разбере кой пръв нанесе удара. За миг пространството между двете армии бе нагнетено от очакване, а в следващия миг вече вреше от магия. Той натисна защитния камък и го усети как се активира, сблъска се с щита на кралицата и Говорителката от лявата му страна, и се намести между тях. Савара нападнаше, но Тивара държеше своя камък в готовност, както беше инструктирала и Лоркин. Двамата щяха да се включат в битката по-късно, засега трябваше просто да защитават кралицата.

Двете армии се бяха спрели на място. Лоркин се бореше с желанието да отскочи от опасните сили, които профучаваха между тях.

„Те не си говорят — осъзна той. — Дори не си подхвърлят обиди“. Според книгите по история, водачите на армиите винаги са подканяли врага да се предаде. Но не и този път.

„Нито Изменниците, нито ашаките вярват, че отсрещната страна ще приеме. Затова не отправят предложения. Всяка армия е решена да унищожи другата. Да ги избият до последния Изменник или ашаки. — Той потрепери. — Дори ичаните предложиха на Гилдията да се предаде и да избегне сражението“.

Това, че не участваше в битката, му позволяваше да наблюдава. Ашаките не помръдваха от местата си, докато Изменниците непрекъснато се движеха. Лоркин остана очарован от бойните методи, които бяха разработили и се радваше, че ги вижда в действие. Савара и Говорителките стояха отпред, а двамата с Тивара продължаваха да пазят кралицата. Останалите Изменници образуваха колони зад Говорителките. Когато всеки от тях стигаше до предната линия, той заставаше до Говорителката. Онези от тях, които заемаха мястото вляво от нея, издигаха защитни бариери; ако застанеха вдясно, те използваха ударните кристали. След изчерпването на камъните им, те се изтегляха в края на колоната, отстъпвайки място на следващите.

Така всички Изменници отслабваха в еднаква степен и повечето камъни щяха да бъдат изчерпани, преди магьосниците от армията да започнат да използват собствените си запаси от сила. Със собствена енергия се реагираше много по-бързо на резките и неочаквани ашаки, затова тя се пазеше в резерва.

Някъде отзад се разнесоха предупредителни викове. Лоркин се извърна. Нещо се случваше в десния край на изменническата армия.

— Какво става? — попита Савара.

Изменниците в колоните отдясно си подвикваха нещо един на друг. Най-близкостоящият от тях се обърна и предаде дочутото на Тивара. Лоркин успя да долови откъслечни думи от доклада им.

— Нападение отдясно — повтори Тивара. — Седем ашаки. Всички са мъртви.

Лоркин видя как Савара се усмихва облекчено и доволно, и усети лек прилив на триумф.

„Ашаките са глупаци, щом смятат, че не сме подготвени за такава атака“.

— Лоркин — изсъска Тивара.

Той се обърна и видя намръщеното ѝ и обезпокоено лице. Тя кимна с глава и очите ѝ проблеснаха, като в същото време устните ѝ произнесоха една дума. Кръвта му се смрази.

Калия.

Той се извърна, огледа лицата в колоната зад гърба ѝ, но не откри жената. „Може би Тивара е видяла някой, който прилича на Калия. Не, не ми изглежда неуверена. Тогава къде е Калия?“

Нямаше я зад Тивара. Той се обърна, огледа Изменниците, наредени зад него, и кръвта му се вледени. Калия се намираше на няколко крачки отзад и се промъкваше в най-близката колона, където една Изменница бе заета да рови из жилетката си. Лоркин промърмори името ѝ и бързо издигна бариера зад себе си, Савара и Тивара. Щитът се сблъска с друг и той осъзна, че Тивара е направила същото.

— Калия? — изрече изненадано Савара. Тя се обърна с лице към жената. Изменниците гледаха изненадано как кралицата им отклонява вниманието си от врага. Няколко удара се блъснаха в щита на Савара, но тя не им обръщаше никакво внимание. — Какво правиш тук?

Калия огледа всички лица, които се бяха обърнали към нея, и пребледня.

— Дойдох да помогна.

— Дадох ти заповед — напомни ѝ Савара с леко раздражение и наложено насила търпение в гласа.

Калия се поколеба. Битката продължаваше да се вихри. Въздухът пред Савара вибрираше, докато атаката срещу бариерата се усилваше — ашаките се надяваха, че разсейването ѝ е признак на слабост.

Излизащите напред изменниците им отвърщаха без колебание, а онези, които се изтегляха назад, гледаха Калия и кралицата с любопитство.

— Но на теб ти трябва всяка... — започна Калия.

— Трябва да изпълняваш заповедите ми. — Тонът ѝ изражението на Савара бяха ледени. — Как очакваш да си върнеш доверието ни, ако не правиш онова, което ти е казано? — Тя се извърна напред. — Върни се отзад и остани там.

Докато Калия се изтегляше назад, Савара се наведе към Лоркин.

— Какво си мисли тя?

Той се съсредоточи. Както и преди успя да долови само няколко думи, но от нея струеше разочарование. Но не се усещаше раздразнение или гняв заради проваления план. Чувството за провал на Калия бе изпъстрено със страх и срам. Тя все още бе изпълнена с ненавист, но нямаше никакви убийствени намерения.

— Не мисля, че планира нещо — каза той.

Савара кимна.

— Защити ме.

— Вече съм издигнала щит — чу той тихия глас на Тивара. — Някой трябва да отиде отзад и да я наглежда.

Савара поклати глава.

— Не. Тя мрази вас. Няма да нарани умишлено други Изменници. — Кралицата не сваляше поглед от ашаките. Тя пристъпи напред. Миг след това я последваха и Говорителките. Лоркин погледна напред и видя как някой от ашаките отстъпват заднешком. Сред редиците на Изменниците се почувства вълнение.

Савара се засмя.

— Те или отслабват и губят увереност, или ни въвличат в капан.

— Какво да правим? — попита Тивара.

— Ще проверим кое от двете е — отвърна кралицата. — Време е да използвате вашите нападателни камъни. Ако усетим капан и вие започнете изненадващо да нанасяте удари, ще ги предупредим, че знаем какви са намеренията им. Предпочитам да ги оставя колкото се може по-дълго време да гадаят дали сме го забелязали.

Савара се усмихна, и направи широка крачка напред, последвана от втора.

ГЛАВА 28

ПОБЕДА И ПОРАЖЕНИЕ

Когато пръстите на Скелин докоснаха челото на Лилия, тя не се сдържа и се отдръпна. Той отново протегна ръка, вперил очи в нейните.

— Ако усетя, че ме мотаеш или се опитваш да ми причиниш болка, майка ми ще отреже ушите и носа на приятелката ти — изръмжа той.

Лилия наведе поглед и сърцето ѝ заби лудо. „А щом го направя, той ще поиска още. Ще заплаши да я нарани, докато не го науча на всичко. След това ще убие и двете ни. По-добре да се придържам към плана ми. Ако се проваля, поне болката и смъртта няма да бъдат отлагани много. Но трябва да действам бързо. Не трябва да му оставям време да реагира“.

Тя се пресегна, сграбчи го за китките, сякаш за да го спре, и притисна дланите му към слепоочията си. После си пое дълбоко дъх, затвори очи, извлече енергия, достатъчна за разбиването на мощен щит и я изпрати към него през дясната си длан под формата на пронизващ силов удар.

Лилия почувства как бариерата му се разцепва под неочакваната и прецизна атака. „Получи се!“ Изненадана, тя започна да изтегля енергията му, надявайки се, че парализиращият ефект ще му попречи да се бори или да говори. И тъй като Скелин бе застанал с гръб към майка си, Лилия се надяваше, че Лорандра няма да забележи нищо.

Захватът на ръцете му отслабна, но тя ги задържа върху слепоочията си. Отвори очи и използва магията си, за да му попречи да се свлече на земята. Той се взираше в нея, а зениците му се бяха разширили от гняв и страх.

„Да, страхувай се от мен — помисли си Лилия. — Този път подцени жертвата си. Твърде голямо бе нетърпението ти да се сдобиеш с онова, което искаш“.

Но и тя не биваше да го подценява. Както не трябваше да подценява и майка му. В момента Лорандра представляваше по-голяма

опасност от Скелин. Все някога щеше да усети, че нещо не е наред, а в ръката си продължаваше да държи нож, опрян в гърлото на Аний. Разколебана от съмнения, Лилия забави източването на енергия. Не знаеше колко време ще е необходимо, за да източи повечето от нея, затова трябваше да реши какво да прави след това.

„Трябва да защитя Аний, преди Лорандра да разбере, че източвам Скелин“. Тя извърна леко глава настрана, за да може да вижда Аний, и протегна сетивата и магията си напред. Трябваше по някакъв начин да издигне бариера между ножа и кожата на Аний, без някой да забележи. Източването на енергията и използването ѝ едновременно с това си беше истинско изпитание. „Калън трябваше да ме научи да го правя...“

Магията ѝ се сблъска със съпротивление.

„Щит! Бариерата на Лорандра. Сигурно е нейната, Скелин не може да използва силата си“.

Веднага разбра, че е направила грешка. Лорандра се намръщи. „Тя знае, че не би трябвало да правя каквото и да било с магията си. Скелин би ме спрял“. Изпълнена с ужас, тя видя как очите на Лорандра се разшириха, след което се присвиха гневно.

Лилия изтегли голямо количество енергия и я запрати срещу Лорандра в мига, когато ръката на жената помръдна. От гърлото на Аний плисна кръв.

„Не!“ Лилия пусна Скелин на земята. Бариерата на Лорандра падна, момичето подхвана Аний и притисна длан към гърлото ѝ. Кръвта се процеждаше през пръстите ѝ. Тя покри себе си и Аний с бариера, постави приятелката си на палубата и проникна със сетивата си в тялото ѝ. „Затворете се!“ — изкомандва Лилия на съдовете, които пренасяха кръвта на Аний. Лечителската ѝ сила потече напред, плътта започна да се съединява. Кръвоносните съдове и мускулите се възстановиха. Гърдите на Лилия се изпълниха с надежда, но когато кожата на гърлото на Аний се срасна, тя свали ръката си. „Бях ли достатъчно бърза? Дали не е изгубила много кръв?“

Аний лежеше неподвижно и се взираше в платната и синьото небе над главите им. Лицето ѝ беше преbledняло. Устните бяха сини. „Но тя е жива. Сърцето ѝ бие. Все още диша. Жива, но...“

Някъде наблизо се разнесе писък. Лилия се сепна, обърна се и видя как Лорандра се надига, а Скелин лежи в краката ѝ. Той също се взираше в небето. Лорандра се обърна към Лилия. Щом зърна

изкривеното ѝ от гняв лице, момичето побърза да подсили щита си, но удар не последва.

Вместо това въздухът пред Лорандра започна да се вълнува. Лилия усети горещината и улови образа на кожа и плът, които са сгърчени и потъмнели. Избухнаха пламъци, които обвиха фигурата на Лорандра. Жената изпищя, залитна назад и падна зад перилата.

Зашеметена от образа, който продължаваше да се носи в съзнанието ѝ, Лилия не можеше да помръдне. После осъзна, че екипажът около нея надава викове, а от небето се сипят предмети. Платна. Въжета. Дървена дъска отскочи от бариерата ѝ. Нещо унищожаваше такелаж на кораба. Сигурно същото, което бе поразило Лорандра. Лилия се надигна, изпъна врат и се огледа. Забеляза, че от другата страна се приближава морски съд, на чийто нос стоеше фигура с лилава мантия.

— Лилия?

Момичето затаи дъх и погледна надолу към Аний. Очите на девойката бяха отворени. Сърцето на Лилия подскочи от радост и облекчение.

— Ти си жива! Жива си! — Лилия полегна до Аний и я притисна към себе си. — Как се чувстваш?

— Ужасно. Но не толкова зле, колкото мисля, че се чувства онази кучка — ако е все още жива.

— Видя ли?

— Да. Макар че не бях напълно в съзнание. — В угълчетата си устните на Аний все още бяха синкави. Тя се намръщи. — Скелин мъртъв ли е?

Лилия погледна към Крадеца, който лежеше на няколко крачки от тях.

— Така изглежда, но може да е само изтощен. И в двата случая повече не може да ни нарани.

— Направи ми услуга и провери.

Лилия се огледа и видя, че екипажът се страхува да се приближи. Тя се изправи неохотно и отиде при Скелин. На лицето му бе застинало изражение на болка и изненада. Той не дишаше. Лилия го докосна и не усети никаква енергия в него. „Не може да е по-мъртъв от това. Но когато Лорандра преряза гърлото на Аний, аз не бях приключила с източването на енергията му“. Когато си спомни как бе

изтеглила голямо количество сила, за да разбие бариерата на Лорандра, тя осъзна, откъде я бе взела. Беше победила Лорандра със силата на Скелин.

Лилия погледна през перилата. Очакваше да види тялото на магьосницата да се носи по водата, но от нея нямаше и следа. Момичето се върна при Аний и седна до нея.

— Да. Мъртъв е. Гилдията няма да е особено доволна.

Аний изсумтя грубо.

— Не заради роета — рече Лилия. — Искаха да разберат кои са помощниците му, особено тези в Гилдията.

— Не се тревожи. — Аний се намръщи. — Татко ще разбере кои са.

Лилия се задави. „Тя не знае“.

Очите на Аний се разшириха.

— Той... Не се е преструвал, нали?

Лилия прехапа устни и поклати глава.

През лицето на Аний премина болка. Тя изруга. Но когато Лилия се пресегна да я прегърне, Аний поклати глава и лицето ѝ придоби каменно изражение.

— По-късно ще има време за това. Трябва да свършим още много работа и не можем да... Татко се постара онова, което се случи на семейството му, да го направи по-силен, не по-слаб. Аз също трябва да съм силна. — Аний се надигна на лакти, но лицето ѝ пребледня още повече и тя отново се отпусна назад.

— Почивай — каза Лилия. — Изгуби доста кръв и тялото ти се нуждае от време да я възстанови.

— Колко време?

Лилия сви рамене.

— Не съм сигурна. Може би няколко дни. — Тя се усмихна тъжно на изкривеното от нетърпение лице на Аний. „Но ще ѝ трябва много повече време да излекува сърцето си“. — Трябват ти храна и вода. Ротан ще пристигне всеки момент. — Лилия изви глава и видя, че другият кораб се приближава.

Аний кимна. Оглеждайки се, Лилия забеляза дрипавите дрехи, с които бе пристигнала.

— Трябва да се облека.

— Да. Защо Скелин те накара да се съблечеш по долни дрехи? — Аний повдигна едната си вежда. — Не че се оплаквам.

— Искаше да е сигурен, че не нося нож.

— Колко странно звучи това; магьосник се притеснява от ножове, а хората с ножове обикновено се страхуват от магията, но предполагам, че черната магия малко променя нещата.

— Вече не. — Аний се намръщи и Лилия поклати глава. — Ще ти обясня по-късно.

— Оусън? Битката започна. През няколко улици се чуват звуци и се виждат проблясъци.

— Виждаш ли сражението?

— Не. Ами Денил?

— Той се свърза с мен, за да ми каже, че са пристигнали в имението на Ачати, но оттогава не съм се чувал с него. Къщата се намира на главния път към двореца, така че ще могат да видят сраженията само ако ашаките отстъпят.

— Искате ли да се приближа още?

— Не. Останете където сте. Не сваляйте пръстена. Денил сигурно ще сложи и своя скоро. Подозирам, че едновременното носене на пръстените ще ми дойде малко... в повече, макар че пръстенът на Наки като че ли ме предпазва от мислите ви.

Сония погледна към другия пръстен, който носеше на ръката си. Тя не беше казала на Оусън за това, че се беше измъкнала от къщата, макар пазачите-Изменници да ѝ бяха казали да стои там. Ако всичко вървеше както трябва, нямаше да ѝ се наложи да му казва.

„Единственото притеснение на Изменниците е да не се намесим. Стига да не го правя, мисля, че ще ми простят желанието да разбера какво се случва със сина ми“.

Проблемът беше там, че тя все още не виждаше Лоркин. Трябваше да разчита на Денил да ѝ покаже какво се случва. А той нямаше да може да го направи, ако ашаките не отстъпеха. А да не отстъпят би означавало, че печелят сражението.

Не за пръв път тази сутрин тя усети как тревогата се надига в гърдите ѝ като задушаваша вълна. Сония си пое дълбоко дъх, отблъсна я и прецени възможностите си. Можеше ли да се приближи още

повече, без да поставя в опасност Регин или бъдещите отношения между Обединените земи и Сачака?

От покрива на дома на Ачати, Денил можеше да види целия град, но в по-голямата си част това бяха просто покриви. Не можеше да разбере къде се провежда битката. Грохотът и плющенето на удари, които се блъскаха в бариери или каменни стени, отекваше из целия град. Над някаква сграда, намираща се поне на хиляда крачки от него, се кълбеше дим, непрекъснато осветяван от проблясъците на магия.

— Смятате ли, че с робите на Ачати всичко ще бъде наред, ако Изменниците спечелят? — попита Мерия. — Или и те ще бъдат убити, заради това, че са останали лоялни?

— Страхувам се, че ще стане точно така — отвърна Тайенд.

— Можем ли да ги защитим?

— Ще трябва да питате Гилдията. Денил?

— Скоро — отвърна Денил, без да сваля очи от далечната битка. — Оусън ще бъде заедно с крал Мерин и Висшите магове. Не искам да отвличам вниманието му, докато не се появи нещо, за което да докладвам.

Но това не бе единствената причина, поради която Денил се колебаеше. Сложеше ли веднъж пръстена на Оусън на ръката си, той трябваше да прогони всички мисли за Ачати, а не бе сигурен доколко щеше да успее да издържи, „Особено когато Мерия и Тайенд се държат така, сякаш Изменниците ще спечелят“.

— Приближават — каза Мерия.

„Не — помисли си Денил, поглеждайки към облаците дим. — Не приближават. Ачати е в безопасност. — А Лоркин? В гърлото му загорча, жегна го тревога. — Както каза Тайенд, независимо как ще се развият нещата, все нещо лошо ще се случи“.

— Мисля, че сте права — отвърна Тайенд. — Преди проблясъците озаряваха долната част на облака дим, сега се намират от тази страна.

Стомахът на Денил се сви, щом осъзна, че Тайенд е прав. „Може би ашаките ще съберат сили и отново ще успеят да настъпят. Може Изменниците да изхабят енергията си“.

Спътниците му мълчаха известно време, защото не се случваше нищо, което да подсказе за промяна в битката. След това сградата, която се намираще между пътя към двореца и далечния облак дим,

внезапно изчезна. Миг по-късно последваха гръм и трясък и облак прах блъвна нагоре. Мерия ахна. Тайенд промърмори някакво проклятие.

— Може би все пак това не е най-безопасното място — рече той с изтънял глас. — Ако стигнат дотук.

— Всичко ще бъде наред — каза Мерия, но потрепването на гласа ѝ издаде лъжата ѝ. — Просто ще се отдалечим оттук с левитация.

— В такъв случай ще трябва да се държа близо до вас.

— Не трябва да се делим — съгласи се Мерия.

Когато двамата се приближиха и застанаха от двете му страни, Денил ги погледна, изненадан, че търсят неговата защита. Всъщност разбираше защо Тайенд го прави. Макар Мерия да беше магьосница, те двамата бяха близки доста дълго време. Но магьосницата би трябвало да вярва, че ще може и сама да се защити.

Денил погледна към мястото, където се беше намирала съборената сграда. „За разлика от мен, последното нещо, което Мерия иска, е да се включи в битката. А аз... Ще ми се да имах извинение да помогна на Ачати. Дори само да се погрижа да оцелее, ако ашаките загубят...“

— Тук са! — възкликна Мерия.

Сърцето на Денил подскочи, щом зърна хората, които тичаха по улицата. Всичките бяха мъже, облечени в жакети на ашаки, някои покрити с прах. Когато стигнаха пътя, те се спряха и оформиха напреки редица, после втора и трета, като все повече ашаки се присъединяваха към тях. На пръв поглед бяха около стотина.

— Това крал Амакира ли е? — попита Тайенд.

Денил присви очи. В средата стоеше възрастен мъж, но край него се бяха подредили много прошарени ашаки и не беше лесно да се разбере дали е точно кралят. От всички страни се стичаха още ашаки. Може би се бяха изморили да обикалят и да нападат Изменниците изотзад. Каквото и да правеха, очевидно не бяха изтозили достатъчно враговете си. Пред погледите им се появи първата редица Изменници. Ударите им отблъскваха ашаките назад. Няколко мъже паднаха и повече не се изправиха.

Ашаките нанесоха удар едновременно и Изменниците отвърнаха. В отбранителната линия на ашаките отново започнаха да се появяват дупки. Мъжете излизаха напред, за да заемат местата на падналите и

редиците им изтъняваха. Разнесе се някакъв вик и защитниците започнаха бързо да отстъпват, без да нанасят удари, съсредоточавайки усилията си в поддържането на щитовете.

„Те губят. Изгубени са. Освен ако не са подготвили нещо в двореца...“

— Денил — каза Мерия.

— Какво? — сопна ѝ се той и веднага съжали за остротата на тона си.

— Пръстенът на Оусън?

Денил изруга, после де извини и измъкна кръвния пръстен от мантията си. Пое си дълбоко дъх и го наниза на пръста си.

— Денил?

— Да, Оусън. Аз съм. Сблъсъкът навлезе в полезрението ни. Ашаките са се строили в редици на изхода от пътя, но в момента отстъпват.

— Сония, виждаш ли?

— Да — отвърна Сония. Мисловният ѝ глас бе ясен, но Денил не усещаше нито присъствието ѝ, нито мислите ѝ. Отстъпващите Ашаки вече се намираха на петдесет крачки от дома на Ачати и продължаваха да се приближават. Скоро Денил щеше да вижда не само тиловите им. Щеше да види дали Ачати е все още сред тях. Мощен удар запрати двама от тях срещу мъжете, които се движеха зад тях. Денил зърна разбити, окървавени лица.

— Ашаките губят — отбеляза Оусън.

— Може би в двореца имат подкрепления — отвърна Денил.

— Виждате ли Лоркин? — попита Сония.

Денил се извърна към Изменниците и затаи дъх. Стотици от тях се стичаха към пътя. Те се движеха в колони и спретнатият им ред контрастираше рязко с тълпата изтеглящи се ашаки. Докато наблюдаваше, неколцина от първите Изменници се разстъпиха встрани и пропуснаха напред онези, които стояха зад тях.

Той смяташе, че лесно ще открие Лоркин като самотен мъж сред жените, но се оказа, че мъжете магьосници са почти колкото жените и всички са облечени еднакво. Всички бъркаха в джобовете на жилетките, които носеха, и стискаха в ръце съдържанието им. Денил зърна проблясък, после още един и осъзна какво правят.

„Кристали. Те използват кристали“.

Тогава погледът му попадна на познато лице и веднага го изпълни облекчение. Лоркин се намираше в средата на редицата от Изменници и крачеше редом с по-ниска, по-възрастна жена. „Тивара? Не. Никой от робите в Дома на Гилдията не беше толкова възрастен“. Коя тогава беше тази жена?

— Кралицата — каза му Сония.

Денил погледна отново към възрастната жена и забеляза решителността, която излъчваше лицето ѝ. „Кралица Савара — помисли си той. — Пред която скоро ще трябва да коленича и с която ще трябва да преговарям, освен ако ашаките не извадят някакъв последен победен номер“.

Ашаките... се бяха изравнили с дома на Ачати. Броят им беше намалал значително. Той се стегна, щом зърна познатото лице. Една глава се извърна и погледна към него и цялата любов и страх, които се бе опитвал да скрие от Оусън и Сония, избликнаха на повърхността и го парализираха. Ачати се усмихна, сякаш знаеше, че Денил ще наблюдава, от покрива на дома му и отново насочи вниманието си към Изменниците.

Денил не можеше да помръдне. Сърцето му блъскаше в гърдите, докато наблюдаваше как ашаките отстъпват към двореца. „Той не може да умре“. Крал Амакира бе заобиколен от Ачати и един от другите му съветници. Ашаките продължаваха да падат. „Няма да умре — помисли си Денил. — Всичко ще бъде наред, щом влязат в двореца“.

— Ох — каза Мерия. — Погледнете.

Денил отмести поглед и видя, че тя сочи към сградата на двореца. От всички входове се изсипваха хора. След първоначалните надежда и триумф при мисълта, че това са още ашаки, Тайенд подсвири тихо, както правеше винаги, когато бе впечатлен, и в същото време Денил осъзна, че не вижда проблясващите жакети на ашаките.

— Изменниците вече са го превзели — въздъхна Тайенд. — А ашаките дори не са забелязали.

Денил погледна отново надолу и зачака да открие признаци, че ашаките са осъзнали истината. „Когато го направят, ще се предадат. Няма друг избор“. Ашаките се бяха скупчили около краля си. Не бяха повече от двайсетина. Някои от тях поглеждаха към двореца. Онези, които вървяха отзад, изкрещяха предупреждения. Денил видя как кралят понечи да се обърне, но се спря. Видя как устните на Амакира

помръднаха и Ачати кимна. Кралят и другият му съветник продължиха да отстъпват, но Ачати спря. Ударите на Изменниците се засилиха, може би защото забелязаха, че водачът на враговете им се изгубва от погледите им. Ачати се олюля.

След това направи невъзможен скок назад, праметна се във въздуха и се стовари на земята.

Сърцето на Денил спря. Той гледаше невярващо изкривеното, неподвижно тяло на приятеля си.

„Но... защо? Защо не отстъпи заедно с краля си? Защо се пожертва, когато не беше необходимо? Кралят им сигурно знае, че са загубили. Трябваше да се предаде. Трябваше да направя нещо. Ако знаех, че ще постъпи така, можех да направя нещо...“

Нечии ръце го удържаха. Денил погледна надолу и видя, че Мерия и Тайенд са го хванали за ръцете. Той се изненада и изведнъж осъзна колко се е приближил до ръба на покрива.

— Съжалявам — каза Тайенд. Когато погледна в очите му, Денил откри разбиране и съчувствие. В същото време Мерия каза нещо, но магьосникът не можа да чуе думите ѝ.

— Какво? — попита той.

Тя го гледаше напрегнато.

— Не се опитвайте да ги спасите.

Денил отстъпи назад и издърпа ръцете си.

— За миг си помислих, че се притеснявате за мен — рече той с горчивина. После потрепна от раздражителността в тона си. Изпълни го гняв и още нещо. Нещо, което заплашваше да го погълне. Внезапно изпита желание да се махне от тях. Да се отърве от гледката. Направи няколко крачки към отвора, през който бяха излезли на покрива.

— Почакайте. — Мерия се приближи бързо до него и го хвана за ръката. Той се отдръпна и усети как нещо се изплъзва от пръста му. „Пръстенът на Оусън. — Беше забравил за него. — Всичко, което видях и почувствах, е било видно от...“ Но това вече не го интересуваше. Ачати беше мъртъв. „Мъртъв. А аз стоях, гледах и не направих нищо“.

Тайенд се приближи до него и положи ръка на рамото му. Докосването бе едновременно нежелано и успокояващо.

— Да влезем вътре и да изчакаме — предложи елийнецът. — Мерия може да поеме оттук нататък.

Възмущението му се стопи. Тайенд разбираше. Той слезе заедно с приятеля си в къщата на Ачати, мина по коридора и влезе в Господарската стая. Там двамата се спряха, огледаха стаята и погледите им се срещнаха. В очите на Тайенд проблясваха сълзи. Той се приближи до Денил и го прегърна.

— Мислех си, че не го харесваш — прошепна Денил.

— Харесвах го. Просто не колкото теб.

„Не. Не колкото мен“. Денил наведе глава и позволи на сълзите да потекат. Когато най-лошото премина, той се изненада, че може да чувства привързаност и признателност едновременно с мъката и ужаса. „Какъв съм късметлия, че Тайенд е тук, при мен. Той винаги ме е разбирал по-добре от всеки друг. Дори да си останем само приятели, аз се надявам това да не бъде изгубено“.

Когато Тайенд бе до него, той нямаше да оплаква самотен Ачати. Когато Тайенд бе до него, той щеше да намери сили да се изправи лице в лице с хората, които бяха убили Ачати. В лицето на Тайенд той имаше човек, който щеше да си спомня колко добър мъж беше Ачати.

„И сега, след като видях колко безмилостни могат да бъдат Изменниците, трябва да се погрижа те да не решат, че Обединените земи също имат нужда от «освобождение».“

Без да сваля очи от ашаките, Лоркин прерови джобовете на жилетката си, за в случай, че бе забравил някой кристал, но не откри никакви. Червените и сините пръстени бяха изчерпани, затова той използваше собствения си запас от енергия. Не искаше да използва силата в хранилищните камъни, освен ако не се наложеше.

Подозираше, че няма да се стигне дотам. Изменниците, които излязоха от двореца, се бяха присъединили към основната армия и обграждаха оцелелите ашаки. От тях бяха останали само около петнайсетина души, които бяха заобиколили краля си и го защитаваха.

Лоркин не беше сигурен колко време бе минало от началото на битката. Няколко часа, може би? По ъгъла и дължината на сянката си той прецени, че може би вече е следобед, но пушекът от горящите сгради придаваше на слънчевата светлина измамлив златист оттенък, който предполагаше, че денят е напреднал повече, отколкото бе в действителност.

Сражението се бе провело по неочаквано опростен начин и жертвите им бяха минимални. Двайсетина Изменници бяха загинали по време на страничните нападения. Докато бойците от дясната страна се бяха справили по-добре, онези от ляво бяха изненадани от експлозията на сградата до тях и ашаките успяха да нахлуят сред тях.

Но ашаките отстъпваха през цялото време. Изменниците не спираха да настъпват до самия център на града. Ашаките започнаха да губят битката много преди да се изтеглят дотам, а когато се събраха пред двореца, броят им бе намален до една трета.

Лоркин не беше чувал за магическа битка, която да наподобява тази. „Параметрите на магическите боеве се промениха. Кристалите ги превърнаха в нещо съвсем различно. Гилдията знае, че камъните са им нужни за защита, но няма представа колко силна е тази необходимост. Ако не се адаптират, ще изостанат“.

И въпреки това битката все още не беше приключила. Той знаеше, че не е единственият Изменник, останал без камъни. Бойният им метод предполагаше защита от изненадващите ашаки докато цялата армия не бъде изтощена. Само Савара знаеше колко е силна армията им сега; тя общуваше непрекъснато с останалите Говорителки, които получаваха доклади от всеки Изменник, който напускаше предните редици. „Може да изразходваме последните си камъни или все още да преливаме от сила — помисли си Лоркин. — Савара не показва никаква загриженост, но пък тя умее много добре да се преструва на спокойна и уверена“.

Той отново я погледна. Кралицата наблюдаваше терена с присвити очи. Внезапно тя вдигна ръка с длан, насочена навън — сигнал да спрат.

Всички Изменници едновременно спряха да нанасят удари срещу ашаките. Жуженето във въздуха секна. Тропотът на крака спря. Гласовете утихнаха.

Изменниците заобиколиха останалите ашаки, които ги погледнаха предизвикателно. Лоркин отмести поглед от тях към Савара.

„Какво ли ще направи тя? Досега заповедта ѝ бе да се избият всички ашаки. Не видях никой от тях да се опита да се предаде. Малцината, които съчувстваха на робите и не искаха да се бият с Изменниците, напуснаха страната“.

Заповедта да се избият ашаките целеше пълната им победа. След като вече бяха победени, щяха ли да останат живи, ако решат да се предадат? Той се замисли за камъните, които поддържаха безжизнената пустош. Изменниците можеха да бъдат безмилостни...

Савара направи крачка напред, после втора. Лоркин видя как Тивара се напрегна. Обърна пръстена с хранилищния камък навътре, за да може да свие пръсти около него, ако имаше нужда от енергия. Савара се спря.

— Крал Амакира — извика тя.

Ашаките не помръднаха. Лоркин се опита да зърне краля между тях. Мълчанието се проточи.

— Победен си — каза Савара. — Излез напред, или си твърде уплашен, за да покажеш лицето си?

Откъм ашаките се дочу мърморене и Лоркин зърна движение.

— Нима очакваш от мен да се предам?

Гласът накара Лоркин да потрепери. В съзнанието му се заредиха образи на мъжа, седящ на трона си, на затвора, на робинята... Той ги прогони с примигване и се съсредоточи върху сцената, която се развиваше пред очите му. Ашаките се разстъпиха встрани и кралят излезе напред.

— Ние не се предаваме на Изменници — каза той.

Докато говореше, ръката му се плъзна към колана и стисна дръжката на камата му. Когато я изтегли, скъпоценните ѝ камъни проблеснаха на слънцето. Той протегна ръка към Савара, насочил острието към нея. Пусна ножа, който се залюля във въздуха. Ръката му се отпусна край тялото.

Внезапно, с бързо движение, почти неуловимо за око, камата се завъртя и се изстреля напред, забивайки се в гърдите му.

Лоркин си пое рязко дъх и чу ахканията около себе си. „Добре, това вече не го очаквах — помисли си той, когато кралят падна и бе подхванат и положен на земята от ашаките. — Дали се самоуби или накара някой от ашаките да...?“

Оцелелите ашаки отстъпиха бързо назад, когато ярка светлина обви тялото на краля. Разнесе се остро пропукване, последвано от рева на мощни пламъци, който отекна между сградите. „Останалата сила на краля, която се освободи след изчезването на контрола“. Лоркин потрепери.

Светлината изчезна и единственото, което остана на мястото ѝ, беше пепел.

Тогава въздухът пред Савара завибрира. Лоркин вдигна глава и видя, че погледите на оцелелите ашаки са съсредоточени върху нея. Изменниците осъзнаха, че мъжете обсипват кралицата им с удари и ги нападаха. Лоркин потрепна при звука на глухо тупнете и хрущане на кости, когато последните ашаки паднаха под силата на яростната атака. „Те дори не си направиха труда да издигнат щитове. Използваха останалата си магия за един последен опит да убият кралицата на Изменниците и да подсигурят смъртта си“.

Ударите на Изменниците секнаха също толкова бързо, колкото бяха започнали, и над площада се възцари тишина, изпълнена едновременно с облекчение и ужас. Савара наведе глава и отпусна рамене. Тя не я вдигна и не каза нищо и след известно време Изменниците започнаха да се мръщят и да се споглеждат. Когато Тивара пристъпи напред със загрижен поглед, Лоркин я последва, но леко изостана, готов да помогне и оставяйки Тивара да говори.

Савара я погледна и поклати глава.

— Ашаки и Изменници. Толкова сме различни. И въпреки това сме еднакви, уверени, че сме прави. Изменниците вече не съществуват. Унищожихме всичко, срещу което се бунтувахме. Вече трябва да се наричаме сачаканци.

— Ние не сме същите — каза Тивара. — Ашаките вече не съществуват.

Савара погледна към Лоркин.

— А ти какво мислиш? Същите ли сме?

Лоркин поклати глава.

— Не. Да, вие сте решителни, но само по себе си това не е нещо лошо. Само решителността ви да сложите край на властта им би надделяла над тяхната решителност да я задържат за себе си.

Савара повдигна вежди.

— Интересно наблюдение от киралиец и бивш магьосник от Гилдията.

Той сви рамене и успя да се усмихне.

— Само не ми казвайте, че сте успели да направите онова, в което Гилдията се е провалила, докато не успеете да задържите властта

повече от няколко десетилетия — и го направите без да бъдете толкова безмилостни, колкото ашаките.

Устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка, тя се изпъна и огледа събралите се Изменници.

— Битката приключи — обяви тя. — Тежката работа едва сега започва. Знаете какво да правите.

Лоркин видя мрачни лица и изморено покорство, когато кръгът от Изменници се разчупи. Говорителките се запътиха към Савара и тя пристъпи напред, за да ги посрещне. Останалите Изменници се събраха на групички. Заслушан в една близка група, Лоркин дочу водачката им да пита колко камъни са останали. Докато брояха, тя попита кой е съгласен да отнесе съобщение до бившите роби, за да им каже, че е безопасно да се върнат в града.

Усети как някой го смущава в ребрата и се обърна към Тивара, която кимна към кралицата. Савара и Говорителките се отдалечаваха. Дватамата ги последваха. „Савара ще има нужда от охрана още известно време — осъзна той. После поклати глава. — Някак си се оказах в позицията на кралски телохранител. Никога не си бях и помислял, че може да стане такова нещо“.

— В двореца има много, много убити роби — казваше Говорителката Шая. — Не мога да преценя колко време ще е нужно, за да преместим телата. Дори да успеем да почистим тази вечер, вътре няма да е безопасно, докато не претърсим всички стаи.

— А свободните прислужници?

Шая поклати глава.

— Повечето се изправиха срещу нас. Останалите се разбягаха.

— Те са отгледани в лоялност — каза Савара. — И за разлика от робите имат какво да губят. Никога нямаше да ги спечелим за каузата ни. — Тя въздъхна. — Нуждаем се от безопасна база, откъдето да организираме всичко. Никъде на централно място. Какво ще кажете за някоя от онези къщи?

Шая се огледа.

— Ще изпратя отряди да ги претърсят.

ГЛАВА 29

ЕДНА НОВА, СТЯСКАЩА СВОБОДА

Лилия забеляза, че макар екипажът да се суетеше по палубата, е към доковете, тя погледна към Аний и реши, че няма нищо против. Ротан беше наредил да изпратят храна и вода, и макар Аний да бе все още много изморена, лицето ѝ вече беше придобило цвят и тя можеше да сяда.

Изражението ѝ бе отнесено и изпълнено с болка, което караше сърцето на Лилия да се свива съчувствено, но приятелката ѝ поклати глава и на лицето ѝ се изписа решителност. „Тя проявява повече самоконтрол, отколкото бих проявила аз, ако изпаднех в нейното положение — помисли си Лилия. — Изведнъж започвам да виждам Сери в нея“. Той имаше същия навик да гледа разсеяно, после изведнъж да се съсредоточава. Просто Лилия не разбираше защо го прави.

„Сигурно когато беше сам или с Гол, тъгуваше да загубата на семейството си. — Лилия се намръщи. — Аний все някога ще осъзнае, че го е изгубила завинаги и когато това стане, аз ще бъда до нея, дори ако трябва да се измъкна от Гилдията“.

Двете наблюдаваха мълчаливо маневрите за акостиране на кораба. Ротан стоеше до капитана и тихо му говореше. Двамата магьосници, които бе оставил на доковете, пазеха екипажа от кораба на Скелин. Лилия се изуми как изпълняват заповедите му, без да имат представа какво става. Обикновено магьосниците не бяха толкова отзивчиви, поне съдейки по онова, на което бе ставала свидетелка. Но когато забеляза изписаното на лицата им уважение, тя си спомни, че Ротан е не само Висш магьосник, но и наставник и учител на Черната магьосница Сония, и е взел дейно участие в борбата срещу ичанското нашествие.

„При Ротан това е лесно да се забрави. Той не притеснява хората, нито е надменен. Толкова е отзивчив. Обзалагам се, че едва ли се смята за толкова важен“.

Ротан се обърна и я погледна, след което се приближи към тях. Усмихна се на Аний.

— Как се чувстваш? Готова ли си за тръгване?

Аний кимна, но когато се изправи, тя погледна надолу към тялото си и се намръщи.

— Вие ли ти се свят? — попита Ротан и протегна ръка да я подкрепи.

Аний поклати глава.

— Не, добре съм.

Той кимна, махна им с ръка и тръгна по дългата дъска, която екипажът бе поставил между кораба и дока. Аний направи няколко несигурни стъпки.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита тихо Лилия.

— Изглеждам ужасно. Чувствам се ужасно. И не мисля, че това палто някога ще е същото.

Лилия потрепери. Дрехите на Аний се бяха вкоравили от кръвта ѝ. Тя хвана приятелката си под ръка.

— Ще ти купя друто.

— Може би е по-добре, че изглеждам така. Току-виж Висшите магове почувствали вина, че не са хванали по-рано Скелин. — Тя въздъхна. — Поне ти си чиста.

Лилия погледна към мантията си. Ротан я беше донесъл, за да не се налага да се прибира в Гилдията облечена с протритата си дегизировка. „Ако изобщо се върнех. Нещата можеха да не завършат добре“. Все още не можеше да повярва, че номерът е минал. Тя погледна към тялото на Скелин, което бе покрито със стар чувал, и потрепери. „Аз убих човек. С черна магия“. Но точно сега не искаше да мисли за това.

Двете настигнаха Ротан при парапета.

— Дали Висшите магове ще пожелаят да ни видят веднага, лорд Ротан? — попита тя.

Той кимна.

— Боя се, че...

— Той какво прави тук? — прекъсна го Аний с нисък, ръмжащ глас.

Лилия вдигна поглед и сърцето ѝ замря, щом зърна облечения в черно магьосник, който чакаше на дока.

— Калън отговаря — отговаряше — за залавянето на Скелин — напомни й Ротан.

— И си свърши добре работата.

— Ще му кажем ли какво се случи? — попита Лилия. — Ами ако той е източникът на Скелин?

Ротан присви очи.

— Не казвай нищо преди съвета. — Той им се усмихна мрачно. — Не се тревожи. Ще разберем кой е източникът. Ако е някой Висш магьосник, това няма да е първият път, когато някой от нас има тъмни тайни. Ще се справим с него.

Докато вървяха по подвижното мостче, Лилия кимна успокояващо на Аний.

— Той прозвуча доста уверено.

Аний сви рамене и продължи да върви. Когато стигнаха до дока, Калън пристъпи напред, за да ги посрещне. Лилия се поклони, но Аний остана права с потъмнели очи и стиснати зъби.

— Лорд Ротан. Лейди Лилия. Аний. — Калън се обърна към Ротан. — Вие сте поискали да се срещнем тук?

— Да, Черен магьосник Калън. Ще ви обясня повече, след като се приберем в Гилдията, но засега мога само да кажа, че Скелин е мъртъв, както и майка му. Тялото му е на палубата, ако желаете да го видите. Лорандра е някъде в морето.

Калън повдигна вежди. Без да каже нито дума, той мина по мостчето и Отиде при тялото. Приклепна с гръб към тях и когато повдигна чувала, Лилия не можа да види изражението на лицето му. „А бих искала“ — помисли си тя. Калън се върна на брега. Той погледна право в Лилия и се усмихна.

— Ще се наложи да дадете някои обяснения. — Тя отбеляза, че тонът му не е неодобрителен.

— Чак когато се върнем в Гилдията — рече твърдо Ротан. — Погрижих се екипажът да бъде затворен, докато не ги разпитаме, а тялото да бъде отнесено в Гилдията.

Калън кимна и махна с ръка към края на доковете.

— Каретата, която ме докара, е все още тук, ако искате, можете да се възползвате от нея.

Ротан кимна. Те отидоха мълчаливо до нея. Лилия се огледа и забеляза как докерите се спират, за да гледат Калън. Изглеждаха

любопитни, ала и неспокойни. „Но и учениците реагират така на преминаващата покрай тях Сония. Впечатлени, но и уплашени“. Тогава ѝ хрумна, че някой ден хората ще гледат така и нея — когато се дипломира и започне да носи черна мантия. „Очаквах с нетърпение деня, когато ще сваля ученическата мантия. Сега ме е страх от него“.

Пътуването до Гилдията не беше дълго, тъй като широкият път водеше директно от Пристанището до нейните земи, като заобикаляше само двореца, но на всички им се стори доста продължително. Калън местеше поглед от Лилия към Аний и Ротан, като гледаше предимно възрастния магьосник.

„Изглежда озадачен. И притеснен. Мислех си, че ще е доста по-ядосан, когато разбере, че сме се справили със Скелин без него“. Всеки път, когато срещаше погледа му, тя навеждаше очи.

Когато пристигнаха, Ротан тръгна право към Университета, докато Калън се позабави, за да даде нареждания на кочияша.

— Разпоредителят е в двореца — извика той на Ротан.

Магьосникът се спря и се обърна.

— Върховният повелител Болкан?

— Също е при краля.

— Ще се върнат ли скоро?

Калън помръдна с рамене.

— Сигурно ще се приберат късно.

Ротан примигна и очите му внезапно се разшириха.

— И вие сте били в двореца, когато ви повиках, нали? Случва се в момента, нали?

Калън кимна.

— Но знаех, че ще ме повикате, само ако става въпрос за нещо важно. Мога ли да поговоря с вас насаме?

Ротан остави Лилия и Аний на стъпалата и се върна при Калън. Лилия видя, че Аний гледа с подозрение. Тя се обърна към магьосниците. Устните им помръдваха, но не можеше да се чуе нищо. Най-вероятно се бяха оградени със заглушаваща звуците бариера. „Като че ли става дума за нещо важно, което Ротан е очаквал“.

— Сигурен ли сте, че е той? — попита Ротан и гласът му внезапно прозвуча ясно. Калън кимна. — Добре тогава. За щастие аз трябва да разкрия каквото знам първо на Разпоредителя и Върховния повелител, затова ще трябва да изчакаме завръщането им.

— Може да минат ден-два, докато се освободят, за да се срещнат с вас.

— Да, сигурно. Смятате ли, че кралят ще призове Висшите магове в двореца?

— Не — отвърна Калън. — Той не обича около него да има много магьосници. Искате ли да предам на Разпоредителя и Върховния повелител, че сте намерили Скелин и искате да се срещнете с тях?

— Да, благодаря ви.

Ротан изчака Калън да се качи в каретата. Кочияшът подкара конете. Лилия забеляза, че щом излязоха през портата, те препуснаха с всички сили.

— Бърза — рече тихо Аний и погледна към Ротан. — Кое е толкова важно, че заради него се пренебрегва смъртта на Скелин и проследяването на шпионите му в Гилдията?

Ротан отговори със сериозно изражение на лицето.

— Нещо много важно. Скоро ще разберете.

Аний го погледна замислено.

— Нали няма да ни нападнат отново?

Ротан поклати глава.

— Няма.

— И няма да нападнат някой друг?

— Няма. Стига си гадала. Сега ще ви отведе в дома на Сония, после ще доведе и Гол там. Казах му да чака при...

— Гол е жив? — прекъсна го Аний.

Лилия се усмихна.

— Да. Той ни помогна да те намерим. Ще бъде много щастлив, че си тук.

Аний потрепна.

— Сигурно е много... — Тя въздъхна. — Добре... да идем да се почистим.

Лилия се усмихна.

— Поне една полза да има от забавянето.

„О, Денил“ Сония свали пръстена на Оусън и избърса сълзите от очите си. „Да изгубиш някой, когото толкова обичаш...“ Бяха я връхлетели толкова спомени и чувства, че тя благодари на пръстена на

Наки, задето ги беше скрил от Оусън. Разпоредителят бе доста изненадан. Той знаеше, че Денил харесва своя приятел ашаки, но очевидно Денил бе успявал да скрие точно колко го е харесвал.

Тя подозираше, че Оусън дори не е искал да го смята за възможно. „Не това, че Денил може да обича друг мъж — той знаеше за Тайенд, а че може да се влюби в сачаканец. Особено в ашаки. Или че толкова влиятелен сачаканец би могъл да се влюби в Денил“.

Тя се изпълни със съчувствие, припомняйки си гнева на Денил. Ако знаеше, че магьосникът може да стане свидетел на смъртта на любовника си, тя нямаше да предложи Денил да наблюдава битката и да предава резултата на нея и Оусън. „Според мен Денил не е вярвал, че Изменниците ще спечелят. Той беше по-загрижен за Лоркин“

— Съжالياвам, Сония — чу се познат глас. — Съжالياвам.

Регин. Трябваше да му каже какво се е случило. Когато вдигна глава, тя успя да зърне проблясащи от влага очи, преди да се окаже притисната към топлите му гърди, а ръцете му да я потупват по гърба.

— Нищо не можеше да се направи — каза той. — Той избра смел път и аз му се възхищавам за това.

Вцепенението от изненадата отмина и тя се отпусна в ръцете му, успокоена от топлината и загрижеността му, макар да осъзнаваше грешката му. „Той видя сълзите ми и си помисли, че Лоркин е мъртъв. Проклятие. Той мисли, че Лоркин е мъртъв и е разстроен“. Трябваше да му каже, че греши, но една егоистична част в нея не искаше този момент да свършва. „Той се притеснява за Лоркин. И за мен...“

„Престани! — каза си тя. — Винаги искаш онова, което не можеш да имаш“.

— Всичко е наред. Той е добре — избъбри Сония. Насили се да се отблъсне от него, за да може да го погледне. — Лоркин е добре. — Погледна го в очите, за да му покаже, че не лъже. — Изменниците спечелиха.

В очите му постепенно се появи разбиране. Той се изчерви леко и се усмихна печално. После се намръщи.

— Тогава защо...? — Очите му се разшириха. — Денил?

— Той също е добре. Както и Мерия, и Тайенд. Просто... — Тя поклати глава. — Ще ви обясня по-късно.

Тя усети как ръцете му се отпускат. Той понечи да се отдръпне назад, но тя го хвана за ръцете и леко ги стисна, преди да го пусне.

— Благодаря.

Очите му проблеснаха за миг, после той извърна поглед и лицето му стана сериозно.

— И сега какво?

Тя Се обърна към прозореца.

— Оусън иска да намерим Денил. После трябва да поздравим кралицата, да ѝ кажем, че лечителите ни не са далеч и да видим дали ще ни позволи да имаме Посланик на Гилдията в Арвис.

— Как ще ги намерим?

— Тръгваме натам — посочи тя. — След известно време ще стигнем до улицата, където се проведе битката. Подозирам, че ще я разпознаем по труповете на ашаките. Ако наблюденията на Денил са добър водач, тази улица ще ни отведе до пътя към двореца. Ще го намерим в една къща край пътя. — Сония се запъти към стълбището.

Регин я последва.

— Скоро ще падне нощта.

Докато слизаше по стълбите, Сония се чудеше на приповдигнатото си настроение. „Не трябва да съм толкова весела. — Но Лоркин бе оцелял в битката и тя изпитваше невероятно облекчение. Може би вече щеше да успее да го уговори да се прибере у дома. При тази мисъл притесненията ѝ се завърнаха. — Той ще поиска да остане с Тивара. Ако я обича така, както аз обичах Акарин, той ще я последва навсякъде. Не трябваше да се опитвам да го спирам. — Но го беше направила. — И все пак искам да е щастлив. Никога не бих поискала да страда като мен“.

Щом стигнаха до приземния етаж, Регин я поведе по коридора, като се движеше тихо и проверяваше за други обитатели, преди да излезе в коридор или стая. Двамата стигнаха до кухнята и надникнаха през входа за роби към улицата, която се оказа пуста.

Сония излезе, следвана от Регин. Градът беше тих и когато се отправиха към центъра, над главите им се спусна светъл здрач. Сония отново почувства, че се набива на очи с черната си мантия, но тя вече не изпъкваше толкова силно сред белите стени, както на сутрешната светлина. Магъосницата поддържаше силен щит около двамата. Първата странична улица, в която завиха, също беше празна, но на следващата главна улица се забелязваха далечни фигури.

— Добре, така или иначе щяха да ни забележат — каза Сония, когато се озова на улицата. Единственият отговор на Регин бе засмиване.

Дори и да ги бяха видели, хората не показаха притеснение. Никой не помръдна от мястото си. На следващия завой Сония видя двама Изменници, мъж и жена, които се отдалечаваха от тях, хванати за ръце. Начинът, по който се облягаха един на друг, показваше, че или са изтощени, или вече са отпразнували победата с питие. Тя сви рамене и ги последва, придружавана от Регин.

Двамата бяха изминали двайсетина крачки, когато от една странична врата, подмината от Изменниците, излязоха две фигури. Регин се спря и Сония го чу как рязко си поема дъх в същия миг, когато тя разпозна кройката на жакетите им и зърна проблясъка на камите им.

Ашаки.

— Внимавайте! — извика тя.

Двамата погледнаха през рамо, видяха двамата мъже и се обърнаха към тях. Единият от тях стрелна с поглед Сония и Регин, после махна презрително с ръка и се обърна към Изменниците. Другият нанесе удар по жената, която потрепна и бутна спътника си зад себе си. Двамата започнаха да отстъпват.

— Слаби са — каза Регин. Сония знаеше, че той няма предвид ашаките, които бяха забелязали киралийските магьосници и не изглеждаха особено притеснени.

„Сигурно имат достатъчно сила, за да решат, че могат да не ни обърнат внимание. Сигурно смятат, че никой от нас не владее черната магия, защото сме киралийци“.

— Смятате ли да предприемете нещо? — попита Регин. — Защото аз не мога да стоя и да гледам как убиват тези двамата. Не и след като Изменниците така или иначе са победили.

— Ще ми се да можем. — Тя го погледна. — Но това би било намеса.

— Сигурен съм, че Изменниците ще ви простят, ако спасите двама от тях.

— Действията ми могат да бъдат приети като действия на Гилдията и Обединените земи.

— Добре. Защото не искам да бъда част от Гилдия, която не е помогнала в такава ситуация. Освен това не е нужно да убивате

ашаките. Просто ги подплашете.

Двамата ашаки се бяха разделили и се приближаваха от две страни към Изменниците. Жената погледна към Сония и Регин, а очите ѝ бяха пълни със страх.

„Регин е прав. Изменниците и Гилдията могат да разгледат последствията по-късно“. Тя посегна към силата си и изпрати два удара срещу ашаките. Мъжете залитнаха, но се свързеха и се обърнаха към нея. Изменниците се възползваха от възможността, за да избягат зад ъгъла към следващата главна улица.

Ашаките се спогледаха и единият тръгна към Сония и Регин.

Другият се поколеба, но го последва.

— Не ми изглеждат изплашени — отбеляза Сония.

Регин се засмя.

— Не знаят коя сте вие.

Покрай нея проблеснаха удари и тя подсили щита си. Зидарите не бяха особено силни — очевидно просто я изпробваха. Тя отговори с дъжд от огнени удари, за да ги сплаши. Мъжете спряха и тя дочу мърморене.

Тогава иззад ъгъла отново се появиа Изменниците. Следвани от много други. Ашаките залитнаха напред, нападнати откъм гърба. Те се обърнаха и видяха как нарочените им жертви вдигат ръце и насочват нещо към тях, след което отново погледнаха към Сония и Регин.

„В капан са — помисли си Сония. — Но това вече е битка на Изменниците“. Тя наблюдаваше как Изменниците изтощиха ашаките, докато щитовете им не паднаха, и потрепна, когато двамата паднаха под финалния удар. Регин изсумтя изненадано, но когато Сония го погледна, той сви рамене.

— Не взимат пленници, нали?

Тя поклати глава, припомняйки си самоубийството на сачаканския крал. Изменниците минаха покрай мъртвите ашаки и се приближиха към Сония и Регин, водени от една от новодошлите.

— Ти си Черната магьосница Сония, нали? — попита жената.

— Да. А това е лорд Регин.

— Аз съм Говорителката Лана. Не трябваше да мърдате от мястото, където ви бяхме оставили. — Тя направи заповеднически жест. — Елате с мен.

Жената се обърна и се отдалечи. Сония погледна към Регин и забеляза изненада и раздразнение в погледа му. Подтискайки усмивката си, тя тръгна след Говорителката Лана, а останалите Изменници заеха позиции от двете им страни, ескортирайки ги до центъра на града.

При звука на приближаващите се стъпки по коридора, Тайенд погледна към Денил. Вече от час двамата седяха от двете страни на стола на Ачати в Господарската стая, потънали в мълчание.

— Време е да поемеш задълженията си — въздъхна Тайенд. — Готов ли си да се изправиш срещу хората, които го убиха? Или можем да намерим кораба на Ачати и да се приберем в Имардин по заобиколния път.

Денил поклати глава.

— Не. Това ще съсипе кариерите и на двама ни. Изменниците... макар да ми се искаше да го бяха пощадили, те не го познаваха. Не знаеха, че той заслужаваше пощада. Как биха могли да знаят? Той беше съветник на краля, който представляваше всичко онова, което те ненавиждаха. И... — Той въздъхна. — Въпреки всичко искам да остана в Арвис. Не завинаги, но...

Откъм коридора се появи Мерия.

Тя изглеждаше различно и Денил не можа веднага да определи каква е промяната. „Изглежда по-възрастна. Не остаряла, а помъдряла. Сурова. Напомня ми за лейди Винара. Хм. Споделянето на отговорността определено ѝ подхожда“.

Но беше време той отново да застане начело.

— Лейди Мерия — каза той, като се изправи и подаде ръка. — Благодаря ви за помощта.

Тя се поколеба, после бръкна в джоба си и извади пръстена. Когато Денил го взе, магьосницата го изгледа преценяващо. Дали за да провери дали е готов да поеме посланическия си пост? Той прикри усмивката си.

— Крал Амакира е мъртъв, както и останалите ашаки — каза му тя. — Той се самоуби, останалите принудиха Изменниците да ги убият, като атакуваха кралицата. Сония и Регин идват насам, за да се срещнат

с вас. Оусън каза, че трябва да се съберем и да поискаме аудиенция при кралицата.

— А Изменниците какво правят?

— Обхождат съседните къщи. Вече намериха и убиха един ашаки, който се беше скрил по време на битката.

Тайенд си пое рязко дъх.

— Робите на Ачати.

Сърцето на Денил прескочи един удар.

— Ще ги убият.

— Дали? — попита Мерия. — Може и да не го направят.

— Не бива да рискуваме. Трябва да ги предупредим. — Тайенд направи няколко крачки към коридора.

Мерия се намръщи.

— Ако са можели да се измъкнат, досега да са го направили.

Тайенд погледна към Денил.

— Но ако не са...

— Трябва да ги вземем с нас — каза Денил. — Ако се съгласят. Вече са свободни мъже.

— Ще ги наемете за прислужници? — попита Мерия и се намръщи. — Когато нямат кой знае какъв избор. Това не е по-различно от робството.

Денил поклати глава.

— По-добро е от смъртта. Но според мен... ние просто ще им предложим да ги вземем с нас. Останалото зависи от тях.

— Първо трябва да ги намерим — напомни му Тайенд. — Ако са тук, значи се крият. И може би не разполагаме с много време.

— Тогава да се разделим — предложи Денил. — Ти остани с Мерия, която ще те защитава. Ако не ви виждат, могат да ви помислят за Изменници и да ви нападнат. Аз ще проверя на горния етаж, вие останете тук.

Денил тръгна към стълбите. До като оглеждаше къщата на Ачати, той откри части от нея, които не бе виждал преди. Всичко бе боядисано в познатите убити, земни цветове, които Ачати предпочиташе пред искрящо белите стени от сачаканската традиция. Денил се почувства така, сякаш бе обграден от присъствието на Ачати и сърцето го заболя.

В задната част на къщата той отвори една врата, огледа се и ахна от удивление.

„Защо не ми е казал за това?“

Денил бе виждал библиотеката на Ачати. Тя представляваше скромна стая в частните покои на приятеля му, и всички книги и свитъци бяха прибрани в изкусно украсени скринове. Стаята, в която стоеше Денил сега, бе няколко пъти по-голяма и пълна с рафтове. В центъра ѝ стоеше голяма маса, върху която имаше само лист хартия, сгънат и запечатан.

Зад масата стояха двама мъже. Робите на Ачати.

Те не носеха само обичайните си набедрени превръзки, а бяха облечени със семпли панталони и туники. Когато Денил ги погледна, те наведоха погледи.

— Господарят остави това за вас — каза единият, сочейки писмото.

Денил отвори уста да заговори, но промени намеренията си. „Първо виж какво пише в писмото“. Той отиде до масата и го взе. Стомахът му се сви, щом видя името си, написано напреки с елегантния почерк на Ачати.

Денил си пое дълбоко дъх, счупи печата, отвори писмото и зачете.

Посланик Денил от Магьосническата гилдия на Киралия.

Проблемът със събирането на най-добрите екземпляри от каквото и да било се крие в това, че трябва да се намерят също така посредствени и лоши примери, с които да се прави сравнение. В повечето случаи полагах усилия да ги отхвърлям, но установих, че не винаги мога да го правя, особено когато става въпрос за моето семейство, моят крал или моята библиотека.

Ако ви позволят, вземете моята библиотека. Останалата ми собственост сигурно ще бъде разграбена или унищожена и мога само да се надявам, че робите ми ще се възползват от нея.

Ашаки Ачати, бивш съветник на крал Амакира от
Сачака

Денил затвори очи, преглътна тежко, прочисти гърлото си и погледна към робите.

— Е, Дак и Вата, нямам много време за обяснения, затова ще говоря направо. Господарят ви е... — Буца заседна в гърлото му.

— Знаем — отвърнаха двамата едновременно.

— Изменниците обхождат всички къщи около пътя и подозирам, че ще приемат присъствието ви тук като проява на лоялност към господаря ви. Затова посланик Тайенд и аз ви предлагаме да ви вземем с нас.

— Ще трябва ли да напуснем? — попита Вата с широко отворени очи.

— Вероятно — отвърна Денил. Той поклати глава. — Честно казано, не знам как ще постъпят Изменниците. Не знам дали ще е по-добре за вас да станете наши спътници или прислужници — и дали изобщо това е приемливо за вас. Но ви обещавам, че ще направим каквото е по силите ни, за да ви защитим.

Двамата мъже се спогледаха и Лак кимна.

— Господарят ни каза, че трябва да правим каквото ни кажете.

— Тогава ви казвам да дойдете с мен — рече Денил, махна с ръка и тръгна към вратата на библиотеката. — Но не като роби — додаде той. — Дръжте се като свободни мъже, каквито вече сте. Не по начина, по който бяха свободни ашаките, разбира се. Не мисля, че Изменниците ще погледнат с добро око на това.

— Не съм сигурен, че знам как да бъда свободен мъж — промърмори тихо Вата.

— Ще се научиш — увери го Денил. Той пхна писмото на Ачати в джоба си и поведе двамата му бивши роби към новата им, стряскаща свобода.

ГЛАВА 30

ПРЕГОВОРИ ЗА БЪДЕЩЕТО

Савара отново се бе настанила в имението, което бе определила за база. Този път Господарската стая бе мястото, където чакаха онези, които искаха аудиенция или бяха призовани от кралицата. Потокът от хора, които докладваха за напредъка на Изменниците в поемането на контрола над града не спираше, а Лоркин и Тивара седяха до нея на стража.

Всички къщи покрай двореца вече бяха претърсени. Открити и убити бяха няколко ашаки, които се криеха, за да нападнат от засада Изменниците. Бяха открити няколко свободни жени и децата им. Техните съпрузи, бащи и синове бяха толкова уверени в победата, че не си бяха направили труда да изпратят семействата си на безопасно място. Някои от именията бяха пълни с труповете на роби, които не бяха успели да избягат преди господарите им да ги избият с магическата си сила.

Избрано бе едно голямо имение, в което бяха затворени богатите и здрави свободни жени и деца, докато Изменниците не стигнеха до решение какво да правят с тях. „Което може би ще е същото, каквото направихме с останалите семейства — помисли си Лоркин. — Те ще трябва да открият своето място сред освободените роби, което вероятно означава да работят за пръв път през живота си“.

— Някои роби са нападнали семейства на бившите си собственици, преди да напуснат града — каза Говорителката Шая на кралицата. — Няколко свободни жени се нахвърлили върху робите, след като научили за поражението на ашаките. Изпратихме всички ранени в имението от другата страна на пътя. Няколко робини и една свободна жена започнаха да раждат. Всички Изменници с опит в лекуването са изпратени да им помагат.

— Достатъчни ли са?

Шая поклати глава.

— Трябват ни още. Кога пристигат киралийците?

— След около ден.

— Аз ще отида — предложи Лоркин.

— Не. — Савара се обърна и го погледна. — Засега си ми нужен тук.

Говорителката наведе глава.

— Знам какво е отношението ти към Калия, но...

Савара се намръщи и поклати глава.

— Не й вярвам.

— Не е нужно. Просто я пусни да се занимава с онова, за което е обучена.

Лоркин притаи дъх, когато Савара погледна към Говорителката. Кралицата не можеше да разкрие престъплението на Калия срещу Изменниците, без да разкрие и умението му да чете повърхностни мисли. „Тогава по-добре да се подготвя за последствията“.

— Доведете я тук — нареди тя.

Когато стъпките на Шая се отдалечиха, Савара се обърна към него.

— Тази твоя способност се оказа много полезна за мен, Лоркин. Склонен ли си да я предложиш в услуга на Изменниците?

Той примигна изненадано.

— Ами... да, предполагам. Искате ли да я използвам върху Калия? Не мога да обещая, че ще успея да науча много.

Савара се усмихна.

— Просто ми кажете, когато усетите, че лъже. И не споменавайте за способността си пред никой Друг, освен ако не ви кажа.

Стъпките на Шая се дочуха в коридора, придружени от нечии други стъпки. Когато Калия влезе в стаята, тя погледна към Савара, след което наведе очи и притисна длан към сърцето си.

— Остави ни, Шая.

Говорителката се поколеба, после кимна и излезе. Савара се изправи и застана неподвижно пред Калия. Жената не вдигна очи. Тя дишаше учестено. Лоркин се концентрира върху нея, усети познатото присъствие и вината.

— Знам какво си направила — каза й Савара. После погледна към Лоркин и Тивара. — Ние знаем какво си направила.

Вълна от страх и срам се надигна в Калия.

— Това, което не мога да разбера, е следното: защо Халана? — продължи Савара. — Всички я обичаха. Тя нямаше врагове. —

Кралицата поклати глава. — Опитът и познанията за камъкотворството, които притежаваше. Талантът. Дори да я мразеше, как можа да ни я отнемеш?

— Не я мразех — възрази Калия. — Аз... — Тя вдигна очи, но бързо ги наведе отново.

— Ти какво?

— Не исках да тя да умира.

— Само ние. — Савара се върна при стола си. — Нямам доказателство за това, но мога да докажа, че имаш нещо общо със смъртта на Халана. Ако успееш да ме убедиш, че е станало случайно, аз... — тя въздъхна. — Колкото и да не ми се иска да го призная, ние се нуждаем от теб, Калия. Убеди ме, погрижи се за ранените и аз няма да разсейвам и деморализирам хората ни в тези съдбоносни времена с обвинения в опит за убийство на един от своите.

Калия преглътна и кимна.

— Когато онази нощ беше на покрива — започна тя, — аз видях, че си сама с... — Тя погледна към Лоркин и Тивара. — Ако ви нападнаха, никой друг нямаше да пострада. Просто трябваше да привлече вниманието към вас. Така че се измъкнах през входа за робите, намерих няколко ашаки и ги поведох към къщата. Те ви видяха, но аз хукнах към входа за робите точно когато Халана излизаше от другия. Мисля, че поставяше защитни камъни. Тя... не ги видя. Тя... — От устата ѝ се отрони стон. — Опитах се да я предупредя, но всичко се случи толкова бързо. Не исках да бъде убита.

Савара погледна към Лоркин. Той поклати глава. Всичко, което Калия казваше, беше истина. Кралицата се обърна и впери поглед в жената. Тя изглеждаше така, сякаш бе отхапала нещо изключително противно. Но причината не бе единствено отвращението от постъпката на Калия. „Тя иска да я накаже, но няма да го направи. Ако бях на мястото на Савара, щях да я затворя и да пратя мен при ранените. — Лечителските умения на Калия не бяха уникални. В този миг той го осъзна. — Но моите умения за четене на мисли са“.

— Закълни се, че никога няма да говориш за това пред никого, освен ако аз не ти заповядам — каза кралицата. — И се закълни, че повече няма да се опиташ да навредиш на мен, Тивара или Лоркин.

Калия наведе глава.

— Кълна се.

— Върви. Шая ще ти покаже имението, където се намират ранените.

Когато жената се отдалечи с бързи крачки, Савара потри ръце в коленете си, сякаш ги почистваше.

— Добре, поне разполагаме с нещо, с което да я държим в ръцете си.

По коридора се чува стъпки и този път в стаята влезе Говорителката Лана.

— Готова ли си да приемеш киралийците?

Савара си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Готова ли съм? — запита се тя.

Лана се намръщи.

— Първо трябва да ти кажа нещо.

— Така ли?

Устните на Говорителката се разтегнаха в пресилена усмивка.

— Когато намерих Черната магьосница Сония, тя се сражаваше с двама ашаки. Тайвла и Кал, двамата, които ги намериха, ми казаха, че ашаките нападнали първо тях. Сония се намесила и им позволила да се измъкнат.

Лоркин се обърна към Савара и се озадачи, когато я видя да се мръщи. Кралицата го погледна и тихо изсумтя.

— Е, това проваля плановете ми. — Тя се обърна към Лоркин и отпусна ръце покрай тялото си. — Майка ти не се подчини на заповедта да остане там, където я е оставил ескортът ѝ. Очаквах да обсъдим този проблем и да се опитам да получа като извинение нещо от нея.

Той повдигна вежди.

— Едва ли ще успеете.

— Как ще ме посъветваш тогава да я накарам да ни направи една услуга?

— Аз съм последният човек, който може да ви каже. Тя ме познава твърде добре.

— Но ти си неин син. Може би трябва да използвам това.

Лоркин потрепна.

— Само ако сте изключително смела. Аз, въъ, ви съветвам да я поопознаете малко повече, преди да се опитвате да я притискате.

Савара сви устни, погледна го и кимна.

— Някой ден ще поискаш да видиш отново нея и родната ти земя.

— Да. Бих искал да взема Тивара с мен, така че ще е добре, ако Сачака и Обединените земи поддържат приятелски отношения.

Савара се обърна към Лана.

— Прати ми киралийците. И елийнеца.

Пулсът на Лоркин се ускори. „Майка ми, Денил и всички останали знаят на кого съм верен сега. Предполагам, че скоро ще разбере какво е мнението им по този въпрос“.

Майка му въведе останалите в стаята. Те се подредиха пред Савара и коленичиха. Настъпи пълно мълчание, изпълнено с изненада и леко смущение. Странни ситни тръпки го полазиха по гърба. За киралийците и елийците това бе традиционен израз за оказване на почит на владетел, но за Изменниците това бе много повече, отколкото бяха очаквали.

— Станете — каза Савара с приглушен глас. Когато петимата чужденци се изправиха, тя се усмихна. — По-късно Лоркин ще ви покаже как Изменниците поздравяват водача си. — Погледът на кралицата премина по тях. — Аз съм кралица Савара, а това са Тивара и Лоркин. Моля, представете се.

— Както знаете от предишната ни среща, аз съм Черната магьосница Сония от Магьосническата гилдия на Киралия — започна майка му. След това представи останалите в зависимост от статута им, започвайки с Денил.

„Денил изглежда... не смутен, а по-скоро като човек, който се опитва да прикрие неудобството си — помисли си Лоркин. — Да не е ранен? Не, има нещо друго. Може би просто е притеснен, че току-що е видял тези хора да убиват цял куп хора, с които... — Стомахът му се сви на топка, когато осъзна, че Денил, Тайенд и Мерия се бяха сприятелили с хора от сачаканския елит. — Сигурно са видели как приятелите им загиват“.

Когато майка му произнесе името на Регин, Лоркин си спомни предположението на Тивара, че между тях двамата има нещо повече. Лицето на Регин имаше смирено изражение. Той погледна към Лоркин и леко наведе глава. Лоркин отвърна на кимането. „Това нищо не означава“ — помисли си той.

— И така — каза Савара, надигайки се от стола. Тя излезе напред и застана пред Денил. — Възнамерявате ли да останете в Сачака, Посланик Денил? Мисля, че щом пристигнат лечителите, ние ще се нуждаем от представител на Гилдията тук.

Лоркин забеляза, че майка му сбръчи вежди за части от секундата. Като влиятелна фигура сред гилдийските магьосници, тя сигурно бе получила предложение за този пост. Може би, обръщайки се към Денил, Савара показваше, че предпочита него за представител на Гилдията вместо Сония.

— Ако Гилдията го позволи и вие одобрите, ваше величество — отвърна Денил.

Савара кимна.

— Засега ще свършите работа. — Тя се обърна към Тайенд. — А вие, посланик Тайенд, ще продължите ли да представяте Елийн?

— Вече получих указания от моя крал да поискам удължаване на престоя ми на този пост, ваше величество — отвърна Тайенд. — Всъщност той ме накара да запомня едно кратко съобщение и да ви го предам под формата на официално послание.

— Така ли? Предайте го тогава.

Тайенд се преви в изтънчен поклон.

— Кралят на Елийн Леренд ви поздравява с успешното покоряване на Сачака. Той се надява на възможността за скорошна среща, на която да бъде обсъдено установяването на взаимноизгодни отношения. Желаете ви мирно и процъфтяващо бъдеще.

Савара се усмихна.

— Предайте моята благодарност за добрите пожелания следващия път, когато се свържете с него. Очаквам по-дълго официално послание. Не виждам причина да не останете тук като посланик. — Тя подмина Мария и Регин и се спря.

Лоркин наблюдаваше лицето на майка си, когато кралицата застана срещу нея. Видя познатата промяна в изражението ѝ, от обичайния леко огорчен, замислен вид към неподвижния, всезнаещ поглед, който той никога не бе успял да издържи задълго.

— Черна магьоснице Сония — каза Савара. Тонът ѝ вече не бе приятелски, но не бе и студен. — Вие не се подчинихте на заповедта ми да останете на мястото, където ви бе отвел ескортът ви.

— Така е, ваше величество.

— Това не ме зарадва особено.

— Не съм и очаквала.

— Защо не се подчинихте?

— Посланиците Денил и Тайенд, и лейди Мерия смятаха, че се намират в опасност. Сарал и Теми си бяха тръгнали, затова не можах да поискам разрешение да помогна на колегите си или да поискам да им осигурите защита. Спазих предишното условие да не помагам на ашаките и желанието на Обединените земи да не се намесвам в битката.

— Но се намесихте по-късно.

Сония повдигна вежди.

— Не трябваше ли?

Савара леко наклони глава.

— Какво смятат за това Обединените земи?

— Не съм имала възможността да ги питам все още. Те знаят, че някои решения трябва да се вземат бързо. Битката вече беше спечелена, а те искат да са сигурни, че лечителите ще бъдат в безопасност тук.

— Ще бъдат. — Савара отстъпи назад и се върна на мястото си.

— Но те са на един ден път оттук. Междувременно вие и останалите гилдийски магьосници ще се съгласите ли да се погрижите за най-тежко ранените?

Сония вирна брадичка и в очите ѝ проблесна светлина, която Лоркин познаваше твърде добре. Той затаи дъх, после тихичко въздъхна.

— Разбира се — отвърна тя.

Савара кимна.

— Лоркин ще ви ескортира до имението, където се намират болните и ранените, след като поговоря с него насаме. Можете да си вървите.

Лоркин гледаше как майка му и бившите му колеги и приятели си тръгват. Когато се скриха в коридора, Савара се обърна към него.

— Постъпих ли мъдро, като ги помолих да изцелят ранените?

Значи бе чула реакцията му. Той сви рамене.

— Майка ми е отворила болници в Имардин. Дайте ѝ тази работа и тя може да не се прибере у дома.

Савара се намръщи.

— А аз си помислих, че ти ще си причината да не поиска да се прибере. Не съм възнамерявала да затруднявам допълнително задачата ти.

— Моята задача?

— Да убедиш майка си да се прибере у дома. Нищо лично, не й мисля злото, просто подозирам, че е от хората, които не бих искала да се въртят наоколо.

— Така е — съгласи се той. После се замисли. — Единственият начин да върнем майка ми у дома е да накараме Денил да го препоръча на Гилдията. Той може да се съгласи да го направи, ако успее да го убеди, че е добра идея, или просто да го помоля да ми направи услуга. Но подозирам, че това ще го накара да се усъмни в мотивите ми. Макар че... има нещо, което, ако се съгласите, бихме могли да му предложим като доказателство, че намеренията ни са миролюбиви.

Савара се наведе напред.

— И какво е то?

Когато Лоркин ги изведе от имението, Сония го огледа преценяващо. Той изглеждаше по-слаб, макар че може би дрехите му в изменнически стил създаваха това впечатление. Магьосническите мантии скриваха доста, наблягаха на раменете и гърдите, но прикриваха останалото. Прилепващата жилетка на Изменниците обгръщаше тялото му. Платът на туниката и панталоните му беше груб и нецветен. За разлика от скромното му облекло, пръстите му бяха покрити с пръстени, които обикновено оставяха впечатлението за богатство и задоволеност, ако не се беше досетила, че са магически.

Той ги поведе към другата страна на улицата. Походката му бе спокойна и уверена, отбеляза Сония, но освен това той непрекъснато беше нащрек и погледът му шареше наоколо. „Чувства се сигурен на мястото си сред Изменниците и няма защо да се страхува от Гилдията, освен, разбира се, от неодобрението й, но знае, че градът все още не е напълно обезопасен“.

Лоркин я погледна през рамо и забави крачка, за да повървят един до друг.

— Искях да се свържа с теб преди битката — каза той. — Но всичко се случи толкова бързо. В един момент правехме планове, в

следващия бързахме да посрещнем ашаките.

— Какво направи с кръвния ми пръстен?

Той се намръщи извинително.

— У мен е. Трябваше да го скрия, но...

— Не, предпочитам да го носиш в себе си, за да го използваш в нужда.

— Ами... предполагам, че съществува малката вероятност ако ме бяха убили, той да бъде унищожен заедно с мен.

Полазиха я студени тръпки.

— Хайде да не говорим за това, че е можело да бъдеш убит.

Той се ухили.

— Дадено.

— И така, какво ще правиш по-нататък?

Изражението му стана сериозно.

— Зависи от Савара. И Тивара. Очевидно Савара има планове за Тивара и тъй като цялата отговорност и власт е в ръцете на жените Изменници, а от техните мъже се очаква да приемат всичко, аз ще отида там, където отиде тя.

— Доволен ли си от това?

Той се ухили.

— Общо взето. Обичам Тивара, майко. Харесва ми как командването ѝ е в кръвта, макар на моменти да е доста дразнещо. Харесва ми да съм човекът, който предизвиква това.

Сония сдържа въздишката си.

— Значи няма да се прибереш у дома.

Той поклати глава.

— Не очаквам да е скоро. Савара знае, че предпочитам да мога да посещавам теб и Гилдията. Все още ми се иска да предам основното познание за камъкотворството, както пожела кралица Зарала. Може би Гилдията ще успее да направи нещо с него. Може би пещери с кристали ще бъдат открити и в Обединените земи. Ако съществуват, най-вероятното място ще е в северната част на Елийнската планина, където...

От групата хора, които излязоха на пътя от една странична уличка, се разнесоха весели викове. Лоркин спря, застана между новодошлите и Сония, след което се обърна към нея и се усмихна.

— Очевидно довечера ще има празненство.

Сония погледна край него и видя, че мъжете и жените носят мебели. Те не бяха облечени като Изменници, затова тя предположи, че са освободени роби. Оглеждайки се, тя осъзна, че на пътя са се събрали още няколко групи бивши роби. Малко по-нататък гореше огън. Тя чу Денил да промърморва проклятие, когато хората хвърлиха мебелите на пода и започнаха да ги трошат. Когато двама от бившите роби се запътиха към близката къща, някой извика след тях:

— Донесете малко прахан!

— И вино!

Денил им обърна гръб и продължи към отсрещната страна на улицата.

— Те ще претършуват къщите, нали? — попита Денил, без да се обръща специално към никого.

— Сигурно — отвърна Мерия.

Денил въздъхна.

— Трябваше да заключа библиотеката — промърмори той.

Имението, в което ги отведе Лоркин, беше по-голямо от останалите. До вратата стояха двама Изменници. Те впериха погледи в чужденците, но не възразиха, когато Лоркин ги преведе през вратата. Вътре ги посрещна хаос и шум. Хората, които лежах по земята, бяха зле превързани или просто изоставени. Край тях се суетяха други, които очевидно не бяха ранени. Изменници сновяха от единия към другия коридор, спъваха се в крайници и всякакви предмети, от кошници с храна до бутилки с вино. Една от ранените стискаше здраво голяма златна кутия, макар от раната на крака ѝ да се лееше кръв. Някъде отвъд стаята се чуха приглушени писъци и викове.

— Тук цари пълен хаос! — възкликна Сония. — Никой ли не командва тук?

Шумът в стаята леко поутихна. Всички извърнаха глави към нея. Една Изменница, която току-що беше влязла в стаята, се спря и я зяпна. Сония изруга на ум; Нямаше намерение да произнася това на глас.

— Къде е Калия? — попита Лоркин Изменницата.

— Лекува някого — отвърна жената.

— Кой приема новите пациенти?

Жената сви рамене и се огледа.

— Някой...

Лоркин махна с ръка.

— Отивай да си вършиш работата. Аз ще се оправя.

Жената бързо се отдалечи. Лоркин погледна към пръстените на ръката си и натисна камъка на един от тях. Погледът му се зарея в далечината и той остана неподвижен доста дълго време, след което кимна и се обърна към Сония.

— Савара изпраца една Говорителка тук. Тя ще се погрижи всички да изпълняват нарежданията ти. Преди Калия ръководеше лечението на болните в Убежището, но тя наруши няколко закона и... ами в момента не е на себе си. Тук е само защото се нуждаем от експертизата ѝ. — Неприязънта му бе очевидна. — Тя владее малко лечителство. Мисля, че най-добрият начин да се справим с нея, е да ѝ даваме пациенти за лекуване, но не и право да взима решения.

Сония повдигна невярващо вежди.

— Савара ме прави отговорник?

— За тази вечер. — Лоркин се намръщи. — Трябваше доста да я убеждавам. Мислехме си, че можем да разчитаме на Калия, но... — Той сви рамене. — Не мога да ти дам подробности, ала тя взе някои неправилни решения и това разби самоувереността ѝ. Калия е добра лечителка. Самоотвержена. Можеш да разчиташ, че ще си свърши работата. — Той отстъпи към изхода. — Говорителката Ивали ще бъде тук всеки момент. Аз трябва да вървя. Посланик Денил трябва да се върне с мен.

Денил повдигна вежди, но когато последва Лоркин навън, не изглеждаше особено загрижен. Сония погледна към Мерия, която оглеждаше стаята и клатеше глава.

— Няма да отнеме много време да оправим всичко тук — увери я тя. — Стига хората да изпълняват каквото им кажем.

Мерия кимна нетърпеливо.

— Винаги съм искала да организирам болница. След като разгледам света.

Сония погледна младата жена с подновен интерес. „Къде си крила това момиче, Винара?“ — помисли си тя. Често подозираше, че Повелителката на лечителите задържа най-добрите от новите попълнения за себе си. „Не че аз нямаше да го направя, но не се намирам в нейното положение. Но по всичко личи, че е позволила на

тази да ѝ се изплъзне. Може би някой ден, след като Мерия задоволи страстта си за скитания, тя ще се върне, за да работи с мен“.

От претъпкания с хора коридор се появи една Изменница и срещна погледа на Сония. Магьосницата се изпъна и се усмихна. Потисна в съзнанието си всички планове за бъдещето на Мерия, претъпи напред и започна да обяснява от какво имат нужда тя и ранените в Арвис.

Празнични клади не бяха издигнати само на пътя към двореца, установи Денил, когато заедно с Тайенд, Лоркин и бившите роби на Ачати отиваха към Дома на Гилдията. Те горяха из цял Арвис и мисълта за всички красиви и ценни предмети, които се използваха за разпалки, караше Денил да се чувства зле.

„Това са просто предмети“ — каза си той. Но въпреки това бе тъжен и не се заблуждаваше, че заедно с красотата не се унищожават и познанието. Как можеха бившите роби, повечето от които не можеха да четат, да осъзнаят, че изгарят нещо, от което могат да спечелят полза както те, така и наследниците им? Може би двамата, които вървяха зад тях, щяха да го оценят. Все пак се криеха в библиотеката на Ачати. „Дали в момента я изгарят? Ако още не са, ще успея ли да убедя Изменниците да я запазят?“

Той погледна към младия мъж, който вървеше до него. Лоркин щеше да разбере. Сигурно нямаше да може да направи нищо, но Денил бе длъжен да опита, в случай, че имаше дори най-малък шанс да успее.

Онова, което го възпираше, бе споменът за Лоркин, който се биеше редом с Изменниците. За ашаките, които падаха под ударите им. Мисълта, че може би точно неговият удар е убил Ачати.

От неловкото мълчание, което цареше между тях, Денил предположи, че Лоркин е наясно, че заставането му на страната на Изменниците е обтегнало отношенията му с Денил и Гилдията. „Но в моя случай не може да знае защо. Само Тайенд знаеше, че двамата с Ачати бяхме повече от приятели“. А Тайенд не беше казал нищо.

— Постигнахте ли някакъв напредък с книгата си? — попита Лоркин.

— Не и напоследък — отвърна Денил.

— Копията, които направихте, стигнаха ли до Гилдията?

— Още не.

Те продължиха да вървят мълчаливо още няколко минути, избягвайки поредната група празнуващи. Най-накрая завиха зад един ъгъл и пред тях се появи Домът на Гилдията. За щастие тук нямаше клади, но пък улицата беше тъмна. Когато се приближиха, Денил чу как Тайенд си поема рязко дъх. В същото време и той забеляза, че портата виси странно настрани. Някой я беше счупил.

Лоркин бръкна в жилетката си и извади нещо. Вдигна го с два пръста пред гърдите си и се приближи до портата. Наведе се да погледне изкривения метал и тихо изсумтя.

— Само магия може да причини това — промърмори той. Изправи се и погледна намръщено сградата. — Вратата е отворена.

Тайенд и Денил не помръднаха, а Лоркин погледна намръщено отворената врата.

— Мисля, че трябва да се върнем и да...

— Аз ще отида да проверя — каза Лак и тръгна напред, следван от Вата.

— Чакайте, не може... — започна Лоркин, но бившите роби не му обърнаха никакво внимание, прекосиха мълчаливо двора и влязоха в сградата. Лоркин въздъхна и погледна към Денил. — Сигурно ви харесват.

Денил срещна погледа му.

— Бяха роби на Ачати.

Лоркин примигна и лицето му се изкриви от болка.

— Той не оживя, нали?

— Разбира се, че не. Той бе един от най-близките съветници на краля.

— Чудесен начин да му се отплатя за това, че ме измъкна от Арвис. — Гласът на Лоркин бе изпълнен със съжаление.

— Със същия успех би ви предал на краля, ако смяташе, че от това ще спечели Сачака — каза Тайенд.

Денил хвърли остър поглед към Тайенд и елийнецът го погледна в отговор. „Предизвиква ме да възразя — помисли си печално Денил. — Не мога. Макар че ми се иска да вярвам, че Ачати нямаше да се чувства добре, ако трябваше да го направи“.

Лоркин погледна към предмета, който държеше в ръката си и поклати глава. Денил се взря в него и забеляза лекото отражение на

светлина.

— Не е честно да поемат рискове заради нас. Останете тук. Повстрани. — Той тръгна към вратата. Денил погледна Тайенд и двамата забързаха след Лоркин. Когато младежът ги забеляза, той въздъхна. — Тогава не се отдалечавайте от мен. Останете зад бариерата ми.

Когато влязоха в сградата, Денил усети вибрацията на бариерата, която ги обгради. Вътре беше тъмно. Лоркин създаде светлинно кълбо и го изпрати да се носи пред тях. Влязоха в празната Господарска стая. Лоркин избра десния коридор. „Ако посегателите са търсели магия или ценности, сигурно са се отправили към стаите на човека с най-висок статут“. Когато стигнаха до стаите на Денил, Лоркин влезе вътре. Помещенията бяха празни, но някой бе преровил сандъците и скриновете, изхвърляйки по-голямата част от съдържанието им на пода. Те се обърнаха да си вървят, но пред тях застана Лак, който държеше фенер.

— В къщата няма никой — докладва робът. — Вата проверява конюшните и стаите на робите. Но си мисля, че едва ли някой ашаки ще се крие тук.

Лоркин въздъхна с облекчение и се обърна към Тайенд.

— Искате ли да дойда с вас, за да вземете кръвния пръстен?

Тайенд поклати глава.

— Веднага се връщам. — Той махна с ръка на Лак и двамата изчезнаха в коридора.

Къщата беше много тиха. Денил огледа стаята. „Взети са много малко неща. На кого са му нужни гилдийски мантии и стари книги? Трябва ли да взема с мен записките си? Къде да ги сложа? Никъде не е безопасно. Но може да направя нещо по въпроса“. Той погледна към Лоркин, после бръкна в мантията си и му подаде писмото на Ачати. Лоркин го взе, разтвори го и го прочете. Когато го връщаше на Денил, той потрепна.

— Дали Изменниците ще ми позволят да взема библиотеката на Ачати? — попита Денил. — Стига да не е разграбена.

Лоркин се намръщи, после замислено се заигра с пръстените си.

— Савара каза, че получавате достъп до нея — отвърна Лоркин. — Ако ѝ кажете къде се намира, тя ще изпрати някой да я пази.

„Савара каза?“ Денил погледна към пръстените и видя, че Лоркин докосна един от камъните. „Интересно“.

Младежът отново отпусна ръце край тялото си.

— Ще ми направите ли една услуга в замяна?

Денил сви рамене.

— Зависи от услугата.

— Отведете майка ми у дома колкото се може по-скоро. — Лоркин се намръщи. — Тя няма да се меси умишлено, но самото ѝ присъствие тук създава проблеми. Не говоря за себе си, а за Изменниците. Те трябва да дават заповедите тук.

— И на Гилдийските лечители ли?

— Да не са ѝ поверили командването им?

— Всъщност не. — Денил сви рамене. — Ще отговарят пред собствения си водач, а след това пред мен.

Лоркин изглеждаше облекчен.

— Значи няма причина тя да остава тук?

— Освен да се убеди, че аз и Мерия сме в безопасност... не. Но Савара я изпрати начело на болницата.

— Само за през нощта — каза твърдо Лоркин. Той разтри слепоочията си и въздъхна. — Ще кажете ли на Оусън, че присъствието ѝ тук обтяга отношенията между Сачака и Обединените земи?

— Мога да му предам притесненията ви и желанието на кралицата.

Лоркин поклати глава.

— Ако майка ми усети и най-лекия намек, че това е дошло от мен, тя ще бъде още по-решена да остане. Трябва да излезе от вас, Денил. Освен това... аз вече не съм магьосник от Гилдията.

Денил се спря, за да огледа младия магьосник, който бе довел в Сачака като свой помощник. „Той наистина смята да остане с Изменниците. Отказал се е от всичко заради тях. И заради любовта си, предполагам. Аз едва ли щях да го направя. Дори и заради Ачати. Можех да го направя заради Тайенд, когато бяхме млади и отдадени един на друг. — Той усети ехото на онова чувство. — Да, мисля, че бих могъл“.

Лоркин отново погледна към ръцете си. Той свали един от пръстените си и го подаде на Денил.

— Това е причината да изпратите майка ми у дома. Това е причината Обединените земи да установят приятелски отношения със

Сачака.

Денил взе пръстена и го огледа. Обковът му бе сребърен, а камъкът вътре бе прозрачен.

— Какво е това?

— Хранилищен камък.

Денил затаи дъх. Той си спомни думите на Ачати: „Ако все още съществуват или са били създадени някакви, това ще има ужасни последици за всички държави“.

— В него има сила само на няколко магьосници. Проблемът с хранилищните камъни е, че няма как да знаем колко сила могат да съхранят. Ако е твърде много, те ще се счупят, освобождавайки цялата енергия. По-безопасно е да има няколко хранилищни камъка с малко енергия, отколкото няколко с повече. Но и така това би могло да е решението на проблема със защитата на Обедините земи, без да се прибегва до черната магия.

— Значи Изменниците са излъгали. Наистина са знаели как да ги правят — въздъхна Денил.

— Не, макар да имат подобни камъни. Боя се, че аз — ние — им дадохме идеята да опитат. Досега са направили само няколко, но не виждам причина да не направят още или да подобрят метода за създаването им. — Лоркин погледна към пръстена, после вдигна очи към Денил. — Савара каза, че можете да го задържите.

Денил се намръщи.

— Подкуп?

— Първата заплата за услугите на лечителите.

— Как да го използвам?

— Докоснете го. Изтеглете силата така, сякаш я взимате от друг магьосник. Трябва да я използвате веднага, тъй като не знаете как да съхранявате енергия. Зареждането му става по същия начин. Просто му предайте енергията така, както когато я предавате на друг магьосник.

— И не трябва да съхранявам много енергия в него.

Денил отпусна ръце. Той погледна към Лоркин, обмисляйки онова, което бе научил от бившия си помощник. После кимна.

— Това определено ще убеди Гилдията да привика обратно майка ви.

Лоркин се усмихна.

— Благодаря. Преди да тръгне, ще прекарам известно време с нея. Липсва ми. Както и приятелите ми. И Ротан. Ах, има още нещо, което искам да ви попитам за лорд Регин. Дали той и...? — Лоркин замълча и се обърна към вратата. — Посланик. Намерихте ли го?

Тайенд стоеше на прага заедно с Лак и Вата. Той държеше малък пръстен, който осигуряваше връзката му с елийнския крал.

— Точно където го бях оставил.

— Добре — рече Лоркин. — Сега тук ли искате да останете или ще се върнете с мен? — Той погледна към Денил. — Докато се върнем обратно, вече ще сме научили дали библиотеката на Ачати е непокътната. Най-добрият начин да попречим на разграбването ѝ, е да се настаните в сградата, а според мен Савара ще се съгласи, че е най-добре основните ѝ връзки с Гилдията и Обединените земи да са ѝ под ръка.

Денил въздъхна с облекчение и видя как в очите на Тайенд проблясва надежда.

— Само да си взема някои неща и с удоволствие ще приемем предложението ви.

ГЛАВА 31

НАГРАДИ

В очите на Аний отново се промъкна онази разсеяност — помисли си Лилия, когато излезе от спалнята си. Тя коленичи на пода до креслото и я прегърна. Аний подсмръкна и се обърна към нея.

— Знам, че сте го погребали в гората, но не е правилно. Трябва да го сложим при семейството му.

— Те къде са погребани?

— Не съм сигурна. Гол ще знае.

Лилия я целуна. Когато ръцете на Аний се плъзнаха по тялото ѝ, на вратата се почука. Лилия се отдръпна и въздъхна. Изпрати малко магия към вратата и я отвори.

— Гол — рече Аний с очевидно облекчение, когато едрият мъж влезе в стаята, придружаван от лорд Ротан. — Как мина?

Той седна.

— Нещата се връщат в предишното си състояние невероятно бързо. Крадците веднага спряха да се наричат „принцове“ и си върнаха предишните територии — както и всичко останало, което могат да заграбят. Ако искаш да поемеш територията на Сери, трябва веднага да действаш.

Аний се намръщи.

— А дали неговите хора ще работят за мен?

Сери кимна.

— Онези, които попитах, са склонни. Предпочитат теб пред който и да е от съседите. Помага, че си му дъщеря, но донякъде прави нещата по-трудни. Сери използва всичките си услуги и е длъжник на доста хора, но има скътани парици и е уважаван за това, че спазва обещанията си.

Лилия погледна към лицето на Аний и стомахът ѝ се сви, когато видя каменното изражение на приятелката си.

— Ще го направя. — Тя погледна към Гол. — Но само ако ми помагаш.

Гол се усмихна.

— Надявах се да ме поискаш. Не че не ми се иска да се оттегля.

— Аз те освобождавам — каза Аний. — Няма да си ми телохранител, а мой заместник. Какъвто всъщност беше за баща ми. Не знам защо той просто не те направи такъв.

— За да не ме превърне в мишена — каза ѝ Гол.

— Е, вече няма смисъл да се преструваш на телохранител. Никой няма да ми повярва, че съм си избрала телохранител, който е два пъти по-възрастен от мен.

Гол скръсти ръце.

— Пак мога да те натупам по всяко време.

Аний се изправи.

— Вярно ли? Да видим...

— Простете за прекъсването — намеси се Ротан, — но мога ли да ви предложа да проверите тази теория на друго място, а не в стаите на Сония? А и Висшите магове няма да са доволни, ако закъснеем, особено след като ние настояхме срещата да се проведе колкото се може по-скоро.

Аний го погледна замислено, след което се обърна към Лилия. На лицето ѝ бе изписано извинително изражение.

— Съжалявам, Лилия, но ако ще заемам мястото на баща си, няма да мога да присъствам на срещата.

Лилия впери поглед в нея.

— Но... ти трябва да ни разкажеш какво стана.

— Не, не трябва. Няма никакво значение дали аз ще го разкажа или ти, или лорд Ротан. — Лицето на Аний бе сериозно. — Ние знаем, че Скелин има съюзници в Гилдията. Кой знае кой от крадците е наследил тези връзки? Ако шпионите не знаят как изглеждам, по-добре да запазя това в тайна. А ако знаят, няма нужда да им го припомням.

Пулсът на Лилия се ускори.

— Но... как ще ме посещаваш? Аз не мога да напускам земите на Гилдията. Щом разберат, че в подземията им е живял Крадец и че Скелин също е прониквал в тях, сигурно ще затрупат тунелите.

Аний се приближи до Лилия и я прегърна.

— Ще намерим други начини. Нали не очакваше да живеем заедно?

— Като че ли не.

— Ти ще се дипломираш скоро. Тогава ще ти позволят да напускаш Гилдията. Може би дори ще ти разрешат да живееш в града, както правят други магьосници. Каквото и да се случи, пак ще можем да се виждаме. Никой няма да ни попречи да сме заедно. — А ний се отдръпна и се обърна към Гол. — Ще изляза по другия начин. Ти няма да се побереш вътре, а и хората те видяха, че влизаш, затова по-добре излез с Ротан. Ще се видим при Дония.

— Сигурна ли си, че искаш да минеш оттам? — попита Гол.

Аний кимна.

— Ще се справя.

— Просто... гледай пламъкът да е покрит. Не знам колко минен огън се е разсипал долу.

Аний кимна, после погледна очаквателно Лилия. Девојката схвана намека и изведе Ротан и Гол от стаята. После погледна през рамо, и преди да затвори вратата, Аний ѝ махна с ръка. „Дано успее да се предпази сама в града“.

Не спираше да се притеснява през целия път до кабинета на Разпоредителя. Отклониха се от пътя, за да може Ротан да уреди карета за Гол. След това завариха Джона да ги чака пред вратата на Оусън. Прислужницата изглеждаше леко пребледняла, но се усмихна и стисна ръката на Лилия, докато Ротан чукаше.

— И преди съм минавала през това — напомни ѝ шепнешком Лилия.

— Но аз не съм — отвърна Джона.

Вратата се отвори навътре и тримата пристъпиха в стаята, пълна с Висши магьосници.

— А, добре — каза Оусън, когато Лилия и Джона му се поклониха. Той се намръщи. — Има ли и други свидетели, които да искат да разкажат историите си, лорд Ротан?

— Не, Разпоредителю — отвърна Ротан. — Може да пожелаете да разпитате екипажа, който преди два дни задържахме, но засега аз, лейди Лилия и прислужницата на Сония Джона ще можем да ви опишем събитията, без да се повтаряме.

— Добре. Кой ще започне?

— Мисля, че лейди Лилия най-добре може да опише как е започнало всичко — каза Ротан и погледна към момичето.

Лилия си пое дълбоко дъх.

— От известно време Аний — моя приятелка и телохранител на Крадеца Сери — ме посещаваше в Гилдия през подземните тунели...

— Наблюдавайки лицата на Висшите магьосници, тя видя как погледите им се изостриха, но когато им разказа за пристигането на Сери и ранения му телохранител, някой омекнаха. Калън се намръщи, но тя не можа да разбере дали от неодобрение заради това, че е пазила тайната от него, или от вина заради провала си да открие Скелин, което бе довело до настоящата ситуация.

Неколцина се усмихнаха, когато научиха за капана, който бе планирал Сери, с надеждата Скелин да се озове право сред тях. Но всички признаци на веселие се стопиха, когато тя им разказа за провала на капана, за смъртта на Сери и отвличането на Аний и, както Лилия забеляза със задоволство, по лицата им се изписа гняв, щом научиха за твърдението на Скелин, че има източници в Гилдията.

След това разказът бе продължен от Ротан, който разкри плановете им да спасят Аний без одобрението и помощта на Гилдията, за да не предупредят източника на Скелин. Той спря в момента, когато Лилия се бе качила на борда на кораба и я остави да завърши историята.

Беше ѝ по-трудно, отколкото бе очаквала, да опише как бе победила Скелин и Лорандра. „Убих човек с черна магия. И въпреки това смъртта на Скелин не бе толкова неприятна, колкото тази на Лорандра“. От време на време тя си спомняше писъците на жената. Онова, което лесно бе забравила в онзи ден, се бе превърнало в спомен, който отказваше да избледнее.

Когато приключи, последваха неизбежните въпроси.

— Напуснала си земите на Гилдията и си използвала черна магия без разрешение — каза лейди Винара.

Лилия кимна и наведе глава.

— Всъщност не е — каза им Ротан. — Аз ѝ дадох разрешение и за двете.

— Разрешението трябва да излезе от всички Висши магове или поне от Върховния повелител — каза Оусън, но след това се усмихна и разпери ръце. — Но пък е имало причина да се подозира проникването на поквара сред редиците ни. В този случай предпазливостта е била необходима.

— Ако Лилия ще изпълнява длъжността на Черна магьосница в бъдеще, тя не трябва да се отнася към нас с подозрение — съгласи се Калън.

Болкан кимна.

— Съгласен съм. По-важното е да разкрием кой е източникът на Скелин.

— Имаме нова следа — магьосникът, който попречи на Джона да стигне навреме при Лилия — посочи Винара. Тя се обърна към прислужницата. — Кой е той?

Очите на Джона се разшириха, когато вниманието на всички се насочи, към нея. После тя погледна към другия край на стаята.

— Лорд Телано.

Всички се обърнаха към Декана по лечителски умения. Той ги огледа и разпери ръце.

— Просто съвпадение — възрази магьосникът. — Опитах се да й помогна да намери лейди Лилия и обърках стаята. Това не доказва нищо.

— Но е интересно, предвид поведението ви напоследък — каза Винара. — Това обяснява защо...

— Почакайте — прекъсна ги Оусън. — Лейди Лилия. Джона. Има ли още нещо, което искате да ни кажете?

Двете поклатиха глави и той кимна.

— Моля, изчакайте отвън.

— Лилия трябва да остане — каза Калън. — Може да имаме нужда от нея.

Лилия го погледна изненадано. „Ако той е от шпионите на Скелин, няма да иска да остана“. Оусън огледа стаята и тя се удиви, че повечето магьосници кимат. С изключение на лорд Телано. Какво беше казала Винара? „... предвид поведението ви напоследък“. Какво беше направил?

— Много добре — каза Оусън. — Остани, Лилия.

Джона прие това като покана да напусне. Ротан се приближи до празния стол и седна, оставяйки Лилия единствена правостояща в стаята. Вниманието на всички бе насочено към Телано.

— Лорд Телано — каза Винара. — Вие ли сте източникът на Скелин в Гилдията?

— Не — отвърна твърдо Телано.

— Тогава защо роетът, с който се снабдяват повечето магьосници и ученици, идва от вас?

— Защо помощниците ми са ви виждали да посещавате членове на подземния свят и да носите пакети в Гилдията? — попита Калън.

— Защото ми харесва да пуша роец — каза Телано, разпервайки ръце. — Както и на много други. Няма закон, който да го забранява.

— Скоро ще има — рече тихо Винара.

— Но има закон, забраняващ работата с престъпници — отбеляза Оусън.

— Аз не работя с никого. Просто се случи така, че купувам техни продукти. Много магьосници го правят, често неволно. — Телано се обърна към Лилия. — За нея се знае, че е работила с Крадец. Никой не задава въпроси за това.

— Ще стигнем и до това — увери го Винара. — От известно време се оправдавате по този начин, лорд Телано, но това не обяснява опита ви да унищожите реколтата ни от роец. За някой, който харесва опиата, това е... странно.

Той поклати глава.

— Помислих си, че по някакъв начин Крадците са успели да стигнат дотук.

— Наистина ли? Това не беше извинението ви, когато ви хванахме.

— Не знаех на кого да вярвам. Може би вие работехте с тях. Все пак се оказа, че в Гилдията има шпионин.

— Едно обикновено разчитане на съзнанието ще докаже невинността ви — каза лорд Пийкин.

Стаята утихна. Лилия се огледа и видя едновременно неохота и надежда. „От известно време са искали да го направят, но са се притеснявали от последствията, ако се окаже невинен. Най-малкото ще ги намрази заради това, че не са му вярвали.“

Ами ако беше виновен? Тогава щеше да е още по-лошо.

— Ще се... — започна Оусън.

— Не — отвърна Телано и думата отекна в стаята.

— Отказът ви да сътрудничите не ни окуражава — посочи Оусън.

— Тогава ме понижете. — Телано изглеждаше мрачен.

— Не. — Всички погледи се обърнаха към Болкан. Върховният повелител седеше, поставил лакти на облегалките на креслото, и пръстите му се докосваха. — След като Сачака вече се управлява от Изменниците и вниманието ни не е насочено към тях, трябва да решим този проблем. Разчетете съзнанието му, Калън.

Всички го погледнаха изненадано. Телано се ококори, но бързо се успокои. Когато Калън се изправи, той също се надигна бавно.

— Е, щом се налага. Поне ние двамата имаме нещо общо — промърмори той.

Лилия си пое рязко дъх.

— Аз... не съм убедена, че това е добра идея — насили се да произнесе тя; навеждайки очи, когато всички се обърнаха към нея. — Имаше моменти, когато подозирах, че Черният магьосник Калън е... човекът.

Думите ѝ породиха изненада и раздразнени реакции.

— Трябва да изчакаме завръщането на Сония — предложи някой.

Лилия вдигна глава и се насили да срещне погледа на Калън. Той ѝ се усмихна.

— Както казах, може да имаме нужда от Лилия. Недоверието към мен скоро ще бъде част от отговорностите ѝ. Предлагам тя да разчете и моето съзнание, за да могат всички да се успокоят.

Лилия впери поглед в него, изпълнена със съмнения, и усети как в гърдите ѝ се надига вина. „Ако е невинен, ще се чувствам много зле, че го сметнах за източник на Скелин, след всичко, на което ме научи. Но ако не е... дали ще използва това, за да може тайно да ме изнудва?“

Оусън кимаше със съгласие. Болкан също. Калън ѝ махна с ръка. Нямахше как да се измъкне от това. Ако това бяха намеренията му от самото начало, тя с лекота бе попаднала в капана му. С пресъхнала уста Лилия се приближи до него. Той я хвана за ръката и без да спира да се усмихва, я притисна към главата си.

— Помните ли какво трябва да направите?

Тя кимна и затвори очи.

Невъзможно ѝ беше да каже колко време беше минало, преди да се отдръпне отново от него. Изпълваше я вина, че го беше подозирала, но най-силно бе залялото я облекчение. „Сега разбирам защо Гилдията го е избрала. Той би предпочел да умре, отколкото да я предаде. Ненавижда себе си заради това, че е попаднал в капана на роета — а аз

нямах представа, че копнежът може да е толкова силен. Голяма съм късметлийка, че се отървах“. Той бе изказал възхищение от готовността ѝ да рискува живота си за Аний, а тя видяла раздражението му и срама, че не бе успял да намери Скелин и да се разправи с него. „Но наистина се е опитвал; вече съм сигурна в това. Мога да му простя провала“.

Освен това я бе предупредил, че ако лорд Телано е виновен, разчитането на съзнанието му няма да е от най-приятните ѝ преживявания. Лилия се обърна към магьосника. Мъжът огледа стаята, намръщи се и стана. Стоеше вдървено, докато тя протягаше ръце и ги притискаше към слепоочията му.

Не беше приятно. Той се опита да я блокира. Опита се да мисли само за други неща — които биха могли да отвлекат вниманието ѝ. Опита се да ѝ покаже лъжи. Но въпреки това тя успя да види всичко. Видя началото, в пушалните. Видя как доставчиците му предлагат да не пазарува през Домовете, а да се обръща директно към тях. Видя как е започнал да се притеснява, че Гилдията ще отхвърли опиата, затова започнал да пристрастява нови и нови магьосници към него, за да могат да се противопоставят на евентуалната забрана. Всичките му мисли бяха просмукани с жесток копнеж за роец. След като Лилия бе убила Скелин, той се притесняваше, че вече няма да има откъде да си го набавя. И заради това я мразеше. Единствената му утеха бе, че много други магьосници също ще страдат.

За нея бе истинско облекчение да изтегли сетивата си и да се върне в стаята. Докато разказваше на Висшите магове какво е научила, тя се чудеше как роецът бе успял да причини това на Телано, който сигурно е бил достоен мъж, при положение, че са го избрали за Висш маг, и Лечител на всичкото отгоре, докато Калън бе успял да устои, а и тя не се беше пристрастила. „За Гилдията би било по-лесно да прецени какво да прави с роеца, ако реакциите бяха едни и същи“.

— Тя лъже — обяви Телано. — Защо вярвате на нея, а не на мен? Тя вече призна, че е работила с Крадец.

— Дадохме ви възможност за по-обикновено разчитане на съзнанието — отбеляза Оусън. — Променихте ли решението си?

Телано го погледна и се изпъна.

— Не. Ще докажа невинността си по по-убедителен начин.

— Ще получите възможност, след като ви назначим Изслушване — каза Оусън. Той се обърна към Калън. — Отведете го.

Телано се мръщеше, когато го изведоха от стаята. Лилия стоеше смутена, докато Висшите магове се спогледаха.

— Видяхте ли намек и за други шпиони в Гилдията, Лилия? — попита тихо Оусън.

Тя поклати глава.

— Това е голямо облекчение. — Той погледна към останалите. — Ще изчакаме завръщането на Сония, преди да обявим Изслушване, но трябва колкото се може по-бързо да наложим забрана върху роета и да обявим намеренията си да открием лечение. — Той погледна към Винара. — Искам да включите Сония в търсенето на лекарство. — Винара се намръщи и отвори уста, за да възрази, но Оусън вдигна ръка. — Тя първа откри проблема и е време вие двете да започнете да работите заедно. А и това е най-добрият начин, за който се сещам, способен да откъсне мислите ѝ от сачаканските проблеми.

Лилия се намръщи. „Защо им е...?“. После видя, че Винара кимва към нея и Оусън я погледна.

— Благодаря, Лилия. Ще поискаме от теб да говориш на Изслушването, но сега можеш да си вървиш.

Лилия се поклонил и тръгна към вратата. Когато мина покрай Ротан, той се усмихна и ѝ кимна.

„Всичко свърши — помисли си тя, — доколкото може да е «свършило». Аний е в безопасност, доколкото може да е в безопасност един нов Крадец, но поне Скелин го няма. Вече мога да завърша обучението си. И макар онова, което трябва да правя след това, вече да е предопределено, като че ли нямам нищо против. Стига да мога да виждам Аний“.

Тя нямаше никаква представа как щяха да го постигнат. Но в едно беше сигурна — Аний щеше да намери начин.

Сония свали пръстена на Оусън и го прибра.

— Това вече беше интересно.

Регин отвърна поглед от прозореца и я погледна.

— Нима? Някакви новини от Гилдията?

— Отстъпникът Скелин е убит. Както и майка му, Лорандра. Все още не знам подробностите. Оусън каза, че може да почака, докато не се прибера у дома.

— Това са добри новини.

— Да, но има и лоши. Лорд Телано е работил като шпионин на Скелин и се е наложил като основен доставчик на роец за Гилдията. Силата му е блокирана и в момента обитава Наблюдателницата.

Регин повдигна вежди.

— Телано? Деканът по лечителски умения?

— Да. Точно той. — Тя поклати глава. — Единствената полза от това е, че роецът най-после е обявен за незаконен.

— Ами магьосниците, които са пристрастени към него?

— Винара е успяла да се сдобие със семена на роец, за да може Гилдията да отучи постепенно магьосниците от него. Започнала е да търси и лекарство. Оусън иска да ѝ помагам. — Сония погледна през прозореца към пустошта. — Сега разбирам защо толкова настояваше да се прибера у дома.

Регин се усмихна.

— Сигурен съм, че това не е единствената причина.

— Защо? Нима смятате, че има и друга причина?

Той сви рамене и погледна настрани.

— Лилия все още не е равна на Калън. Вие сте единствената, която може да го държи под око.

— Ах, Калън. — Сония се намръщи. — С нетърпение очаквах да се прибера у дома, докато не го споменахте.

Регин се обърна и се опря с лакът върху облегалката.

— Останах с впечатлението, че искате да поемете лечителството в Сачака. Да основете болница.

Сония поклати глава.

— Всъщност не. Искам да видя, че нещата в Сачака се оправят, но не мисля, че те имат нужда да го свърша вместо тях. Просто... не исках да съм далеч от Лоркин. — Тя въздъхна. — А вие очаквате ли с нетърпение да видите дъщерите си?

Той сви рамене.

— Да. Но те нямат нужда от мен. Всъщност изобщо не умирам от желание да се връщам.

— Така ли? Искате да останете тук?

— Не точно тук. Но... — Той присви очи. — Не съм сигурен, дали все още съм ви разбрал правилно.

Сония примигна.

— Мен? Че какво има да ми се разбира?

Регин повдигна вежди.

— О, много неща.

Тя скръсти ръце и го погледна.

— Така ли? И какво сте разбрал досега?

Той се усмихна.

— Че ви привличам.

Сония го зяпна и пулсът ѝ внезапно се ускори. „Проклет да е. Как го е разбрал?“ Тя си пое дълбоко дъх и го издиша бавно, обмисляйки как да го отблъсне по възможно най-мекия начин.

— Лорд Регин, аз...

— Освен това знам, че вие сте разбрали, че ме привличате — прекъсна я Регин. — Отне ви доста време, но предполагам, че първо трябваше да ми простите за това какво злобно и тесногръдо копеле бях като ученик.

Това нямаше да е лесно. „За никой от нас“ — трябваше да признае тя.

— Регин, не съм...

— Привлечена от мен? — Той повдигна вежди. — Значи отричате?

Тя се поколеба, после се изпъна и го погледна в очите.

— Да, отричам.

Той присви очи.

— Лъжете.

„Какво бъркам тук?“ Сония отпусна ръце и се опита да положи длани върху хълбоците си, но това се оказа доста трудно в движещата се карета, затова се задоволи просто да му се закани с пръст.

— Не смейте да ме наричате лъжкиня, когато...

Той се засмя.

— Ах, Сония. Ако съм знаел колко е забавно да ви дразня, отдавна да съм се заел с това.

Паниката, която бе започнала да се надига в гърдите ѝ, се стопи. „Просто се закача с мен. Не говори сериозно“. Облекчението бе

последвано от разочарование. „О, стига глупости“ — каза си тя. После въздъхна и отново се облегна назад.

— Може вече да не сте злобно тесногръдо копеле, лорд Регин, но сте все същия манипулатор.

Той сви рамене.

— Нищо ново. Но се надявам да се съгласите, че винаги съм го правил с добри намерения. — Регин се наведе към нея. — Ала бих искал да разбера какво не ви допада в идеята да бъдем заедно.

Тя се поколеба, преди да отговори. „Поне е готов да го обсъдим. Може би трябва. Да избием тази мисъл от главите ни“.

— Това би било... добре, доста хора ще възразят срещу това. Аз съм черна магьосница. Вие сте... женен.

— Това ли е всичко? — Той поклати глава. — Каква сте традиционалистка. Сония, жената, която промени всичко — Гилдията, киралийското общество, начинът, по който възприемаме черната магия — се притеснява от клюките?

— Разбира се. Нужни ми бяха години, за да спечеля доверието на хората. Не мога да си позволя да го изгубя.

— Няма. Те ще се зарадват, ако видят, че сте избрала друг магьосник.

Тя извърна поглед.

— Не можете да сте сигурен в това.

— Познавам киралийските клюки по-добре от вас — отвърна той. — И имам съмнителното удоволствие да съм ги изпитал на свой гръб.

Регин въздъхна. Сония го погледна и сърцето ѝ потрепна. Той изглеждаше разочарован. „Може би е прав. Не, няма как да знае какво съм преживяла през последните двайсет години. Хората непрекъснато да преценяват всяко мое движение, всеки приятел или любовник, който съм имала“.

Но стрелвайки го отново с поглед, тя знаеше, че той е прав поне за едно. Наистина я привличаше. Много. „Колкото и ненормално да е това“.

— И така — рече тихо той, — щеше ли да е приемливо, ако бях разведен?

— Не! — възрази тя, макар да не беше сигурна дали реагира така на въпроса му или на това, че Регин не се отказва от темата.

— Може би трябва да перифразирам. Щеше ли да е приемливо за вас, ако бях разведен? — Той се наведе към нея и тя го цогледна. — Ако мнението на останалите нямаше значение, щяхте ли да ме приемете?

Регин я гледаше право в очите. Нямаше да е лесно да го излъже. Тя се поколеба и отвори уста да се опита.

Но не успя да каже нищо, защото той внезапно я целуна. Сония замръзна от изненада, когато Регин плъзна ръцете си около нея и я привлече към себе си. Тя установи, че не може да направи нищо, за да се възпротиви. Тялото ѝ направи онова, за което копнееше — да почувства топлината му.

Трябваше да признае, че целувката бе невероятна. Когато свърши, тя се почувства разочарована, макар да бе останала без дъх. Регин я погледна, но не тъй самоуверено, както преди. „Ако сега се възпротивя, той ще се откаже.

Не искам да се възпротивявам“.

Сония се замисли какво да каже.

— Все още не сте разведен — напомни му тя.

Регин се усмихна.

— Напротив. Кралят ми даде развод, преди да тръгнем към Сачака.

— Какво? Вие не ми казахте!

— Разбира се, че не. Познавам ви твърде добре. Щяхте да усетите намеренията ми и да ме държите на една ръка разстояние — каза ѝ той.

— През цялото време сте го планирали? Ах вие, манипулативен интригант...

— Но винаги с добри намерения — рече той. После я целуна отново.

Когато Лоркин влезе в стаята на кралицата, Савара вдигна поглед от документите, които четеше, и се усмихна. Лоркин се спря и притисна длан към сърцето си, но тя се намръщи и му махна с ръка да влиза.

— Престани. Никой не ни гледа. А Тивара те чака — каза му тя.

Той отиде до стаята, където спяха с Тивара. Почука леко по вратата, чу тих отговор и влезе. Тивара лежеше на тясното легло и четеше други документи, облечена само в къса риза. Той затвори вратата и се облегна върху нея с надеждата, че няма да му се наложи да се махне оттам скоро.

Тя го погледна и завъртя очи.

— Престани.

— Не мога — отвърна той.

— Много добре. Тогава си стой там. Накрая ще ти омръзне.

— Съмнявам се.

Тивара се опита да не му обръща внимание, но той виждаше, че очите ѝ шарят по листовете, без да стигат до краищата им. Накрая тя ги остави, въздъхна и го погледна.

— Предполагам, че има начин да те накарам да престанеш, който да удовлетвори и двамата ни.

Той ококори очи в подигравателна невинност.

— И двамата ни?

— Определено. Ела насам и нека да поекспериментираме малко с твоята нова способност. Предполагам, че има някои удовлетворяващи и двамата ни начини да приложим това умение.

Малко по-късно Лоркин лежеше на пода до нея, а чаршафите служеха като не особено подходящ заместител на дюшек. И преди беше изморен, а сега още повече, но това бе приятна умора и той устоя на изкушението да я изцели.

— Наистина ни трябва по-голямо легло — каза Тивара.

— Да.

— Как са нашите посланици?

Лоркин преглътна усмивката си. Савара бе започнала да нарича Денил и Тайенд „нашите“ посланици от деня, в който се беше запознала с тях.

— Добре са. Намират се в библиотеката, радват се като деца на новите играчки. Мисля, че откриха нещо за книгата на Денил.

— Такива ли са, за каквито си мисля? Двойка ли са?

— Бяха. Дълго време, мисля. Докато Денил не дойде тук. Разделиха се, но не знам защо.

— А сега?

Той сви рамене.

— Не знам. Като че ли отново изглеждат близки. Но така ми изглеждаха и преди Денил да дойде тук, така че с тях човек никога не знае. — Той се намръщи. — Макар че тогава имаше напрежение, което сега липсва.

Тя се обърна към него.

— Няма ли да ме попиташ за какво искаше да поговорим Савара?

Той се претърколи настрани.

— За какво искаше да говорите Савара?

— Обсъдихме плановете й за Сачака.

— Я, каква изненада.

Тивара го смушка в ребрата.

— Слушай. Решихме, че засега именията ще могат да се поддържат добре и без нашата помощ. Все още има няколко, които искаме да освободим. Намираха се твърде встрани от пътя ни. Но щом приключим с тях, основната ни задача е да възстановим пустошта.

— Но преди това трябва да оправим града. Структурата му не е подходяща за промените, които планираме. Целият е съставен от имения, защото ашаките общо взето си бяха самодостатъчни. Макар всяко имение да може да побира много бивши роби, накрая всеки от тях ще поиска да има свой дом. Освен това искаме да съберем хора със сходен опит, които да работят заедно. Това означава, че много сгради трябва да бъдат съборени и да бъдат построени нови.

— Това ще отнеме години.

Тя кимна.

— Междувременно трябва да установим приятелски отношения с Обединените земи. Савара се притеснява, че останалите ще научат за промените тук и ще се опитат да се възползват от това. Може би не чрез нашествие. Кристалите ще успеят да ги отблъснат. Но има и други начини, чрез търговия и политика, да се спъне развитието на една възстановяваща се държава.

Лоркин затаи дъх. Това бе мисията, която му бе поверена от предишната кралица. За това той бе най-подходящ. Познаваше добре начина, по който работеха и Изменниците, и Обединените земи.

— Савара реши да ме изпрати в Киралия, за да продължа да проучвам възможностите за търговия и съюз.

Той я зяпна изненадано и объркването му бе последвано от разочарование.

— Нали нямаш предвид...

— Да. — Тивара се усмихна. — Отиваме в Киралия. Ти ще бъдеш мой водач и помощник.

Той въздъхна. „Е, не е това, което очаквах, но предполагам, че все пак е достатъчно добре“.

— Ех, Лоркин. — Тя протегна ръка и го погали по бузата. — Никога нямаше да те изберат за този пост. Не си бил Изменник достатъчно дълго, за да ти позволят да преговаряш от името на Изменниците.

— И съм мъж.

Тя кимна.

— Това също.

— Осъзнаваш ли, че никоя друга страна не разсъждава по този начин? Всичко, за което смятате, че мъжете не са подходящи, в другите страни не е подходящо за жени.

— Знам. Ще трябва да свикват с нас, както и ние трябва да свикнем с тях. — Тя се засмя. — Освен това, ако някога ще ставам кралица, както възнамерява Савара, не мога да си позволя да бъда виждана да вървя подир някой мъж. Особено киралиец.

Стомахът му се преобърна.

— Ти... смяташ да ставаш кралица?

— Савара планира да ме прави кралица. — Тя сви рамене. — Не съм сигурна дали искам да бъда. Но много неща могат да се променят. Ако наистина се случи, то ще стане след много, много време. Надявам се, че тя ще живее дълго колкото Зарала. Да бъдеш кралица е голяма отговорност, а преди това искам да направя много други неща. Като например да имам деца. — Тя леко наклони глава. — Това звучи ли ти като живот, който би ти харесал?

Зави му се свят от възможностите. „Това ми се струва твърде невероятно. Просто искам да бъда с Тивара. И... да, ще е чудесно да имаме деца“. Той я погледна и гърдите му се изпълниха с топлина.

— Звучи чудесно. Добре де, с изключение може би на онази част, че ще управляваме цяла страна. Но предполагам, че ако Изменниците приемат мисълта кралят им да е киралиец... да, съгласен съм, стига това да означава, че ще прекарам живота си с теб.

Тя завъртя очи.

— Ти няма да си крал. Ние нямаме крал.

— Дори и чрез брак?

— Дори тогава. Наистина ли се надяваше да станеш крал?

— Разбира се, че не. Не мога да се сетя за нещо по-ужасно. —

Той се ухили. — Макар че не ми се струва честно. Обзалагам се, че на съпруга на кралицата му се налага да работи здраво, без надежда за оттегляне, да разговаря с дразнещи хора и да присъства на отегчителни церемонии и събития, и да слуша оплакванията на жена си за това колко е тежък животът, като същевременно е длъжен да изпълнява всяко нейно хрумване — и да се грижи за децата, докато тя върши кралските си дела. И да не получава никакво признание за това. — Каквото сигурно изтъпяваше и киралийската кралица, осъзна той.

Тивара сви рамене.

— Никой не се е оплаквал досега.

Лоркин изсумтя.

— Вие, Изменниците, въобще не сте толкова равноправни, както твърдите. Но както сама каза, много неща могат да се променят.

Тивара отново го смушка в ребрата, този път по-силно.

— Не чак толкова. А сега да се връщаме в леглото, за да поспим малко. Утре ни чака много работа.

ЕПИЛОГ

Пак ли сънуваше Сери?

Сония погледна към Регин. Той ѝ подаваше чаша с гореща рака. Тя се надигна да седне в леглото си. Ароматът на хубава сачаканска рака изпълни ноздрите ѝ тя усети как последните остатъци от съня я напускат.

— Липсва ми. — Сония въздъхна и разтърка очи. Когато разбра, че никога няма да види Сери, тя се почувства така, сякаш нещо жизненоважно ѝ беше откраднато. — Въпреки че не го виждах твърде често, след като семейството му бе убито. Ще ми се да бих направила нещо. — Тя го видя да отваря уста и поклати глава. — Не, няма нужда да ми напомняш. Вината не е моя. Нещата е можело да се развият по друг начин, ако бях тук...

— „... но нямаше как да се намираш на две места едновременно“ — завърши Регин. — Или поне Гилдията не е открила начин да се прави.

— Подозирам, че откриването на лекарство против роеа и на начин за създаването на камъни без пещери са по-спешни въпроси. — Кое време е? Като гледам, слънцето тъкмо изгрява. Защо си станал?

— Пристигна пратеник. Кралят призовава Висшите магьосници в двора.

Тя свали краката си от леглото и се изправи.

— Кога?

— Не толкова скоро, че да няма време за това. — Той я предърпа към себе си и я целуна.

— Ммм. — Сония плъзна ръце около кръста му тъкмо когато той се канеше да се отдръпне. — А за нещо друго има ли време?

— Не сега. Кралят ми направи услуга. Не бива да му се отплащам, като те карам да закъсняваш. — Той я побутна към шкафа с дрехи, след което скочи обратно в леглото.

Сония се облече бързо и изгълта набързо остатъка от рака, преди да се измъкне от стаята на Регин. Преместването ѝ в апартамента му

спря слуховете, че двамата са любовници. Вече не бе слух, щом се превърна във всеизвестен факт. Тя бе сигурна, че Лилия е доволна, че целият апартамент остава за нея. Аний я посещаваше от време на време с помощна на Джона, преоблечена като прислужница. Гилдията най-после премахна проблема с подземните тунели, като ги запълни. Макар Сония често да посещаваше момичето и да наблюдаваше напредъка ѝ, тя го правеше най-вече от загриженост дали Лилия е успяла да се съвземе напълно от всичко, което ѝ се беше случило.

„Все пак тя уби човек с черна магия. Не е лесно да се живее с това, дори ако жертвата е била лош човек“.

Една врата се отвори. Сония позна лейди Индрия, заместничката на лорд Телано, и се спря да я изчака.

— Имате ли представа за какво става дума? — попита Индрия.

— Все още не. — Сония се усмихна. — Свиквате ли с новия пост?

Индрия сви рамене.

— Работата е едновременно по-трудна и по-лесна, отколкото очаквах. Преподавам от години, така че разбирам оплакванията и нуждите на учителите. Но досега не съм се оправяла с толкова голям архив.

Сония се засмя.

— Да. Единственият съвет, който мога да ви дам, е да си вземете помощник или дори трима.

— Ще го направя. — Двете излязоха от жилищните помещения на магьосниците. Индрия се огледа. — Не ми помага това, че Телано е оставил всичко в страхотна бъркотия — додаде тя с тих глас. — Предполагам, че просто е спрял да се интересува. Близо ли сте до откриването на лекарство за роета?

Сония поклати глава.

— Не.

Индрия въздъхна.

— Подобни неща отнемат време. Как върви в болниците?

— Пълни са с пристрастени, които са се отказали. Някои реагират добре на лечителството, други не. За щастие магьосниците, които са устойчиви на роета, са се изцелили автоматично, така че ни остават само около четирийсет, които не могат.

Двете продължиха да разискват проблема с роета, докато прекосяваха градината. Когато стигнаха до Университета, те видяха Оусън, Болкан и Калън в една карета, до която чакаше друга. Оусън вдигна глава, видя ги и им махна.

— Там има място за вас, лейди Индрия — каза ѝ той. — Останалите вече заминаха. Ние ще отпътуваме с другата.

Индрия се качи, а Оусън поведе Сония към другата карета. След като всички се настаниха и каретите потеглиха, Сония погледна към Оусън и повдигна вежди. Той улови погледа ѝ и поклати глава.

— Не, не знам за какво точно става въпрос, но съветникът на краля ме увери, че няма нашествие и че Лоркин е добре.

Сония се усмихна. „Страхуват се, че ще хукна обратно към Сачака при най-малкия признак за проблеми. Все пак е добре да знам, че с него всичко е наред“.

— Прочетохте ли вече записките на Денил? — попита Калън Разпоредителя.

— До средата съм. — Оусън повдигна вежди. — Всъщност са доста интересни, особено историите за Дюна. С нетърпение очаквам да прочета цялата книга, след като я завърши и отпечата.

— Първо ще трябва да напише нова глава за Сачаканската гражданска война и за магическите кристали — каза Калън.

— А аз имам усещането, че след това ще трябва да добави още една глава — додаде Болкан.

Оусън погледна Върховния повелител с присвити очи.

— Все още ли се притеснявате за минния огън и онези приспособления в Игра, за които спомена шпионинът на краля?

— Които изстрелват топчета? — Болкан кимна. — Според Даргин те са помогнали на игрийските жреци да завладеят съседните земи.

— По-вероятно е тези игрийски магьосници да не са чак толкова силни — отвърна Оусън. — Не мога да си представя как едно топче, изстреляно от тръба, може да застраши магьосник, ако той е издигнал щит.

— Подозирам, че работи като идеята на Лилия за използването на енергия вместо нож при използване на черна магия. Фокусираната енергия не може да пробие само най-здравите щитове.

— Шпионинът каза, че почти няма вероятност игрийската армия да оцелее при прекосяване на пустинята — напомни му Калън.

— Освен това ние знаем, че те нямат черни магьосници и магически кристали.

Болкан поклати глава, а Оусън се извърна към прозореца и завъртя очи.

— Не се притеснявам за Игра — рече Болкан. — Минният огън, който използва Крадецът Сери, се различава от обикновения...

— Ще трябва да отложим този разговор — каза Оусън. — Пристигнахме.

Каретата забави ход и спря, вратата се отвори. Оусън въздъхна с облекчение, когато Болкан излезе. Тримата с Калън и Сония го последваха. Намираха се в малкия вътрешен двор на двореца, където се събираха магьосниците, когато кралят искаше да избегне забавянето на официалните приветствия. Другата карета се отдалечаваше, а пътниците ѝ вече бяха влезли в двореца.

Един дворцов прислужник ги поведе през вратата по един пищно украсен коридор, след което ги въведе в трапезарията. Сония се беше хранила тук няколко пъти, заедно с останалите Висши магьосници, понякога като гост на краля, понякога на срещи с важни чуждестранни гости. Днес столовете бяха заети само от Висши магове и четиримата съветници на краля, които не бяха магьосници. Сония забеляза Ротан, който ѝ се усмихна и ѝ кимна. Точно когато четиримата се настаняха в празните столове, един мъж нахлу в стаята и всички скочиха на крака.

— Ваше величество — каза Оусън.

Кралят махна с ръка.

— Сядайте. Трябва да вземем важни решения и като знам колко бързо действат магьосниците, по-добре да започваме, без да се помайваме. — Сония подтисна усмивката си от сухия му тон. Той отиде до края на масата и се облегна върху равната повърхност.

— Вчера пристигна новият сачакански посланик. Както вече знаете, жената е черна магьосница — или както тя се нарича, висша магьосница. Освен това както също знаете, тя не е член на Гилдията, което автоматично я превръща в отстъпница. Самото ѝ присъствие означава, че са нарушени два от най-сериозните закони по отношение на черната магия.

Което означава, че или трябва да я върна у дома или да променим законите.

Той се поколеба и огледа масата, срещайки погледа на всеки магьосник.

— Аз нямам намерение да я изпращам обратно, така че по-добре да променим законите. Затова сте тук. От месеци обсъждате това, така че е време да стигнете до споразумение. До края на деня трябва да сте написали нови закони, които да позволяват на чуждите магьосници, които не са членове на Гилдията, да живеят и да търгуват законно в страната, с наличието на ефективни, приложими ограничения. Те трябва да регулират едновременно използването на черната магия и притежаването на магически кристали. Предшествениците ви имаха добра причина да се страхуват от черната магия, но сега се нуждаем от по-добри методи за нейния контрол от пълната ѝ забрана.

Освен това научих, че магическите камъни осигуряват магическа сила на немагьосниците, а ние не желаем те да научат за игрийците и да решат да отърват Обединените земи от всички магьосници. Макар че според мен едва ли ще успеят, не искам да се разправам с гражданско неподчинение. Трябва да регулираме по някакъв начин употребата на кристалите, дори ако трябва само да попречим на Крадците да се сдобиват с тях. Възходът на отстъпника Скелин би трябвало да ви е послужил като предупреждение — магията не трябва да достига до подземния свят.

Освен това очаквам тези закони да доведат до подобряване на поведението на гилдийските магьосници. Роятът разкри царящото из редиците на магьосниците разложение и показа, че те не са имунизирани срещу пороците и трупането на печалба за сметка на останалите. Време е на това да се сложи край.

Кралят се изправи.

— Очакват ви доста обсъждания, за това ви оставям да работите. На обяд очаквам да ми докладвате за напредък. — Той се спря, за да огледа за последно масата, след което се обърна и излезе от стаята.

Всички мълчаха, заслушани в отдалечаващите се стъпки на краля. После Оусън се прокашля и се обърна към съветниците.

— Ако сте съгласни, аз ще водя обсъжданията.

Съветниците кимнаха. Когато Оусън започна да говори, Сония внезапно изпита тъга. „И ето, отново всичко се променя. Също както

след ичанското нашествие, когато знаехме, че трябва да приемем черната магия като наша единствена форма на защита, и да възстановим Гилдията, като започнем да приемаме ученици от нисшите съсловия. Имаше толкова много непредвидени последствия, като войната между Крадците и поглъщането на копторите от града. Можем да се опитаме да създадем закони, които да контролират промените, донесени от магическите камъни и съюза със Сачака, но те ще донесат последствия, които няма да сме предвидили“.

Оставаше им само да опитат. А що се отнася до нея, да се погрижи, когато Лоркин се върне в Киралия, дори само за една визита, той — и семейството, което някой ден ще има — да се чувстват добре дошли и в безопасност.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.